

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Οπισθοφυγή

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διευθυντής

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ● ΤΗΛ: 27.135 — 29.967 ● ΤΙΜΗ ΔΡΧ 2.500

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

‘Η τρίτη λύσις

Νά ψάχνη ή νά μὴν ψάχνη; Γιά τὸ πορτοφόλι τοῦ συζύγου της πρὸκειται. Μία φορά ἔφαξε καὶ ὑποχρεώθηκε. Ἡ φωτογραφία μίας γυναίκας μὲ μαγιο καὶ ἀπὸ πίσω ἡ ἀφιέρωσι: «Στὴν ἀγάπῃ μου». Ξύλο — κομμάτι. Φυσικά. Αντέχει μιά ντελικάτη ὑπερὶ σὲ τέτοιες ἀποκαλύψεις. Ἐπίστευε ὅτι βράχος πύστεως ἦταν ὁ σύντροφός της. Οὔτε σκία ἀμφιβολίας γιὰ τὴν ἀφοσίωσίν του. Πέντε χρόνια ἀνέφελου συζυγικοῦ βίου. Πάντα τρυφερός, πάντα θερμός, πάντα περιποιητικός.

Ποιὸς δαίμονας ὅμως τὴν ἔσπρωξε ν’ ἀνοίξῃ ἐκείνη τὴ μέρα τὸ πορτοφόλι τοῦ καὶ νὰ ἐρευνῇ τὸ περιεχόμενό του; Δὲν εἶναι στίς συνήθειες τῆς τέτοις ἐκδηλώσεως κακῆς ἀνατροπῆς. Ἐτυχὲς ὅμως ὁ ἄντρας της νὰ φύγῃ γιὰ τὸ γραφεῖο τοῦ λησιμονώντα τὸ πορτοφόλι. Καὶ ἡ Εὐὰ δὲν κρατήθηκε. Τὸ ἀνοίξε γιὰ ν’ ἀνασφύρη ἀπὸ μέσα τὴ δυστυχία της. Ὁ κεραυνὸς στὸ κεφάλι. Ἡ ζωὴ πὺρ συντρίβεται μέσα σὲ μιά στιγμή.

Ἡ πρώτη σκέψις τῆς ἦταν νὰ μαζέψῃ τὰ πράματα τῆς καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν πατρικὴ τῆς στέγη, ἐγκαταλείποντας τὸν ἐπίορκο σύζυγο. Ὑστερὰ ἀπὸ λίγη ὥρα βρῆκε περισσότερο σκόπιμο νὰ τὸν περιμένῃ νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ μεσημέρι καὶ νὰ φύγῃ ἀφοῦ τοῦ ἐπιδείξῃ τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος. Ὑπῆρξε καὶ τρίτο στάδιο σκέψεως: νὰ προσποιηθῇ πὺρ δὲν κατὰλαβε καὶ νὰ μὴ τοῦ ἀποδείξῃ τίποτα. Ὡς ἐνὰ διάστημα, φυσικά. Μιὰ, δύο, τρεῖς μέρες... Ὡς πὺρ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὸ πλῆγμα, ὡς πὺρ νὰ ἡρεμισθῇ, ὡς πὺρ νὰ συνεννοηθῇ μὲ τοὺς δικούς της καὶ ν’ ἀντιμετώπισῃ τὴν κατάστασιν ψυχραιμότερα.

Περὶσσότερες — ἀπὸ τρεῖς μέρες ἔχουν περάσει. Ἡ κυρία ὅμως δὲν ἤπρε ἀκόμα τὴν ἀπόφασίν της: Νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν ἄπιστο; Νὰ τοῦ τὸ συγχωρήσῃ — τὸν ἀγαπᾷ τόσο! — καὶ νὰ μείνῃ κοντὰ τοῦ, ἀφοῦ τὸν βάλῃ νὰ ὀρκισθῇ ὅτι δὲν θὰ ἐπαναλάβῃ τὴν κακὴ του πράξιν; Ἡ — μιά τρίτη λύσις — νὰ κἀν αὐτὸ πὺρ ἔκανε ὡς τώρα: νὰ μὴ ἀποδείξῃ δηλαδὴ τίποτα καὶ νὰ μὴ ἐκπαθεῖ στὸ πορτοφόλι τοῦ συζύγου της, ἀνὸς δὲ ἀβόλους τὸ φέρῃ νὰ τὸ λησιμονήσῃ καὶ ἄλλη φορά στὸ σπῆτι;

Ἀν δὲν διανύσκει προεκλογικὴ περίοδον, θὰ ἐπρότεινε στὴν ἐμπνευσμένη τῶν ἀναγνωστῶν τῆς τρεῖς ἀπορίαις τῆς κυρίας. Συμφωνεῖτε μὲ τὴν πρώτην; Τὴν ὑπερβολὴν! Μία φωτογραφία σ’ ἓνα πορτοφόλι δὲν εἶναι ἐπὶ τέλους ὁ καταστροφὴ. Ὑπῆρξε καὶ ἡ καταστροφὴ. Κατὰλαβα τότε ὅτι κατεχόταν ἀπ’ τὸ δαίμονα τῆς ἀμαρτίας. Καὶ ἔκλειψα ὅχι μόνον τὴν ὥραία φιλενάδα μου, ἀλλὰ καὶ τὴν δυστυχισμένη γυναῖκα πὺρ δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰ παραφροσὰ πάθῃ της. . . .

N. ΣΕΓΚΥΡ

‘Η γυναῖκα τῆς ἀμαρτίας

Πρωτότυπο διήγημα

Βρισκόμουν, τὸν καιρὸ ἐκεῖνον, στὴ Φλωρεντία, γιὰ νὰ μελετήσω τοὺς θρησουργοὺς τῶν μουσεῖων τῆς. Ἦμουν νέος — 22 ἐτῶν περίπου — καὶ διψασμένος γι’ ἀγάπην. Σὲ λίγες μέρες, γνώρισα τὴν κόμισσα Βεατρίκη Μπελιντσιόνι, γυναῖκα ἑνὸς σκυθρῶ-ποῦ καὶ σκληροκαρδίου ἀριστοκράτη, φημισμένη γιὰ τὴν ὡμορφίαν της.

Ἡ παράξενη αὐτὴ γυναῖκα μὲ τραβοῦσε καὶ μ’ ἀπαθόουσε συγχρόνως. Ἦταν πλατωνικὴ καὶ ἀκόλαστη, μυστικοπαθὴς καὶ ἡδονακρῆ, σταθερὴ καὶ ἐπιπολαία, φαεινομενικὰ ψυχρὴ, ἀλλὰ φλογερὴ κατὰ βάθος. . . . Μὲ σαγήνεψε, μὲ κατέκτησε σιγά - σιγά, τόσο πὺρ δὲν μποροῦσα πια νὰ συλλογιστῶ τίποτ’ ἄλλο. Ἐγκατέλειψα τὶς σπουδές μου καὶ ὄνειροπολοῦσα διαρκῶς αὐτὴ. Μά, κάθε φορά πὺρ θέλησα νὰ τῆς ἐκμυστηρεῖω τὸν ἑρωτὰ μου, μιά κρῦα ματιά της μ’ ἔκανε νὰ παγῶνω ὁλόκληρος. . . .

Ἐνὰ ἀπόγευμα, πὺρ εἶχα μάθει ὅτι ὁ ἄντρας της εἶχε φύγῃ σὲ ταξίδι, πῆγα νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ. Καθίσματα στὸ μισοσκότεινο μπαλκόνι. Ἡ ὥρα ἦταν κατάλληλὴ γιὰ ἐρωτικὰ ἐξομολογήματα. Κι’ ἀποφασίστα ἐπιτέλους ν’ ἀφίσω τὰ αἰσθηματικά μου νὰ ξεχυθῶν, σὰν χείμαρρος πὺρ θὰ παρέρουε καὶ τὴν τελευταία ἀντίστασίν της.

Τῆς μίλησα μὲ πάθος, μὲ ὀρμὴ, μὲ τὸ πρόσωπό μου πὺρ κοντὰ στὸ δικό της. Κι’ ὅταν κάποια στιγμή μοῦ φάνηκε πὺρ τὰ μάτια της μισόκλεισαν ἡδονικά, τὴ φίλησα παρὰφορὰ στὰ χεῖλη. . . . Ἐκείνη θυμήθηκε ν’ ἀντισταθῇ μόνον μετὰ λίγα δευτερόλεπτα. Σηκώθηκε τότε ὀρθία καὶ μοῦ εἶπε μὲ παγωμένο ὕφος:

— Δὲν εἶμαι ἀναισθητὴ, κύριε, στὸν ἑρωτὰ, ὅπως νομίζετε. Σὰς πληροφοροῦ ὅμως πὺρ ὀρκίσθηκα ν’ ἀφισιωθῶ μόνον στὸν ἄντρα πὺρ θὰ νὰ ἱκανὸς νὰ κἀν μίαν μεγάλη θυσίαν γιὰ μένα. . . . Ὁνειροπολῶ πάντα τὴν παλαιὰ ἱπποτικὴ ἐποχὴ, πὺρ ἕνας ἄντρας θυσίαζε καὶ τὴ ζωὴν τοῦ ἀκόμη γιὰ μίαν ἰδιοτροπία τῆς ἀγαπημένης του!

— Μπορεῖτε νὰ μὲ δοκιμάσετε! φώναξε. Εἶμαι ἔτοιμος νὰ κἀνω τὸ πᾶν γιὰ σὰς!

Ἡ κόμισσα μὲ κύτταξε γιὰ λίγο, σκεπτικῶς. Ἐπειτα εἶπε: — Ἐλάτε μεθ’ αὐτοῦ τὸ βράδυ στὴ δεξίωσιν τῆς φίλης μου Μπιάνκας Φερράρε. Ἐκεῖ, θὰ βρῶ τὸ μέσον νὰ σὰς μιλῶσιν ἰδιαιτέρως καὶ νὰ σὰς ἀνακοινώσω κατ’.

Τὸ μεθεπόμενον βράδυ, καθισμένοι σὲ μίαν ἄκρην τοῦ μεγάλου σαλονιοῦ τῆς Μπιάνκας Φερράρε — ἀλλῆς γόρσας τῆς Φλωρεντίας — περιμένα ἀνυπόμονα νὰ μὲ πλησιάσῃ ἡ κόμισσα καὶ νὰ μοῦ πῇ ποῖαν ἀπόδειξιν ἀγάπης μοῦ ζητοῦσε. Μά ἐκείνη φαινόταν νὰ μ’ ἀποφεύγῃ καὶ μεγάλωνε ἔτσι τὴ νευρικὴ μου ἐξάνη. . . . Τέλος, μοῦκανε νόημα νὰ τὴν ἀκοιμήσω, καὶ ὅταν βρεθῆκαμε μόνον σ’ ἓνα καπνιστήριο, μοῦ εἶπε:

— Λέγατε πρὸ ἡμέρων πὺρ μποροῦσατε νὰ κἀνετε τὸ κάθε τι γιὰ χάρι μου. Σήμερα σὰς παρουσιάζεται μίαν εὐκαιρία. . . . Μήπως μετανοήσατε;. . .

— Εἶμαι στὰς διαταγὰς σας!

— Ἀκούστε. Ἡ φίλη μου Μπιάνκα εἶναι φιλενάδα ἑνὸς νέου ἀξιωματικοῦ. Αὐτὸ τὸ ξέρουν ὅλοι, ἐκτὸς ἀπ’ τὸν ἄντρα της — ἓνα γέρο 70 ἐτῶν, κομφο καὶ ἀρρωστο. . . . Αὐριο τὸ πρωῒ, ὁ ἀξιωματικὸς πρέπει νὰ φύγῃ γιὰ μίαν ἀποστολὴν καὶ θὰ λείψῃ μῆνες, χρόνια ἴσως. Ἡ Μπιάνκα λοιπὸν θέλει νὰ περάσῃ ἀπὸψε μερικὰ ὥρες μαζί του. . . . Κι’ ἐπειδὴ φοβάται μήπως ὁ ἄντρας τῆς ἐμπνέσῃ τὴ νύχτα καὶ ἀντιληφθῇ τὴν ἀπουσία της — κοιμούνται σὲ χωρί-

Οἱ τυφλοὶ διαβάζουν ΚΑΙ ΓΡΑΦΟΥΝ

Τὸ ἔργον μίαν φιλανθρωπικῆς ὁργανώσεως

Ἄν ἐπιτύχουν τὰ πειράματα πὺρ γίνονται γιὰ μίαν νέα ἐφαρμογὴν τοῦ ραντάρ, οἱ τυφλοὶ θὰ μποροῦν στὸ μέλλον νὰ διαβάζουν τὰ διάφορα ἐντυπα. . . . με τ’ αὐτιά τους, πολὺ ευκολώτερα ἀπ’ ὅσο διαβάζουν μὲ τὴν ἀφή τὸ γνωστὸ ἀναγλυφο ἀλφάβητο Μπρέιγ!

Νὰ πὺρ λειτουργεῖ ἡ νέα αὐτὴ ἐφεύρεσις: Μία λεπτὴ φωτεινὴ δέσμη κινεῖται κατὰ μήκος τῆς κάθε γραμμῆς τοῦ κειμένου. Ὅπου ὑπάρχουν γράμματα, ἀνταναικλάται πολὺ λιγώτερο φῶς, παρὰ στὰ σημεία ὅπου τὸ χαρτί εἶναι τελείως λευκὸ. Αὐτὲς λοιπὸν οἱ φωτεινὲς διακυμάνσεις μεταβάλλονται κατὰ πιν ἀπὸ μίαν ἐιδικὴ συσκευή σὲ ἤχους. Σὲ κάθε γράμμα ἀντιστοιχεῖ ἓνας ὁρισμένος ἤχος, πὺρ τὸν ἀπομνημονεύει ὁ τυφλὸς καὶ ἔτσι μπορεῖ, μὲ κάποια ἐξάσκηση, νὰ διαβάσῃ ἀρκετὰ γρηγόρως τὶς τυπωμένες λέξεις.

Πρόκειται γιὰ μίαν ἀπ’ τὶς πολλὰς ἐφευρέσεις, πὺρ ἔχουν γίνῃ ἀπ’ τοὺς τεχνικοὺς τῆς παγκοσμίας γνωστῆς ἀγγλικῆς καὶ φιλανθρωπικῆς ὁργανώσεως Σαῖν Ντάουνταντ, πὺρ ἔχει ἀναλάβῃ τὴν προστασία καὶ τὴ δόξαιαν τῶν τραυματιῶν τοῦ πολέμου.

Γιὰ ὅσους ἔχουν μείνει δίχως χέρια, ὑπάρχει ἓνα αὐτόματο «ὀμιλοῦν βιβλίο», ἀπὸ δίσκους γραμμοφῶνου. Ἡ ταχύτης, τοῦ μηχανήματος, πὺρ παίζει αὐτοὺς τοὺς δίσκους, ἡ ἔντασις τοῦ ἤχου, ὁ τόνος, ἡ ἀλλαγὴ τῶν δίσκων, ὅλα ρυθμίζονται μὲ κουμπιὰ πὺρ τὰ χειρίζεται ὁ ἀνάπηρος μὲ τὰ πόδια.

Μία ἐιδικὴ γραφομηχανὴ προορίζεται γιὰ ὅσους ἔχουν τεχνητὰ χέρια. Ἐνὰ ἄλλο μηχανήμα, γιὰ κωνιστὰς δίχως χέρια, τοὺς προσφέρει τὰ τοῖγάρο ἀναμμένο. Ὑπάρχει ἐπίσης ἓνας ἀργαλειὸς, μὲ τὸν ὅποιο μπορεῖ ἓνας ἀνάπηρος νὰ ὑφάνῃ μόνον μὲ τὰ πόδια.

Οἱ τυφλοὶ τοῦ πολέμου, πὺρ ἔκαναν προηγουμένως λεπτὲς μηχανουργικὰς ἐργασίας, μποροῦν νὰ τῆς συνεχίσουν, χρησιμοποιοῦντας ἓνα ἐιδικὸ μικρὸ μέτρο, στὸ ὅποιο ὑπάρχουν ἀνάγλυφοι ἀριθμοί, μὲ τὸ σύστημα Μπρέιγ.

Γιὰ τοὺς καταστηματαρχὰς πὺρ ἔχουν μείνει δίχως μᾶτια καὶ χέρια, ὑπάρχει μίαν νέα αὐτόματη μηχανὴ ταμείου, πὺρ ἀναγλύκει μὲ ὁρισμένα κουδουνίσματα, περισσότερα ἢ λιγώτερα, τὴν ἀξία τοῦ κάθε νομισματος πὺρ πέφτει μέσα.

Ἐξ ἄλλου, μίαν ἡχητικὴν ζυγαριὰ ἐπιτρέπει στοὺς τυφλοὺς νὰ ζυγίσουν μὲ ἀκρίβεια τὰ μικρὰ ἀντικείμενα, παράγοντας διαφορετικὸ ἤχο γιὰ τὸ κάθε βάρος. Σημειωτέον ὅτι ἡ συσκευή αὐτὴ — ἐφεύρεσις μίαν τυφλῆς γυναίκας — μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῇ εὐκόλως σὲ ὅποιαδήποτε κοινὴ αὐτόματη ζυγαρία.

Βοηθούμενοι ἀπὸ τέτοιον εἶδος ἐξυπνὲς ἐπινοήσεις, οἱ τυφλοὶ μποροῦν νὰ ἐπιδοθῶν μ’ ἐπιτυχίαν σὲ πολυάριθμα ἐπαγγελματικὰ στάδια. Ὑπάρχουν σὲ πολλοὺς τοῖς ἡθοποιοί, δημοσιογράφοι, γιανοῖ, σημερὰ τυφλοὶ ἡθοποιοί, δημοσιογράφοι, γιανοῖ, πτηνοτρόφοι, χημικοὶ, γραμματεῖς κλπ. Ἄλλοι πάλι διακρίνονται στὸ κολύμπι, στὸ χορὸ, στὸ πιάνο, στὴν πάλιν. . .

Ἐξαιρετικὴ χρῆσιμη γιὰ τοὺς τυφλοὺς εἶναι ἡ γραφομηχανή. Ὅταν ἐξακηκοῦν ἀρκετὰ, μποροῦν νὰ δακτυλογραφήσουν — μὲ ὑπαγόρευσι, βέβαια — 120 — 140 λέξεις στὸ λεπτό, καθαρὰ καὶ δίχως λάθῃ!

Τέλος, γιὰ ὅσους τυφλοὺς προτιμοῦν νὰ γίνων τηλεφωνηταί, ὑπάρχει ἓνας ἐιδικὸς πίναξ τηλεφωνικοῦ κέντρου, στὸν ὅποιο οἱ προσκλήσεις γίνονται μὲ ὁρισμένους ἤχους. Σὲ κάθε ἀριθμὸ τοῦ τίνακος ἀντιστοιχεῖ ἓνας ἤχος, πὺρ ὁ τυφλὸς μαθαίνει γρηγόρως νὰ τὸν ἀναγνωρίζῃ.

Ίδιοτροπιὲς ἀστέρες

Ὁ Μωρίς Σεβαλιὲ ἔχει ἰδιαιτέρη ἀδυναμία στὰ φασόλια, εἴτε ὡς σούπα, εἴτε ὡς σαλάτα.

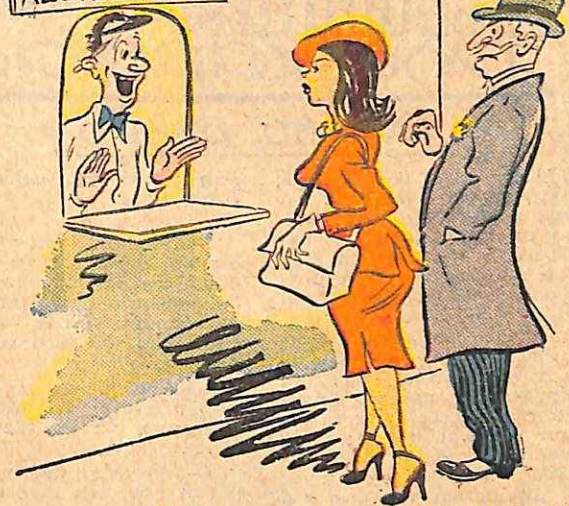
★

Ἡ Τζιόν Χάθοκ, «ἀστέρις» τοῦ Χόλλυγουντ, ἔχει μανία μὲ τὰ ζῶα. Διατηρεῖ στὸ σπίτι της ἀρκτετὲς γάτες, ἓνα σκυλὶ περριέ καὶ δύο κυνηγετικά, ἓνα πετεινὸ ἐκλεκτῆς ράτσας, κάμποσες πάπιες, μίαν κασίκα. . . . καὶ ἓνα λιονταράκι!

★

Ἡ γνωστὴ ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Τζέιν Ράσελ βρῖσκει ἰδιαιτέρως εὐχάριστη διδασκόντας σ’ ἓνα κυριακάτικο σχολεῖο, στὸ Μπέμπερλυ Χίλς.

ἈΔΕΙΕΣ ΓΑΜΟΥ

— Τί γίνετε, δεσποινίς Πόπη;... Πάνε τρεῖς μῆνες τώρα πὺρ δὲν σὰς εἶδαμε καθόλου!...

Ἐπίκαιροι στίχοι

Τῆς Κύπρου ἡ φωνή

Ἀκούστηκε τῆς Κύπρου ἡ φωνή. Τὴν ἔφερε τοῦ Αἰγαίου, κάποιο κύμα, τὴν ἔφερε ἡ αὔρα ἡ μακρινή, καὶ ἦρθε ὡς ἐδῶ, τῆς Κύπρου ἡ φωνή: — Κι’ ἐγὼ εἶμ’ Ἑλληνίδα καὶ εἶναι κρίμα νὰ ζῶ ξεχωριστά, χωρὶς ἐλπίδα καὶ νᾶμαι ὀρφανή, χωρὶς Πατρίδα!

★

Δὲν λέω πὺρ ἡ ζωὴ μου εἶναι σκληρὴ Σκλαβιά, ποτὲ δὲν εἶπα ὅτι νοιώθω, μὰ ἤθελε ἡ ψυχὴ μου νὰ χαρῇ ἀγκάλῃ μητρικὴ καὶ τρυφερὴ καὶ εἶπα τὸν μεγάλο μου τὸν πόθο: Κι’ ἐγὼ εἶμαι Ἑλληνίδα. . . Τίποτ’ ἄλλο καὶ θέλω γαλανόλευκα νὰ βάλω! . . .

★

Ἀκούστε σεις τοῦ κόσμου οἱ τρανοὶ καὶ μίαν μικροῦλα ἀνταχυρὴ φωνή: Τὸ κύμα, ποτὲ τὰ χρώματα μου βρέχει καὶ παίζει στ’ ἀκρογιάλια μου ἐλαφρὸ ὑμνοῦμα γλυκεῖα ἀγάπης ἔχει ἀπάνω στὸν γαλαξίον τοῦ ἀφρό. . . . Κι’ ἡ αὔρα πὺρ μοῦ φέρνει ἀπὸ τὴ Μάνα θερμὸ χαρετισμὸ μέσ’ τὴν ψυχὴν μου σαλεύει τὴν ὀδύλκεια καμπάνα πὺρ ἀργὰ ἀντιλαλεῖ μέσ’ τὸ νηὶ μας, ἀργὰ, μελωδικὰ καὶ μὲς χαρίζει ἐλπίδα πὺρ μέσ’ τὶς καρδιὰς ἀνθίζει. . .

★

Ἀκούστηκε ἡ φωνή: Ἐλάτε ὅλοι πὺρ θέλετε τὸ δικίον μοναχά. . . . Ποιρτὴ μου εἶναι αὐτὴ. Μεγάλῃ ἀκὸλῃ καὶ ἀς φαίνονται τὰ λόγια μου φτωχά. . . . Φωνὴ δὲν ἔχω ἄλλη. Μοναχὴ μου, γυρεύω τὴν γλυκεῖαν τὴν καλωσύνη. Αἰῶνες πικραμένη ζῇ ἡ ψυχὴ μου μὲ πλοῦτη μὰ. . . χωρὶς Δικαιοσύνη.

★

Τί θέλω; Τί σὰς γύρεψα; Τί λέω; γὰ πάω στὴ μητέρα μου ξανά νὰ εἶμ’ εὐτυχισμένη, νὰ μὴν κλαίω, φορέματα νὰ βάλω γαλανά καὶ μίαν φωνὴ νὰ βγάλω δυνατὴ: Ναί. . . εἶδαν τὸ Δίκιον οἱ Μεγάλοι καὶ μ’ ἔστειλε ἡ μητέρα μου ἡ θετὴ στὴς Μάνας μου τὴν ὁμορφὴν ἀγκάλῃ! . . .

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΧΑΜΕΝΟ ΟΝΕΙΡΟ

Μόλις είχε βγεί απ' τις καλόγριες η Μαρσέλ. Τα δέκα έφτα η χρόνια ανθίζαν σαν άπριλιάτικο τριαντάφυλλο. Μοναχοκόρη ενός πλούσιου πατέρα, και μίας άγρολης μητέρας, που όνειρεύονταν γι' αυτή το «πριγκιπόπουλο του παραμυθιού» θαμπάνο δούσε τη γνώριζαν με την εξυπνάδα της, τη μόρφωσή της και την ομορφιά της. Ήξερε καλά τη δύναμή της και πόση μαγεία σκορπούσε γύρω της. Έπλαθε χίλια δυο σχέδια για τη μελλοντική της ζωή και η καρδιά της πλημμυριζε από χαρά για τον άγνωστο νέο που θα την συγκινοούσε μία μέρα με την άρρενωπή εμφάνισή του και θα της ψιθυρίσει γλυκά, σιγανά, στ' αυτή θερμά έρωτικά λόγια.

Το όνειρό της δεν άργησε να γίνει πραγματικότητα. Ένα άνοιξιότικο απόγευμα, γνώρισε στο σαλόνι της εξαδέλφης της, της Λίτσας, ένα νεαρό δικηγόρο, τον Άντρέ Περρώ, που έκανε την καρδιά της να σκιρτήσει για πρώτη φορά...

Στο πρόσωπό του — ένα πρόσωπο άρρενωπό, συμπαθητικό, που το φώτιζαν δυο μαύρα μεγάλα και πονηρά μάτια — είδε το ιδανικό της που τόπλαθε με τη φαντασία της, χρόνια τώρα. Κι' έτσι, άθωα, καθώς ήταν, ή μικρή Μαρσέλ, αγάπησε φλογερά τον άντρα αυτόν που τον έβλεπε για πρώτη φορά.

Από τότε, φυσικά, τον συνάντησε αρκετές φορές κι' ο νέος, που κατάλαβε την αγάπη της άρχισε να της μι-

λάει γλυκά για μελλοντική ευτυχία.

Αργότερα, όπως ήταν φυσικό, ήρθαν και τα ραντεβού. Ένα φθινόπωρο βράδυ, καθώς ο ήλιος βασιλευε η Μαρσέλ έγειρε απαλά στον ώμο του νέου και του ψιθύρισε γλυκά:

— Αγάπη μου, τώρα νοιώθω πως ζω. Άν ποτέ μου σ' έχω, να το ξέρεις, θ' αυτοκτονήσω.

— Μη λες κουταμάρες, χρυσή μου, της είπε ο Άντρέ, κλείνοντας της γλυκά το στόμα. Ζήσε τις ευτυχισμένες στιγμές που περνάμε και μη σκέπτεσαι το μέλλον.

Εκείνη τον κύτταξε με απορία. Γιατί της τόλεγε αυτό; Μήπως δεν την αγαπούσε όσο εκείνη; Μήπως είχε δώσει άλλοι την καρδιά του και ήθελε απλώς, να γλεντήσει μαζί της; Από εκείνη τη στιγμή, η Μαρσέλ ένοιωσε την αμφιβολία να φωλιάζει μέσα της.

Ο Άντρέ πάλι, από μένος του, συνηθισμένος στις εύκολες κατακτήσεις, έδλεπε στη Μαρσέλ ένα εξάισιο πλάσμα, ρωμαντικό κι' άθωο, που θάταν γι' αυτόν μία εύκολη λεία. Δεν του άρεσαν οι όνειροπαρμένες ύπαρξεις. Τον τραβούσαν οι γυναίκες με την προκλητική όμορφιά, που ξέροναν να γλεντούν τη ζωή τους. Τέτοια ήταν η Λίτσα, η εξαδέλφη της Μαρσέλ. Κι' ο Άντρέ ένοιωσε να τον τραβήξει μελαγχρινή αυτή κοπέλλα,

που δεν του άρνιστόν ούτε τα φίλια της, ούτε τα χάδια της, ούτε τις βίτες έρωτικές νυχτες. Έτσι, μία μέρα, παρασυρμένος απ' το πάθος του για τη Λίτσα, της πρότεινε να την παντρευτεί. Αυτή γέλασε στην αρχή, μη παίρνοντας στα σοβαρά τα λόγια του.

— Μήπως δεν είμαι δική σου; του είπε.

— Το ξέρω, της απάντησε. Μα σε θέλω γυναίκα μου.

Έτσι ένα πρωί, η άτυχη Μαρσέλ διάβασε στην έφημερίδα ότι ο Άντρέ Περρώ και η Λίτσα Βαλμν έδωσαν άμοιβαία ύπνοχρη γάμου. Τότε, η δυστυχισμένη, κοπέλλα, βλέποντας τα δειρά της να γκρεμίζονται, άπομεινε άναυδη. Δεν είχε τη δύναμη ούτε να κλάψει...

Τι μπορούσε άλλωστε να κάνει; Όλα τελείωσαν πια και η πραγματικότητα ήταν τόσο σκληρή, τόσο δραματική.

Από εκείνη την ήμερα, άλλαξε ο ρυθμός της ζωής της. Ούτε έτρωγε πιά, ούτε έδωαινε έξω. Ένας πέπλος θαδείας μελαγχολίας σκέπαζε το ωραίο της πρόσωπο. Και τις νυχτες, άγρυπνη στο κρεβάτι της έκλαιγε τικρά.

Οι γονείς της βλέποντας την αϊφνίδια άλλαγή της κόρης τους άνησυχούσαν. Προσπάθησαν να την διασκεδάσουν, να τίποτα δεν ώφελοϋσε. Η νέα μαράζωνε μέρα τη μέρα. Όταν κάποτε ο πατέρας της της πρότεινε να παντρευτεί μ' έναν πραγματικά εξαιρετικό νέο, αυτή ξέσπασε σ' ένα νευρικό γέλιο.

— Όχι, πατέρα, του άποκριθηκε, δε σκέπτομαι να παντρευτώ.

— Τρελλάθηκες, παιδί μου; Θα ζήσης έτσι, όλομωχη, δίχως να χαρής τη ζωή σου, δίχως να βρης κι' συ την ευτυχία σου;

— Η ευτυχία μου γκρεμίστηκε πιά, πατέρα. Δεν θα την ξανάδρω ποτέ...

Γκρεμίστηκε είπες;... Δεν σε καταλαβαίνω, Μαρσέλ.

Δεν μπορείς να καταλάβεις, πατέρα. Είμαι τόσο καλός, τόσο άγνός εσύ.

Πέρασαν άκόμα μερικές μέρες. Κι' ένα πρωί, η Μαρσέλ δεν σηκώθηκε απ' το κρεβάτι. Το πρόσωπό της ήταν χλωμό, τα χέρια της παγωμένα. Δεν έτρωγε πιά, Μέρα τη μέρα μαράζωνε. Η όμορφιά της έσθινε μαζί με τη ζωή της. Μάταια οι γιατροί την εξέταζαν, μάταια της έδιναν άφάρμακα και της έκαναν δυναμωτικές ένεσεις. Κανείς δεν μπορούσε να κατάρδη τη μυστηριώδη άρρώστεια της που την έλωανε σιγά - σιγά.

Πέρασε ένας μήνας έτσι. Η άμοιρη πάλευε με τη ζωή και το θάνατο, ώσπου ένα δειλινό, έκλεισε για πάντα τα μάτια της, παίρνοντας μαζί της στον τάφο το μυστικό της μεγάλης της άτυχίας, της μοναδικής της άγίας...

ANNA ΜΠΟΒΕ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

Δυο καινούργια έλληνικά έργα πρόζας, της συγγραφικής δυάδας Σακελλάριου — Γιαννακόπουλου, πρόκειται να άνεβασθούν έντός της σαιζόν σε δυο Άθηναικά θέατρα και πολλοί περιμένουν πως θα έχουν μεγάλη έπιτυχία.

Το πρώτο είναι η ήθογραφία «Δεσποινίς έτών 39...» που θα παιχθεί από τον θίασο Λογοθετίδη στο «Κεντρικόν» και το δεύτερον η έπικαιρη σάτυρα «Ανώμαλος προσγειώσις», που θα παιχθεί από τον θίασο Κούν, στο «Ρέξ».

Στο «Δεσποινίς έτών 39...» που έχει σχέση με τι «μικρές άγγελίες» των συνοικισίων, ο Λογοθετίδης ύποδύεται ένα γεροντοπαλλήκαρο, που περιμένει καρτερικά τη σειρά του, γιατί πρέπει πρώτα να παντρεύη δια της μεθόδου των άγγελιών τη γεροντοκόρη άδελφή του.

Αποτέλεσμα όμως είναι να πανδρευθούν με τον τρόπο αυτό όλες οι κοπέλλες που μένουν στην ίδια αυλή, ενώ αυτή και ο άδελφός της μένουν για πάντα στο «ράφι».

Στην «Ανώμαλη προσγειώσις» εξάλλου, ένας φανταστικός ύπουργός ο κ. Γ. Παππας, κολλακεύεται από την κλίκα που τον περιτριγυρίζει και νομίζει ότι είναι ο σωτήρας του τόπου. Ύστερα από μιá άνώμαλη προσγειώσις του αεροπλάνου σε μιá άπομακρυσμένη έπαρχία, όπου του γίνεται κάθε άλλο παρά θερμή ύποδοχή, αντίλαμβάνεται την πραγματικότητα.

Ένα μακροχρόνιο ειδύλλιο, μεταξύ της Λιάνας Βιτωρής και του Γιώργου Οικονομίδη, είχε πριν λίγες μέρες άίσιο τέλος όπως έχουν πάντα άίσιο τέλος τα έργα στο θέατρο και τον κινηματογράφο.

Το πράγμα έγινε με κινηματογραφική ταχύτητα, και έντελώς άπρόσπτα άφου φυσικά, κανείς δεν το περίμενε. Όταν την παραμονή των Χριστουγέννων έφθασε στη Θεσσαλονίκη η Βιτωρής για να έργασθ, την περίμενε στον σιδηροδρομικό σταθμό, ο Γ. Οικονομίδης.

Την πήρε στο ξενοδοχείο του όπου είχε στολισμένο με χιόνι ένα μικρό δεντράκι και μοναδικό «μτιμπελό» δυο... βέρες! Ετέλεσαν το ίδιο βράδυ τους άρραδώνες τους και μετά μιá εβδομάδα πανδρεύτηκαν και είναι τώρα πολύ ευτυχισμένοι.

Ο Πέτρος Κυριακός, τ' άβρκε μπαστούνια στην Νέα Ύόρκη, με τη γλώσσα.

Έτσι σε όλους τους Άμερικάνους που τον έρωτούν κάτι, άπαντά στερεότυπα, με το «Ουάν, του, θρύ, φάρ, φάϊθ» που βρχει ως σήνθημα... σωτηρίας! Και όλοι ξεκαρδίζονται φυσικά στα γέλια.

Η Σοφία Βέμπο μετά το Χαρτούμ όπου γνώρισε μεγάλη έπιτυχία, βρίσκεται τώρα στην Αϊθιοπία. Θα δώσει σειρά συναυλιών στην Άσμάρα, Άδδισ Αμπέμπη και Τζιμπουτί και τον Μάρτιο θα γυρίσει στας Άθηνες για να έτοιμάσει τον καλοκαιρινό της θίασο που θα παρουσιάσει στον «Ερμή».

Μιά άλλη γνωστή μας τραγουδίστρια, η βασίλισσα της τζάζ Ρένα Βλαχοπούλου, που εργάζεται τώρα σε ένα μεγάλο κέντρο της Ουάσιγκτων, θα γυρίσει το καλοκαίρι στας Άθηνες.

Το γνωστό τραγούδι του Χαϊρόπουλου «Καλώς ήρθες στα όνειρά μου» θα κυκλοφορήσει στην Άμερική σε άγγλική έκδοσι.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Κυριακάτικες ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ώρα ο δόλιος σύζυγος κι' η νεαρά συμβία ώθούνται στο διάδρομο απ' όλους ζωηρώς κι' είναι δυο - τρεις «δυναμικοί» που σπρώχνουν με βία και πίσω από τη σύζυγο... και κάποιος τολμηρός! — Κωστάκη, πάμ να φύγουμε! προτείνει τότε εκείνη Κι' αυτός με νύτρα άπαντά: — Δε σ'άλεγα εγώ!

Αυτή... όχλείται σοβαρώς και το ξαναπροτείνει: — Δεν είν' αυτή κατάστασι! Πάμε! Θέλω να βγώ! Σπρώχνονται — Ρέ! Σιγά, ρε σείς! — «Αχ! δεν μπορώ ν' άνθ(ξω!)»

Και μετά περιπέτειαν, βρίσκονται πάλι έξω. — Τί πρόχειρο το σινεμά. Την πάθανε πολλάκις, κι' όταν ύμνουνε κάποιο φίλμ κι' η Βλάχου κι' ο Μαμάκης, βγάζουν τα εισιτήρια μ' έπίδες θετικές. — Μα είναι όμως Κυριακή! Και στην ούρα τους βάζουν, ως ότου εισιτήρια θ' άρχίσουν να βγάζουν, γιατί έχουν πάρει έντολη απ' την Άστυνομία να κλείσουν τα ταμεία!

Στέκεται ο δόλιος σύζυγος όρθος εκεί μιá ώρα, σπρώχνεται κι' έννευρίζεται και κάνει ύπομνη που βλαστημάει διαρκώς ένα μεγάλο τζώρα Τάχει με όλους γενικώς, είναι μεγάλος φωνή. — Εύεξάπτος και μπελαλής κι' όλγιον... Πελοπίδας! Άνοιγει τέλος το «γκισέ» κι' έν σχετική άνεσει παίρνουν τα εισιτήρια... αλλά δεν βρίσκουν θέσι!

— Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι.

μά τώρα λέω, άντρούλη μου, στο θέατρο να πάμε! — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι.

Καινούργια περιπέτεια κι' άλλο εδω μαρτύριο και αρκετή ζημία — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι.

Δέκα χιλιάδες θέλουνε για κάθε εισιτήριο κι' άλλες εξήντα πουρμπουάρ που δίνουν στον ταμιά! — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι.

Άρχίζει η παράστασι, με ντόρο, φασαρία, οι ταξιθέτες βρίζονται, σφυρίζ ή γαλαρία, οι καρέκλες τους περνούν άπάνω απ' το κεφάλι, διασκους, καρέκλες διπλανός να βλαστημάει πάλι κάποιος άρχίζει διπλανός να βλαστημάει πάλι βρίζει την έπιχείρησι, βρίζει και τον ταμιά — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι.

Και μες στους δρόμους μ' έβγαλε, γρουσουζή, Κυριακάτικα! — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι.

Την πόρτα του βροντοχτυπά στα μούτρα μανι - μάν, και μοναχός ο σύζυγος κοιμάται στο ντιβάνι, μέσα σε μιάν άτμόσφαιρα έκτάκτως νευρική! — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι.

οιπόν ήμερα πιο φρικτή, στ' άληθεια, δεν ύπάρχει μεσ' τη βδομάδα της δουλειάς, από την Κυριακή. Κι' ιδίως για το φουκαρά, τον οικογενειάρχη, που κάνει πάντα έξοδο οικογενειακή. Ντύνεται και στολίζεται πρωτίστως η συμβία άρχίζοντας απ' το πρωί να βάξη τον κορσέ κι' ασκώντας ψυχολογική, όπως τη λέμε, βίε τονε ρωτά: — Που θα με πάς, άντρούλη μου χρυσε;

— Δε σ'άλεγα εγώ! — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι.

— Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι.

— Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι.

— Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι.

— Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι. — Αχ! ναι, πολύ λυπάμαι.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Τενόρος

Παρά τ'ας άς ύφίσταται παντοιοτρόπως νίλας έχω προσόντα, ως γνωστόν, και χάριτας ποικίλας. Έκφρασιν ήγουν Δόν - Ζουάν και δίκην θείου δώρου φωνήν γλυκειάν, μουσικήν και μάλιστα τενόρου. Ούτω εϊς κύκλον κοσμικόν παρευρεθείς τας άλλας, προς τούτοις όρεγόμενος έρωτικές σπατάλας έσκεφθην κι' άπεφάσισαν, δοθείσης ευκαιρίας, να ψάλλω μεγαλοπρεπώς μελωδικές άριας. Και άνελθών, μετ' ου πολυ, εφ' ύψηλου εδράνου, δίκην μεγάλου γόητος, κατακτητού και πλάνου.

— Θα ψάλλω, είπον γλυκερώς, μετά φωνής σκιρτώσης, δια να έκτιμήσητε τας μουσικάς μου γνώσεις. Κι' ενώ το πάλν έσειετο εκ χειροκροτημάτων, εγώ, έν μέσω φλογερών και πονηρών βλεμμάτων, δεκάκις εξερόβηξα και μέσω της άνδρας έποίησαν εμφαντικώς δεκαεπτά γαργάρες!

Και ούτω πως έτοιμασθείς και μέσου (τόσου πλήθους μετά φωνής μελωδικής και μάλλον ά- (συνήθους ή εξαμην άδων... «Ω! θεοί! τί έκ- (φρασις, τί νότα! Πλήν, φευ! έπηκολούθησον, πάραυτα (γεγονότα. Τούτέστιν οι άκροαταί μερακλαθέντες (πλήρως, καθ' ήν στιγμήν άνέβαινον την κλίμα- (κα του «σόλ» ώρμησαν έναντίον μου και ούτω πως (ένκύρως ήνώθησαν τί θα είπή, ο τάλας, καρπα- (ζόλ!...

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

— Δεν μου δίνετε κ. Γυμνασιάρχα τὰ υπόλοιπα χειρόγραφα νὰ τὰ διαβάσω μὲ τὴν ἡσυχία μου στὴν Ἀθήνα;

ΜΗ ΣΦΕΤΕΡΙΖΕΙΣΘΕ τὴ δόξα τῶν ἄλλων...

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ
συνεργάτου μᾶς κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Ἄν καὶ σπανιότατα πηγαίνω στὸ θέατρο, τὸ ἀγαπῶ πάρα πολὺ. Ἐκτιμῶ βαθύτατα τοὺς θεατρικοὺς συγγραφεῖς καὶ λιγώτερο τοὺς θεατρικοὺς κριτικούς, πού ἐπιμένουν καλὰ καὶ σῶναι νὰ βρίσκουν σκάρτα ὅλα τὰ ἑλληνικὰ ἔργα, ἐξω ἀπὸ τὰ δικὰ τους, ἂν τυχὸν συμβαίνει νὰ γράφουν κί' αὐτοί.

Ποτέ στὴ ζωὴ μου δὲν σκέφθηκα νὰ γράψω θεατρικὸ ἔργο. Ἡ μάλλον σκέψη ἦταν ὅτι ἂν ἔγραφα ἢ δὲν θὰ βρισκόταν κανένας θίασος νὰ τὸ πάρῃ κατὰ λάθος, ἢ ἂν τῷ παιζεθῇ θὰ ρεζιλευόταν. Κί' ἐγὼ περισσότερο. Κηδόμενος λοιπὸν τῶν θιάσων καὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου ἀπέφυγα ν' ἀσχοληθῶ μὲ τὸ θέατρο. (Εἶμαι ὑποχρεωμένος, σὰν τίμιος ἄνθρωπος, νὰ κάνω καὶ μιὰ ἐξομολόγησι: ὅταν τέλειωσα τὸ Γυμνάσιο ἔγραψα μιὰ ἐπιθεώρησι, πού τὴν ἔπαιξε ἕνας ἐρασιτεχνικὸς θίασος στὴν Πόλη. Στὸ τέλος τῆς πρώτης καὶ μόνης παραστάσεως, ἐγὼ ἔφυγα ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα τοῦ θεάτρου, ἀλλὰ καὶ οἱ ἡθοποιοὶ γλύτωσάν με... ἐλάφρως μὲ μὴν ὡς).

Ὅταν ζοῦσε ὁ μακαρίτης Φῶτος Πολίτης, ὁ βασικὸς ἀναδημιουργὸς τοῦ Ἑθνικοῦ μᾶς Θεάτρου, διαβάσα με μεγάλο ἐνδιαφέρον τὶς κριτικὲς ἀναλύσεις του. Πίστευα καὶ ἐξακολουθῶ νὰ πιστεύω πὼς κανεὶς ἄλλος Ἕλλην στὴν ἐποχὴ του δὲν κατεῖχε τὸ θέατρο ὅσο αὐτός. Δὲν τὸν ἐγνώριζα παρὰ ἐλάχιστα ἂν καὶ ἦταν ἐπαγγελματίας δημοσιογράφος καὶ ἐπίλεκτο μέλος τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν. Τὸν ἐδλεπα κάπου - κάπου στὰ γραφεῖα τοῦ Σωματείου μᾶς. Ἐν τούτοις, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ καὶ χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ, ἔγινε ἀφορμὴ νὰ υποστῶ μιὰ μεγάλη ψυχικὴ βάσανο.

Τὴν ἀνοιξὶ τοῦ 1926 ὁ «Ἐλεύθερος Τύπος» μ' ἔστειλε σὲ μιὰ δημοσιογραφικὴ περιοδεία στὴ Μάνη. Ἐπὶ δυὸ ἐβδομάδες γυρνοῦσα ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, πότε μὲ τὰ πόδια καὶ πότε μὲ μουλάρι. Καραβοτσακισμένος κατέληξα κάποτε στὸ Γύθειο, ὅπου εἶχα τὴ μεγάλη εὐχарίστησι νὰ φιλοξενηθῶ σ' ἕνα πραγματικὰ ἀρχοντικὸ σπῆτι μιᾶς γνωστῆς μου οἰκογενείας.

Ἡ μουλαροδρομία καὶ ἡ πεζοδρομία εἶχαν ξεχαρβαλώσει τὶς ἀρθρώσεις μου. Πονοῦσαν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια μου. Καὶ τὸ κεφάλι μου ἦταν καζάνι. Αἰσθανόμουν τὴν ἀνάγκη νὰ ξεκουρασθῶ μὴ - δυὸ μέρες, λογαριάζοντας νὰ κάνω κατόπιν μιὰ ἐκδρομὴ ὡς τὴ γραφικώτατη Μονεμβασίᾳ κί' ἀπὸ κεῖ νὰ ἐπιτρέψω στὴν Ἀθήνα.

Τὸ πρῶτο βράδυ τῆς παραμονῆς μου στὸ Γύθειο βγήκα κί' ἔκανα μιὰ βόλτα στὴν παραλία. Ἐκεῖ μὲ πλησίασαν κατὰ Γυμνασιόπαιδες, μὲ λαμπερὲς κουκουβάγιες στὰ πηλίκια τοῖς. Μὲ κύτταζαν σὰν περίεργο φαινόμενο. Ἴσως ἐπεὶδὴ ἦμουν ξένος. Ὑ-

σιερα ἦγα καὶ κάθησα σ' ἕνα καφεενεῶκι, ὅπου εἶδα πάλι τοὺς Γυμνασιόπαιδες νὰ μὲ παρακολουθοῦν, ὅπως παρακολουθοῦν τὶς μεγάλες προσωπικότητες οἱ ἄνδρες τῆς ἀσφαλείας τους.

Λίγο ἀργότερα μὲ πλησίασε ἕνας σοβαρὸς ἄνθρωπος, ἐβγαλε τὸ καπέλλο του, μὲ χαιρέτησε εὐλαβῶς καὶ κάθησε στὸ διπλάνο μου τραπέζι παρακολουθώντας τὶς κινήσεις μου. Ρώτησα μὲ τρόπο τὸ γκαρσόνι καὶ μοῦ εἶπε πὼς ἦταν ἕνας καθηγητὴς τοῦ Γυμνασίου. Τότε — ἂν καὶ πολὺ καθυστέρημένα — ἔκανα κί' ἐγὼ μιὰ βαθεῖα υπόκλισι.

Σὲ λίγο μὲ χαιρέτησε κί' ἕνας ἄλλος, πού ὅπως ἔμαθα ἦταν Εἰρηνοδίκης. Ὑστερα κί' ἕνας βαθμούχος τῆς χωροφυλακῆς. Κί' ἄλλοι...

Ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος κάθησε στὰ γειτονικά μου τραπέζια καὶ μὲ παρακολουθοῦσε μ' ἕνα εἶδος σεβασμοῦ καὶ θαυμασμοῦ. Καὶ ὁμολογῶ πὼς ἄρχισα νὰ αἰσθάνομαι ὑπερηφάνεια, ἀνακαλύπτοντας, ἐκείνη τὴ στιγμὴ μόλις, ὅτι ἦμουν μιὰ προσωπικότης καί... δὲν τὸ ἤξερα. Ἐπλῶσα τότε ἀναπαυτικώτερα στὶς τρεῖς καρέκλες πού εἶχα ἀγκάλαρει, παρ' ὅτι γυμνασιόπαιδες καὶ θαυμάζοντες τὸν ἑαυτοῦ μου. Φαντάσου: νὰ εἶμαι σπουδαῖος ἄνθρωπος καὶ νὰ μὴν τὸ πάρω μυρουδιά...

Ὑστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα εἶδα νὰ μὲ πλησιάζῃ ἕνας πάρα πολὺ σοβαρὸς ἄνθρωπος, μὲ σκούρο κοστούμι καὶ ψηλὸ κολλάρο, ἡλικιωμένος κάπως, διοπτροφόρος, ἀξιοσεβαστός. Ἐβγαλε τὸ καπέλλο του, μὲ χαιρέτησε μὲ μιὰ βαθεῖα υπόκλισι καὶ μοῦ εἶπε:

— Θὰ μοῦ εἰπτερεψετε, κύριε Πολίτη, νὰ αὐτοσυστηθῶ. Γ. Κ.... πρῶην Γυμνασιάρχης, συνταξιούχος.

— Χαίρω πολὺ.

— Εἶμαι πάρα πολὺ εὐτυχὴς πού σὰς γνωρίζω. Εἶμαι φανατικὸς ἀναγνώστης σας. Σὰς θαυμάζω. Ἐλεγα νὰ ἔλθω κάποτε σὰς Ἀθήνας μόνον καὶ μόνον νὰ σὰς γνωρίσω. Ἴδου ὅμως ὅτι τὸ δνειρόν μου πραγματοποιεῖται ἐδῶ εἰς τὸ Γύθειον... Μόλις πρὸ ὀλίγου ἐπληροφορήθην ὅτι εὐρίσκεσθε ἐδῶ καὶ ἔσπευσα νὰ σὰς συναντήσω.

Ἐμείνα καταπληκτικὸς ἀπὸ τὴ διαπίστωσι ὅτι εἶχα τόσους θαυμαστάς στὸ Γύθειο. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἐκείνη τὴν ἐποχὴ δημοσίευα τακτικώτατα ἐνυπόγραφα ἄρθρα στὸν

Ἡ ΠΙΟ ΤΟΛΜΗΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἡ χαριτωμένη αὐτὴ δεσποινίς, πού ἐργάζεται σ' ἕνα τσίρκο τῆς Ἀγγλίας, θεωρεῖται ὡς ἡ «πιο τολμηρὴ γυναῖκα τοῦ κόσμου», γιατί εἶχε τὸ κουράγιο νὰ πάρῃ στὰς ἀμφοῖς τῆς τῆς ὥρας πού ἐκτελοῦσε τὸ νούμερό της, μιὰ τίγρι, πού δὲν εἶχε ἐξημερωθῇ τελείως. Προηγούμενως ἡ τίγρις αὐτὴ εἶχε κατασπαράξει ἕνα νεαρό λιοντάρι.

«Ἐλεύθερο Τύπο», ἀλλὰ πρώτη φορὰ ἀνεκάλυπτα ὅτι εἶχα καὶ φανατικοὺς ἀναγνώστας. Μπράβο μου!...

Ὁ συνταξιούχος Γυμνασιάρχης μοῦ ζήτησε τὴν ἀδεία νὰ καθίσῃ στὸ τραπέζι μου. Τοῦ ἔκανα τὴ μεγάλη συγκατάθεσι νὰ τὸ ἐπιτρέψω. Ὑστερα ἀπὸ μερικὲς τυπικὲς κουδέντες, μπήκε στὸ ψητό:

— Κύριε Πολίτη... Θὰ τὸ θεωρήσω τὴν μεγαλύτεραν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς μου (μιλοῦσε μάλλον καθαρνεουσιάνικα), ἂν μοῦ κάμετε τὴν ὑψίστην τιμὴν νὰ διαβάσετε μιὰν Βυζαντινὴν τραγωδίαν πού ἔχω γράψῃ καὶ ἡ ὁποία νομίζω ὅτι εἶναι ἕνα θεατρικὸν ἀριστοῦργημα. Μὲ συγχωρεῖτε διὰ τὴν περὶ αὐτολογίαν, ἀλλὰ ἔχω λόγους πού ἐπιμένω εἰς αὐτό...

Ἐντὼς τοῦ ἀπάντησα ὅτι δὲν θὰ εἶχα ἀντίρρηση νὰ διαβάσω τὴν τραγωδίαν του, ἀλλὰ ὅτι δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ δώσῃ μεγάλη σημασία στὴ γνώμη μου.

Μὲ κύτταξε μὲ συγκίνησι καὶ εἶπε:

— Πόσο εἰσθε μετριοφρων, κύριε Πολίτη. Ἀλλὰ ἡ γνώμη σας εἶναι τὸ πᾶν δι' ἐμέ...

Τὴν ἄλλη μέρα σκέφθηκα νὰ ἐπιστρέψω τὴν ἐκδρομὴ τῆς Μονεμβασίας, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν τραγωδίαν τῆς... τραγωδίας. Ἀλλὰ ὁ συνταξιούχος Γυμνασιάρχης ἤλθε ξημερώματα στὸ σπῆτι πού εἶχε τὴ μεγάλη τιμὴ νὰ φιλοξενῇ τὴν προσωπικότητά μου, κρατώντας περίπου μιὰ ὁκτὸς πυκνογραμμένην χειρόγραφον! Καταστροφή.

— Λυποῦμαι βαθύτατα, ἔσπευσα νὰ τοῦ πῶ, ἀλλὰ πρέπει νὰ φύγω ἀμέσως γιὰ τὴ Μονεμβασίαν. Εἶναι ἀνάγκη.

— Τὸ ξεύρω, ἀπάντησε ὁ... κακοῦργος. Θὰ ἔλθω μαζί σας καὶ θὰ σὰς διαβάσω τὸ ἔργον μου εἰς τὰ μέρη ὅπου θὰ κάμωμ σταθμούς καὶ εἰς τὴν Μονεμβασίαν. Ἐφρόντισα μάλιστα καὶ διὰ τὸ αὐτοκίνητον. Μὴ μοῦ ἀρνηθῇτε αὐτὴν τὴν χάριν. Θὰ σὰς εἶμαι αἰώνιος εὐγνώμων.

Ἦταν ἀργὰ πλέον γιὰ νὰ ἀρνηθῶ. Τὸν λυπήθηκα κιόλας. Ἐπὶ τέλους μιὰ τραγωδία ἦταν αὐτὴ. Λίγο θάρρος χρειαζόταν...

Ξεκίνησαμε κατὰ τὶς δέκα. Σὲ κάθε χωριὸ κάναμε σταθμὸ καὶ διαβάσαμε δυὸ - τρεῖς σκηνές. Τρώγαμε κί' ἀπὸ κανένα μεζέ. Ἡ τραγωδία ἦταν σὲ πέντε πράξεις καὶ δώδεκα εἰκόνες. Μέσα στὸ μυαλό μου στριφογυρνοῦσαν Αὐτοκράτορες, Αὐτοκράτοριςες, Ἀρχόντες, Στρατηγοί, συνωμοταί, ἐχειρίδια, δολοφονίες, φόνοι, στάσεις, τρομερὰ καὶ φοβερά πράγματα, γραμμένα σὲ μιὰ παράξενη γλῶσσα μὲ πολλὴ καθαρεύουσα καὶ λίγη δημοτική.

Στὸ ἐστιάτοριό τῆς Μονεμβασίας ὅπου εἶχαμε βραδυαστῇ, ἄρχισε νὰ μοῦ διαβάξῃ τὴν τρίτην πράξι. Ἐγὼ προσπαθοῦσα νὰ τονώσω τὸ θάρρος μου, πίνοντας περισσότερο τοῦ κανονικοῦ κρασί. Σὲ μιὰ στιγμὴ τόλμησε νὰ μὲ ρωτήσῃ:

— Λοιπόν; Πὼς σὰς φαίνεται ἔως ἐδῶ; Πού νὰ τὸν κακοκαρδίσω τὸν ἄνθρωπο;

— Θαυμάσις, τοῦ ἀπάντησα. Ὑπέροχο. Δὲν μοῦ δίνετε τὸ υπόλοιπο νὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴν ἡσυχία μου στὴν Ἀθήνα;

— Φυσικὰ καὶ θὰ σὰς τὸ δώσω, ἀλλὰ ὄχι τὸ υπόλοιπο. Θὰ σὰς δώσω ὁλόκληρο τὸ ἔργον, νὰ τὸ ἀνεβάσετε εἰς τὸ θέατρον! !

— Ἐγὼ; Τί δουλειὰ ἔχω ἐγὼ μὲ τὸ θέατρο;

— Τί λέτε κύριε Πολίτη... Ἐχετε διάθεσιν δι' ἄστεια. Σεῖς, ὁ Φῶτος Πολίτης, ὁ διάσημος, ὁ στυλοβάτης τοῦ νεοελληνικοῦ θεάτρου...

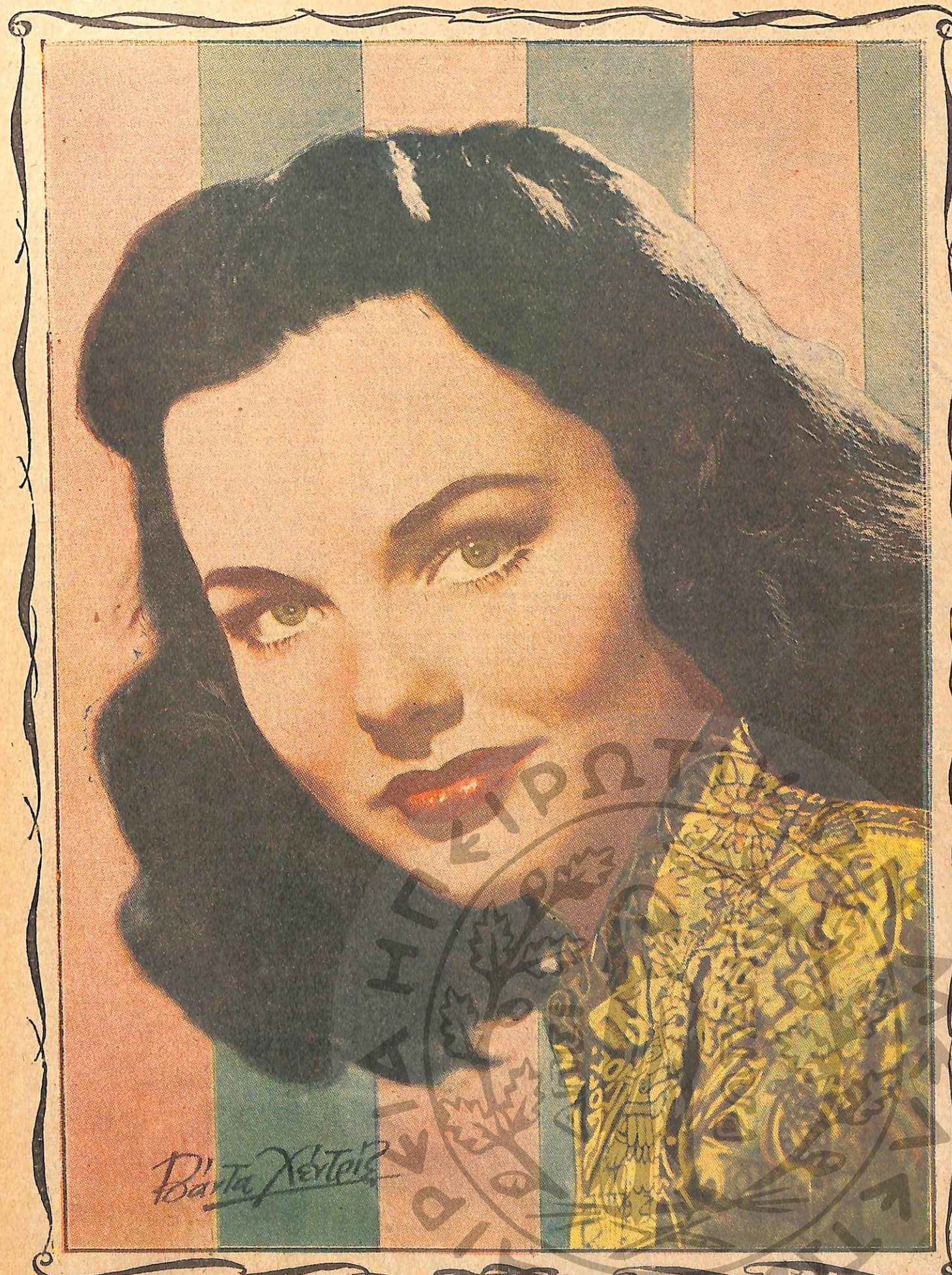
Δὲν μπορῶ νὰ περιγράψω τὴ θέσι στὴν ὁποία βρέθηκα ἐκείνη τὴ στιγμὴ. Ἀλλὰ δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ἀφίσω τὸν δυστυχισμένον ἄνθρωπον στὴν πλάνη του. Κατέδασα ἕνα ποτήρι κρασί ἄκόμα, ὥπλισθηκα μὲ τὸ ἀπαιτούμενον θάρρος καὶ τοῦ ἐξήγησα τὸ λάθος του.

— Παρεξήγησις κ. Γυμνασιάρχης. Δὲν εἶμαι ὁ Φῶτος Πολίτης. Τὸ μικρὸ μου ὄνομα εἶναι Κώστας. Δὲν ἔχω καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ θέατρο. Παρεξήγησις... Λυποῦμαι...

Ἦταν γενναῖος. Δὲν λιποθύμησε. Δὲν αἶλῃσε. Καὶ δὲν μοῦ ἔσπασε τὸ κεφάλι. Εὐγε του...

Αὐτὴ τὴν ψυχικὴν βάσανον ὑπέστην ἐξ αἰτίας τῆς συνωνυμίας...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Ο υπάλληλος την κούταξε πάνω από τα
υαλιά του:

— Φάκελλο;... «Οχι, μην έχουμε...
λιναρόσπορο μές' στο Ταχυδρομείο!...»
μουρμούρισε μαχμουρλής.

Η Λίζα βγήκε για να βρή φάκελλο. Αυ-
τόν πούχε αγοράσει χτές μαζί με το χαρ-
τί, τον είχε αφήσει κάτω από την έλεια, την
ώρα πουχε δη εσφαικά μπροστά της το Βε-
νέτι. Εύτυχως, πιά, όλα τα μαγαζιά είχαν
ανοίξει. Η Λίζα αγόρασε ένα φάκελλο, έ-
γραψε απ' έξω την αγαπημένη διευθυνσι-
— κύριον Νίκον Αγγελιδιον, «Θεατρον «Αθη-
νών», Αθήνας — και τώρριξε στο κουτί.

Γότε μόνο ένοιωσε να της φεύγη ένα μεγά-
λο, ένα άσηκτο βάρος από το στήθος!...
«Ελαφρύ, εύτυχισμένη, γύρισε στο σπίτι-
κι του κυρ - Πέτρου σιγοτραγουδώντας.

Ο Βενέτης δεν ήτανε πιά στο δωμάτιο.

Η Λίζα ρώτησε τον ταβερνιάρη.

— Ναί, εδώ και λίγη ώρα ήρθε και μου
ζήτησε καφέ... «Επειδή εγώ δεν είχα — έ-
κείνο το βρωμόηλοκο ή Μαρία έχασε ν'
άλεση!...» — ο κύριος «Άλκης πήγε να
πιή στο καφενείο!...

— Μακρυσά;

— «Αμπα, Νά, εδώ, δυο βήματα από την
πλατεία... Δεξιά...»

Η Λίζα τράβηξε για την πλατεία. Έ-
κεί, σ' ένα τραπέζι του καφενείου, είδε το
Βενέτι πουπινε τον καφέ του. Δίπλα του,
σε μία καρέκλα, βρισκότανε πεταμένη — α-
διάβαστη... — μία έφημερίδα.

— Καλημέρα, Άλκη!...

Η φωνή της ήτανε μελωδική, κρυστά-
λινη — όπως την καλή τους εποχή...
Ο Βενέτης πετάχτηκε από την καρέκλα
του και την αγάλλασε γεμάτος αγανάκη:

— Λίζα!... Μά τί έγινες, κακό κορί-
τσι!... Μ' έκανες ν' ανησυχώσω...
— Έκείνη έκασε δίπλα του.

— Τί θα με κεράσεις; τον ρώτησε.

— «Ο, τι θές... Καφέ, βανίλλια, κεράσι...»

Η Λίζα έκανε μία γκριμάτσα:

— Πφ!... Καφέ... Δεν έχω πιή ποτέ
μου... — Μιά βανίλλια, τότε...
— Ναί, βανίλλια... —

Χτύπησε τα χέρια του ο συγγραφέας,
κι έδωσε την παραγγελία σ' ένα αδύνατο
βρώμικο γκαρσόνι πουτρεζε φωνάζοντας:

«Χτύποσοος!...» κι ύστερα, ξανάτρεξε
αντίθετα φωνάζοντας: «Έφτασε...».

— Πολύ καμικό γκαρσόνι!... είτε ή
Λίζα, χτυπώντας με γέλια τα χέρια της.

Ο Βενέτης τη λοξοκύτταξε:

— Εύτηνες με κέφι, βλέπω, σήμερα...
— Έκείνη μαζεύτηκε:

— Είπα τίποτα κακό;... ρώτησε.

Ο συγγραφέας της έδωσε ένα χαϊδευτι-
κό μπατσάκι:

— «Οχι δά, μωρό μου!... Κακό το να
γελάς;... Μόνο, πώς να σου πώ;...» —
μου φάνηκε περιεργό που σ' είδα εύθυμη...
— Έχεις τόσο καιρό να γελάς!

Η Λίζα κατέβασε τα μάτια της:

— Είπε τόσο όμορφο σήμερα το πρωινό!
προσπάθησε να δικαιολογήθ. «Ο περιπα-
τος πούκανα πρωί - πρωί μούκανε καλό-
τιώθω την ψυχή μου έλαφρύ... Μουρχε-
ται να τραγουδήσω.

— Τραγουδά, χελιδονάκι μου, πού ξα-
νάβρες την άνοιξη και το άνοιξιάτικο κέσι
σου!...

— «Ηρθε ή βανίλλια, ή Λίζα την έκανε μία
μπουκιά...»

— Θες κι' άλλη;... τη ρώτησε ο Βενέ-
της.

— «Οχι, εύχαριστώ... Θέλω όμως να
περπατήσουμε... Τί λές; Πάμε να φάμε
στο άλλο χωριουδάκι, αυτό που φαίνεται
από το δάσος;...»

— Πάμε όπου θές... της απάντησε πει-
θήνιος, έτοιμος, όπως πάντα, να της κάνει
το πιο παρόλογο, το πιο έξωφρενικό της
κέφι... —

Τραβήκανε για το γειτονικό χωριό. Σι-
γά - σιγά, από το δημόσιο δρόμο, τον α-
σφαλτοστρωμένο, ανάμεσα από τα πρώτα
ανοιξιάτικα λουλούδια, κάτω από τα πρώ-
τα χαμόγελα του ήλιου... Σ' όλη τη δια-
δρομή τους, ή Λίζα φλυαρούσε σά χαρού-
μενο σπουργίτι, για όλα, για τις μαργα-
ρίτες του αγρού, για τις παπαρούνες, για
τις πεταλούδες... Κι' ο Βενέτης την άφι-
νε να μιλά, γοητευμένος από το κέφι της,
απ' τη χαρά της, από τα κρυστάλλινα γέ-
λια της... —

Φτάσανε κουρασμένοι στο γειτονικό χω-
ριό. Ήτανε πιά μεσημέρι. Τραβήκανε κατ'
εύθειαν για φαί. Μπήκανε σε μια ταβερνί-
τσα χωρίς πολλόν κόσμο, και πέρασαν με τα
μούτρα στο τυρί και στις έλιες. Δηλαδή,
περισσότερο ή Λίζα, γιατί ο Βενέτης προ-
τιμούσε, αντί να τρών, να την κυττάζει με
καμάρι... Ήτιανε και κρασί, ή Λίζα ζα-
λιστική, άρχισε τα γέλια, ύστερα τα κλά-
ματα... —

— Τώρα; Τί θα σέ κάνω;... έκανε α-
νήσυχος ο συγγραφέας...

— «Εκείνη, περμένη απάνω στο λεκιασμέ-
νο τραπέζι, εξακολουθούσε να κλαίη χωρίς
ν' απάντησ. —

— Κι' είμαστε μακριά απ' το δωμάτιο
του κυρ - Πέτρου κι' από το κρεβάτι του...
συνέχισε ο Βενέτης.

— Σύχασε... του απάντησε στο τέ-
λος ή Λίζα ανάμεσα σε δυο λυγμούς. Θα
περπατήσω σε λίγο, θα μπουμε στο λεω-
φορείο για να γυρίσωμε... —

Πραγματικά, σε λίγη ώρα, οι λυγμοί
πάψανε να ταραχούν το κορμάκι της.

— Τί λές; Πάμε;... ρώτησε το συγ-
γραφέα.

— Πάμε... —

Το λεωφορείο περίμενε εκεί κοντά. 'Α-
νέβηκαν οι δυο τους και κάτσανε πίσω -
πίσω, αμίλητοι.

Όταν φτάσανε στο κυρ - Πέτρου, ο τα-
βερνιάρης τους υποδέχτηκε με φωνές και
χειρονομίες:

— Που είσαστε;... Τί γινήκατε;...
— Ανησυχώσα!...

— Είχαμε πάει στο γειτονικό χωριό...
του απάντησε ο Βενέτης. 'Η κυρία ήπιε λί-
γο πάρα πάνω, και την κουβάλησα από
κει σχεδόν στα χέρια... —

— Να της φέρω τώρα ένα κατσουράκι
νά... ξεμεθώσ. —

— Φέρτης... έκανε ο συγγραφέας, χα-
μογελώντας χωρίς κέφι.

Κάτσανε στη γωνία τους τη συνθη-
σμένη. Η Λίζα δεν έβγαλε ούτε τώρα μι-
λιά. Έπεσε μόνο στην καρέκλα της, κι' έ-
μεινε άσηκτο, με τα μάτια της καρφω-
μένα σ' ένα σημείο του τοίχου... —

Είχε νυχτώσει πιά για καλά. 'Η ταβε-
ρνούλα άποψε είχε γεμίσει κόσμο. Δίπλα,
τρείς χωριάτες παίζανε πρόφα, με μία
βρώμικη τράπουλα.

— Τί λές; Πάμε να κοιμηθούμε;... τον
ρώτησε σιγά σε μία στιγμή ή Λίζα.

— Αντί γι' απάντησι, πειθήνιος, πρόθυμος,
ο Βενέτης σκώθηκε. Η Λίζα βγήκε πρώ-
τη, και τράβηξε τρέχοντας σχεδόν κατά το
δωματιάκι τους. Ο Βενέτης την πήγε ως
την πόρτα, κι' εκεί την άφισε:

— Μείνε μόνη σου, Λιζέττα... της είπε
σιγά, τρυφερά. Έγώ θα γυρίσω για λίγο
άκόμα στην ταβέρνα... —

Τη φίλησε στο μέτωπο κι' έφυγε. Πόσο
τον εύχαριστούσε πούχε φύγει, που την εί-
δε... —

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ: 'Η συνέχεια

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Σπύρον Ροσόλυ-
μον — Εύχριστώ για τις εύχες σας, και τους έ-
παινους σας σ' έμένα για το «Ένα κορίτσι μέ-
σα στη βροχή». Μαθηματα φωνητικής μουσικής όμως
δεν παραδίδω. Πώς σας ήρθε;... «Κ' Αλυσία μ' η-
στρα» — Και σάς εύχριστώ που προτείνετε,
μάλιστα, εύφρεσάτην λύσιον «happy end»... Στο
«Ερωτικό Γραμματικόβιότι» δεν απαντώ πιά.
«Α γ κ ο π ο ρ ε τ σ α ν ι α ν (Παλ. Κοκκι-
νιά)». — Και σάς το ίδιο. «Ν τ ν έ τ τ α». —
Και σάς το ίδιο. Δεν ξέρω αν το μυθιστόρημα μου
πρόκειται να γυριστή ταινία. Πάντως, αφού έχετε
τοση μανία να παίξετε την ηρωίδα του — δηλο-
γείτε ότι κανέτε από τώρα πρόβες στο δωμάτιό
σας, μπροστά στον καθρέφτη! — περσάτε κανένα
σας, απόγεμα από το σπίτι μου να τα πούμε. Ίσως
αρχίσω πολύ σύντομα να γυρίζεται μία ταινία με
σενάριο δικό μου. Β. Κ. (Νέαν Σμυρνή). — Και
σάς εύχριστώ για τα θερμά σας λόγια για το
σας εύχριστώ. Ζελίνα Μιχαλάτου. —
Και σε σάς εύχριστώ. εύχενικά μου άγνωστη φί-
λη... Θα φροντίσω να μ' ην... κακομεταχειριστώ το
Βενέτι, αφού με παρακαλείτε και σείς τόσο θερμά...
Δεκαέντα Αλεξίου Ζαχαριαν (Σ.Τ.Γ.
916γ). — Και σάς εύχριστώ για τα καλά σας
λόγια και τις εύχες σας. Με πρώτη εύκαιρία θα
σας στείλω τις συνθέσεις που μου ζητάτε. Στρα-
τιώτην Τάκη Ν. Μ. — Και σάς εύχριστώ. Το
Διηγηματάκι σας που μου στείλατε, είναι άριστο
καλογραμμένο, αλλά ύστερι σε πρωτοτυπία. Δια-
λέγετε τα θέματά σας πιο πολύ, και διαβάστε.

Χ. Κ. Χ.

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

χε άφίσει μοναχή της, ν' αναπολήση, να
νοσταλήση, να κλάψη!...

ΑΖ'.

Πρωί - πρωί σηκώθηκε πάλι την άλλη
μέρα ή Λίζα, κι' έτρεξε στο Ταχυδρομείο.
Δεν είχε ανοίξει ακόμα, κι' έτσι αναγκά-
στηκε εκείνη να περιμένη άκοιητά ώρα απ'
έξω. Στο τέλος, έφτασε ο μαχμουρλής υ-
πάλληλος, που την πληροφορήσε ότι γράμ-
μα με τ' όνομά της δεν είχε έρθει στο
πόστ - ρεατάν. Κι' ήτανε φυσικό: Σε μία
μέρα, πότε να πάη το γράμμα της, πότε
νάρρη ή απάντησι;...

Μ' όλ' αυτά, ή Λίζα ένοιωσε την άπελ-
πισία να της πνίγη την ψυχή. Χλωμή, με
τα μάτια της χαμηλωμένα στο χόμα, γύ-
ρισε στο κυρ - Πέτρου. Ο Βενέτης που
την περίμενε, δεν τη ρώτησε γιατί ήτανε
τόσο μελαγχολική, τόσο άκεφη σήμερα... —

Η μέρα πέρασε βαρειά, γεμάτη μελαγ-
χολία και για τους δυο τους. «Πως κι' ή
άλλη, κι' ή άλλη...» Όσπου, την τέταρτη
μέρα, ή Λίζα βρήκε στο πόστ - ρεατάν το
γράμμα που περίμενε με τόση λαχτάρα!...

Τό πήρε, τόσφιξε με τρελλή χαρά στο στή-
θος της, κι' έτρεξε στα χωράφια, για να
τό διαβάση μόνη της, μακριά απ' όλα τ'
αδιάκριτα μύτια... —

Ο Αγγελιδής της έγραφε:

«Μικρή μου αγαπημένη,

» Παίρνοντας τόσο απρόοπτα το λατρευ-
τό σου γραμματάκι, έκανα μία σκέψη. «Άσε
με να στη γράψω: Να που κι' ο Μαργώλου
έκανε για μία φορά κι' αυτός στη ζωή του
μία καλή πράξη — σ' έβαλε να μου γρά-
ψης!...» Αν δεν έγραφε τις καινούργιες
του φλυαρίες στην «Εστέρνα», δέ θαχα αυ-
τή τη στιγμή το λατρεμένο σου γράμμα
μπροστά στα μάτια μου, κοντά στα χείλια
μου — δε θα το φιλούσα με τόσο άπλη-
στη χαρά!...

» Πώς ήτανε δυνατό να πιστέψης ότι μία
άλλη γυναίκα μπορούσε ν' απασχολήση ά-
κόμα και για μία στιγμή τη σκέψη μου;...
'Εσύ ήσουν, είσαι και θασαι ή μοναδική,
η άποκλειστική, η παντοτεινή διαλεχτή της
ψυχής μου... Τόσον καιρό τώρα ζω πονεμέ-
νος με τη θύμισή σου... Ο κόσμος όλος
είσαι σύ! Μία κι' έφυγες από τη ζωή μου,
ζω χωρίς χαρά, χωρίς γέλιο — σαν αυτό-
ματο... Όταν σ' είδα προχτές, ένοιωσα
την καρδιά μου να λυγανεύει. Ένοιωσα
πως και συ μ' αγαπούσες πάντα... Μου-
δωσε να το καταλάβω το βλέμμα σου, ή
συγκίνησί σου... Τη νύχτα, στη μικρή χω-
ριάτικη ταβερνούλα, έζησα στιγμές αλη-
σιμνητες κοντά σου. Κι' άς ήτανε γραφτό
μου σε λίγο να ξήσω πάλι το σπαργμό
του χωρισμού, να σε χάσω!... Όταν έ-
φυγα για την Αθήνα, ένοιωσα πως άφηνα
πίσω μου τη σκέψη μου, την ψυχή μου. Γύ-
ρισα στην Αθήνα κουρέλι!... Μέσα, βέ-
βαια, σιγάκιγε μία κρυφή χαρά: Μ' αγα-
πούσες! Τόξερα... Μά ήξερα ακόμα ότι
δεν ήτανε γραφτό μου να σε κερδίσω, μία
κι' ή ζωή σου ανήκει όλοκληρωτικά σ' έναν
άλλον... —

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ: 'Η συνέχεια

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Σπύρον Ροσόλυ-
μον — Εύχριστώ για τις εύχες σας, και τους έ-
παινους σας σ' έμένα για το «Ένα κορίτσι μέ-
σα στη βροχή». Μαθηματα φωνητικής μουσικής όμως
δεν παραδίδω. Πώς σας ήρθε;... «Κ' Αλυσία μ' η-
στρα» — Και σάς εύχριστώ που προτείνετε,
μάλιστα, εύφρεσάτην λύσιον «happy end»... Στο
«Ερωτικό Γραμματικόβιότι» δεν απαντώ πιά.
«Α γ κ ο π ο ρ ε τ σ α ν ι α ν (Παλ. Κοκκι-
νιά)». — Και σάς το ίδιο. «Ν τ ν έ τ τ α». —
Και σάς το ίδιο. Δεν ξέρω αν το μυθιστόρημα μου
πρόκειται να γυριστή ταινία. Πάντως, αφού έχετε
τοση μανία να παίξετε την ηρωίδα του — δηλο-
γείτε ότι κανέτε από τώρα πρόβες στο δωμάτιό
σας, μπροστά στον καθρέφτη! — περσάτε κανένα
σας, απόγεμα από το σπίτι μου να τα πούμε. Ίσως
αρχίσω πολύ σύντομα να γυρίζεται μία ταινία με
σενάριο δικό μου. Β. Κ. (Νέαν Σμυρνή). — Και
σάς εύχριστώ για τα θερμά σας λόγια για το
σας εύχριστώ. Ζελίνα Μιχαλάτου. —
Και σε σάς εύχριστώ. εύχενικά μου άγνωστη φί-
λη... Θα φροντίσω να μ' ην... κακομεταχειριστώ το
Βενέτι, αφού με παρακαλείτε και σείς τόσο θερμά...
Δεκαέντα Αλεξίου Ζαχαριαν (Σ.Τ.Γ.
916γ). — Και σάς εύχριστώ για τα καλά σας
λόγια και τις εύχες σας. Με πρώτη εύκαιρία θα
σας στείλω τις συνθέσεις που μου ζητάτε. Στρα-
τιώτην Τάκη Ν. Μ. — Και σάς εύχριστώ. Το
Διηγηματάκι σας που μου στείλατε, είναι άριστο
καλογραμμένο, αλλά ύστερι σε πρωτοτυπία. Δια-
λέγετε τα θέματά σας πιο πολύ, και διαβάστε.

Χ. Κ. Χ.

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

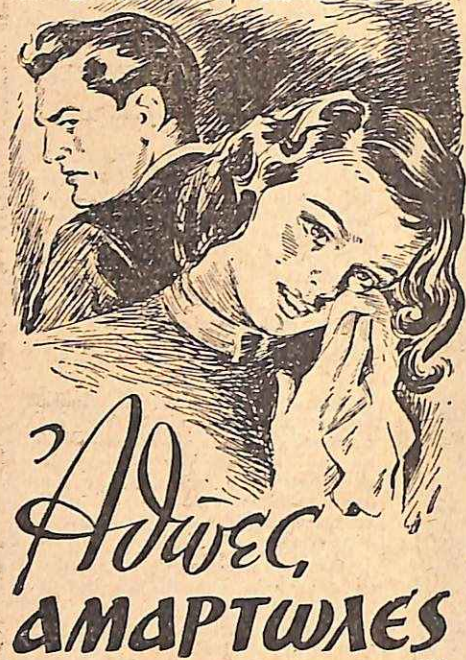
— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

— «Αν όλοι οι άνδρες είναι ψάρια
που πλάνηται εύκολα στα δίχτυα μας,
αυτός εδώ ήταν... χρυσόψαρο!...»

Ε ΔΩ και μερικούς μήνες ο
παγκόσμιος τύπος άφι-
ρώνει όχι μόνο στήλες, μα και
σελίδ

Το σφάλμα της Καίτης

— Είναι παλάνθρωπος! φώναξε ο γέρο-Παρασκευάς, χτυπώντας το χέρι του στο τραπέζι.

— Δεν είναι όπως τον λένε! πατέρα, απάντησε με πείσμα η Καίτη. Τον έχετε παρεξηγήσει! Κι' έπειτα μ' αγαπά, τον αγαπάω και θα τον πάρω!

Ο γέρο - Παρασκευάς σηκώθηκε. Τα χέρια του έτρεμαν, τὰ μάτια του πετούσαν σπίθες οργής. Και είπε, με τη δυνατή του φωνή, τη βαρεία απειλή:

— "Αν δεν μ' ακούσης και τον πάρης, δεν θάσαι πιά κόρη μου! Και ξέρεις, πώς όταν πω εγώ μία κουβέντα, την κρατώ.

Κάτι πήγε να πη η μητέρα της Καίτης, η κυρία "Ολγα, που στεκόταν όρθια και παρακολουθούσε με δακρυσμένα μάτια τη δραματική εκείνη σκηνή. Μά την έκοψε ά-μέσως ο Παρασκευάς:

— Έσύ να μη μιλάς. Γιατί, με τη δική σου άνοχη, έφτασε η κόρη μου στο σημείο να μπλέξει και να ξεμυαλιστή μ' έναν παλάνθρωπο.

— Είναι και δική μου κόρη! ψιθύρισε με πόνο η κυρία "Ολγα.

— Ναί, αλλά το δικό μου όνομα έχει! Και τ' όνομά μου εγώ δεν τόχω για τὰ σκουπίδια! Λοιπόν, μη μιλάς έσύ. Με τούτη έχω να κάνω. Κι' ό,τι ήταν να πώ, τό είπα.

— Γιατί δεν άκουσε τό μπαμπά σου, παιδί μου; είπε η κυρία "Ολγα στην κόρη της. Τό καλό σου θέλει!

— Είμαι είκοσι χρονών κι' έχω δικαίωμα να κανονίσω τη ζωή μου όπως θέλω! απάντησε με θάρρος η Μαίρη.

Ένα χαστούκι άστραψε στὰ μάγουλά της. Η Μαίρη δεν έκλαψε. Τράβηξε προς την πόρτα και είπε:

— Θά τον πάρω!

Κι' έφυγε από τό σπίτι. Ο γέρο - Παρασκευάς έπεσε σε μία πολυθρόνα. Σε μιά άλλη έκλαιγε η κυρία "Ολγα.

— Τότε και τόκανε! ψιθύρισε ο γέρος. Πεισματάρη! Άγύριστο κεφάλι!

— Έχει τό δικό σου χαρακτήρα! απάντησε η γυναίκα του. Και τώρα τό σπίτι θά μείνη έρημο!

— Ν' ανατρέφης μιά κόρη, να περιμένης να την άποκαταστήσης και να παίρνη τό στραβό δρόμο!

— Η Καίτη... έκανε να πη η κυρία "Ολγα. — Πάψε! φώναξε άπτότομα ο Παρασκευάς. Δεν θέλω ούτε τ' όνομά της να μου άναφέρεις πιά, ούτε τὰ μου ξαναμιλήσης γι' αυτή. Για μένα δεν υπάρχει! Είναι σαν να μην είχα κόρη ποτέ! Τελειώσει!

Η κυρία "Ολγα έσκυψε τό κεφάλι και υποτάχθηκε.

★

Δέν είχε άδικο ο γέρο - Παρασκευάς. Άλλά ούτε η Καίτη. Καθένας είχε τό δικό του. Ο Παρασκευάς τό δικό του πατέρα. Η Καίτη τό δικό της έρωτευμένο.

Η Καίτη είχε γνωρίσει και είχε χάσει τό μυαλό της με τό Λάκη. Ήταν ένας πολύ συμπαθητικός άντρας, γύρω στὰ τριάντα. Ντυνόταν κομψά, ήταν φλύαρος και γλεντζές, ήφερε να κάνει κομπλιμέντα και να φαίνεται ενδιαφέρων και ευχάριστος. Τί άλλο θέλει μιά εύπιστη κι' επιπόλαιη κοπέλλα είκοσι χρονών για να ξεμυαλιστή; Από δουλειά, δεν είχε καμιά συγκεκριμένη. Δουλειές του ποδαριού, έλεγε. Είχε τάχα και κάποιο εισόδημα από οικογενειακή περιουσία.

Ο Παρασκευάς ρώτησε γι' αυτόν κι' έμαθε: Ένας τύπος από κείνους που ζούν με τό χαρτί. Όχι χαρτοπαίκτης, αλλά χαρτοκλέπτης. Ός τότε είχε φιλενάδες του ίδιου τύπου, που τις έκμεταλλευόταν για να πιάνη κοινωνικές σχέσεις και να μπαίνει σε σπίτια να παίξει χαρτιά. Πώς συναντήθηκε η κόρη του μ' αυτόν τον τύπο; Αυτό ποτέ δεν τόμαθε. Όταν όμως συγκέντρωσε όλες αυτές τις πληροφορίες, τις είπε στην κόρη του. Έκείνη τις άκουσε με δυσπιστία. Τis ανέφερε κατόπιν στο Λάκη. Κι' αυτός τις είπε:

— Με συκοφαντούν, άγάπη μου. Παίζω λίγα χαρτιά, όπως όλος ο κόσμος. Τό απαιτούν οι κοινωνικές μου σχέσεις. Έσύ πιστεύεις ότι είμαι τέτοιος όπως με παρουσιάζει ο πατέρας σου;

Είχε τόσο πειστικό τόνο η φωνή του, φανέρωναν τόσο ειλικρίνεια τὰ μάτια του κι' ήταν τόσο έρωτευμένη η Καίτη, που τον πίστεψε.

— Όχι! είπε. Δεν πιστεύω κανένα. Μο-νάχα έσένα!

Κι' άκολούθησε, λίγες μέρες άργότερα, η σκηνή με τον πατέρα. Η Καίτη έφυγε άπ' τό σπίτι της, για ν' άκολουθήση τον αγαπημένο της.

★

Οι πρώτες βδομάδες κύλησαν εύτυχι-σμένες. Ο Λάκης ήταν εύγενικός και τρυφερός μαζί της. Της είχε πη από πριν ότι θά παντρευόντουσαν. Τώρα τό ανέβαλλε. Κι' οι δικαιολογίες του ήταν λογικές.

— Μήπως δεν σε παρουσιάζω για μη-

ΕΝΑ ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Πρό ήμερών στην Άγγλία συνέβη ένα τραγι-κό δυστύχημα. Δυό εξαδελφάκια, η Ειρήνη 12 κι' ο Ρόμπερτ 7 έτών, είχαν βη περί-πατο σ' ένα δάσος της Άγγλίας και χάθη-καν. Την άλλη μέρα βρήκαν τὰ πτώματά τους κάτω άπ' τὰ παγωμένα νερά μιάς μικρής λί-μνης. Όπως διαπιστώθηκε πρώτος γλύ-στρης στη λίμνη ο Ρόμπερτ. Η μικρή Ειρή-νη που ήφερε κολύμπι, στην ήρωική προσπά-θεια της να σώση τον εξαδελφό της, πνί-γθηκε κι' αυτή.

στή μου στον κόσμο; της έλεγε. Αυτή είναι η ουσία. Ο γάμος μας δεν θάναί τίποτ' άλλο παρά ο τύπος που θά μας ένωση! Θά γίνη κι' αυτό.

Γνωρίστηκε με τον κόσμο του άρραβω-νιαστικού της. Δεν της άρεσε και πολύ. Κάτι ύποπτοι τύποι, κάτι γυναίκες που ξε-νυχτούσαν, κάπνιζαν, βαφόντουσαν προ-κλητικά, ήταν φορτωμένες γουναρικά και μπιζού, ψεύτικα τὰ περισσότερα. Η ζωή τους ήταν ξενούχι, χαρτιά, κρασί. Σιγά -σιγά η Καίτη άρχισε και να υποψιάζεται. Ν' άμφιβάλλη, να δοκιμάζη τις πρώτες α-πογοητεύσεις.

Έξη μήνες είχαν περάσει. Τώρα τελευ-ταία ο Λάκης ήταν χωρίς λεφτά. Και ο χα-ρακτήρας του άλλαξε. Έγινε βαρύν κι' α-πότομος. Ένα βράδυ, είπε στην Καίτη:

— Άύριο θά πάμε σ' ένα σπίτι στην Κη-φισσία. Θά γνωρίσουμε έναν κύριο, πολύ πλούσιο. Έγώ θά σ' αφήσω μόνη μαζί του. Έσύ θά κυττάξης να τον καταφέρης, να πιάσουμε στενές σχέσεις... Σκοπός είναι να τον τραβήξουμε στο παιχνίδι και να τον μαδησουμε.

— Τί έννοεις να τον καταφέρω; ρώτησε η Καίτη. Πώς;

— Τό πώς δεν έχει σημασία. Αυτός εί-ναι γυναικάς... Άν φανής και συ λίγο κα-λή μαζί του, δεν χάλασε ο κόσμος!

Η Καίτη αισθάνθηκε σαν να γκεμιζό-ταν σε βάραθρο. Όστε έτσι; Γι' αυτό τό ρόλο την προώριζε ο άνθρωπος που αγα-πούσε; Η αλήθεια, που την ύποπτευόταν, έλαμψε τώρα καθαρά στὰ μάτια της. Έ-τσι όνειρευόταν τη ζωή της;...

— Αυτή τη δουλειά δεν την κάνω! ά-πάντησε κοφτά.

— Τί θά πη δεν την κάνεις; φώναξε ο Λάκης όργισμένος. Πώς θά ζήσουμε; Έχω ανάγκη από λεφτά!

— Προτιμώ να πεθάνω από την πείνα!

Ό Λάκης την άρπαξε από τό χέρι, την τράνταξε.

— Θά κάνης αυτό που σου λέω!

— Ποτέ!

Ένα χαστούκι άστραψε τώρα στο μά-γουλό της...

★

Πικραμένη, δακρυσμένη, δυστυχισμένη, πήρε τό δρόμο για τό πατρικό σπίτι. Ναί, είχε δικό τότε ο πατέρας της. Τώρα θά πήγαινε να πέση στὰ πόδια του, να ζητή-ση συγγνώμη και να μείνη κοντά του. Έ-κανε ένα σφάλμα, θά της τό συγχωρούσε, σαν πατέρας.

Χτύπησε τό κουδούνι. Της άνοιξε η μη-τέρα της. Έπεσε στην άγκαλιά της. Την ίδια στιγμή βγήκε κι' ο γέρο - Παρασκευάς. — Πατέρα! ψιθύρισε η Καίτη, πλησιάζοντάς τον.

Άλλά ο γέρος την σταμάτησε με τό αυ-στηρό βλέμμα του και τη βαρεία φωνή του:

— Τί θες εδώ; φώναξε. Δεν σε ξέρω!

— Πατέρα!...

— Δεν είμαι πατέρας σου! Έγώ δεν έχω κόρη πιά! Η κόρη μου έχει πεθάνει. Πήγαινε!

Της άνοιξε την πόρτα. Η μητέρα στε-κόταν άμίλητη, με βουρκωμένα μάτια.

Η Καίτη έρριξε ένα τελευταίο βλέμμα στον πατέρα της γεμάτο παράπονο, παρά-κλησι κι' απόγνωση.

— Πατέρα... τραύλισε.

Τότε ο γέρο - Παρασκευάς έννοιωσε την καρδιά του να λυγίζει. Έσκυψε τό κεφάλι-του κι' άπόμεινε για λίγες στιγμές σιωπη-λός. Ήταν φανερό ότι κάποια πάλη γινό-ταν μέσα του. Έξαφνα, σήκωσε τὰ μάτια-του, που είχαν δακρύσει, κύτταξε με τρυφε-ρότητα την κόρη του και της άνοιξε την άγκαλιά του.

Η Καίτη ρίχτηκε πάνω του, κλαίγοντας μ' άνασφύλλητά.

— Πατέρα, με συγχωρείς; ψιθύρισε με σβυσμένη φωνή.

— Σε συγχωρώ, της είπε ο γέρο - Πα-ρασκευάς, φιλώντας την με συγκίνηση.

Η πατρική στοργή είχε νικήσει.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Αυτή η δουλειά γίνεται κάθε βράδυ, στις δύο παρά πέντε, με δαύτον: Ξεχνάει ο φουκαράς, πώς έπετράπη η κυκλοφορία!...

— Τι πά να κάνης, ρε κορόιδο. Δεν διάβασες στις έφημερίδες, πώς έπιτρέ-πεται η κυκλοφορία...!

— Αχ, κόνα Γαρουφαλιά μου. Για μένα ήταν να έπι-τρέψουν την κυκλοφορία; Ή-μέρως κι' άκόμο ο μπεκρού-λιακας να γυρίση στο σπητί!

— Είπαμε, ρε Κώστο, να έπιτρέψουνε την κυκλοφορία, αλλά όχι και να σε... κυκλο-φορώ εγώ!...

ΚΥΝΗΓΗΤΟ

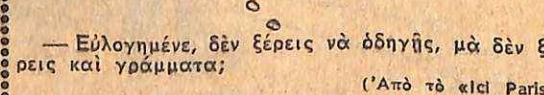
— Έπί τέλους, κύριε πόλι-σμαν. Τώρα με την κυκλοφο-ρία υπάρχει μία διέξοδος!...

Χαράς Ευαγγέλια!...

Ἔνα ἄλλο ἐλληνικὸ φαινόμενο
τοῦ 21: Συγγραφεῖς ἀγράμματοι

Τὸ γράψιμο τοῦ Μακρυγιάννου εἶναι ἀπὸ τὰ περιεργότερα φαινόμενα γραφτῆς γλώσσας. Εἶχε μάλιστα — ὅπως ὁ ἴδιος τ' ὁμολογεῖ — νὰ γράφῃ σὲ μεγάλη ηλικία μὲ τὴ βοήθεια ἄλλου ἀγράμματος, ποὺ μὲ ἔπρεπε νὰ τοῦ μὲνῃ μοναχὰ τὶς εἰκο-

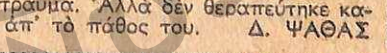
ἐπίστημονα, τὸ γνησίῳ καλλιτεχνίῳ
καὶ τὸν ψυχολόγῳ παρατηρητῇ τὸ
γεμίζουσαν θαυμασμόν.
Ἀπ' τὰ γραφτὰ τοὺς αὐτὰ καὶ ὁ
ἱστορικός παίρνει μαθήματα καὶ ὁ
γλωσσολόγος καὶ ὁ κοινωνιολόγος
Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

— Εὐλογημένε, δὲν ξέρεις νὰ ὁδηγήῃς, μὰ δὲν ξέρεις καὶ γράμματα;

(Ἀπὸ τὸ «ICI Paris

.....
.....

λα παπούτσια του, χτένισε
 γυαλίζοντάς τα μ' ἄφθονη
 καί ξεκίνησε. Στὸ δρόμο ὁ
 λουλουδία κι' ἦταν χάρμα νὰ
 ν' ἀπλώνη τις ποδιάρες ἀπὲς
 βιασύνη καὶ νὰ ταλαντεύετο
 λεκάς καθὼς τὸν φυσούσε ὁ
 ρας.

Τσιρίζοντας:

...τα πόσινα με το τραύμα. Αλλά δεν θεραπεύτηκε κα-
θόλου απ' τὸ πάθος του. Δ. ΨΑΘΑΣ

Πρόεβλεψε τα πάντα

Τα περισσότερα απ' τα επισημολογημένα θαύματα, που πραγματοποιήθηκαν στην εποχή μας, είχαν προβλεφθεί πριν από μισό αιώνα απ' τον πασίγνωστο Γάλλο συγγραφέα 'Ιούλιο Βέρν. Αυτός είναι ο άνθρωπος που μιλούσε για την τηλεόραση και για την ατομική ενέργεια 50 ή 60 χρόνια πριν γίνουν πραγματικότητες, και που περιέγραφε τα ταχύτερα αεροπλάνα όταν ακόμα έκαναν τα πρώτα τους πειράματα οι αδελφοί Ράιτ με τις πρωτόγονες πτητικές μηχανές τους.

Είπε τέτοιες οι προφητείες που περιέχονται στις σελίδες των βιβλίων του, ώστε δύσκολα μπορεί κανείς να πιστέψει ότι γεννήθηκε το 1828 κι' ότι έζησε σε μια εποχή που δεν υπήρχαν κινηματογράφοι, ραδιοφώνια, τηλεόραση, αεροπλάνα, ή έστω αυτόκινητα...

Σ' ένα μυθιστόρημά του π.χ. περιγράφει ένα πελώριο υπερ-ηλεκτόκιμο, με καθρέφτη διαμέτρου 5 μέτρων περίπου. 'Εβδομηνταπέντε χρόνια αργότερα, κατασκευάστηκε το μεγάλο και πολύπλοκο τηλεσκόπιο του δόρου Παλόμαρ, αληθινό θαύμα της εποχής μας, με καθρέφτη 5 μέτρων, και σχεδόν όμοιο σε πολλές λεπτομέρειες μ' εκείνο που περιέγραφε ο Βέρν.

Όταν οι σύγχρονοι του ξεθειάζαν το αερόστατο και τις δυνατότητές του, ο Βέρν κουνούσε το κεφάλι του κι' απαντούσε ότι το μέλλον άνηκε σε μια πτητική μηχανή με έλικα, βαρύτερη απ' τον αέρα. Μας άφισε δε την περιγραφή ενός πελώριου ελικοπτερου — μολοντί το είδος αυτό το αεροσκάφος ήταν ακόμη τότε τελώς άγνωστο.

Σ' ένα άλλο μυθιστόρημά του, «Είκοσι χιλιάδες λεύγες υπό την θάλασσαν», μας παρουσιάζει το «Ναυτίλο», ένα τεράστιο και τελειοτάτο υποβρύχιο, κινούμενο με ηλεκτρισμό — δηλαδή με μια δύναμη που αποτελούσε ακόμη ένα επιστημονικό αξιοπερίεργο, την εποχή εκείνη.

Πρόεβλεψε επίσης το ραδιόφωνο. Καί, το 1880, έγραψε για ανθρώπους που κάθονται στα σπίτια τους και παρακολουθούν τα διάφορα γεγονότα με την τηλεόραση!

Το «φωνο-τηλεφώνον» του ήταν ένας συνδυασμός τηλεφώνου και τηλεόρασης, που έπρεπε στους δυο συνομιλητές να βλέπουν ο ένας τον άλλον από μεγάλη απόσταση.

Κι' όμως ο 'Ιούλιος Βέρν, που διέτυπωσε τόσες επιστημονικές προφητείες, δεν ήταν επιστήμων. Το 1850, σε ηλικία 22 ετών, εργαζόταν στο Παρίσι ως μεσίτης του Χρηματιστηρίου, όταν του ήρθε η ιδέα να γίνη συγγραφέας.

Έγραψε πρώτα μερικά ρομαντικά ποιήματα και θεατρικά έργα, όλα άπονημένα. 'Επειτα διάλεξε ένα θέμα τελείως διαφορετικό. 'Εργάστηκε επί μερικούς μήνες, γιά να γράψη μια φανταστική ιστορία σχετική με το αερόστατο. 'Επειτα έδωσε τα χειρόγραφα του στον εκδότη Πιέρ 'Ετζέλ, κι' εκείνος του τα επέστρεψε μετά 2 βδομάδες, υποδεικνύοντας του διάφορες διορθώσεις.

Απ' τις διορθώσεις αυτές βγήκε κάτι καινούργιο: ένα μυθιστόρημα εξαιρετικά ενδιαφέρον, με τον τίτλο «Πέντε βδομάδες σε ένα αερόστατο». Ο 'Ετζέλ έμεινε τώρα κατεχαραστημένος, ανέλαβε να το εκδώσει και υπέγραψε μάλιστα συμβόλαιο με τον Βέρν γιά να γράφη επί 20 χρόνια από δυο βιβλία κάθε χρόνο και να πληρώνεται 10.000 φράγκα γιά καθένα!

Το πρώτο έργο του Βέρν σημείωσε αφάνταστη επιτυχία. 'Επειτα από λίγους μήνες, το αναγνωστικό κοινό ρουφήξε απληστρά τις «Περιπέτειες του πλοίαρχου 'Αττερά», το μυθιστόρημα στο οποίο ο Βέρν προφήτευε την ανακάλυψη του Βορείου Πόλου, μισό περίπου αιώνα πριν να γίνη πραγματικότητα. Ακολούθησε το «Ταξίδι στο κέντρον της Γης», που έγινε κι' αυτό ανάρπαστο.

Όταν το 1866, εξεδόθη το τέταρτο μυθιστόρημα του Βέρν, το «Από της Γης εις την Σελήνην», ο συγγραφέας έλαβε άμετρητα γράμματα άναγνωστών, που ζητούσαν να λάβουν μέρος σ' ένα τέτοιο ταξίδι, όμωρ θά γινόταν πραγματικά!

Σ' όλη την υπόλοιπη ζωή του, δηλαδή επί 45 χρόνια, ο Βέρν εξακολούθησε να γράφη μυθιστορήματα, που πουλιόνταν σ' εκατομμύρια αντίτυπων. Του έκαναν διάφοροι εκδότες προτάσεις αληθινά μυθώδεις, αυτές όμως έμεινε πιστός στη συνείδησή του με τον 'Ετζέλ, που έκανε πλούσιους και τους δυο. 'Οστόσο, ο Βέρν εξακολούθησε πάντα να περνάει μια απλή οικογενειακή ζωή, με τη γυναίκα του και τα τρία παιδιά του. 'Η μόνη δαπάνηρ μαζία του ήταν ν' αγοράζη γιωτά.

Παρ' όλη τη ζωηρή φαντασία του, φρόντιζε να μην αναφέρεται στα βιβλία του κανένα γεγονός ανακριβές ή φανταστικό. 'Εργαζόταν ακούραστα κι' ευσυνειδήτητα, γιά να συγκεντρώση τα στοιχεία που χρειαζόταν (γεωγραφικά, ιστορικά, επιστημονικά, κλπ.). Γιά το μυθιστόρημά του «Από της Γης εις την Σελήνην», διάβασε 500 βιβλία κάθε είδους.

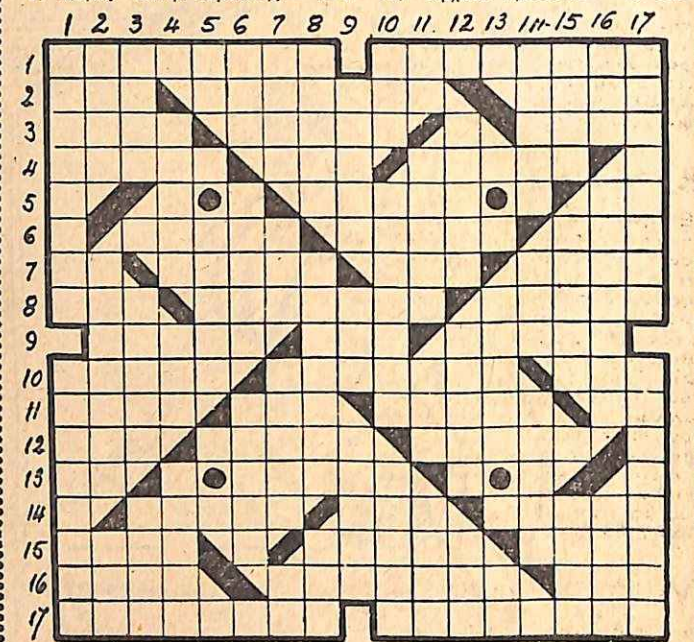
Οι προφητείες του Βέρν ενέπνευσαν αρκετούς διάσημους εφευρέτες. Σ' αυτόν όφειλε π.χ. πολλές απ' τις ιδέες του ο Σάιμον Λέικ, που εφεύρε το νεώτερο υποβρύχιο. Ο Ουίλλιαμ Μπήμεν κι' ο Αύγουστος Πικάρ, οι δυο αυτοί εξερευνητές των θαλάσσιων άδυσσων, δανείστηκαν διάφορες έμπνευσεις απ' τον Βέρν. Κι' ο ναύαρχος Μπέρντ έλεγε, όταν πρωτοπετάξε πάνω απ' το Νότιο Πόλο:

«Μέ δε οδηγεί ο 'Ιούλιος Βέρν».

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 261

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Μεγάλη θύελλα. — Μουσική σύνθεσις.
- 2) Συμπερασματικό. — 'Εμπορος νομισμάτων. — Κορδόνι.
- 3) Πολυτελέστατο πλοίο. — 'Εκ των ιδρυτών της Ρώμης. — Μικρό χωριό.
- 4) Νησί της Δωδεκανήσου. — Ξενική άρνησις. — Στενός συγγενής.
- 5) Μέγας 'Ελλην νομοθέτης. — 'Ε-

- 6) Κάτι που όλοι πληρώνομε. — Πλατσονύχης. — Θεός των αρχαίων.
- 7) Αιγυπτιακή θεότης. — Το άκρον αντίθετον του ενιθ. — Ο καθένας. — Μονάς στην ηλεκτρολογία.
- 8) 'Οργανα αισθήσεως. — Ανδρικό όνομα. — 'Απαραίτητα σ' ένα ιατροδόμο.
- 9) Πόλις που άπασχολεί ένα δόλοκληρο έπος του 'Ομήρου. — Πάλι. — Γνωστός 'Ελλην εὐθυμογράφος. — 'Ο πατρις, γιός του 'Απόλλωνος, που κατασπάρσας οι σκύλοι.
- 10) Χρησιμοποιείται προς εξαπάτησιν. — Πολεμικά όπλα. — Πρόθεσις και άρθρο ένωμένα στη δημοτική.
- 11) Παράδεισος... κουνουπιών. — 'Αρθρο (αιτ.). — Κατοικία ζώων. — 'Αρθρο.
- 12) 'Αγγλος θαλασσοπόρος. — 'Οργανα αισθήσεως. — Δεν εδόνται τους νόμους (αὐδ.).
- 13) Λεπτή κλωστή. — Ξύλινα άγνάματα.
- 14) Κοσκίνισμα (άρχ.). — ...Κρόντερ. — Νησί της Μεσογείου.
- 15) 'Εταιρία της αρχαιοτήτος. — Κανονικά. — 'Ιερός βους των άρχ. Αιγυπτίων.
- 16) Θεά (γεν.). — 'Οραία Ισπανική πόλις. — 'Υπερήφανο ζώο.
- 17) Γυμναστική. — Δεν υπάρχει άλλος υπέρνω αυτού.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Ζώο της Αυστραλίας. — Περιφέρως πολιτικός των άρχ. 'Αθηνών.
- 2) Μουσική σύνθεσις. — Όνομα βασιλείας της Περγάμου, αλλά και αυτοκράτορος της Ρώμης. — Σηκώνας (άρχ.).
- 3) 'Οραίο πτηνό. — Πόλις της 'Αργολιδοκορινθίας. — Χώρα της Ν. Α. Ασίας.
- 4) Πολεμικό όπλο των αρχαίων. — 'Αναφορική άντανύμια. — Κατοικίδιο πτηνό (καθ.).
- 5) Νότα άνεστραμμένη. — Σταγόν.
- 6) Σύνδεσμος (άρχ.). — Φρούτα με κοκκινωπό περιεχόμενο. — 'Υπάρχει στα σχολεία.
- 7) ... Ντάν : σάτρ της δόνης.

μα του εινε συνώνυμο του «άπιστος». — 'Επαναλαμβανόμενο άσχολείται με μωρά. — Λάντ.

12) Σόι. — Ψιλά. — Τραγουδά.

13) Μουσικό όργανο. — 'Αρθρο (άνεστραμ.).

14) Ανδρικό όνομα (συντομευμένο). — Τζόνσον : άσπρη του κινηματογράφου. — Χρονικό διάστημα.

15) Μικρός προφήτης. — 'Ο μέγας εινε ανυπόφορος. — Στη δημοτική... μάρ το πρίζου.

16) Εις διπλούν άκούεται στη ζούγκλα. — 'Ισοδυναμεί με το «ναί».

17) Δεν έχουν κύρος. — 'Εχομε πέντε, έδώ μόνο μία.

ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΜΒΑΚΙΤΗΣ

‘Η λύσις του 260ου

στή σελ. 76

ΟΟ

Γιά τις έγχειρήσεις καρκίνου

Μία μέθοδος που μπορεί να προσφέρη μεγάλες υπηρεσίες στους χειρουργούς κατά τις έγχειρήσεις του καρκίνου, επινοήθηκε από ένα επιστήμονα του Πανεπιστημίου της Μινнесότα. Χρησιμοποιεί μια χημική ουσία, τη «φθοριζείνη», που έχει την ιδιότητα να λάμπη όταν έκτηθη σε υπεριώδεις ακτίνες. 'Η ουσία αυτή απέδειξε ότι συγκεντρώνεται ίδιως στους καρκινώδεις ιστούς.

Προκειμένου λοιπόν να υποστή ένας άρρωστος έγχειρση καρκίνου στο στομάχου, τοξικαν προηγουμένως μία ένσει φθοριζείνη. 'Επειτα του άνοιξαν την κοιλία και την εξέτασαν με υπεριώδεις ακτίνες. Οι καρκινώδεις ιστοί πήραν τότε μία ζωηρή κιτρινή λάμψη. Το ίδιο παρετηρήθη σε δείγματα όπτικων καρκίνων του έγκεφάλου που έλήφθησαν άφω έγινε στον άρρωστο ένσει φθοριζείνη.

Έτσι, καθοδηγείται ο χειρουργός και έρεί ας που πρέπει να κόψη, ώστε να μη μείνουν καθόλου κύτταρα καρκινώδη, που μπορεί να πολλαπλασιασθούν και πάλι.

Με το φακό του μπιτού

Ο ΠΡΟΕΚΛΟΓΙΚΟΣ άργασμός παρουσιάζει κάθε μέρα και μεγαλύτερη ένταση. Οι άρχηγοί των κομμάτων δίνουν την έντυπωσι... έπιτόκων, που βρίσκονται στο στάδιο των μεγάλων πόνων και περιμένουν τη «λευτεριά». Λευτεριά δε στην προκειμένη περίπτωση είναι ο καρταρισμός των συνδυασμών, που προσκρούει σε χίλιες δυο φιλοδοξίες, διεκδικήσεις και αξιώσεις. Δεν είναι άξια φθόνου ή θέσις των άρχηγών αυτές τις ημέρες...

ΚΑΤΑ ΤΙΣ πληροφορίες που υπάρχουν... έξ χιλιάδες περίπου 'Ελληνες βρίσκονται αυτή τη στιγμή επί ποδός προεκλογικού πολέμου! 'Εξ χιλιάδες όηλαδή είναι εκείνοι που διεκδικούν το προνόμιο της υποψηφιότητας και από αυτό μπορεί να συμπεράνη κανείς ποιās έκτασως έμφύλιος πόλεμος γίνεται μέσα στα κόμματα. 'Αλλά είναι και οι άνεξάρτητοι, εινε και αυτοί που δεν έχουν κομματικό προσανατολισμό και δύνανται εις άναζητησιν άρχηγού. Όλοι περνούν τις ώρες της άγωνίας τους και μόνον ο... κεντρικός ταμίας του Κράτους τρίβει τα χέρια του γιά τα παρόδοια που θα εισπράξη. Και εινε 250 χιλιάδες δραχμές γιά κάθε υποψήφιο.

ΜΙΑ ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΗ Κυβέρνησις εινε η μονη που μπορεί να ξεκαταρρίξη κάπως την κοπρον του λυγισμού. Άπομεινεί ότι ο ύπουργός 'Ανοικοκυμψεως σε μία συντομη περιουσία του στην 'Ιριπολη άνεκαλυψε ένα σωρο σκανόαλα, χαριστικές πράξεις, αντικανονικές προμήθειες, κλπ. 'Αν τον μιμηθούν και οι άλλοι συνάδελφοί του και κανουν μερικές... εκκαθαριστικές έπιχειρήσεις, στον τομέα του ο καθενας, θα προσφέρουν ουσιαστικές υπηρεσίες στον τοπο. Γιατί και μονη η αποκαλύψις των σκανόαλων με την ήθικη καταδίκη τους άπο μερους της κοινής γνώμης, άρκει γιά να παραδειγματίση όσους προκειται να διαχειρισθούν τα κοινά στο μέλλον. Εινε και αυτό ένα αποφασιστικό βήμα στον πόλεμο κατα της φαυλότητος...

ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ σε μία έφημερίδα της Θράκης: «'Απειλείται το κλείσιμον του κρατικού νοσοκομείου Διδυμοτείχης, συνεπεία της άρνήσεως του ύπουργείου 'Υγιεινής όπως έπιχορήγησιν οικονομικά το ίδρυμα. Σημειώτεον ότι το άνωτέρω νοσοκομείο αποτελεί το μοναδικόν νοσηλευτικόν ίδρυμα των περιφερειών Διδυμοτείχης και 'Ορεστιάδος». 'Ο πρώην ύπουργός της 'Υγιεινής, ο όποιος ευθύνεται δέδαια γιά τον κίνδυνο που απειλεί το κρατικό νοσοκομείο Διδυμοτείχης, άπλουστα δεν έκλεγγεται στη Θράκη. Καί, προφανώς, αυτό εινε το... ήθικον κίνητρον της άστοργίας και άδιαφορίας του προς ένα ίδρυμα που εξυπηρετεί ένα μεγάλο τμήμα του πληθυσμού της Θράκης. Αυτό λέγεται... εθνική πολιτική!

ΤΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ άρισμένων δρόμων — Αθηνάς, Αίόλου, του πρό του Δημαρχείου χώρου κλπ. — κατ' ανάγκην πουλούν και είδη που δεν περιλαμβάνονται σ' αυτά που καθορίζει ο 'Αν. Νόμος 2484 του 1940. Γιά τους έξής λόγους: Τά περίπτερα αυτά εινε κυριολεκτικώς

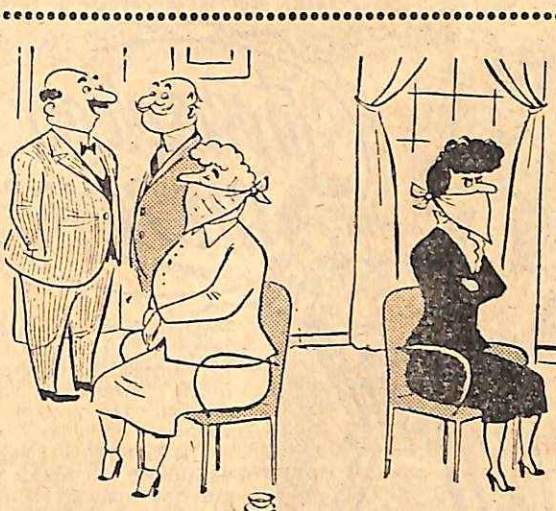
πνιγμένα μέσα στα κασόνια και καρροτσάκια των γύρω μικροπωλητών. Σε άρισμένες περιπτώσεις σεν υπάρχει τρόπος ούτε να τα πλησιάση κανείς. Εινε υποχρεωμένα λοιπόν να πουλούν και τα είδη που ζητούνται στην περιοχή τους. 'Αλλοίως πρέπει να καταδικασθούν σε κλείσιμο. 'Η άστυνομική άρχη ζητεί τώρα άπ' τους περιπτεριούχους να συμμορφωθούν με τον 'Αν. Νόμο 2484 και να περιορισθούν στην πώλησι των «φιλικών» που καθορίζει το παλαιό αυτό διάταγμα. 'Η 'Εθνική 'Ενωσις Περιπτεριούχων άναπύρων και θυμάτων πολέμου 'Αττικής», διαμαρτυρείται γιά το μέτρο και παρακαλεί να άνασταλή, έστω και προσωρινά, η έφαρμογή του. 'Η παράκλησις εινε δικαιολογητή και έλπιζομε ότι ο ύπουργός της Διανομής Τάξεως θα τη δεχθή, άκυρώνοντας τη διαταγή του κ. Ρέντη.

ΠΟΛΥ ΩΡΑΙΑ και χρήσιμα εινε όσα υπολογίζει να κανη ο 'Οργανισμός Τηλεπικοινωνιών σχετικά με την επέκτασι του τηλεφωνικού δικτύου και την έγκατάστασι νέων συνδέσεων. Παρακαλούν όμως θερμότατα οι άφανταστές ταλαιπωρημένοι συνδρομηταί της Τηλεφωνικής να άποκατασταθή — πριν άπο τα μεγάλα και έπείγοντα έργα — κάποιος ύποφερτος ρυθμός στην τηλεφωνική έπικοινωνία, η όποια σε άρισμένες ώρες της ημέρας καταντά άφορητο μαρτύριο. Ειναι ειρωνικό να διαβάζωμε στις άνακοινώσεις των άρμοδίων ότι θα γίνουν «εις το μέλλον» σπουδαία και μεγάλα έργα και να μη μπορούμε να κάμωμε ένα άπλο τηλεφώνημα...

ΥΠΑΡΧΕΙ ένας 'Αναγκαστικός Νόμος που καθορίζει τα σχετικά με τη συνταξιοόοτησι των ιερων που ετετελεσθησαν την εποχή της Κατοχής και κατά τη διάρκεια του συμμοριτοπολέμου. Ο Νόμος αυτός προσαρμόζει τις συντάξεις σε μία δικαία βάση, αλλά περιέχει μερικές άοριστιες, στις όποιες στηρίζεται το Τ.Α.Κ.Ε. και άρνείται να καταβάλη στους δικαιούχους τα ποσα των συντάξεων. Το Τ.Α.Κ.Ε. συγκεκριμένα δεν έξερει... λέει — άν πρέπει να πληρώση άπο το ταμείο του ή άν θα έπιχορηγήθη, ειδικά γιά την περίπτωση αυτή, άπο το Κράτος. 'Η ουσία ειναι ότι το ζήτημα έκκρεμεί, οι μήνες περνούν και οι οικογένειες των θυμάτων δεν μπορούν να εξασφαλίσουν ούτε τους στοιχειώδεις πόρους της ζωής τους. Δεν θα περιμένη βέβαια συγκαρτηρία το Γενικό Λογιστήριο, που ειναι ύπευθυνο γι' αυτή την κατάσταση...

ΜΙΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ: Δεν υπάρχει τρόπος να έρευνήση η σημερινή ύπηρεσιακή κυβερνήσις τα κονδύλια που ζοδεύτηκαν κατά τη διάρκεια της τετραετίας στον τομέα της διαφώτισεως; Διηλαδή ποσα ζοδεύτηκαν και πώς; 'Εννοούμε κυρίως τα λεγόμενα «μυστικά κονδύλια», που δεν ύπαγονται ως γνωστόν στην κανονική διαδικασία του έλέγχου. Αυτό άπλως γιά να πληροφρηθή το κοινον άν αξίζει να γίνουν οι τεράστιες δαπάνες που έγιναν κι' άν απέδωσε η «διαφώτισις» σύμφωνα με τα κονδύλια που ζοδεύτηκαν. Ειδικά ενδιαφέρει να γνωσθή: Πόσοι «ήμετεροι» έστάλησαν στο έξωτερικό ως «διαφωτισταί»; Τί έστοιχισε ο καθένας; Τί έκαναν; Και τί... δεν έκαναν; 'Ός προς το τελευταίο δεν άμφιβάλλομε ότι ο άπολογισμός θα ειναι... πλουσιότατος.

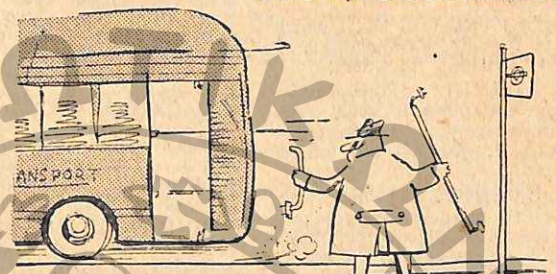
ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

—Το κάνουν αυτό γιά να θυμούνται πώς δεν μιλούνται μεταξύ τους!... (Άπο την «France - Dimanches»)

ΔΡΑΠΕΤΕΥΣΙΣ (Άπο την «France - Dimanches»)

Όταν το λεωφορείο ξεκινά απότομα!

ΤΑΒΛΕΠΑΝ ΔΙΠΛΑ

—'Εγώ θα πάρω αυτήν που βρίσκειται προς τα δεξιά!... — Σύμφωνοι! 'Εγώ προτιμώ την άλλη, ειναι πιο στρουμπουλή!... (Άπο την «Presse»)

Τραγωδία με σοιργτίνα

(Η σκηνή στο χώλ ενός κοινοῦ εὐποροῦ ἀστικοῦ σπιτιοῦ κι' ὕστερα σὲ μιὰ ψυγυγὴ κρεβατοκάμαρα μικροῦ κοριτσιοῦ. Τὰ παιχιδία, στέκουν μ' εὐλαδικὴ ἀγωνία κοντὰ στὸ κρεβατάκι τῆς ζωντανῆς κουκλίτσας ποὺχει πρόωρο φλέττ μετὸ Θάνατο...

Εἶναι ἀργά. Ἐνα κουδοῦ-νι χτυπάει...

ΕΚΕΙΝΗ: Μιὰ ὁμορφὴ νεαρὴ γυναίκα, ἀδαφτῆ, ἀ-τημέλητῆ, μὲ γλυκὰ μαῦρα μάτια ποὺχουν σκληρὰ τα-λαιπωροῦναι τὰ δάκρυα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐνας μάλλον ὠριμος ἄντρας, μ' εὐγενικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ χλωμὸ πρόσωπο).

ΕΚΕΙΝΟΣ (Ἐνὸς μπαί-νει, σιγά): Καλησπέρα... (Μ' ἀγωνία) Τί κάνει;

ΕΚΕΙΝΗ (Προσπαθών-τας νὰ κρατήσῃ τοὺς σπα-σμούς τοῦ προσώπου της)... Τὴ χάνουμε, φαίνε-ται...

ΕΚΕΙΝΟΣ (Τρέμοντας, ἐνὸς τὰ δάκρυα ποὺ τὸν πνί-ζουν ὠρες ὀλόκληρες, ἀρχί-ζουν νὰ τρέχουν): Τί λές;... Τότε ὁ γιαιτρός;

ΕΚΕΙΝΗ: ...Εἶπε πὼς ἂν δέν... (δὲν μπορεῖ νὰ τὸ πῇ)... δηλαδὴ ἂν ἀνθέ-ξη ὡς τις δυὸ τῆς νύχτας, σά-θηκε. (Κλαίει). Μὰ δὲ θ' ἀνδῆξῃ τὸ πούλακι μου... Ὅσο περνᾷ ἡ ὥρα χειροτε-ρεῖται...

ΕΚΕΙΝΟΣ (Τὴ χτυπάει ἐλαφρὰ στὴν πλάτη μετ' ὀργῆς): ... Ἀς μὴν ἀπελ-πίστωμαστε... Ἐχει γερὴ κρᾶσι...

ΕΚΕΙΝΗ (Ποῦχει τὴ λα-χτάρ νὰ ἐπιζῇ): Ναί... Ἐχει γερὴ κρᾶσι... (Κά-νει τὸ σταυρὸ τῆς). Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς τὴ σώσῃ... (Κατα-πίνοντας τοὺς λυγμούς). Νὰ πάω μέσα, Κώστα, νὰ ρίξω μιὰ ματιά. Θέλω καὶ λίγο νὰ τὴν προετοιμάσω... Ἰσως δὲν πρέπει νὰ δῇ τὸ μπαμπὰ τῆς ἀπότομα... (Οἱ λυγμοὶ τὴν πνίγουν). Πόσο σὲ ζητοῦσε τὸ χρυσὸ μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: ...Δὲν κά-νει νὰ σὲ βλέπῃ νὰ κλαῖς. ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν ἔχει μέσα

παρὰ ἓνα καντηλάκι... (Κλαίει μὲ ἀναφυλλήτῃ). Καὶ μήπως αἰσθάνεται νο-μίζεις τίποτα;... Σπάνια νοιώθει τί γίνεται γύρω του...

ΕΚΕΙΝΟΣ (Σκουπίζει τὰ μάτια του, ἀλλὰ τὰ χέ-ρια του τρέμουν): ...Δηλα-δῆ... καταλαβαίνω... δὲν ὑ-πάρχει ἐλπίς.

ΕΚΕΙΝΗ (Σὰ νὰ δια-μορτύρεται ἡ ψυχὴ τῆς): Ὁχι!... Ὑπάρχει!... Ὑπάρ-χει... ἀκόμα!... (Κλαίει σι-γανὰ).

ΕΚΕΙΝΟΣ: ...Ὁ Θεὸς ἂς μᾶς βοηθήσῃ. (Ψιθυρι-στό). Ὁ,τι κι' ἂν συμβῇ... ἐγὼ θὰ ξαναγυρίσω μαζί σου. Τέλειωσε πιά.

ΕΚΕΙΝΗ (Πικρά): Μοῦ τὸ λές γιὰ νὰ μὲ παρηγο-ρήσῃς...

ΕΚΕΙΝΟΣ (Βάζει ὅλη τὴ δύναμὴ τῆς ψυχῆς του γιὰ νὰ δειξῇ πὼς λέει τὴν ἀλή-θεια): Σοῦ τὸ λέω γιὰτὶ τό-χω πάρει ἀπόφασι.

ΕΚΕΙΝΗ (Σιγά): Μα-κάρι... (μικρὴ σιγὴ). Στε-γνώνει μὲ σπασμωδικὲς κι-νήσεις τὰ μάτια): Πάω μέ-σα... (Βγαίνει).

(Μεγάλῃ παύσει. Ἐκεῖνος βηματίζει ὅλος ἀγωνία. Τὸ πρόσωπό του γερνᾷ εἰς ἀφ' ἑνὸς ἐν ἑσέ, ὡς δὲ πρὸς τὸν ὦ-ρα... Ἡ Ζωὴ πετυχαίνει πρὸς τὴν ἀλήθειαν...)

ΕΚΕΙΝΗ (Μπαίνει μὲ λάμψι χαρᾶς στὰ μάτια): Κώστα!... Εἶναι καλὰ!... Τ' ἀκούς; Εἶνε καλὰ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (Μὲ τρόμο): Ναί;... (Μὲ σπαραγμὸ). Μήπως... εἶναι ἡ τελευταία στιγμὴ;

ΕΚΕΙΝΗ (Σὰν τρελλή): Ἐ... (Σκέπτεται). Ὁχι!... Κοιμάται!... Ἀναπνέει ἡ-συχα κι' εἶναι καταδρόσε-ρη!... (Κυττάζει τὸ ρολόι τοῦ τοίχου). Εἶναι δύομιση!... (Κλαίει). Σώθηκε!... Πέρασε τὴν κρίσι!... (Πάν-τα ἔξαλλῃ). Νὰ τηλεφωνῶς τοῦ γιαιτροῦ!... (Παίρνει μὲ τρεμουλά τὸν τηλέφωνο). Γιατρέ!... Ἐγὼ, ναί!... Μοῦχατε πῇ νὰ τηλεφωνῶς στις δύομιση. (Ἀκούει)... Ναί, εἶναι πολὺ καλλίτερα. Κοιμάται... Εἶναι δροσερὴ, δὲν ἔχει πυρετό!... Ἀ, ἔτσι; (Κλαίει). Σώθηκε ὁ-ρισμένῃ στὴ φωλῆ, ἐνὸς ἡ θηλυκὴ κοιμάται λίγο μα-κρύτερα. Αὐτὸ γίνεται ὀχι ἀπὸ... ὑπερβολικὴ εὐγένεια τοῦ συζύγου, ἀλλὰ γιὰτὶ τὸ τρίχωμά του εἶνε μαῦρο, κι' ἐπομένως δὲν διακρίνεται στὸ σκοτάδι.

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Ὁ σύζυγος ποὺ κλωσσάει

Ὁπως ἀπεδείχθη μὲ πρόσφατες ἐπιστημονικὲς ἐρευνες, τὰ αὐγὰ τῆς στρου-θοκαμηλοῦ ἐπιδάσκονται κάθε νύχτα ἀπ' τὴν ἀρσενικὴ, κα-θισμένη στὴ φωλῆ, ἐνὸς ἡ θηλυκὴ κοιμάται λίγο μα-κρύτερα. Αὐτὸ γίνεται ὀχι ἀπὸ... ὑπερβολικὴ εὐγένεια τοῦ συζύγου, ἀλλὰ γιὰτὶ τὸ τρίχωμά του εἶνε μαῦρο, κι' ἐπομένως δὲν διακρίνεται στὸ σκοτάδι.

Εἶνε μιὰ πρόνοια τῆς Φύ-σεως νὰ προφυλάσῃ τις ὑ-πάρξεις τῆς ἀπ' τοὺς κινδύ-νους.

πρόσωπα κι' Ἐκεῖνος τὴ σφίγγει στὴν ἀγκαλιά του ἀσυναίσθητα τόσο ποὺ τῆς κόβει τὴν ταλαιπωρημένη ἀ-ναπνοή. Ἐκεῖνη τὸν φιλεῖ στὰ δυὸ ὕγρα μάγουλα καὶ τοῦ φεύγει ἀπαλά).

ΕΚΕΙΝΗ (Γυρίζει τὰ μά-τια τῆς στὸν οὐρανὸ καὶ κά-νει τὸ σταυρὸ τῆς): ...Εὐ-χαριστῶ, Παναγία μου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (Κάνει σιω-πηλὰ τὸ σταυρὸ του κι' ἀ-ναπνέει τὴν καινούργια εὐ-τυχία. Μικρὴ σιγὴ): ... Κά-τσε τώρα λίγο νὰ ησυχᾶς, παιδί μου.

ΕΚΕΙΝΗ (Γελώντας μὲ λάμψι): Μὰ τώρα εἶμαι ἡ-συχῃ.

ΕΚΕΙΝΟΣ (Ἠρεμα): Ὁχι, θὰ σπᾶσουν τὰ νεῦρα σου. Ὑπάρχει κίνδυνος ν' ἀρρωστήσῃς!... (Ζυγώνει καὶ τὴν καθίζει σὲ μιὰ πολυ-θρόνα, χαϊδεύοντάς τῆς τρυ-φερὰ τὰ μαλλιά)... Θὰ μπορέσῃς νὰ ξεχάσῃς τὸ με-γάλο μου ἔγκλημα;

ΕΚΕΙΝΗ (Γλυκεῖα ἐπιεί-κεια): Δὲν ἔκανες κανένα ἔγκλημα. Ἐνα λάθος ἔκα-νες... Αὐτὸ εἶν' ὅλο.

ΕΚΕΙΝΟΣ (Θυμωμένος μὲ τὸν αὐτὸ του. Ζητώντας ἐξίλεωσι κι' ἀπαλλαγὴ ἀπ' τις τύψεις): ...Ἐγκλημα ἔ-κανα!... Ἀφῆσα τὴ γυναίκα μου καὶ τὸ παιδί μου γιὰ μιὰ παληο... (Στέκει μισὸ δευτερόλεπτο)... γιὰ μιὰ ἐλπίδα!... Συχώρεσέ με!... Δὲν πρόκειται νὰ τὴν ξανα-δῶ πιά. Τελείωσα μαζί τῆς. (Τὴν κυττάζει μὲ ἰκεσία). Μίλησέ μου, μὲ μίλησέ μου λοιπόν!

ΕΚΕΙΝΗ (Ἀιτάλῃ):... Δὲν σοῦ μιλοῦν τὰ μάτια μου;... Τί νὰ σοῦ πῶ; Μὴν τὸ θυμάσαι πιά!... Ἀφῶ ἐγὼ τὸ ξεχνῶ;... (Χαρι-τωμένα, ξαναβρίσκει τὸν ἑ-αυτὸ τῆς. Σπινάει μέσα τῆς ἡ Γυναίκα, τώρα ποὺ ἔφυγε ὁ Πόνος τῆς Μάννας)... Εἶν' ἀγένηνα νὰ μοῦ τὸ θυ-μίζῃς!...

(Ἀγκαλιάζονται καὶ φι-λιούνται θερμὰ. Μιὰ γλυκεῖα φωνούλα τους χωρίζει ἀε-φῶς: «Μαμάσας... Μα-μάσας...»).

ΕΚΕΙΝΗ (Βιαστικὰ):... Μὴν ἔρθῃς ἐοῦ καὶ συγκινη-θῇς ἀφῶνα!... Αὔριο θὰ τὴ δῇς!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί, ναί!... Αὔριο. Πληγαίνε ἐοῦ!...

(Ἐκεῖνη τρέχει. Αὐτὸς σκουπίζει μὲ τὸ μαντήλι τὸ μέτωπό του. Κάνει πάλι τὸ σταυρὸ τοῦ σιωπηλὰ καὶ ἡ Αὐλαία κλείνει).

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Ὁ σύζυγος ποὺ κλωσσάει

Ὁπως ἀπεδείχθη μὲ πρόσφατες ἐπιστημονικὲς ἐρευνες, τὰ αὐγὰ τῆς στρου-θοκαμηλοῦ ἐπιδάσκονται κάθε νύχτα ἀπ' τὴν ἀρσενικὴ, κα-θισμένη στὴ φωλῆ, ἐνὸς ἡ θηλυκὴ κοιμάται λίγο μα-κρύτερα. Αὐτὸ γίνεται ὀχι ἀπὸ... ὑπερβολικὴ εὐγένεια τοῦ συζύγου, ἀλλὰ γιὰτὶ τὸ τρίχωμά του εἶνε μαῦρο, κι' ἐπομένως δὲν διακρίνεται στὸ σκοτάδι.

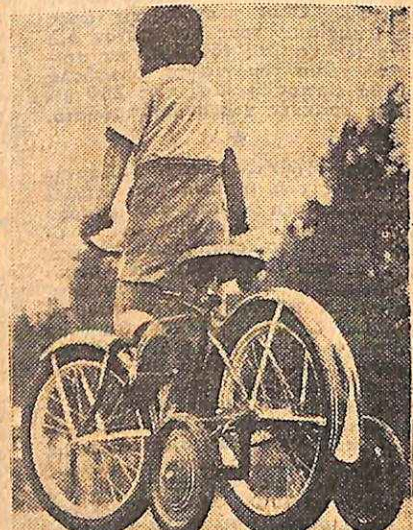
Εἶνε μιὰ πρόνοια τῆς Φύ-σεως νὰ προφυλάσῃ τις ὑ-πάρξεις τῆς ἀπ' τοὺς κινδύ-νους.

ΠΙΝ ΑΠ... ΜΠΕΜΠΗΣ

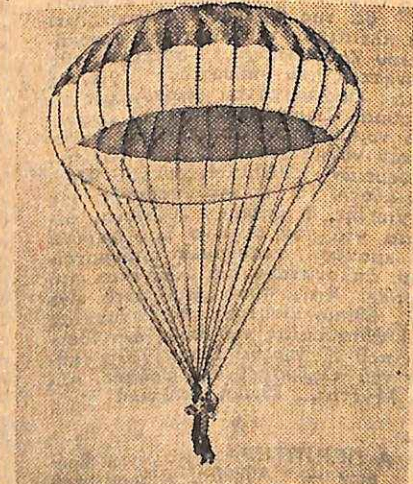
Ὁ ἐφετινὸς διαγωνισμὸς γιὰ τὴν ἀνάδει-ξί τοῦ «Πρὸς ὅρατον μπέμπε τῆς Νέας Ὑόρ-κης» ἦταν διπλὸς. Μαζί μὲ τὸν «βραβιῶ-ν» μπέμπε» ἐξελέγη καὶ ἡ «βραβίσσα» τῶν νεανίδων». Στὴ φωτογραφία μᾶς οἱ δυὸ βριαμβύλα. Ἡ Κρόλιν Κηρ, 24 χρονῶν καὶ ὁ Ἐλσιτ Σέβερς, 6 μῶνών.

(Φωτογραφία Keystone)

ΠΟΔΗΛΑΤΟ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τὸ τετράτροχο αὐτὸ ποδῶνιο εἶνε κατὰλλη-λο γιὰ παῖδια ποὺ εἰς ἔξοδον νὰ κρατήσουν ἰσορροπία. Ἀργότερα ὅταν μᾶλλον «ἀσφα-ρῶν» ἀφαιρούνται οἱ δυὸ βοηθητικὲς ρόδες.

ΝΕΟ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΟ

Τὸ ἀμερικανικὸ ναυτικὸ δοκιμάζει ἓνα νέο τύπο ἀλεξιπτῶτος, ποὺ ἀνοίγει λιγώτερο ἀπότομα ἀπὸ τὰ συνηθισμένα. Ἐτσι ἀπο-φύγονται τὰ ἰσχυρὰ τραντάγματα.

Ἀθηναϊκὰ ἑορταστικά

Τὸ μόνο φάρμακο

Κάποιοι Παθόνι ὀνόματι, στῆς Πέργαμο τὴν πόλι, ὀδόντα ἐτὼν ἐπέβαινε καὶ στὴ ζωὴ του ὅλη σπανίως τὸν συγκίνησαν κρεβάτια καὶ σεντόνια καὶ δίχως ὕπνο πέρασε σχεδὸν ἐξήντα χρόνια.

Ἀπὸ ἀρρώστεια, δηλαδὴ, ὑπέφερε χρονία καὶ φάρμακο δὲν εὗρε καὶ γι' αὐτὴν τὴν ἀτύπια. Πλὴν ὅμως Ἕλληνας... β ο υ λ ε υ τ ῆ ς ὁ βλάκας (ἂν γινότανε, ἐξήντα χρόνια συνεχῶς κι' ὀδόντα θὰ κοιμῶτανε!

Ἀπαροίτητον

Κορδάνι τις διακοπές, ἡ Πάουερ, τραβᾷ κι' ἐνὸς βαδίζει τὸ κοινὸν τὰ βράδια στὰ στραβά, τις δικαιολογίες τῆς στιγμῆς δὲν τὴς ἀφήνει καὶ ρίχνει στις ἡλεκτρικὲς τις σκούπες τὴν εὐθύνη.

Οἱ σκούπες δὲν χρειάζονται, δηλοῖ κι' ἀνακοινοῖ, γιὰ νὰ κοιμηθῇ οὕτω πὼς τὸν «ἥρωα» πελάτη τῆς. Οἱ σκούπες δὲν χρειάζονται, κι' ὁ κόσμος συμφω- (νεῖ, — ἀλλὰ μόνο... σ κ ο υ π ὁ ῥ ε υ λ ο χρειάζεται στί, — (πλάτη τῆς!

Συμφέρον

Πολλοὶ γυμνασιόπαιδες παραπονοῦνται πάλι, διότι, λέει, τὸ ἀτεγκτὸν τὸ Κράτος ἐπιβάλλει ν' ἀφήσουν οἱ στρατεύσιμοι στὴ μέση τὰ Γυμνάσια καὶ μὲ γυλιούς στὴν πλάτη τους, νὰ πάνε γιὰ... (γυμνάσια!

Κακῶς, ὅμως φωνάζουν οἱ μαθηταί, διότι στοῦ γυμνασίου διαρκῶς θὰ μένουνε τὴν πρώτη καὶ θὰ πληρώνουν αἰσὶα βιβλία, φροντιστήρια, χωρὶς, οἱ περισσότεροι, νὰ δοῦν... ἀπολυτῆ- (ρια!

Ἐνὸς μὲ τὴν Ἐκπαίδευσιν τὴ στρατιωτικὴ χειροδομίδων χειριστὰ θὶ γίνον ἐιδικὸς — καὶ μιὰ... χειροδομίδων τους εἶν' ἰ- (κανὴ καὶ μόνο καὶ δυὸ ἀπολυτήρια νὰ πάρουν σ' ἓνα χρόνο!

Ἰερὸν καθῆκον

Στοῦ Πειραιῶς τὴν Βρεφικὴ τὴν λεγομένη Στέγη, ποὺ τὰ ταμεῖα μᾶς κι' αὐτὴ συνήθιζε ν' ἀρμέγῃ, σαράντα φοκαριάρικα παιδάκια ξεπαστρευτήκαν καὶ πρὸς τὸν Ἄδην, ἀναυλα κι' ἀθόρυβα πορεύτη- (καν!

Βρεφοκτονία ἀπάνθρωπη καὶ προμελετημένη, χωρὶς καμμιὰ ἀντίρρηση, τὸ γεγονός σημαίνει, τοὺς υπαίτιους συνεπὲς πρέπει νὰ πιάσῃ ὁ νόμος καὶ λόγο γιὰ τὴν πράξιν τους νὰ δώσουνε συντόμως!

Ἐφ' ὅσον, δέ, ξεμπερδεψῶν, τὰ στίφη, τὼν ὀρνέων παιδάκια ποὺ δὲν γινώρισαν τὴ γλύκα τῶν γονέων, νὰ δικαστοῦν αὐθιγέρων, κοινῶς τὴν ἴδια μέρα καὶ νὰ τοὺς πάρῃ κι' αὐτοῦνών, ὁ διάλογος τὸν...πα- (τέρτα!

Ἀνακούφισις

Τῆς χώρας οἱ ἀρμόδιοι μᾶς εἶχαν τάξει ὅτι τὸ τρίτο δεκαήμερο τοῦ Ἰανουαρίου, τὰ ναῦλα μᾶς θὰ γύριζαν στὴ βάσι τους τὴν πρῶτ χωρὶς ἑκατοντάδραχμον, ἐπὶ τοῦ εἰσιτηρίου.

Τὸ τάξιμό τους ἔγινε πραγματικότης ὄντως — καὶ μῆκε στὴν ὑπόθεσιν τελεία πιά καὶ παῦλα τὸ κατωστάρικο κοινὸς κατήργησαν δεόντως καί... εἰ κ ο σ ῖ τοῖς ἐκατὸ ἀκρίβηναν τὰ ναῦλα.

Ἀπὸ τὴν ἐπιβάρυνσιν ἐγλύτωσε τὸ πλῆθος κι' ἐκεῖνοι ποὺ πληρώνανε χιλιάριο συνήθως, τις ἐκατὸ δραχμοῦλες τῶν στὸ μέλλον θὰ γλυτ- (νοῖ καί, δίχως λόγια περιττά... διακόσιες θὰ πληρώσουν!

Γ. ΟΙΣΒΙΟΣ

Ἡ μάσκα

Ἀπόκρηες μᾶς ἔρχονται. Μὰ ἡ ἀστυνομία, γιὰ μεταμφιεσίς ἔκοψε πᾶσαν ἐπιθυμία. Διότι, ἐπιτρέπεται, βεβαίως, ὁ χορὸς, ἀλλὰ ἀπαγορεύεται ἡ μάσκα αὐστηρῶς.

Ψυχρὰ θὰ τις περάσουμε, μὲ δίχως μασκαρέματα κι' ἐτούτες τις ἀπόκρηες καὶ δίχως ρεζιλίκια. Μ' αὐτὸ δὲν μᾶς ἀνησυχεῖ, γιὰτὶ δὲν εἶνε ψέμματα, ὅτι ὡς τώρα εἶδαμε πολλὰ... μ α σ κ α ρ α λ ῖ κ ι α. Λοιπόν, ἡ μάσκα περιττὴ κι' οἱ σχετικαὶ μπελάδες, ἀφοῦ εἶναι πάντα ὁ τόπος μᾶς γεμάτος... μ α- (σ κ α ρ ᾶ δ ε ς!

Ἀσταθία

Οἱ ἐκλογές θὰ γίνοντε μὲ ἀναλογικὴ. Κατέληξε ἡ κυβερνήσις σὲ γνῶμη ὀριστικὴ, ἀφοῦ τὴν ταλαιπωρήσαν περίπου μιὰ βδομάδα οἱ τῶν κομμάτων ἀρχηγοὶ — Τσαλδάρης, Βενιζέ- (λος — ποὺ ἀντιλήψεις ἄλλαζαν πεντέξῃ στὴν ἀράδα, ὥρως νὰ καταλήγουνε σὲ μι' ἀποψι, στὸ τέλος.

Τὴν Τρίτῃ ἐξήτουσαν τὸ ἀναλογικὸ, Γετάρτῃ ἀπαιτοῦσαν τὸ πλειοψηφικὸ, τὴν Πέμπτῃ ξαναγύριζαν στὴν πρώτη τους ἰδέα, Παρασκευῇ συστήματα προτείναν ἄλλα, νέα, καὶ χαρακτηριστὴς ἐδείχναν ἀσταθία μεγάλη, ἀφοῦ τὴ γνῶμη ἐφτά φορὲς τὴν εἶχαν μεταβάλλει. Κι' ὁ Παπανδρέου δίκαια μὲ πόνο εἶπε βαθύ: —Καὶ ὕστερα ἐμένανε μὲ λένε ἀσταθῆ! — Κι' αὐτὴ εἶν' ἡ ἀλήθεια, ὅπως κανεὶς τὸ πάρῃ! Ἐκεῖνος ἔχει τ' ὄνομα κι' ἄλλοι ἔχουν τὴ χάρι!

Τὸ ἐπαρχιακόν

Στὼν κομματῶν τὴ σωρεία — δηλαδὴ στὰ ὀδόντα τρία — κι' ἄλλο κόμμι προσετέθη, σοδαρόν, πολιτικόν, καὶ κατέθεσε τὸν τίτλο: «Κόμμα Ἐπαρχιακόν».

Τοῦ εὐχόμεθα ὀλοφύχως κι' αὐτοῦνὸς ἐπιτυχία, καὶ στὶς ἐκλογές τις νέες θρίαμβος ἐκλογικῶ. Καὶ νομίζω πὼς συντόμως — γιὰτὶ μόνο ἡ ἐπαρ- (χία; — πρέπει νὰ ἰδρυθῇ καὶ κόμμα βέρο... Συνοικιακόν!

Τὰ ἐφόδια

Ὁ Πόρτερ, ὁ Ἀμερικανός, ἐντόνως καταγγέλλει, πὼς τὰ πολλὰ ἐφόδια ποὺ ἡ Ἀμερικὴ ἀποστέλλει, μῆνες καὶ χρόνια μένουνε ἐγκαταλελειμένα, στὶς προκυμαῖες τοῦ Πειραιῶς ἀτάκτως σωριασμένα.

Σωλῆνες, ἀσφαλτος, τρακτέρ καὶ τζίπ καὶ αὐτοκί- (νητα καὶ τρόφιμα καὶ μηχανές μένουν ἐκεῖ... ἀκίνητα, καὶ λιάζονται καὶ βρέχονται, σκουριάζουν καὶ χα- (λάνε, καὶ ὕστερα στὴ θάλασσα, μιὰ μέρα τὰ πετάνε!

Τὸ κράτος νὰ συγκληθῇ δὲν τᾶχει διόλου ὕπ' ὄψιν. Καὶ πρὶν κάθε βοήθεια ὁ Πόρτερ νὰ μᾶς κόψῃ, θαρρῶ πὼς χρέος ἔχουμε ἀμέσως νὰ σαλπάρουμε, νὰ μαζευτοῦμε μερικὸι νὰ πάμε νὰ τὰ πάρουμε!

Ἡ ὑπερδόμδα

Ἡ μία δὲν μᾶς ἐφθανε καί — μὴ σὰς πιάνη τρόμος — τὴν «ὑπερδόμδα» θάχουμε πολὺ — πολὺ συντόμως, μιὰ βόμβα τελειότατῃ καὶ λίαν θαυμασίᾳ ποὺ δύναμι ἀπ' τὴν ἄλλην θάχῃ χιλιαπλασία!

Παραγγεῖες δόθηκαν ἀμέσως κι' ἐν τῷ ὄμα καὶ γοργὰ θὰ ἔχουμε ἀπ' τὸ καινούργιο πρᾶμα. Τις ἄλλες δὲ ἀτομικὲς, ποὺ εἶναι παιγνιδάκια, λένε πὼς θὰ τις δώσουνε νὰ παίξουν τα...παιδάκια!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Το τέλος των χαρτοπαικτών

Δεν υπάρχουν πιά δυστυχημένα πλάσματα στον κόσμο από τους γερασμένους χαρτοπαίκτες. Αφού μάρανταν τα καλλίτερα χρόνια τους στα χαρτιά, αφού ξενύχτησαν χρόνια και χρόνια μέσα στα διάφορα «σπίτια», τις χαρτοπαικτικές λέσχες, φτωχοί τώρα, κακοντυμένοι, αξιοσημείωτοι, ξεχνιούνται, χάνονται στο περιθώριο της ζωής. Πολλοί απ' αυτούς ήταν άλλοτε εκατομμυριούχοι, άλλοι ήταν διαλεχτοί επιστήμονες κι' όλοι τους γενικά είχαν τὰ μέσα κάτι να γίνουν στη ζωή τους, μα τους έφαγε το πάθος των χαρτιών. Τό «αλκολίκι» τους!

Οι αστυνομικοί αναγκάζονται ν' ασχοληθούν καμιά φορά μαζί τους. Πότε τους μαζεύουν επί αλητείας, πότε τους πιάνουν γι' ασημαντές κλοπές και πότε πάλι σ' μικροσπαταμένες, της δεκάρας. Αυτοί οι άνθρωποι ωστόσο, έχουν ένα θανάσιμο μίσος, έναν απεριγράπτο φθόνο γι' αυτούς τους γνωστούς τους που σταδιοδρόμησαν. Μιλούν γι' αυτούς με τόση κοχληρία γιατί ξέρουν πια πως είναι πολύ άρνα, πως πήραν τον κατήφορο και πως ούτε ένα θαύμα δεν μπορεί να τους σώσει. Θα σ' αναφέρουμε μια από τις πιο χαρακτηριστικές περιπτώσεις:

Ένα πρωί, η Δημαρχία ειδοποιήθηκε να στείλει εν' αυτοκίνητο γι' ένα παραλαβή από το υπόγειο ενός μαγαζιού της πλατείας Κάνιγγος, έναν πεθαμένο γέρο αλήτη. Τὰ γκαρσόνια του καταστήματος, καθώς κατέβηκαν στο υπόγειο να πάρουν ξύλα για τὴ σόμπα, τὸν βρήκαν κοκκαλιασμένο σ' μιὰ γωνία. Ο' αλήτης αυτός, δεν τούς ήταν άγνωστος. Από ψυχικό ὁ καταστηματούχος, άργα τὴ νύχτα, πρὶν κλείση τὸ μαγαζί, τὸν άφηνε να τρυπώνη στο υπόγειο και να κοιμάται. Οί αστυνομικοί πού τούς φώναξαν γιὰ νὰ διαπιστώσουν τὴν ταυτότητά του, μόλις διάβασαν τ' όνομά του, τὰ έχασαν. Ο' Γ. Βρανάς δεν τούς ήταν άγνωστος. Είχε τὸ φάκελλό του στὴ Γενική Ασφάλεια, μα κανείς δεν φανταζόταν ὅτι μπορούσε νὰ ἔχη αὐτὸ τὸ τραγικό τέλος!...

Ο' Γ. Βρανάς ήταν ένας από τούς παλῆους χηματαίς τῆς Ἀθήνας. Ο' πατέρας του πεθαίνοντας του εἶχε άφήσει σπίτι καὶ οἰκοπέδα σ' ὅλα τὰ σημεία τῆς πρωτεύουσας. Μὰ τὸ παιδί αὐτὸ ἀπὸ μικρὸ εἶχε μιὰ κατ'άσχετη κλίση γιὰ τὰ τυχερά παιχνίδια. Ἐνῶ ἄλλοι νεοί πηγαίνουν σὲ διάφορες διασκεδάσεις, αὐτὸς περνούσε τὶς ὥρες του μέσα στὰ καφενεία παίζοντας μ' άγνωστους χαρτιά. Ὅλες ὅμας οἱ γνωριμίες του δρόμου δεν εἶνε πάντα καλές. Ο' Γ. Βρανάς δεν άργησε νὰ μπλέξη μὲ μιὰ παρέα χαρτοκλεπτῶν, πού τοῦ ἱκανοποιούσαν ὅλα

τὰ κέφια, φτάνει στὸ τέλος νὰ τὸν ἔστρωναν στὸ χαρτί. Τοῦ γνώριζαν ὡμορφες γυναίκες, ἔκαναν πῶς τὸν θαυμάζουν, άφηναν πάντα αὐτὸν νὰ διευθύνῃ καὶ νὰ κανονίζῃ τὸ γλέντι τῆς βραδυάς καὶ ὕστερα τὸν τύλιγαν στὰ χαρτιά καὶ τὸν... μαδούσαν!

Ὅσο ὑπῆρχε ἡ κληρονομιά, ὅσο ὑπῆρχαν σπίτια καὶ οἰκοπέδα πού μπορούσαν νὰ πουληθοῦν, ἡ ζωὴ τοῦ ἦταν εὐχάριστη. Μὰ ὅταν ἔφαγε πιά καὶ τὸ τελευταίον σπίτι τοῦ πατέρα του, ὅταν ἀπομείνε στους πέντε δρόμους, τότε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πού τὸν ἐθαύμαζαν, τὸν ἔγκατέλειψαν μαζί μὲ ὅλες τὶς ὡμορφες γυναίκες καὶ τὶς εὐχάριστες διασκεδάσεις.

Ο' Γ. Βρανάς εἶχε σπουδαίες γνωριμίες, ἄλλα μόνον στὸν κύκλο τῶν χαρτοπαικτῶν. Ὅταν ἡ ἀνάγκη τὸν ἔκανε νὰ ζητήσῃ δουλειὰ γιὰ νὰ ζήσῃ, κατέφυγε στὶς χαρτοπαικτικές λέσχες. Δὲν τοῦ ἀρνήθηκαν νὰ τὸν βοηθήσουν. Κι' ὁ Γ. Βρανάς, ἔγινε «άνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ». Μόλις άνοιγε ἡ λέσχη, στρωνόταν στὸ πράσινο τραπέζι μαζί μὲ ἄλλους ὑπαλλήλους τῆς γιὰ νὰ ὑπάρχῃ κίνηση κι' ἕνας ἀλκοολικός «πελάτης» πού ἤθελε νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχη του νὰ βρῇ στρωμένο παιχνίδι καὶ νὰ καθίσῃ στὸ «σπίτι».

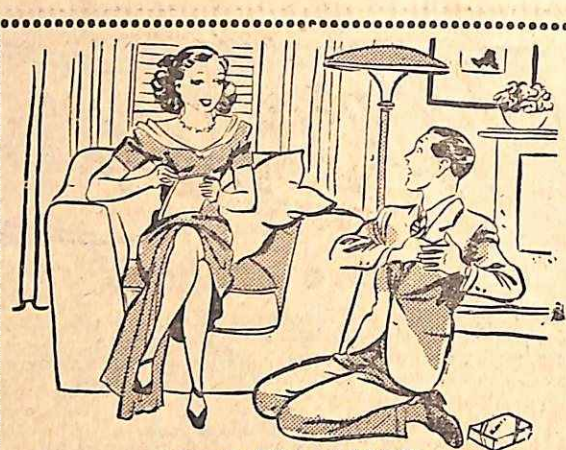
Ο' Βρανάς δούλευε σκληρά. Ὁ λόκληρα ἡμερόνυχτα. Ὑστερα ἔπαιρνε τὸ μεροκάματο του καὶ πηγαινε γιὰ λίγο νὰ ξεκουρασθῇ. Ἀργότερα ἔγινε «κράχτης» μυστικῶν λεσχῶν γιὰ νὰ κερδίῃ περισσότερα. Περιφερόταν στὰ κέντρα, ἀγωνιζόταν νὰ βρῇ κανένα γνωστὸ τῆς παλιάς καλῆς ζωῆς καὶ νὰ τὸν παρασύρῃ στὸ παιχνίδι. «Ἐλεγε χίλια - δυὸ ψέμματα ὥσπου ἐξάντλησε πιά ὅλο τὸν κατάλογο τῶν γνωριμιῶν του. Κι' ἔπαψε νὰ εἶνε ἄξιος γιὰ «κράχτης».

Ἐπειτα ἔγινε ὑπάλληλος στὴν γκαρνταρόμπα τῆς λέσχης. Ἐπαιρνε τὰ παλτὰ καὶ τὰ καπέλα τῶν πελατῶν καὶ τοὺς ἔδινε μιὰ μάγκα. Τούς βοηθούσε κατ'ὀπί τὰ φορέσουν κι' ἂν αὐτοὶ ἦταν κερδισμένοι ἐκεῖνο τὸ δράδυ, τοῦ ἔδιναν ἕνα φιλοδώρημα!

Ὑστερα κατέβηκε στὴ δουλειὰ τοῦ «ταϊλιαδόρου». Μέσα στὸ κρῦο τῆς νύχτας, περιφερόταν στὸ «πόστο» του κοντὰ στὴ μυστικὴ χαρτοπαικτικὴ λέσχη, μὲ ὀρθονοιχτὰ τὰ μάτια. Μόλις ἔβλεπε κανέναν αστυνομικό ἢ ἀντιλαβαντόταν καμμιὰ ὑποπτὴ κίνηση, εἰδοποιούσε συνθηματικά τ' ἄλλα «καρσούλια» κι' αὐτὰ τὸ «σπίτι» καὶ ἡ χαρτοπαικτικὴ λέσχη διαλυόταν. Ἄλλοι πελάτες πηδούσαν ἀπ' τὰ παράθυρα κι' ἄλλοι κατέβαιναν τέσσερα τέσσερα τὰ σκαλιά, γιατί ἂν τούς ἔπαινε ἡ αστυνομία καλοῦς καὶ κακοῦς θὰ τοὺς ἔστειλε στὴν Εἰσαγγελία.

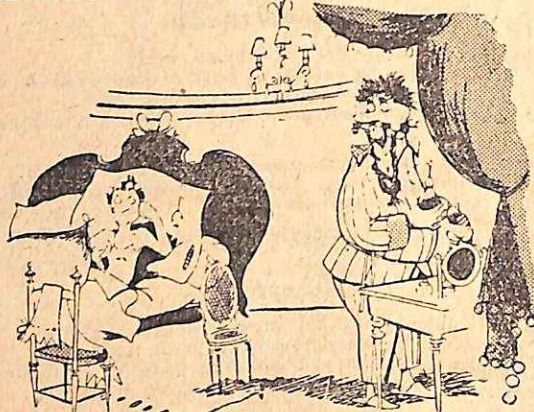
Τέλος ὁ Βρανάς, μ' ἄσπρα μαλλιά, μὲ κλονισμένη τὴν ὑγεία ἀπὸ τὸ συνεχές ξενύχτι, σωματικὸ πιά καὶ ψυχικὸ ἐρείπιο, ἔπεσε στὴν ἀφάνεια. Δὲν εἶχε λεφτὰ οὔτε νὰ φάῃ, οὔτε νὰ βρῇ στέγη γιὰ νὰ κοιμηθῇ. Ἄν κατάφερνε νὰ «τρακάρῃ» κανένα γνωστὸ, τότε ἔτρωγε. Μὰ τὶς περισσότερες φορές, γυρίζει ἀπὸ λέσχη σὲ λέσχη, ἔπινε ἐκεῖ μερικὸς καφέδες τζάμπα, κάπιε μερικὰ τσιγάρα πού τοῦ πρόσφεραν ἀπὸ συμπόνοια καὶ εὐχαριστήμενος πού τὴν εἶχε «βολέψει» κι' ἐκεῖνη τὴ βραδυὰ, πηγαίνει νὰ νοσή στὸ υπόγειο τῆς πλατείας Κάνιγγος, νὰ ζαρώσῃ σὲ μιὰ γωνία καὶ νὰ κλείσῃ τὰ μάτια. Μὰ ἕνα δράδυ τὰ ἔκλεισε γιὰ νὰ μὴν τ' ἀνοίξῃ πιά. Καὶ τὸ πρωί, τ' αὐτοκίνητο τῆς Δημαρχίας, πῆγε τὸ πτώμα του στὸ Νεκροτομεῖο!

Αὐτὸ εἶνε τὸ τέλος τῶν χαρτοπαικτῶν. Κι' εἶνε τόσο συνηθισμένη ἡ ἱστορία τους, πού μὰ τὴν ἀληθεῖα δὲν κάνει καμμιὰ ἐντύπωση. Ο. ΔΡΑΚΟΣ

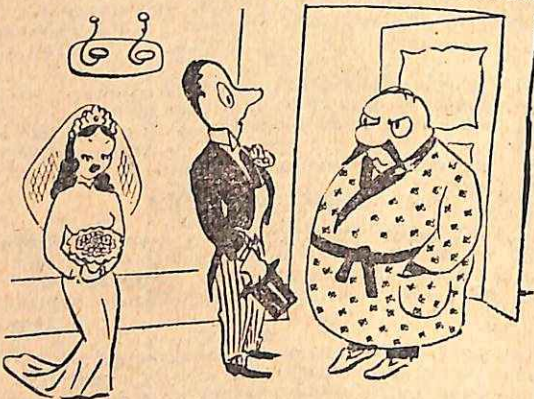

ΜΑΖΕΥΕ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ!

— Κάνεις τὸν κόπο νὰ μοῦ ἐπαναλάβῃς τὴν ἀξία τῶν ἀκινήτων σου;...

— Καὶ θές νὰ πιστέψω πῶς ὅλες αὐτὲς οἱ προετοιμασίες εἶνε γιὰ νὰ πᾶς στὸ φίλο σου τὸ Στάθι; ('Απ' τὸ «France Dimanche»)

ΜΙΚΡΟΕΚΒΙΑΣΜΟΣ

— Λαμβάνω τὴν τιμὴ νὰ ζητήσω τὸ χέρι τῆς κόρης σας!...

— Ὁ πρόεδρος τῆς Ἑταιρείας Προστασίας τῶν Ζώων εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί μου!... ('Απὸ τὴν «France - Dimanche»)

Τὸ παράπονο ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Τὴ στιγμή πού ἔχουν ὅλα στὴν Ἑλλάδα παραλύσει καὶ δὲν βλέπει αὐτὸς ὁ τόπος, τόσα χρόνια, προ- (κοπή, ἄς ἀφήσουμε, γιὰ λίγο, τὸν κοσμάκη νὰ μιλήσῃ καὶ τὸν πόνο τὸ βαθύ του, ὁ καυμένος νὰ μᾶς πῇ. — Εἶμαι Ἕλληνας, τὸ καυχῶμαι, ξέρω τὴν καταγω- (γῇ μου καὶ τῆς γῆς ὅλες οἱ χώρες καὶ τὰ Κράτη μὲ θου- (μάζουν, δυστυχῶς, ὅμως, δεκάδες ὑπουργοὶ μου κι' ἄρχηγοὶ (μου, ἂν καὶ μ' ἔσπεψε ἡ δόξα, τὸν... ἄ δ ὁ ξ α σ τ ο μ' (ἀλλάζουν!

» Στους πολέμους τοὺς μεγάλους εἶμαι πρῶτος τόσα (χρόνια καὶ σὰν ἥρωας πολεμᾶω στὰ λαγκάδια μέσ' τὰ χιό- (νια. Ἀψηφῶ, σὰν νᾶμαι γίγας τὶς ὀβίδες καὶ τὰ βόλια, (μὰ δὲν τρώω, στὴν Εἰρήνη, οὔτε... γ ὶ γ α ν τ ε ς (φασόλια! Δὲν τρομάζω, δὲν δειλιάζω στῶν μαχῶν μας τὰ πε- (διά καὶ παρ' ὅτι τερματίζω, νικηφόρος κάθε μάχη, (συνεχίζω τοῦ πολέμου τὴ μεγάλη τραγωδία, (γιατί πάντα κάνει μάχες τ' ἀδειανὸ μου τὸ στο- (μάχι!

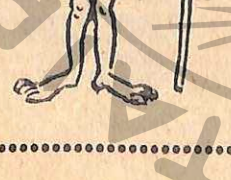
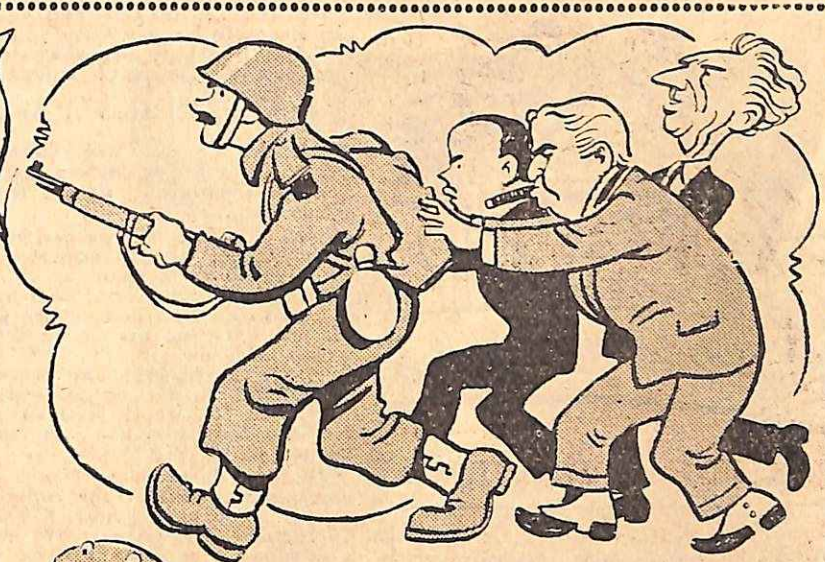
» Ἐθυσίῃσα τὰ πάντα τοῦ πολέμου τὸ καμίνι (κι' ὀλοένα πολεμᾶω, μιὰ σωστὴ δεκαετία, (μὰ τὸ τόσο μου τὸ αἷμα, δίχως κέρδος ἔχει μείνει, (χάρις στὴν ἐξυπνοτάτη καὶ σοφὴ διπλωματία! (Μὲ σοφὴ διπλωματία μ' ἀδικοῦνε κι' οἱ Μεγάλοι (ἂν καὶ μ' εἶχαν στους ἀγῶνες τὸ κρυφὸ τους τὸ (καμάρι (καμάρι) καὶ ἡ γνῶστί μου παροιμία, στὸ προκείμενο προ- (βάλλει («Φταίει ὁ γ α ῖ δ α ρ ο ς — πού λένε — καὶ χτυ- (πάνε τὸ σαμάρι!»)

» Δὲν γκρινιάζω, δὲν φωνάζω, ὑπουργοὶ μου κι' ἄρ- (χηγοὶ μου, οὔτε μὲ παρεκτροπές μου ἐκδηλώνω τὴν οργὴ μου. (Δὲν ζηλεύω τῶν «ὀλιγῶν» τὶς χιλίδες, ὁμολογῶ, (μὰ ἤτῳ νὰ σκεφθῇτε πῶς εἰμ' ἄνθρωπος κι' ἐγώ. (Δὲν σᾶς χάλασα ὡς τώρα, ὑποθέτω, τὸ χατήρι (κι' εἶμαι πρόθυμος ἀκόμα καὶ νὰ πεσῶ στὴ φωτιά, (μὰ ξεχειλίσε τῆς πίκρας, ὅπως λένε, τὸ ποτήρι (καὶ νὰ ρίξετε, γυρεύω, καὶ σὲ μένα μιὰ ματιά.

» Εἶναι κρίμα ν' άγνοοῦνται οἱ θυσίες μου κι' οἱ κό- (ποι καὶ εἰς βάρος μου νὰ ζοῦνε ὠρισμένοι κερδοσκο- (ποι) Προθυμῶτατα, ταυτέστι, πᾶω στὴν πρώτη τῇ (γραμμῇ τὴν Ἑλλάδα νὰ γλυτώσω, — στὶς πιὸ κρίσιμες (στιγμές — (κι' ἐνῶ σπεύδω ἐγὼ νὰ σώσω τῆς Πατρίδος τὴν (τιμὴ οἱ κηφίνες ἀνεβάζουν τῶν τροφίμων τὶς... τιμές!

» Εἶν' ὀξύμωρον ἀκόμα κι' ἀσυμβίβαστο, θαρρῶ, (ἀκατάπαυστα νὰ σέρνω τοῦ «Ζαλόγγου τὸ χορὸ», (νᾶχω στρώμα μου τοὺς βάτους, τὸ τουφεκί μαν- (ξίλαρι, στὶς παλῆς μου νὰ προσθέτω κι' ἄλλες νέες ἰ- (στορίες (στορίες) κι' ἐνῶ πάντα τραγουδᾶω «στὴ στεριά δὲν ζῇ τὸ (ψάρι», (νὰ ζητᾶνε νὰ μὲ πνίξουν τῆς... στεριάς οἱ καρ- (χαριές!

» Τὸ παράπονο μὲ πνίγει καὶ θρηνῶ μὲ μαῦρο δά- (κρυ, ὅταν μὲ τὶς καταχρήσεις πουθενὰ δὲν βρίσκεις (ἄκρη. Καταχρήσεις στῶνα, σι' ἄλλο, στὸ φαί μου, στὸ (ψωμί μου, ρεζιλεύουν τ' ὄνομά μου, ξευτελίζουν τὴ δραχμὴ (μου) κι' ὅσο βλέπουν πῶς δὲν σπεύδω νὰ ὑψώσω τὴ (φωνή μου πᾶνε νὰ καταχραστοῦνε ὡς καὶ τὴν ὑπακοή μου!

» Καταχρήσεις, βλέπω τέλος καὶ στὶς καύσιμες τὶς (ὅλες ἀπὸ φίλους τῶν κομμάτων καὶ κομματαρχίνων φίλες (κι' ἐνῶ φεύγουν οἱ βενζίνες γιὰ τὴν «μαύρη» συ- (νεχῶς, μὲ βυτία, μὲ βαρέλια καὶ χιλιάδες τενεκέδες, (δὲν μπορῶ λίγη βενζίνη ν' ἀποχτήσω, δυστυχῶς, (τοῦ δεκαχρονίου παλτοῦ μου γιὰ νὰ βγάλω τοὺς (λεκέδες! (λεκέδες) Μὲ λεκέδες στους γιαιάδες καὶ στὰ πέτα μου γυρνῶ (ἐπειδὴ τὸ θέλουν ἔτσι τῶν κομμάτων οἱ λακέδες (καὶ στεναλῶ, ὅπως πάντα, κι' ὑποφέρω καὶ πονῶ, (γιατί βλέπω τὴν Ἑλλάδα μὲ χειρότερους λεκέδες!

» Μὰ οἱ τόσες καταχρήσεις, πού πληθαίνουν ὅσο (πάνε στὴν καμπούρα μου καὶ πάλι, ὅπωςδῆποτε, ξε- (σπάνε, ἐπειδὴ, μ' αὐτές, τὸ Κράτος ἀπομένει δίχως πο- (ρους) κι' ἡ ἐξοικονόμησί των ἐπιβάλλει νέους φοροῦς. (Νέους φοροῦς, ἐπομένως, μοῦ τραβᾶνε μ' εὐκολία (καὶ δασμοὺς ποικιλοτροποῦς, μὲ σφαγές παρα- (πλησιους) καὶ μὲ τὰ πολλὰ τὰ «τέλη» καὶ μὲ τὰ γνωστὰ (βιβλία) ἐκατάντησα, μοιραίως, σὰν τοὺς... βιδικούς (ὄσιους!

» Δὲν ἐκφράζομαι καθόλου, ὅπως θὰ νομίσεν' ἴσως, (γιὰ τὴν εὐπορή τὴν τάξι μὲ κακία καὶ μὲ μίσος. (Γιὰ τὸ χρέμα τῶν πλουσιῶν δὲν συγχίζομαι στα- (λιά), (μὰ γιὰ κείνο πού πηγάζει ἀπὸ τῇ... «βρμωδοῦ- (λειά»!

» Γιὰ νὰ μὴ σᾶς ἐνοχλήσω, ἐκλεκτοὶ μου, πάρα πάνω (γιὰ στερνὴν φορά σᾶς λέω καὶ σᾶς ἐπαναλαμβάνω, (πῶς δὲν νοιάζομαι γιὰ πλοῦτι καὶ γιὰ λούσα μιὰ (σταλιά, (μὰ σὰν ἄνθρωπος νὰ ζήσω μὲ τὴν τίμια δουλειά!

» Μιὰ δουλίτσα θέλω μόνον, ἀπ' τὴν πείνα νὰ μὴ (ρέσω, καὶ πρὸ πάντων καὶ κυρίως τὰ παιδάκια μου νὰ (τρέψω. Τὰ παιδία μου π' ἔχουν μόνο στὴν καρδιά μου τὰ (πρωτεία) κι' εἶν' ἐκτὸς τῶν γυρατειῶν μου καὶ τῆς χώρας (μας ἐλπίδα, (γιατί δὲν θὰ πάνε, δῆθεν, γιὰ σπουδές στὴν Ἑλ- (βετία) μὰ θὰ δώσουν, κάποια μέρα νέο αἷμα στὴν (Πατρίδα!

» Σᾶς τονίζω, ἐπὶ πλέον καὶ σᾶς προειδοποιῶ (πῶς κοντεύω τὸ ποτήρι μέχρι πᾶτο νὰ τὸ πιῶ (κι' ἐπειδὴ σὰν νᾶστε ἐχθροὶ μου μοῦ φερνύσατε (ὡς τώρα, —γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια καὶ τὸ δίκιο τὸ σω- (στό), —ἀσφαλῶς θὰ ξεσπαθώσω, διαλεχτοὶ μου καμμιὰ (ῶρα) καὶ σὰν ὄλους τοὺς... ἐχθρούς μου θὰ σᾶς (μεταχειριστώ!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

«ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΩΝ»

ΠΡΟΣΩΠΑ

NINA: Κοινότυπη όμορφη προκλητική για πρόχειρο αίσθημα... κι' εφημερίδα γάμο. ΠΟΠΗ: Μία φίλη, που της μοιάζει σε διδυμή αδελφή. ΚΩΣΤΑΣ: Σύντροφος της Νίνας. Δι-μόσιος υπάλληλος. ΝΙΚΟΣ: Σύντροφος της Πόπης. Συνάδελφος του.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο σπίτι της Νίνας. Πλέκουμε πουλόβερ).

NINA (ξαφνικά): «Αχ, Θεέ μου! Τι άγρια ζωή που περνάω!»

ΠΟΠΗ (θαύδα αναστεναγμός): «Έχεις δίκιο, Νίνα μου!... Νοικοκυριό και πλή-ξες. Μιζέρια και γκρίνια. Είναι ζωή αυτή»

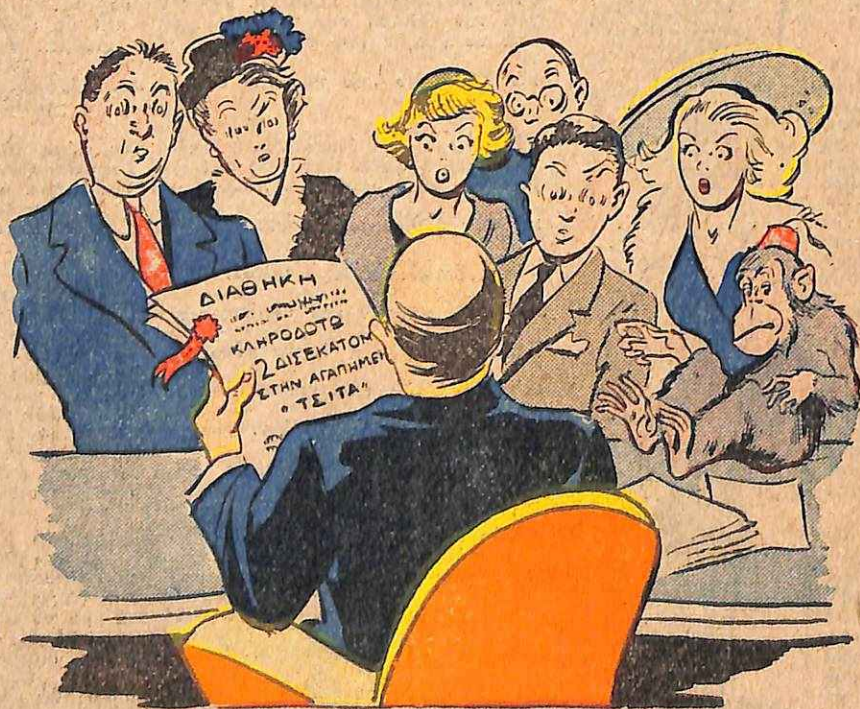
NINA: «Εσύ να τα βλέπεις που λυσσά-ξες να παντρευτούμε. Σ'άν ελεύθερα κορί-τσια, είχαμε τις ελπίδες μας».

ΠΟΠΗ: Ναι... Διλαδή... οι ελπίδες μας ήταν να παντρευτούμε!

NINA: «Όχι, όμως, έτσι! Με δυο φου-καράδες υπαλλήλους που δεν μπορούν να σου εξασφαλίσουν τα έξοδα ούτε... για να μαντάρης τις κάλτσες σου όταν σου φευ-γει πόντος!»

ΠΟΠΗ (νέος βαθύς αναστεναγμός): «Αχ! σ' αυτό έχεις δίκιο!... (Ξαφνικά). Πόσο χρονώ είσαι, Νίνα μου»

NINA: Εικοσιπέντε! Κι' όμως φαίνο-μαι τριάντα!...

— Ποιος από σας λέγεται «Τσίτα»;...

ΠΟΠΗ: ... «Αχ! Κι' εγώ το ίδιο. Εί-μαι εικοσιέξη και φαίνομαι τριανταδυό!... Κι' όμως!... Άλλες γυναίκες τώρα μόλις αρχίζουνε τη ζωή τους! Έμας... μάς λεί-πει η δύναμη!»

NINA (μ' ενδιαφέρον κι' άπορία): Τι έννοεις;

ΠΟΠΗ: Ένωθ' πώς άλλες γυναίκες στη θέση μας θ' άρχιζαν νέα ζωή. Θα χώρι-ζαν και θα παίρναν άλλους άντρες! Α-πλούστατα!

NINA: «Ε;... Κι' αν δεν τους δρούμε τους άλλους; Πώς θα χωρίσουμε;... Μη-πως έχουμε την προίκα».

ΠΟΠΗ (μυστηριωδώς): Θα σου πω κά-τι γιατί σε θεωρώ σαν αδελφή μου. Άλλα θα μου όρκιστής ότι δε θα βγ' απ' το στόμα σου.

NINA (μηχανικά): Στη ζωή του Νίκου.

ΠΟΠΗ: «Α, όχι, δε μου φτάνει!»

NINA: Παρντόν! Έχω βλέπεις συνη-θίσει να όρκίζομαι στη ζωή του. Στη δι-κή μου τη ζωή.

ΠΟΠΗ: Σύμφωνοι! (Πάντα με μυστη-ριώδη τρόπο ανοίγει την τσάντα της και δα-γκάζει ένα μικρό έντυπο). Κυκλοφορεί αυ-τή η εφημερίδα. Βλέπεις τον τίτλο της: «Εφημερίς των Συνοικεσιών». Θα διαλέ-ξουμε δυο υποψηφίους γαμπρούς, θα τους σιγουράρουμε πρώτα κι' ύστερα θα χω-ρίσουμε και θα τους παντρευτούμε! Σ' άρέσει;

NINA (μ' αυθόρμητη χαρά): Μ' ένθου-σιάζει! Πόπη μου! Να σε φιλήσω! (Παίρ-νει... μ' ευλάβεια στα χέρια της το σω-τήριο έντυπο και διαβάει). «Δυό νέοι, με λαμπρή θέσι και λαμπρό μέλλον, εύγε-νεις, ρωμαντικοί, αξιοπρεπείς, ήθικοί, έ-τοιμοι ν' άφοσιωθούν απόλυτα στη μέλ-λουσα σύντροφό του δίον τους, ζητούν να νυμφευθούν με δυο νόστιμες και ήθικες κοπέλλες, ει δυνατόν φίλες, για να γνωρί-σουν μαζί τη χαρά της ζωής και τη θαλ-πωρή του οικογενειακού περιβάλλοντος».

ΠΟΠΗ: Είδες; Για προίκα ούτε λέξι!

«Όσοι θέλουν προίκα το λένε καθαρά και το υπογραμμίζουν μάλιστα!»

NINA: Τους γάφουμε; Είμαστε κι' «νόστιμες» και «ήθικες» και «φίλες». Α-κριβώς αυτό που ζητάνε!...

ΠΟΠΗ (πετιέται γεμάτη ένθουσιασμό): Φέρε χαρτί και το στυλό σου!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στο «πατάρι» ενός κεντρικού ζαχαρο-πλαστείου, ώρα 2 μετά το μεσημέρι).

NINA: Μά γιατί μάς έδωσαν ραντεβού τόσο άργα;

ΠΟΠΗ: Τώρα φαίνεται θα τελειώνουν τη δουλειά τους. Πρόσεξε να κρατάς... έμ-φανώς το «Θησαυρό». Αυτό είναι το «ση-μείο αναγνωρίσεως».

(Την ίδια στιγμή, μπαίνουν μέσα ό Κώστας κι' ό Νίκος και κρατούν... έμορ-νέστατα το «Θησαυρό»).

NINA: Καήκαμε! Ό Κώστας κι' ό Νί-κος!

ΠΟΠΗ: Και κρατάνε «Θησαυρό». Λες να είν' αυτοί;

NINA: Δεν είμαι βέβαιη. Πάντα τόν αγοράζουν.

ΚΩΣΤΑΣ (πλησιάζει): Πώς έδω;

NINA (ταραγμένη): ... Βγήκαμε μια δόλτα και μπήκαμε λίγο να ξεκουρα-στούμε.

ΠΟΠΗ: Έσείς; Πώς έδω;

ΚΩΣΤΑΣ: Άστα! Δε σ'άς τώχαμε π'ή άκόμη, αλλά μια και μάς πιάσατε στα πράσα θα σ'άς το πούμε. Ό μισθός όπως ξέρετε δεν έφτανε. Βγάζουμε λοιπόν μαζί με το Νίκο την «Εφημερίδα των συνοικε-σιών». Άλλά επειδή είνε αρχή και δεν έ-χουμε πραγματικές άγγελίες, γράφουμε ψεύτικες κι' αναγκάζομαστε να πηγαίνου-με μόνοι μας ως... υποψήφιοι γαμπροί σ' όλες τις τρελλές που μάς ζητάνε γάμο!... Άλλοίως, πώς θα διατηρηθ' το κύρος της εφημερίδας;

NINA: Ένα κονιάκ μπορώ να πιω;

ΚΩΣΤΑΣ: Άστα! Δε σ'άς τώχαμε π'ή άκόμη, αλλά μια και μάς πιάσατε στα πράσα θα σ'άς το πούμε. Ό μισθός όπως ξέρετε δεν έφτανε. Βγάζουμε λοιπόν μαζί με το Νίκο την «Εφημερίδα των συνοικε-σιών». Άλλά επειδή είνε αρχή και δεν έ-χουμε πραγματικές άγγελίες, γράφουμε ψεύτικες κι' αναγκάζομαστε να πηγαίνου-με μόνοι μας ως... υποψήφιοι γαμπροί σ' όλες τις τρελλές που μάς ζητάνε γάμο!... Άλλοίως, πώς θα διατηρηθ' το κύρος της εφημερίδας;

NINA: Ένα κονιάκ μπορώ να πιω;

ΚΩΣΤΑΣ: Άστα! Δε σ'άς τώχαμε π'ή άκόμη, αλλά μια και μάς πιάσατε στα πράσα θα σ'άς το πούμε. Ό μισθός όπως ξέρετε δεν έφτανε. Βγάζουμε λοιπόν μαζί με το Νίκο την «Εφημερίδα των συνοικε-σιών». Άλλά επειδή είνε αρχή και δεν έ-χουμε πραγματικές άγγελίες, γράφουμε ψεύτικες κι' αναγκάζομαστε να πηγαίνου-με μόνοι μας ως... υποψήφιοι γαμπροί σ' όλες τις τρελλές που μάς ζητάνε γάμο!... Άλλοίως, πώς θα διατηρηθ' το κύρος της εφημερίδας;

NINA: Ένα κονιάκ μπορώ να πιω;

ΚΩΣΤΑΣ: Άστα! Δε σ'άς τώχαμε π'ή άκόμη, αλλά μια και μάς πιάσατε στα πράσα θα σ'άς το πούμε. Ό μισθός όπως ξέρετε δεν έφτανε. Βγάζουμε λοιπόν μαζί με το Νίκο την «Εφημερίδα των συνοικε-σιών». Άλλά επειδή είνε αρχή και δεν έ-χουμε πραγματικές άγγελίες, γράφουμε ψεύτικες κι' αναγκάζομαστε να πηγαίνου-με μόνοι μας ως... υποψήφιοι γαμπροί σ' όλες τις τρελλές που μάς ζητάνε γάμο!... Άλλοίως, πώς θα διατηρηθ' το κύρος της εφημερίδας;

NINA: Ένα κονιάκ μπορώ να πιω;

ΚΩΣΤΑΣ: Άστα! Δε σ'άς τώχαμε π'ή άκόμη, αλλά μια και μάς πιάσατε στα πράσα θα σ'άς το πούμε. Ό μισθός όπως ξέρετε δεν έφτανε. Βγάζουμε λοιπόν μαζί με το Νίκο την «Εφημερίδα των συνοικε-σιών». Άλλά επειδή είνε αρχή και δεν έ-χουμε πραγματικές άγγελίες, γράφουμε ψεύτικες κι' αναγκάζομαστε να πηγαίνου-με μόνοι μας ως... υποψήφιοι γαμπροί σ' όλες τις τρελλές που μάς ζητάνε γάμο!... Άλλοίως, πώς θα διατηρηθ' το κύρος της εφημερίδας;

NINA: Ένα κονιάκ μπορώ να πιω;

ΚΩΣΤΑΣ: Άστα! Δε σ'άς τώχαμε π'ή άκόμη, αλλά μια και μάς πιάσατε στα πράσα θα σ'άς το πούμε. Ό μισθός όπως ξέρετε δεν έφτανε. Βγάζουμε λοιπόν μαζί με το Νίκο την «Εφημερίδα των συνοικε-σιών». Άλλά επειδή είνε αρχή και δεν έ-χουμε πραγματικές άγγελίες, γράφουμε ψεύτικες κι' αναγκάζομαστε να πηγαίνου-με μόνοι μας ως... υποψήφιοι γαμπροί σ' όλες τις τρελλές που μάς ζητάνε γάμο!... Άλλοίως, πώς θα διατηρηθ' το κύρος της εφημερίδας;

NINA: Ένα κονιάκ μπορώ να πιω;

ΚΩΣΤΑΣ: Άστα! Δε σ'άς τώχαμε π'ή άκόμη, αλλά μια και μάς πιάσατε στα πράσα θα σ'άς το πούμε. Ό μισθός όπως ξέρετε δεν έφτανε. Βγάζουμε λοιπόν μαζί με το Νίκο την «Εφημερίδα των συνοικε-σιών». Άλλά επειδή είνε αρχή και δεν έ-χουμε πραγματικές άγγελίες, γράφουμε ψεύτικες κι' αναγκάζομαστε να πηγαίνου-με μόνοι μας ως... υποψήφιοι γαμπροί σ' όλες τις τρελλές που μάς ζητάνε γάμο!... Άλλοίως, πώς θα διατηρηθ' το κύρος της εφημερίδας;

NINA: Ένα κονιάκ μπορώ να πιω;

ΚΩΣΤΑΣ: Άστα! Δε σ'άς τώχαμε π'ή άκόμη, αλλά μια και μάς πιάσατε στα πράσα θα σ'άς το πούμε. Ό μισθός όπως ξέρετε δεν έφτανε. Βγάζουμε λοιπόν μαζί με το Νίκο την «Εφημερίδα των συνοικε-σιών». Άλλά επειδή είνε αρχή και δεν έ-χουμε πραγματικές άγγελίες, γράφουμε ψεύτικες κι' αναγκάζομαστε να πηγαίνου-με μόνοι μας ως... υποψήφιοι γαμπροί σ' όλες τις τρελλές που μάς ζητάνε γάμο!... Άλλοίως, πώς θα διατηρηθ' το κύρος της εφημερίδας;

NINA: Ένα κονιάκ μπορώ να πιω;

ΚΩΣΤΑΣ: Άστα! Δε σ'άς τώχαμε π'ή άκόμη, αλλά μια και μάς πιάσατε στα πράσα θα σ'άς το πούμε. Ό μισθός όπως ξέρετε δεν έφτανε. Βγάζουμε λοιπόν μαζί με το Νίκο την «Εφημερίδα των συνοικε-σιών». Άλλά επειδή είνε αρχή και δεν έ-χουμε πραγματικές άγγελίες, γράφουμε ψεύτικες κι' αναγκάζομαστε να πηγαίνου-με μόνοι μας ως... υποψήφιοι γαμπροί σ' όλες τις τρελλές που μάς ζητάνε γάμο!... Άλλοίως, πώς θα διατηρηθ' το κύρος της εφημερίδας;

NINA: Ένα κονιάκ μπορώ να πιω;

ΚΩΣΤΑΣ: Άστα! Δε σ'άς τώχαμε π'ή άκόμη, αλλά μια και μάς πιάσατε στα πράσα θα σ'άς το πούμε. Ό μισθός όπως ξέρετε δεν έφτανε. Βγάζουμε λοιπόν μαζί με το Νίκο την «Εφημερίδα των συνοικε-σιών». Άλλά επειδή είνε αρχή και δεν έ-χουμε πραγματικές άγγελίες, γράφουμε ψεύτικες κι' αναγκάζομαστε να πηγαίνου-με μόνοι μας ως... υποψήφιοι γαμπροί σ' όλες τις τρελλές που μάς ζητάνε γάμο!... Άλλοίως, πώς θα διατηρηθ' το κύρος της εφημερίδας;

NINA: Ένα κονιάκ μπορώ να πιω;

ΚΩΣΤΑΣ: Άστα! Δε σ'άς τώχαμε π'ή άκόμη, αλλά μια και μάς πιάσατε στα πράσα θα σ'άς το πούμε. Ό μισθός όπως ξέρετε δεν έφτανε. Βγάζουμε λοιπόν μαζί με το Νίκο την «Εφημερίδα των συνοικε-σιών». Άλλά επειδή είνε αρχή και δεν έ-χουμε πραγματικές άγγελίες, γράφουμε ψεύτικες κι' αναγκάζομαστε να πηγαίνου-με μόνοι μας ως... υποψήφιοι γαμπροί σ' όλες τις τρελλές που μάς ζητάνε γάμο!... Άλλοίως, πώς θα διατηρηθ' το κύρος της εφημερίδας;

NINA: Ένα κονιάκ μπορώ να πιω;

ΚΩΣΤΑΣ: Άστα! Δε σ'άς τώχαμε π'ή άκόμη, αλλά μια και μάς πιάσατε στα πράσα θα σ'άς το πούμε. Ό μισθός όπως ξέρετε δεν έφτανε. Βγάζουμε λοιπόν μαζί με το Νίκο την «Εφημερίδα των συνοικε-σιών». Άλλά επειδή είνε αρχή και δεν έ-χουμε πραγματικές άγγελίες, γράφουμε ψεύτικες κι' αναγκάζομαστε να πηγαίνου-με μόνοι μας ως... υποψήφιοι γαμπροί σ' όλες τις τρελλές που μάς ζητάνε γάμο!... Άλλοίως, πώς θα διατηρηθ' το κύρος της εφημερίδας;

NINA: Ένα κονιάκ μπορώ να πιω;

ΚΩΣΤΑΣ: Άστα! Δε σ'άς τώχαμε π'ή άκόμη, αλλά μια και μάς πιάσατε στα πράσα θα σ'άς το πούμε. Ό μισθός όπως ξέρετε δεν έφτανε. Βγάζουμε λοιπόν μαζί με το Νίκο την «Εφημερίδα των συνοικε-σιών». Άλλά επειδή είνε αρχή και δεν έ-χουμε πραγματικές άγγελίες, γράφουμε ψεύτικες κι' αναγκάζομαστε να πηγαίνου-με μόνοι μας ως... υποψήφιοι γαμπροί σ' όλες τις τρελλές που μάς ζητάνε γάμο!... Άλλοίως, πώς θα διατηρηθ' το κύρος της εφημερίδας;

NINA: Ένα κονιάκ μπορώ να πιω;

ΚΩΣΤΑΣ: Άστα! Δε σ'άς τώχαμε π'ή άκόμη, αλλά μια και μάς πιάσατε στα πράσα θα σ'άς το πούμε. Ό μισθός όπως ξέρετε δεν έφτανε. Βγάζουμε λοιπόν μαζί με το Νίκο την «Εφημερίδα των συνοικε-σιών». Άλλά επειδή είνε αρχή και δεν έ-χουμε πραγματικές άγγελίες, γράφουμε ψεύτικες κι' αναγκάζομαστε να πηγαίνου-με μόνοι μας ως... υποψήφιοι γαμπροί σ' όλες τις τρελλές που μάς ζητάνε γάμο!... Άλλοίως, πώς θα διατηρηθ' το κύρος της εφημερίδας;

NINA: Ένα κονιάκ μπορώ να πιω;

ΚΩΣΤΑΣ: Άστα! Δε σ'άς τώχαμε π'ή άκόμη, αλλά μια και μάς πιάσατε στα πράσα θα σ'άς το πούμε. Ό μισθός όπως ξέρετε δεν έφτανε. Βγάζουμε λοιπόν μαζί με το Νίκο την «Εφημερίδα των συνοικε-σιών». Άλλά επειδή είνε αρχή και δεν έ-χουμε πραγματικές άγγελίες, γράφουμε ψεύτικες κι' αναγκάζομαστε να πηγαίνου-με μόνοι μας ως... υποψήφιοι γαμπροί σ' όλες τις τρελλές που μάς ζητάνε γάμο!... Άλλοίως, πώς θα διατηρηθ' το κύρος της εφημερίδας;

NINA: Ένα κονιάκ μπορώ να πιω;

ΚΩΣΤΑΣ: Άστα! Δε σ'άς τώχαμε π'ή άκόμη, αλλά μια και μάς πιάσατε στα πράσα θα σ'άς το πούμε. Ό μισθός όπως ξέρετε δεν έφτανε. Βγάζουμε λοιπόν μαζί με το Νίκο την «Εφημερίδα των συνοικε-σιών». Άλλά επειδή είνε αρχή και δεν έ-χουμε πραγματικές άγγελίες, γράφουμε ψεύτικες κι' αναγκάζομαστε να πηγαίνου-με μόνοι μας ως... υποψήφιοι γαμπροί σ' όλες τις τρελλές που μάς ζητάνε γάμο!... Άλλοίως, πώς θα διατηρηθ' το κύρος της εφημερίδας;

NINA: Ένα κονιάκ μπορώ να πιω;

ΚΩΣΤΑΣ: Άστα! Δε σ'άς τώχαμε π'ή άκόμη, αλλά μια και μάς πιάσατε στα πράσα θα σ'άς το πούμε. Ό μισθός όπως ξέρετε δεν έφτανε. Βγάζουμε λοιπόν μαζί με το Νίκο την «Εφημερίδα των συνοικε-σιών». Άλλά επειδή είνε αρχή και δεν έ-χουμε πραγματικές άγγελίες, γράφουμε ψεύτικες κι' αναγκάζομαστε να πηγαίνου-με μόνοι μας ως... υποψήφιοι γαμπροί σ' όλες τις τρελλές που μάς ζητάνε γάμο!... Άλλοίως, πώς θα διατηρηθ' το κύρος της εφημερίδας;

NINA: Ένα κονιάκ μπορώ να πιω;

ΚΩΣΤΑΣ: Άστα! Δε σ'άς τώχαμε π'ή άκόμη, αλλά μια και μάς πιάσατε στα πράσα θα σ'άς το πούμε. Ό μισθός όπως ξέρετε δεν έφτανε. Βγάζουμε λοιπόν μαζί με το Νίκο την «Εφημερίδα των συνοικε-σιών». Άλλά επειδή είνε αρχή και δεν έ-χουμε πραγματικές άγγελίες, γράφουμε ψεύτικες κι' αναγκάζομαστε να πηγαίνου-με μόνοι μας ως... υποψήφιοι γαμπροί σ' όλες τις τρελλές που μάς ζητάνε γάμο!... Άλλοίως, πώς θα διατηρηθ' το κύρος της εφημερίδας;

NINA: Ένα κονιάκ μπορώ να πιω;

ΚΩΣΤΑΣ: Άστα! Δε σ'άς τώχαμε π'ή άκόμη, αλλά μια και μάς πιάσατε στα πράσα θα σ'άς το πούμε. Ό μισθός όπως ξέρετε δεν έφτανε. Βγάζουμε λοιπόν μαζί με το Νίκο την «Εφημερίδα των συνοικε-σιών». Άλλά επειδή είνε αρχή και δεν έ-χουμε πραγματικές άγγελίες, γράφουμε ψεύτικες κι' αναγκάζομαστε να πηγαίνου-με μόνοι μας ως... υποψήφιοι γαμπροί σ' όλες τις τρελλές που μάς ζητάνε γάμο!... Άλλοίως, πώς θα διατηρηθ' το κύρος της εφημερίδας;

NINA: Ένα κονιάκ μπορώ να πιω;

ΚΩΣΤΑΣ: Άστα! Δε σ'άς τώχαμε π'ή άκόμη, αλλά μια και μάς πιάσατε στα πράσα θα σ'άς το πούμε. Ό μισθός όπως ξέρετε δεν έφτανε. Βγάζουμε λοιπόν μαζί με το Νίκο την «Εφημερίδα των συνοικε-σιών». Άλλά επειδή είνε αρχή και δεν έ-χουμε πραγματικές άγγελίες, γράφουμε ψεύτικες κι' αναγκάζομαστε να πηγαίνου-με μόνοι μας ως... υποψήφιοι γαμπροί σ' όλες τις τρελλές που μάς ζητάνε γάμο!... Άλλοίως, πώς θα διατηρηθ' το κύρος της εφημερίδας;

NINA: Ένα κονιάκ μπορώ να πιω;

ΚΩΣΤΑΣ: Άστα! Δε σ'άς τώχαμε π'ή άκόμη, αλλά μια και μάς πιάσατε στα πράσα θα σ'άς το πούμε. Ό μισθός όπως ξέρετε δεν έφτανε. Βγάζουμε λοιπόν μαζί με το Νίκο την «Εφημερίδα των συνοικε-σιών». Άλλά επειδή είνε αρχή και δεν έ-χουμε πραγματικές άγγελίες, γράφουμε ψεύτικες κι' αναγκάζομαστε να πηγαίνου-με μόνοι μας ως... υποψήφιοι γαμπροί σ' όλες τις τρελλές που μάς ζητάνε γάμο!... Άλλοίως, πώς θα διατηρηθ' το κύρος της εφημερίδας;

NINA: Ένα κονιάκ μπορώ να πιω;

Η όσες γυναίκες δεν δυσανασχετούν γιατί το δέρμα τους είνε λιπαρό! Όλα όμως τά λιπαρά δέρματα δεν μοιάζουν μεταξύ τους. Και αυτό όφείλεται στο γεγο-νός ότι είνε διαφορετικές, σε κάθε περίπτωση, οι αίτιες που προκαλούν αυτήν την λιπαρότητα, που μπορεί να ό-φείλεται σε τρεις κυρίως λόγους: α) σε διαταραχή των εκκρίσεων, β) σε άνωμαλία του νευρικού συστήματος και γ) στον ιδιαίτερο τρόπο της ζωής ενός άτόμου.

Είνε αξιοσημείωτο εξ άλλου ότι η σηγηματόρροια π. χ. δεν εμφανίζεται πρό της εφηβικής ηλικίας και ότι φτάνει στη μεγαλύτερη έντασί της όταν η σεξουαλική δραστη-ριότης είνε πιο έντονη και ζωηρή.

Η επίδρασις άλλωστε του νευρικού συστήματος, εξη-γείται από το γεγονός ότι οι εκκρίσεις του δέρματος, ό-πως και όλες γενικά οι εκκρίσεις του σώματός μας, εξαρ-τώνται απ' το νευροφυτικό σύστημα (συμπαθητικόν και παρασυμπαθητικόν), και έπηρεάζονται από το κεντρικό νευρικό σύστημα. Τά άτομα όπου υπερισχύει το παρασυμ-παθητικό σύστημα έχουν συνήθως λιπαρό δέρμα.

Τέλος, ό τρόπος της ζωής, έπηρεάζει τις εκκρίσεις του δέρματος. Τά σπόρ, ή ζωή στον καθαρό άέρα, ή κινήσις, κλπ. περιορίζουν τις εκκρίσεις. Η καθιστική ζωή, από τ' άλλο μέρος, ή πνευματική εργασία, ή άκίνησις, ή άτελής άναπνοή, οι φροντίδες, κλπ. τις έπαυξάνουν.

Τό λιπος εμφανίζεται στο δέρμα με δυό μορφές: ως συστατικό των κυττάρων (σε πολύ μικρή άναλογία) και ως πλεόνασμα που ό οργανισμός έπιθυμεί να τό αποβάλει. Άλλ' ή άποβολή αυτή παρεμποδίζεται κάποτε και τότε τό λιπος συγκεντρώνεται στο δέρμα, προκαλώντας την εμφάνισι διαφόρων δερματικών παθήσεων (άκμης, εξαν-θημάτων, κλπ.). Τά έμπόδια που μπορεί να δυσχεράνουν

την έκροή του λιπύου είνε ή συγκέντρωσις σιγήμα-τος, που φράζει τους πό-ρους του δέρματος, ή στένωσις των, ή κεράτωσις της έπιδερμίδος, κλπ.

Τό κλασσικό φάρμακο έναντίον της υπεράφθονης σηγηματορροίας είνε τό θείο, που γίνεται άνεκτό απ' όλα σχεδόν τά λιπαρά δέρματα. Χρησιμοποιείται συνήθως με τ' μορφή κολ-λοιδοδύς παρασκευάσμα-τος.

Οι διαλύσεις του θείου μέσα σε θειούχον άνθρακα πρέπει, κατά κανόνα, ν' άποφεύγονται. Γιατί έρεθίζουν πολύ τους ιστούς και προ-καλούν ισχυρούς πόνους. Προτιμώτερες είνε οι διαλύσεις μέσα σε νερό ή πολύ έλαφρό οινόπνευμα. Α' τά και στην περίπτωση αυτή μπορεί να προκληθ' έρεθισμός και άπο-λέψεις σε μεγάλη κλίμακα του δέρματος. Η θεραπεία πρέπει τότε να διακοπή για μερικές ημέρες. Όπωσδήποτε, είνε πολύ σπάνιο να παρουσιάση τό δέρμα τόσο μεγάλο έρεθισμό, ώστε να καθίσταται άδύνατη ή επανάληψις της.

Από κόμπωσο καιρό, χρησιμοποιεί-ται έπίσης μία νέα σύνθεσις θείου, τό πολυθειονικόν κάλιο, που άποδίδει πολ-ύ καλά άποτελέσματα, καθώς και τό έντονο μασάζ, που διευκολύνει την έξοδο του σιγήματος και τροποποιεί βαθμιαία τη λιπαρή σύστασι του δέρ-ματος. Έξ άλλου, άσκει μία καταπρα-υντική επίδρασι στα νευρίδια που κα-ταλήγουν κάτω από την έπιδερμίδα και που, ως γνωστόν, έπηρεάζουν τους σηγηματογόνους άδένες.

Άξιόλογα έπίσης άποτελέσματα ά-ποδίδει ή ήλιοθεραπεία που γίνεται με μία λάμπα τεχνητού ήλίου με άτμούς ύδραργύρου, ή με τόξον. Η ήλιοθερα-πεία μ' αυτό τον τρόπο άποξηραίνει βαθμιαία την έπιδερμίδα. Τό ότι την σκουραίνει έλαφρά, αυτό δεν μπορεί να θεωρηθ' στην έποχή μας μειονέ-κτημα.

Στά ίδια άποτελέσματα καταλή-ει κι' ή ραδιοθεραπεία. Καλόν είνε, όμως, ν' άποφεύγεται, λόγω των κινδύνων που μπορεί να προκύψουν από τη χρη-σιμοποίησι του ραδίου.

Επίθεσις μάσκας με μίγμα άνθρακικής χιόνος, θείου και άσετόνης

Φαρμακευτικά και φυσικά μέσα θεραπείας

κατόπιν τό μίγμα σ' ένα βαμπακι και θά τρίψετε ζωηρά την έπιδερμίδα. Με τον τρόπο αυτό, όμως, προκαλείται συνήθως μία πολύ έντονη έρυθρότης και γι' αυτό ή άν-θρακική χιών πρέπει ν' άποφεύγεται προκειμένου για τό δέρμα τό προσώπου.

Μπορείτε, όμως, να χρησιμοποιήσετε την άνθρακική χιόνα με τη μορφή μάσκας. Καί σ' αυτή την περίπτωση θ' άναμιζετε με την άνθρακική χιόνα «άσετόνη» και θειά-φι. Θά κρατήσετε αυτή τη μάσκα πά-νω στο πρόσωπό σας επί 15 - 20 λεπτά. Μετά την άφαίρεσί της, τό δέρμα έμ-φανίζεται λείο και ζηρό.

Πολύ καλά άποτελέσματα άποδίδει, τέλος, τό «νηματοειδές» ντους. Προ-κειμένου για τό πρόσωπο, ή πίεσις δεν πρέπει σε καμμία περίπτωσι να υπερβ' τά 3 - 4 κιλά.

Δόκτωρ ΚΛΩΝΤ ΜΟΡΕΑΛ

Ένέσεις νοβοκαΐνης έναντίον της τριχοποτώσεως

Ό δόκτωρ Πιγκέ έκαμε στη Γαλλική Δερματολογική Έταιρία μία ένδιαφέρου-σα ανακινώσι σχετικά με τη θεραπεία της τριχοποτώσεως με ενέσεις νοβοκαΐνης στα άνωτερα συμπαθητικά γάγγλια.

Σύμφωνα με τις νεότερες έπιστημονι-κές θεωρίες, ή πτώσις των τριχών άποδί-δεται σ' ένα σπασμό των άρτηριών που τρέφουν τά νεύρα του τριχοτού μέρους της κεφαλής. Ό σπασμός αυτός εξαφανί-ζεται χωρίς στην άναισθητική επίδρασι της νοβοκαΐνης και ή πτώσις των τριχών σταματάει άμέσως.

ΤΟΜΗ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ. Α. Έπιδερμς. Β. Δέρμα. Γ. Υποδερμς. 1. Καταλήξις των νεύρων της όφης. 2. Νεύρον. 3. Τριχοειδ' αιμοφόρα άγγεια. 4. Σηγηματογόνος άδην. 5. Μύς άνορθωτικός των τριχών. 6. Ρίζα των τριχών. 7. Σάλιν ενός ιδρωτοποιού άδένος. 8. Βολός των τριχών. 9. Βάσις ενός ιδρωτο-ποιού άδένος.

Η ΛΕΒΕΝΤΙΣΣΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο καπετάν Φουρτούνας κι' οι σύντροφοί του δραπέτευον μ' ένα ιστιοφόρο που διέθεσε γι' αυτούς ο Μουλέυ - έλ - Καντέλ. Στ' ανοιχτά συναντούν ένα τουρικό τρεχαντήρι. Κάνουν γιουρούσι και το καταλαμβάνουν.

Χριστιανοί!... φώναξε ο Τούρκος, ένα συγχρόνως προσπαθούσε μ' ένα πηδύμα να ξεφύγει απ' το πιστόλι του μπάρμπα Στάκε.

Μά ο γέρο - ναυτικός, γρήγορος σαν άστραπη, τον άρπαξε απ' το μπράτσο και του είπε:

Ε, φιλαράκο μου, κάτσε φρόνιμα! Άν το ξανακάνης θα σε στείλω να κρατήσης συντροφιά στα ούρι του Παραδείσου του Μωάμεθ!

Όστόσο ο Τούρκος του ξέφυγε, με μια απότομη κίνηση, και θέλησε να χρησιμοποιήση το γιατάκι του. Έπεσε όμως στα χέρια του Έλ - Καντούρ, που τον έσφιξε τόσο ώστε τον έκανε να ούρλιαση απ' τον πόνο.

Μπράβο, λεβέντη μου! είπε γελώντας ο μπάρμπα Στάκε στον Άραβα.

Σκοτώστε τους άπιστους! φώναξε ο κυβερνήτης στους ναύτες του. Τό θύλει ο Προφήτης!

Οι δέκα Τούρκοι, που αποτελούσαν το πλήρωμα, ήταν έτοιμοι να ριχτούν στους άντρες του Περπινιάνο και ν' αρχίσουν μιάν άπελπισμένη πάλη, όταν άκουσαν πίσω τους μιά φωνή που τους έλεγε:

Νουχα, παιδιά μου! Είμαστε κι' έμεις εδώ...

Ήταν ο Νικόλας, που είχε σκαρφαλώσει απ' την άλλη πλευρά στο πλοίο, μαζί με τους άντρες του.

Βλέποντας αντίκρυ τους τους Έλληνες του Περπινιάνο έτοιμους να τους πυροβολήσουν, και πίσω τους τους καινούργιους έχθρους - που τους νόμιζαν ίσως ακόμη πιο πολυάριθμους - οι Τούρκοι έμειναν σαν παράλυτοι.

Κάτω τα όπλα, άχρείοι! φώναξε ο Νικόλας, προχωρώντας κατεπάνω τους, με τό σπαθί στο γέρι και τό πιστόλι στο άλλο. Άν κουνήθτε, θα κηδέστε!

Στό μεταξύ, ο Έλ - Καντούρ είχε πετάξει κάτω τον κυβερνήτη κι' είχε πατήσει με τό γονάτο τρυ στό στήθος του, έτοιμος να τό κόψη τό λαίμο με τό νιαταγάνι του.

Νά τόν σκοτώσω, κυρία; ρώτησε.

Οι αϊχμάλωτοι είνε πιο χρήσιμοι ζωντανοί παρά πεθαμένοι, είπε ο μπάρμπα Στάκε. Δέν είν' έτσι, κυρία;

Έχετε δίκιο, παραδέχθηκε δούκισσα.

Παραδώσου! είπε ο Άραβ στον Τούρκο.

Ο Άλη - Πασάς θα μ' έκδικηθ'! άπάντησε ο κυβερνήτης, πετώντας τό γιαταγάνι του.

Βλέποντας πως κάθε αντίστασι θάταν άνώφελη και καταστρεπτική γι' αυτούς, οι Τούρκοι ναύτες είχαν πετάξει επίσης τα όπλα τους.

Οι Έλληνες άωρμησαν άπάνω τους. Ίσως να τους έκοβαν τ' αυτιά, άν δεν τους έμπνίδαν ο Περπινιάνο κι' η δούκισσα...

Τέλος, τους έδεσαν σφιχτά χειροπόδαρα και τους έκλεισαν όλους στ' άμπάρι. Δυο Έλληνες, άπλισμένοι με άρκεβούζια και σπαθιά, ανέλαβαν να τους φυλάνε.

Κυρία, είπε ο Νικόλας στη δούκισσα, ο δρόμος είνε έλεύθερος. Μπορούμε άφοβα να βγούμε στη στεριά. Άν τό θέλετε, θα έχουμε φτάσει την αύγή στον πύργο του Χουσίφ.

Μά την πίστι μου, φώναξε ο μπάρμπα Στάκε, δέν έλπίζα να πετύχουμε τόσο εύκολα, χωρίς να ρίξουμε ούτε πιστολιά. Άλλα τό δεύτερο μέρος της άποστολής μας θάνε δυσκολότερο.

Ίσως λιγώτερο απ' ό,τι νομίζετε, άπάντησε η δούκισσα. Θα παρασασθούμε σαν άνθρωποι του Μουλέυ - έλ - Καντέλ, έπιφορτισμένοι μ' ένα οποιοδήποτε μήνυμα γιά την άνεψιά του πασά. Μήπως δέν μοιάζουμε με Τούρκους;

Μά δέν μιλάτε τη γλώσσα τους, κυρία.

Θά περάσω γιά Άραβ. Υπάρχουν μερικά τέτοιοι στο στρατό του Μουσταφά. Ο Έλ - Καντούρ μ' έχει μάθει τη γλώσσα του.

Θά κατεβούμε στις δάρκες; ρώτησε ο Νικόλας.

Κι' αυτό τό πλοίο, τί θα τό κάνουμε; είπε η δούκισσα.

Οι δυο άντρες μας θα τό οδηγήσουν κοντά στο δικό μας.

Και ποιος θα μάς δείξη τό δρόμο ως τόν πύργο; ρώτησε ο μπάρμπα Στάκε.

Εγώ, είπε ο Νικόλας. Άλλωστε, ζυγώνει πιά η αύγή.

Έδωσε μερικές διαταγές στους δυο Έλληνες που θάμεναν στο τουρικό πλοίο. Έπειτα οι άλλοι όλοι κατέβηκαν στις δάρκες.

Δέν έχουμε πιά να φοβηθούμε τίποτε, είπε ο Νικόλας. Κι' άν άκόμη έρθη ο Άλη - Πασάς, θα φτάση πολύ άργα.

Οι δυο βάσκες διευθύνθηκαν προς την άκτή. Η μιά απ' αυτές - του μπάρμπα Στάκε - απέφυγε τους πολυάρβιμους σκοπέλους που υπήρχαν στο δρόμο της και κάθισε μαλακά στην άμμο της άκροθαλασσίας. Ο θόρυβος των κουπιών έκανε κάμποσα θαλασσοπούλια να πετάξουν ψηλά και να χαθούν στό σκοτάδι.

Καλό σημάδι! είπε ο μπάρμπα Στάκε τρίβοντας τα χέρια του. Άν υπήρχαν Τούρκοι εδώ γύρω, δέν θαχαν κουρνιάσει αυτά τα πουλιά στην άκρογιαλιά.

Στό μεταξύ, είχε φτάσει κι' η βάρκα του Νικόλα.

Η δούκισσα, ο Περπινιάνο, ο Έλ - Καντούρ κι' οι άλλοι είχαν πηδήσει κι' όλος στην ξηρα, άφου άρπαξαν τα όπλα τους. Ο Νικόλας σκαρφάλωσε σ' ένα βράχο και κύτταξε προσεκτικά την πεδιάδα που ά...

Ο κόσμος ζητά να συντομεύσετε τις διαχύσεις σας γιατί η άγωνία του έφτασε στο κατακόρυφο!...

(Από τό «ICI Paris»)

πλωνόταν μπροστά του, γεμάτη από μεγάλα δέντρα.

Δεν φαινόταν κανένα φώς μέσα στο σκοτάδι, ούτε στην πεδιάδα, ούτε στους γύρω βράχους. Όστόσο, άκούονταν μακρινά γαυγίσματα σκυλιών.

Ο Έλληνας ξαναγύρισε κοντά στους συντρόφους του και τους είπε:

Δέν υπάρχει εδώ γύρω ψυχρή ζωντανή.

Πότε θα μπορέσουμε να φτάσουμε στον πύργο; ρώτησε η δούκισσα.

Σε δυο ώρες περίπου, άπάντησε ο Νικόλας.

Πρέπει να περιμένουμε να ξημερώση;

Είναι περιττό, κυρία. Ξέρω καλά τό δρόμο... τον έχω κάνει χιλιάδες φορές, όταν ήμουν σκλάβος, κουβαλώντας τσουβάλια στους έλους μου...

Φεύγουμε λοιπόν;

Ναι, άν δέν είσαστε κουρασμένη.

Εμπρός! Κα, σιωπή!

Η ομάδα ξεκίνησε και προχώρησε στη σκοτεινή πεδιάδα. Μπροστά πηγαινε ο Νικόλας, που φαινόταν να βλέπει σαν τη γάτα στο σκοτάδι...

Τί διαβόλεμένος άνθρωπος! μουρμούρισε ο μπάρμπα Στάκε σ' ό Σιμόνε που βάδιζε δίπλα του. Αυτοί οι Έλληνες είνε πραγματικά άξιοθαύμαστοι, όταν τά βάζουν με τους έχθρους τους, τους Τούρκους.

Ναι, αλήθεια, είνε παλληκάρια! παραδέχθηκε ο λιγώλογος πάντοτε νέος.

Η δούκισσα κι' ο Περπινιάνο μιλούσαν χαμηλόφωνα με τό Νικόλα, γιά να προετοιμάσουν τό σχέδιό τους και να εμψυχήσουν σ' όλες τις λεπτομέρειες, ώστε ν' αποφύγουν κάθε λάθος που θα μπορούσε να τους στοιχίση τη ζωή.

Γιά όλους σας είνε ο Χαμίτ, είπε η δούκισσα, ο γιος του κουνενήτη της Μεδίνας. Είμαι στενός φίλος του Μουλέυ - έλ - Καντέλ. Αυτό θα τό βεβαιώση κι' ο Μπέν - Ταέλ, ο σκλάβος του γενναίωψυχου έχθρου μας.

Ο Έλληνας σταμάτησε μιά στιγμή γιά να προανατολισθή καλύτερα, γιατί τό σκοτάδι ήταν πάντα βαθύ. Έπειτα συνέχισαν όλοι τό δρόμο τους, διασχίζοντας μικρές ρεματιές και χαράδρες που τους δυσκόλευαν.

Κατά τις 5, άρχισε επιτέλους να διαλύεται τό σκοτάδι. Ο Νικόλας έδειξε τότε ένα απόκοιμο λόφο, που στην κορυφή του ξεχώριζε η άκαθόριστη σιλουέττα ενός πελώριου κτιρίου.

Κυτάχτε, κυρία... είπε.

Είνε ο πύργος του Χουσίφ; ρώτησε η δούκισσα.

Ναι, κυρία.

Όλwaché Λά Ουσιέρ! Βογγάει στα ύπογεια αυτής της φυλακής!

Κι' άλυσσοδεμένος, σίγουρα. Η άνεψιά του Άλη - Πασά δέν είνε καθόλου μαλακή στους φυλακισμένους της!

Ο πύργος του Χουσίφ ήταν ένα απ' τα ισχυρότερα φρούρια που είχαν χτίσει οι Ένετοι γιά λογαριασμό της βασιλίσσας Κατερίνας Κορνάρο, με τό σκοπό να προσφυλάξουν τη δυτική άκτή της Κύπρου απ' τις άδιάκοτες επιδρομές των Λιγυπτιών και Τούρκων κουρσάρων που κυριαρχούσαν σ' όλη την ανατολική Μεσόγειο.

Βρισκόταν πάνω σ' ένα μικρό λόφο, στην άκρη ενός γκομεού που κατέβαινε ως τη θάλασσα, κι' ήταν έξωπλισμένος με πολλά κανόνια.

Είχε αντίσταθ' άκλόνητα και γιά κολόν καιρό στους Τούρκους του Μουσταφά, που δέν θα μπορούσαν να τόν κυριέψουν άν δέν τους βοηθούσε ο Άλη - Πασάς με τις εκατό γαλέρες του. Άφου επί πολλά μερόνυχτα τόν χτυπούσαν συνεχώς περισσότερα από όκτακόσια κανόνια, υπέκυψε επιτέλους στην κανιζή επίθεση 50 χιλιάδων ναυτικών. Οι Τούρκοι έσφαζαν όπως συνηθίζουν, όλη τη φρουρά του.

Έπειτα έπισκεύασαν όσο καλύτερα μπορούσαν τις ζημιές του απ' τό φοβερό βομβαρδισμό και τόν έμπιστεύθηκαν στην άνεψιά του πασά, που ήταν μιά γυναίκα νέα, άμορφη, τολμηρή και ποσιάντων άσπονδη έχθρα τών Χριστιανών.

Όταν διέκρινε στις πρώτες λάμψεις της αύγης αυτόν τόν πύργο, που ξεχώριζε καθαρά στην κορυφή του βράχου, η δούκισσα ένοιωσε άβέλτητα ένα σφίξιμο στην καρδιά. Άραγε θάβρισκε ακόμη ζων-

τανό τό Λά Ουσιέρ, τόν άρραβωνιαστικό της; Η μήπως τόν είχε θανατώσει η σκληρή πυργοδέσποινα, με τις στερήσεις και την κακομεταχείρισι;...

Σάν να μάντεψε τη σκέψη της κυρίας του, ο Έλ - Καντούρ πλησίασε τη νέα γυναίκα, που στεκόταν στην άκρη μιάς μικρής ρεματιάς και κύτταζε επίμονα τόν πύργο.

Σκέπτεσαι τόν ύποκόμητα... δέν είν' έτσι, κυρία; τη ρώτησε.

Ναι, Έλ - Καντούρ, άπάντησε εκείνη με θλίψη.

Φοβάσαι μήπως τόν σκότωσε ή άνεψιά του πασά;

Έσύ έχεις τη γνώμη πως είνε άκόμη ζωντανός;

Σίγουρα! Άλλοιώς, δέν θα τόν είχαν άφισει να ζήση μετά την άλωση της Λευκωσίας. Γιά να τόν φέρουν εδώ, θα πη πως κατάλαβαν ότι μπορούν να τόν ανταλλάξουν με πλούσια λύτρα...

Άς προχωρήσουμε όμως, κυρία, γιατί κινδυνεύουμε από στιγμή σε στιγμή να μάς αντίληφθ' η φρουρά του πύργου.

Άκολουθησαν ένα στενό μονοπάτι, σκαμμένο στο βράχο, πάνω απ' τη θάλασσα. Μιά φούχτα άντρες, έστω και με κακό όπλισμό, θα μπορούσαν να ύπερασπισθούν αυτό τό πέρασμα έναντιόν ενός άλοκληρου στρατού.

Είκοσι μέτρα χαμηλότερα, μούγκριζαν ύποκωφα τα κύματα της Μεσογείου.

Ο Νικόλας προχωρούσε πρώτος. Είχε συστήσει στη δούκισσα να κολλήη όσο μπορούσε στο βράχο και να μην πολυκυτάχη τη θάλασσα, γιά να μη χαλίστη.

Σκαρφάλωσαν έτσι επί δέκα λεπτά της ώρας, χωρίς να συναντήσουν ούτε ένα φρουρό. Οι Τούρκοι ήζεραν πως δέν είχαν πιά να φοβηθούν τίποτε απ' τους Χριστιανούς, μιά και είχαν έξοντώσει τους πιο πολλούς απ' αυτούς, κι' έτσι δέν έπαιρναν καμμία προφύλαξη.

Ξαφνικά, η μικρή ομάδα βγήκε σ' ένα πλατώμα, όπου ύψονόταν σκυθρωπός ο πύργος.

Ένας Τούρκος που φύλαγε πάνω στις έπάλξεις, φώναξε, μόλις είδε αυτούς τους ένόπλους:

Στά όπλα!...

Ένα άπόσπασμα γενιτσάρων, με άρχηγό τους έναν άξιωματικό του τουρικού ναυτικού, προχώρησε πάνω στη γέφυρα που έβανε τις δυο όχθες της θαλαίας τάφρου του πύργου.

Είμαστε φίλοι... τους είπε ο Νικόλας, που μιλούσε άριστα τουρκικά και άραβικά.

Κι' έκαμε νόημα στους γενιτσάρους να κατεβάσουν τα άρκεβούζια.

Από πού έρχεσθε; ρώτησε ο άξιωματικός, χωρίς να δαλή τό σπαθί του στη θήκη.

Απ' την Άμμοχωστο.

Τί ζητάτε;

Άποτελούμε τη συνοδεία του καπετάνιου Χαμίτ, του γιου του πασά της Μεδίνας.

Πού είνε αυτός ο καπετάνιος;

Εγώ είμαι, είπε η δούκισσα άραβικά.

Ο Τούρκος την κύτταξε προσεκτικά, χωρίς να προσπαθήση να κρύψη κάποιαν έκπληξη. Έπειτα τη χαϊρέτησε με τό σπαθί του και της είπε:

Ο Προφήτης άς χαρίζη χίλια χρόνια ευτυχίας σε σένα και στον πατέρα σου.

Η Χαράτζα, η άνεψιά του Άλη - Πασά, θα σε φιλοξενήση με μεγάλη χαρά. Έλα μαζί μου, άρχοντα.

Μπορούν να μπουν στον πύργο κι' οι άνδραγοί μου;

Είνε όλοι Τούρκοι;

Ναι.

Θά φιλοξενηθούν κι' αυτοί απ' τη Χαράτζα.

Ο άξιωματικός διέταξε με μιά χειρονομία τους γενιτσάρους να παραμερίσουν και ώδηγησε τους ξένους στη μεγάλη αύλη του πύργου, άπέναντι και τριγυρισμένη από ένα όραίο ποιστύλιο άραβικού ρυθμού.

Έβαλε τη δούκισσα να καθήτη πάνω σ' ένα πολυτελέστατο χαλί κι' υπέδειξε στους συνοδούς της ν' άναπαυθούν στον ίσκιο μιάς μεγάλης χουρμαδιάς.

Τέσσερες μαύροι σκλάβοι έφεραν μεταξωτά μαξιλάρια, άσημένα δάα και φλυτζάνια, γεμάτα άχνιστό καφέ, σερμπέτια και ζαχαρωτά.

Η ΜΙΣ ΓΑΛΛΙΑ 1950

Τη νύχτα του πρωτοχρονιτικού ρεβεγιόν, σ' ένα νυχτερινό κέντρο του Παρισιού έγινε η έκλογη της μίς Γαλλίας 1950. Γιά την τελική αυτή φάση του διαγωνισμού είχαν ξεδιαλεχτεί οι δώδεκα ώραιότερες μίς της Γαλλίας. Τελικά εθρίσθαισεν η μίς Αυτόκινητον 1949, Μαρίζ Ντελέρτ, μιά νέα 19 χρονών που δικαιολογεί άπόλυτα τόν τίτλο της ώραιότερης Γαλλίδας. Έχει ύψος 1,67, περιφέρεια στήθους: 0,90, και περιφέρεια μέσης: 0,54. Τό μεγαλύτερο πασσόν της έπιτυχίας της όμας η νέα μίς Γαλλία τό σφείλει στις έξαιρετικά καλοφτιαγμένες γάμπες της.

Η δούκισσα που ήζερε τα τουρκικά έθιμα, ήπτε ένα φλυτζάνι καφέ, δοκίμασε ένα γλυκίσμα, έπειτα καθισε πάνω σ' ένα μαξιλάρι κι' είπε στον Τούρκο άξιωματικό:

Πού είνε η άνεψιά του πασά; Κοιμάται άκόμη;

Η Χαράτζα είνε συνθισμένη να ξυπνά πρίν από τους πολεμιστές της. Βρίσκεται πάντα στο πόδι απ' τα χαράματα.

Γιατί λοιπόν δέν την είδοποιείς; τώρα πού έρεεις ποιος είνε;

Δέν είν' εδώ αυτή την ώρα. Έφυγε γιά να πηη να έπιβλέψη τους Χριστιανούς που έχει δάλε με ψαρεμένους δδελλες.

Υπάρχει μεγάλη άνάγκη απ' αυτά τα ζωύφια γιά τους τόσους πληγωμένους της

πολιορκίας της Άμμοχώστου... και φαίνεται πως τους άρέσει ιδιαίτέρως τό χριστιανικό αίμα.

Τί θές να πης; ρώτησε η δούκισσα χλωμαίνοντας. Η Χαράτζα μεταχειρίζεται τους Χριστιανούς αϊχμαλώτους γιά να ψαρεύουν δδελλες;

Τί να κάνη; Δέν ύπάρχουν πιά καίτοι οι αυτή την περιφέρεια. Μήπως δάπρεπε να στείλη τους στρατιώτες της να δάσουν λίγο - λίγο τό αίμα τους; Ισιός θα ύπερασπιζόταν τότε τό φρούριο, άν οι Ένετοι έστέλναν άλλο στόλο;... Καλλιτέρα να πεθάνουν οι Χριστιανοί, που μάς έχουν γίνει μπελάς και δέν θα μπορούσαν ίσως ποτέ να πληρώσουν μεγάλη λύτρα.

Τους άρίεστε λοιπόν να πεθάνουν σιγά - σιγά... είπε η δούκισσα, καταβάλοντας ύπεράνθρωπες προσπάθειες γιά να συγκρατήση την άγανάκτησή της.

Σίγουρα θα τα τινάξουν στό τέλος, άπάντησε ο Τούρκος μ' άδιαφορία. Η Χαράτζα δέν τούς άφίνει ν' άναπαυθούν όσο χρειάζεται γιά να ξανακατήσουν τό αίμα που τους ρουφάνε οι δδελλες.

Μ' όλο που είμαι άσπονδος έχθρος τών Χριστιανών, μου φαίνεται ότι αυτό είνε άνήκουστη σκληρότης, κάθε άλλο παρά τιμητική γιά μιά γυναίκα.

Τί τα θές, άρχοντά μου; Άφου τό θέλει η άνεψιά του πασά, πού κυβερνάει τόν πύργο, δέν έπιτρέπεται ν' κανένα να της κάμη παρατηρήσεις.

Πόσους φυλακισμένους έχετε εδώ;

Καμμία είκοσάρια.

Όλους απ' τη Λευκωσία;

Ναι, άνήκαν απ' τη φρουρά αυτής της πόλεως. Πιστεύω δέ πως είνε όλοι άριστοκράτες.

Ξερεis τα όνόματά τους;

Μερικά, ναι.

Υπάρχει μεταξύ τους κάποιος Λά Ουσιέρ;

Λά Ουσιέρ;... Ά, ναι! Ένας Γάλλος εύγενής, που πολεμούσε στην ύπρεσία της Βενετίας. Ναι, ψαρεύει κι' αυτός δδελλες.

Η δούκισσα δάγκωσε τα χείλη της, γιά να συγκρατήση τό ξεφωνητό που θάβγαине απ' τα στήθη της. Σκούπισε με μιά νευρική κίνηση τόν κρύο ιδρώτα που είχε βρέξει τό μέτωπό της. Έπειτα, άφου έμεινε μερικές στιγμές άμίλητη γιά να ξαναβρή την ήρεμία της, είπε στον Τούρκο άξιωματικό:

Γι' αυτόν τόν αϊχμάλωτο ήρθα εδώ.

Θέλουν μήπως να τόν έλευθερώσουν;

Μου άνεβσαν να τόν οδηγήσω στην Άμμοχωστο.

Ποιος σούδωσε αυτή τη διαταγή, άρχοντα;

Ο Μουλέυ - έλ - Καντέλ.

Ο Λέων της Δαμασκού; φώναξε ο άξιωματικός με μιά χειρονομία έκπληξης.

Κα πως αυτό τό γενναίο παλληκάρι ενδιαφέρεται γιά τό Λά Ουσιέρ;

Άγνοώ.

Δέν ξέρω, άρχοντα, άν θα θελήση η άνεψιά του πασά να τόν παραχωρήση.

Ξέρω πως ένοεί να κρατήση τους φυλακισμένους της... Έκτος απ' της πληρώση μεγάλα λύτρα ο Μουλέυ - έλ - Καντέλ.

Ο Λέων της Δαμασκού είνε άρκετά πλούσιος γιά να έξαγοράση έναν αϊχμάλωτο.

Ξέρω πως ο πατέρας του είνε μιά απ' τις μεγαλειότερες προσωπικότητες της Αυτοκρατορίας, συγγενής του Σουλτάνου, κι' ό,τι έχει θησαυρούς άμέτρητους.

Πότε θα γυρίση η άνεψιά του Άλη; Δέν μπορώ να μείνω πολύν καιρό εδώ.

Με χρειάζονται στην Άμμοχωστο. Έχω να έκπληρώσω άλλη μιά άποστολή γιά λογαριασμό του Μουσταφά.

Ο Τούρκος έμεινε συλλογισμένος μιά στιγμή. Έπειτα άπάντησε:

Θέλεις να σε συνοδεύω ως τους βάλτους; Έκει θα βρης τη Χαράτζα, καθώς και τόν αϊχμάλωτο.

Είνε μακριά από δώ;

Μισή ώρα μόνο, με π' άλογο. Έχουμε καλά άράκια άτια, γιά σένα και την άκολουθή σου.

Σύμφωνοι, είπε η δούκισσα.

Θά φροντίσω να διαλέξουν και να σελλάσουν τα καλύτερα. Θα φύγουμε σ' λίγα λεπτά, άρχοντά μου.

Κι' ο Τούρκος, άπομακρύνθηκε γιά να δώση τις άπαιτούμενες διαταγές. Ο Περπινιάνο κι' ο Νικόλας έπαυσαν τότε να

πλησίασαν τη δούκισσα, που φαινόταν καταβεβλημένη.

—Εἰν' εὖν ὁ ὑπόκομης; ρώτησε ὁ 'Ενετός.

—Ναί, ἀπάντησε ἡ δούκισσα, μὰ ὁ Θεὸς μόνο ξέρει σὲ ποία ἀξιοθρήνητη κατάσταση θὰ τὸν βροῦμε.

—Γιατί, κυρία; ρώτησε ὁ 'Ελληνας.

—Τὸν χρησιμοποιοῦν, μαζὶ μὲ τὸν ἄλλου φυλακισμένους, γιὰ νὰ φαρμακοῦν βδέλλες στὸν δαύτου.

—Παλιάνθρωποι! μουμούρισε ὁ Νικόλας ἀνάμεσα στὰ δόντια του.

—Εἶνε πολὺ κουραστικὸ αὐτὸ τὸ ψάρεμα; ρώτησε ὁ Περπινιάνο.

—Πέστε καλλίτερα τρομερό! Κάτι ξέρω κι' ἐγώ, γιατί με χρησιμοποίησαν μερικές μέρες σ' αὐτὴ τὴ δουλειά... Σ' ἕνα μῆνα οἱ δυστυχισμένοι ἄνθρωποι ἔχουν ἐξαντληθῇ ὁλότελα, ὑποφέρουν ἀπὸ ἀναιμία καὶ πυρετὸ, δὲν μποροῦν πιά νὰ σταθοῦν στὰ πόδια τους. Ὅλο τὸ κορμὶ τους δὲν εἶνε παρά μία πληγὴ!

—Μπορεῖ ποτὲ νὰ στείλει ἡ ἀνεψιά τοῦ πασὰ ἕναν ἀριστοκράτη σὰν τὸν ὑπόκομη Λά Οὐσιέρ νὰ πεθάνῃ μέσα στὸ βουρκο καὶ στὶς βδέλλες; φώναξε μὲ φρίκη ὁ Περπινιάνο.

—Μοῦ τὸ εἶπε ὁ Τούρκος ἀξιωματικός, ἀπάντησε ἡ δούκισσα.

—Μὰ θὰ τὸν γλυτώσουμε ἀπ' αὐτὴ τὴ φρικτὴ ζωὴ! φώναξε ὁ 'Ενετός. Εἴμαστε ἐτοιμοὶ ὅλοι νὰ κάνουμε τὸ κάθε τι, ἀκόμα καὶ νὰ προσπαθήσουμε νὰ κυριεύσουμε τὸν πύργο! Δὲν εἶν' ἔτσι, Νικόλα;

—Ὁ 'Ελληνας κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Βρίσκονται πολλοὶ Τούρκοι ἐδῶ μέσα, εἶπε. Ἄν μεταχειρισθούμε βία, δὲν θὰ μείνῃ κανεὶς μας ζωντανός!

—Ξέρω τί πρέπει νὰ κάμω... εἶπε ἡ δούκισσα, πού φαινόταν πῶς εἶχε ξαναβρῇ τὴν ἀξιοθαύμαστη ἐνεργητικότητά της. Θὰ παλέψω μὲ τὴν κόρη τοῦ πασὰ, καὶ θὰ δοῦμε ποῖα ἀπ' τὶς δύο μας θὰ νικήσῃ. Μὴν ξεχνάτε ὅτι μεσὶς προστατεῖται ὁ Λέων τῆς Δαμασκού. Τὸ παλιόκερι αὐτὸ δὲν θὰ παραβῇ ποτὲ τὶς ὑποσχέσεις του.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούστηκαν χλιμιντρίσματα καὶ ποδοβολητὰ ἀλόγων. Ἐρχόταν ὁ Τούρκος ἀξιωματικός, μαζὶ μὲ πολλοὺς σκλάβους, πού κρατοῦσαν ἀπ' τὰ χαλινάρια μερικὰ θαυμάσια ἀλόγα μὲ μικρὰ κεφάλι, μακριὰ καίτη καὶ πόδια λεπτά καὶ νευράδια.

—Εἶμαι στὶς διαταγές σου, εἶπε ὁ Τούρκος στὴ δούκισσα. Θὰ μπορέσουμε νὰχοῦμε νιοῖσι γιὰ φαγητὸ τὸ μεσημέρι, τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς. Ἐγὼ στείλει κι' ὅλας ἕνα ἀγγελιοφόρο στὴ Χαράτζα, γιὰ νὰ τῆς ἀναγγεῖλῃ τὴν ἐπίσκεψί σου ἐκ μεριος τοῦ Μουλέτ - ἔλ - Καντέλ. Θὰ σὲ δευντὴ λοιπὸν μ' ὅλες τὶς τιμὲς πού σου ἀξίζουν. Θὰ χαρῇ πολὺ, παίζοντάς σε ἕνα μῆνυμα ἀπ' τὸ Λέντα τῆς Δαμασκού.

—Τὸν γνωρίζεις;

—Ὁ ἀξιωματικὸς χαμογέλασε παράξενα κι' ἀπάντησε μὲ χαμηλὴ φωνή:

—Ἄν τὸν ξέρῃ;... Ὅταν τὸν σκέπτεται, χάνει τὸν ὕπνο της καὶ γίνεται ἀκόμα πῖο κακὴ!

—Μήπως τὸν ἀγαπάει;

—Ἐτοί λένε.

—Κι' αὐτός;

—Δὲν φαίνεται νὰ τὴ σκέπτεται.

—Ἄ, ἔτσι;... πρόφερε ἡ δούκισσα.

—Ἐμπρός, στ' ἄλλο, ἄρχοντά μου!

Θὰ βροῦμε τοὺς Χριστιανοὺς στὴ δουλειά. Καὶ θάνατι ἕνα περίφημο θέαμα νὰ δῆτε αὐτοὺς τοὺς ἄβελους νὰ τσαλαβουτᾶνε στὰ λασπόνερα καὶ νὰ τοὺς δαγκάνουν οἱ βδέλλες... Εἶναι, ἀλήθεια, πρῶτης τάξεως ἡ ἰδέα τῆς Χαράτζα. Ἐμεῖς δὲν θὰ μούρηχταν ποτὲ στὸ μυαλό...

Τὴν ἴδια στιγμὴ, οἱ καβαλλάρηδες ἐκινούσαν ἀπ' τὸν πύργο καὶ κατέβαιναν ἀπ' τὸ λόφο πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νησιού.

Στοὺς βάλτους

Ὅταν ἔφτασαν στὴν πεδιάδα, ὅπου φύτρωναν μόνο μερικὲς χουρμαδιές καὶ φραγκοκυκλίες, ὁ ἥλιος ἦταν κι' ὅλας πολὺ ψηλά.

Μολοντοὶ ἀπείχε ἀπ' τὴν Ἀμμοχώστο, τὸ μέρος αὐτὸ διατηροῦσε τὰ ἴχνη τῆς διαβάσεως τῶν Τούρκων. Παντοῦ, οἱ τρομεροὶ ἐπιδρομεῖς δὲν ἄφιναν πίσω τους παρά ἐρείπια καὶ πτώματα.

Δὲν ἀπόμειναν παρά μόνο τὰ ἴχνη ἀπ' τὶς πολυάριθμες ἀλλοτε φέρμες τοῦ εὐφορου νησιού: μερικοὶ τοῖχοι μαυρισμένοι

ἀπ' τὶς φλόγες καὶ τὸν καπνὸ, μερικὲς στέγες ἀπανθρακωμένες πού ἔμεναν στὴ θέσι τους χάρις σ' ἕνα θαυμάιο ἰσορροπίας, μερικὰ ἐγκαταλελειμένα ἀμπέλια...

Ἐπειτα ἀπὸ μισῆς ὥρας καλπασμοῦ, ἡ μικρὴ ομάδα ἔφτασε ξαφνικὰ σ' ἕνα κοίλωμα τοῦ ἐδάφους, ὅπου ὑπῆρχαν πολλὰ ἔλη, μεγάλα καὶ σκεπασμένα ἀπὸ καλάμια μὲ κιτρινωπὰ φύλλα, πού οἱ ρίζες τοὺς σάπιζαν μέσα στὴ λάσπη.

Κοντὰ στὴν ὀχθὴ ἐνὸς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς βάλτους, πηγαινοέρχονταν μερικοὶ ἄνδρες μισόγυμνοι κι' ἐφοδιασμένοι μὲ ραβδιά, μὲ τὰ ὅποια ἀνασκόλευαν τὴ λάσπη καὶ τάραζαν τὰ καλάμια.

—Νὰ οἱ πρώτοι Φαράδες βδελλάν, ἄρχοντά μου, εἶπε ὁ Τούρκος κόδοντας τὸ δρόμο τοῦ ἀλόγου του.

—Εἶναι αἰχμάλωτοι ἀπ' τὴ Λευκωσία; ρώτησε ἡ δούκισσα, καταβάλλοντας μιά ὑπερτίμη προσπάθεια γιὰ νὰ μὴν προδώσῃ τὴ βαθεῖα συγκίνησή της.

—Ὀχι. Εἶναι σκλάβοι ἀπ' τὴν Ἡπειρο, ἀπάντησε ὁ ἀξιωματικός. Δὲν βλέπετε πῶς τοὺς φυλάνε μόνο τέσσερες γενίτσαροι;... Ἐλὰ νὰ δῆς πῶς δουλίζουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι. Θὰ πάρῃς ἔτσι μιά ἰδέα γιὰ τὸ πῶς δουλεύουν οἱ Χριστιανοὶ ἀπ' τὴ Λευκωσία, οἱ αἰχμάλωτοι τῆς Χαράτζα... Δὲν εἶναι, βέβαια, εὐχάριστο ἐπάγγελμα! Ἐγώ, γιὰ λογαριασμό μου, θὰ προτιμοῦσα μιά θηλειὰ γύρω ἀπ' τὸ λαϊμό!...

Ἡ δούκισσα δὲν ἀπάντησε. Ἐνοιώθη τὴν καρδιά της σφισμένη ἀπὸ μιά ἀνέκφραστη ἀγωνία, ὅσο σκεπτόταν ὅτι ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς τραβοῦσε τὰ ἴδια φρικτὰ μαρτύρια μὲ τοὺς δυστυχισμένους ἐκείνους Ἡπειρώτες...

Ὁ Τούρκος διευθύνθηκε μὲ τ' ἄλλόν του πρὸς ἕνα ὑπόστεγο, ὅπου ἔφτιασαν καφὲ τέσσερες στρατιῶτες μ' ἀπαίσια ὄψι, μὲ τὴ ζώνη τους γεμάτη πιστόλια καὶ γιγαντάνια. Καὶ τοὺς διάταξε νὰ βγοῦν ἀμέσως οἱ σκλάβοι ἀπ' τὸ νερό, γιὰ νὰ δεῖξουν στὸ γυιὸ τοῦ κυβερνήτη τῆς Μεδίνας πῶς γινόταν τὸ ψάρεμα τῆς βδέλλας.

Οἱ γενίτσαροι ἔσπευσαν νὰ ὑπακούσουν στὸ ἐπίσημο ἐκεῖνο πρόσωπο πού καταδεχόταν νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς βάλτους. Μ' ἕνα σφύριγμα τοὺς, ἐξεπρόβαλαν ἀπὸ ἕνα ἄλλο ὑπόστεγο καίμποσο ἄνθρωποι, πού εἶχαν βγῇ ἀπ' τὴ λάσπη τὴν ὥρα πού εἶχαν φανῇ οἱ καβαλλάρηδες.

Μιά κραυγὴ φρίκης ἔφευγε ἀπ' τὰ χεῖλη τῶν Χριστιανῶν, ἐνῶ ὁ Τούρκος ἀξιωματικὸς ἐσκαζε στὰ γέλια κι' ἔλεγε μὲ σκληρὸ κυνισμό:

—Τί ἀστείoi πού εἶναι!... Οὔτε καὶ τὰ σκυλιὰ δὲν θάχουν πιά νὰ φάνε τίποτε ἀπ' τὸ κορμὶ τους, ὅταν θὰ πάψουν νὰ ψα-

ρεῦουν βδέλλες... Πῶς φαίνεται ὅτι δὲν τοὺς ταῖζουν κουκουναρί!...

Πραγματικὰ, ἦταν τόσο φρικτὸ τὸ θέαμα πού παρουσίαζαν οἱ δυστυχισμένοι ἐκείνοι ἄνθρωποι, ὥστε ἀνατρίχιασε ἀκόμα κι' ὁ μπάριμπα Στάκε — μ' ὅλο πού εἶχε δὴ στὸ βίο του πολλὰ τέτοια πράγματα...

Ἦσαν ὅλοι ἀπίστευτα ἀδύνατοι, τόσο πού φαινόταν ὅτι τὰ κόκκαλα τοὺς θὰ τρυπούσαν τὸ πετσί τους. Οἱ γάμπες τοὺς ἦσαν γεμάτες ἀπὸ ματωμένες πληγὲς πού τοὺς εἶχαν ἀνοίξει οἱ βδέλλες. Ἐτρεμαν σύγκορμοι, σὰν νὰ τοὺς ἔψηνε πυρετός... Μὰ θὰ πεθάνουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι! φώναξε ἡ δούκισσα, κάνοντας μιά χειρονομία φρίκης.

Ὁ Τούρκος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του κι' εἶπε ἀφρόντιστα:

—Εἶναι σκλάβοι Χριστιανοί. Ὅσα ζοῦν, μποροῦν ἀκόμα νὰ χρησιμεύουν σὲ κάτι... Βρίσκω περίφημη τὴν ἰδέα τῆς Χαράτζα. Τί θέλετε νὰ τοὺς κάνῃ; Νὰ τοὺς ταῖζῃ μ' ἔξοδα τῆς; Τουλάχιστον, ἔτσι δίνουν ἕνα κέρδος.

—Ναί, μερικὰ τσεκινία... εἶπε ὁ Νικόλας, πού ἔβλεπε ὅλα του τὰ δυνατό γιὰ νὰ μὴν ὀρμήσῃ καὶ κόψῃ μὲ τὸ γιγαντάνι του τὸ λαϊμό τοῦ Τούρκου ἀξιωματικοῦ.

—Τέσσερα ἢ πέντε τὴν ἡμέρα. Βρίσκεσαι πῶς δὲν εἶναι τίποτα;

—Ἡ ἀνεψιά τοῦ πασὰ δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τόσο γελῶσια πῶς, εἶπε ἡ δούκισσα. Καλλίτερα θάκανε νὰ φερθῇ πρὸς ἄνθρωπινα σ' αὐτοὺς τοὺς ἄμειρους.

—Ἡ Χαράτζα ἀγαπᾷ πολὺ τὸ χρῆμα, ἄρχοντα Χαμίτ... Ἐμπρός, γενίτσαροι, βάλετε τοὺς νὰ δουλεύουν. Δὲν ἔχουμε νὰ κάνουμε καιρὸ!

Οἱ στρατιῶτες πήραν στὸ χεῖρι χοντρά ραβδιά καὶ προχώρησαν ἀπειλητικὰ πρὸς τοὺς Ἡπειρώτες, πού κύτταζαν τοὺς ξένους σὰν ἀποδολακτέους.

—Στὸ νερό, παλποτόμαρα! τοὺς φώναξαν. Ἀρκετὰ ἔκουραστῆκατε. Ἄν δὲν δουλέψετε, δὲν ἔχει ἀπόψε ρακί!

Οἱ ἄτυχοι σκλάβοι ἔσκυψαν τὸ κεφάλι καρτερικὰ, κατέβηκαν μὲ κάποιο διαταγμὸ ἀνάμεσα στὰ καλάμια πού βάλτου κι' ἄρχισαν ν' ἀναδεύουν τὴ λάσπη τοῦ βυθοῦ μὲ τὰ ῥυλά του κρατοῦσαν.

Ὁ πρωτόγονος αὐτὸς τρόπος ψαρέματος τῆς βδέλλας ἀναγεται στὴν ἐποχὴ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ τῶν Περσῶν, πού εἶχαν στὴ χώρα τους πολλὰ ἔλη, μὲ μυριάδες ἀπ' αὐτὰ τὰ ἀπιδιαστικά ἀλλὰ χρησιμὰ ζῶνδια. Οἱ ἄνθρωποι πού χρησιμοῦσαν γιὰ δόλωμα, προσέφεραν τὰ γυμνά πᾶδια τοὺς στὶς δυνήτες δαγκωματιές τῶν κατοικῶν τῆς λάσπης.

Ἄλλοτε πάλι, ἀναβέτουν αὐτὸ τὸ ρόλο σὲ γέρικά ἀλόγα, πού τὰ ἀναγκάζουν μὲ καμουτσικιές νὰ μπουτνὶν τὸ λασπόνερο, ἀνάμεσα στὰ καλάμια, καὶ νὰ μείνουν ἐ-

κεῖ μέσα ὥς πού νὰ σκεπαστοῦν μὲ ζωῦφια τὰ πόδια τους, ἡ κοιλία τους καὶ τὰ πλευρά τους. Ὅταν τὸ τρίχωμά τους χαβῇ ὁλότελα κάτω ἀπ' τὶς βδέλλες πούχουν κολλήσῃ ἀπάνω τους, τὰ βγάζουν ἀπ' τὸ νερό, μαζεύουν ἀπ' τὸ σῶμα τους τὰ ζωῦφια καὶ τὰ φυλάνε μέσα σὲ βαρελίσια μὲ τρύπες, γεμάτα ὥς τὴ μέση μὲ βρεγμένα καλάμια.

Ἐπειτα, ἀφοῦ δυναμώσουν λίγο τ' ἄλλογα, ζαναρχίζει τὸ σκληρὸ μαρτύριό τους, ὥς ὅτου ἐξαντληθῶν πιά ὁλότελα καὶ πνιγούν στὸ νερό τοῦ βάλτου. Συνήθως, τὰ δυστυχισμένα ζῶα δὲν ἀντέχουν περισσότερο ἀπὸ 4 — 5 βδομάδες.

Οἱ ἄνθρωποι «κινηγοῦν» τὶς βδέλλες μόνο μὲ τὰ πόδια τους. Ἦ ἀφίνουν βουτηγμένα στὸ νερό, ὥς πού νὰ σκεπαστοῦν μὲ βδέλλες πού τους ρουφούν τὸ αἷμα... Τὸ βράδυ, εἶναι τόσο ἐξαντλημένοι, ὥστε δὲν μποροῦν πιά νὰ σταθοῦν ὀρθοί... Δὲν εἶναι πιά ἄνθρωποι, ἀλλὰ φαντάσματα, κινούμενοι σκελετοί, σκεπασμένοι ἀπὸ πληγές. Ἀκόμη κι' ἡ φωνὴ τους δὲν ἔχει τίποτε τὸ ἀνθρώπινο. Ἐχει καταντήσει ἕνα βραχνὸ σφύριγμα...

ὑπακούοντας στὶς ἀπειλητικὲς φωνές τῶν γενιτσαρῶν, ἡ μάλλον στὶς χοντρές μαγκούρες τους, οἱ Ἡπειρώτες σκλάβοι εἶχαν ξαναμπῇ στὸ βάλτονερο. Εἶχαν τόσο ἐξασθενησῇ ἀπ' τὸ αἷμα πού ἔχασαν, ὥστε δὲν εἴσχαν καν τὴ δύναμη νὰ διαμαρτυρηθοῦν γι' αὐτὴ τὴ σκληρὴ μεταχείρισι.

Κι' ὅμως οἱ δεκαπέντε αὐτοὶ ἄνδρες, μὲ τὰ ραβδιά πού κρατοῦσαν, θὰ μπορούσαν εὐκόλα, ἂν δὲν βρίσκονταν σὲ τέτοια κατάσταση, ν' ἀψηφίσουν τὰ γιγαντάνια καὶ τὰ πιστόλια τῶν φυλάκων τους...

Οἱ φανές τους καὶ τὰ πνιγμένα βογνητὰ τους ἔκαναν τὴ δούκισσα καὶ τοὺς συντρόφους της νὰ καταλάβουν ὅτι οἱ βδέλλες εἶχαν ἀρχίσει νὰ τοὺς δαγκάνουν τὰ πόδια καὶ νὰ ρουφούν ἀπληστα τὸ λίγο αἷμα τοῦ ἀπόμεινε.

Ἐνας ἀπ' τοὺς ψαράδες, πού εἶχε ἤδη κατέβῃ στὶς γάμπες του ἀρκετὰ ζωῦφια, προσπάθησε νὰ βγῇ ἀπ' τὸ νερό, μὴ μπορώντας πιά ν' ἀντέξῃ στὸν πόνο. Μὰ ἕνας γενίτσαρος χύμησε καὶ τὸν ἐμπόδισε, οὐρλιάζοντας ἀγρία:

—Ὀχι ἀκόμη, σκυλί! Περίμενε νὰ κολλήσουν κι' ἄλλες βδέλλες ἀπάνω σου. Φοβάσαι μὴ χαλάσῃ τὸ τομάρι σου;...

Ὁ μπάριμπα Στάκε, πού εἶχε κατεβῇ ἀπ' τ' ἄλλογα γιὰ νὰ κυττάξῃ καλλίτερα τὸ ψάρεμα, ὥρμησε πᾶνω στὸν γενίτσαρο, δίχως νὰ σκεφθῇ πῶς ἡ συμπεριφορὰ του αὐτὴ μπορούσε νὰ τὸν προδώσῃ.

—Ἀχρεῖ! τοῦ φώναξε. Δὲν βλέπετε λοιπὸν ὅτι δὲν ἀντέχει πιά;... Θέε νὰ σὲ πετάξω μεσ' στὸ βάλτο, ἡσπῆ, ἄκαρδε;

Ἀσυνήθιστος σὲ τέτοια γλώσσα, ὁ Τούρκος γύρισε καὶ κύτταξε μὲ ἐκπληξὴ τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο, πού φαινόταν ἐτοιμος νὰ τὸν κυττῇ μὲ τὴ γραβιά του.

—Μὰ εἶναι Χριστιανός! εἶπε, δείχνοντας τὸ σκλάβο.

—Κι' ἐγὼ πού εἶμαι περισσότερο Τούρκος ἀπὸ σένα, σοῦ λέω ὅτι, ἂν δὲν τὸν ἀφίσῃς νὰ βγῇ ἀπ' τὸ νερό, θὰ σὲ πετάξω στὶς βδέλλες! οὐρλιάσε ὁ μπάριμπα Στάκε ἀρπάζοντας τὸν ἀπ' τὸ γιακά. Κατάλαβε, ἀκούργε; Ἀτιμάζεις τὸ Μωάμεθ κι' ὅλους τοὺς πιστοὺς του!

—Τί κάνεις ἐκεῖ; φώναξε ὁ ἀξιωματικὸς στὸν Ἐνετὸ ναυτικό.

—Θὰ τὸν πνίξω! ἀπάντησε ὁ μπάριμπα Στάκε, σφίγγοντας μὲ τὰ δυὸ του χεῖρια τὸ λαϊμό τοῦ γενιτσαροῦ.

—Ἐγὼ διοικῶ ἐδῶ, ὅταν λείπῃ ἡ Χαράτζα, ἡ ἀνεψιά τοῦ πασὰ.

Ἡ δούκισσα εἶχε ἀνασηκῇ πᾶνω στοὺς ἀναβολεῖς της καὶ κύτταξε τὸν ἀξιωματικὸ μὲ μάτια πού πετοῦσαν φωτιές.

—Διάταξε ν' ἀφίσουν αὐτοὺς τοὺς ἄνθρώπους νὰ βγοῦν ἀπ' τὸ νερό! φώναξε μὲ φωνὴ πού ἔτρεψε ἐλαφρά. Εἶμαι ὁ γυιὸς τοῦ πασὰ τῆς Μεδίνας. Εἶμαι ἀνώτερος ἀπὸ σένα κι' ἀπ' τὴν κυρία σου! Κατάλαβε;...

Μπροστὰ στὸν ἀποφασιστικὸ κι' ἐπιτακτικὸ τόνο της, ὁ ἀξιωματικός, πού φαινόταν ἐτοιμος ν' ἀνταρτήσῃ τὸ σταθί του, δειλίασε κι' ἔσπευσε νὰ φωνάξῃ σταθερὴ γενιτσαρική:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

ΜΩΧΑΜΕΤ ΑΛΗ
Ὁ ἱδρυτὴς τῆς αἰγυπτιακῆς δυναστείας (1769 - 1849)

Ἡ Αἰγύπτος καὶ ἡ δυναστεία της

Μία ἱστορία μεγάλης δημιουργίας

Ἡ τελετὴ τῶν ἀποκαλυπτηρίων τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Μωχάμετ Ἀλή, πού εἶναι πρὶν λίγες ἑβδομάδες στὴν Καβάλλα, ἐδῶσε τὴν εὐκαιρία θερμῶν ἐκδηλώσεων τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ πρὸς τὴν Αἴγυπτο καὶ τὴν ἐνδοξὴ δυναστεία της.

Οἱ δεσμοὶ πού συνδέουν τὴν Ἑλλάδα μὲ τὴν Αἴγυπτο εἶνε παμπάλαιοι. Καὶ σταθερώτατοι. Ποτὲ δὲν τοὺς ἐσκίισε τὸ παραμικρότερο σινεφω. Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο, ἀπὸ πολλὰς δεκαετιρίδες ἔχῃ καὶ ἀκμάζει στὴ χώρα τοῦ Νείλου μιά μεγάλη καὶ σφριγηλὴ ἑλληνικὴ παροικία, μὲ τὸν θαυμάσιον πνευματικὸ πολιτισμὸ της, μὲ τὰ μορφωτικὰ καὶ φιλανθρωπικὰ της ἱδρύματα, μὲ τὴν οἰκονομικὴ τῆς δραστηριότητα.

Ἄς ριθώμε τώρα μιά ματιά στὶς ρίζες τῆς δυναστείας, κάτω ἀπὸ τὴν θερμουργὸν πνοὴ τῆς ὁποίας παρουσιάσε τὶς μεγάλες κατακτήσεις σ' ὅλα τὰ ἐπιπεδὰ τῆς πνευματικῆς καὶ οἰκονομικῆς ζωῆς ἡ Αἴγυπτος.

Ἰδρυτὴς τῆς δυναστείας τῆς ὁποίας ἀπόγονος εἶνε ὁ σημερινὸς λαοφιλεὲς βασιλεὺς Φαρούκ ὁ Α', εἶνε ὁ Μωχάμετ Ἀλή. Τὸ 1801 ὁ Μωχάμετ Ἀλή ἦταν ἕνας ἀπλοῦς ὑπολοχαγός. Ἦταν ἡ ἐποχὴ πού τὰ ἀγγλικά καὶ τουργικὰ στρατεύματα ἀποβίβασθηκαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο μὲ σκοπὸ νὰ διώκουν τοὺς Γάλλους ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, πού εἶχαν καταλάβῃ τὴν Αἴγυπτο ἀπὸ τὸ 1798.

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς μακρινῆς ἐκείνης ἐποχῆς δὲν θὰ μπορούσε νὰ φαντασθῇ ὅτι ὁ ὑπολοχαγὸς πού ἀποβίβασταν τότε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Αἴγυπτο, θὰ γινόταν ὁ μεγάλος ἀναμορφωτὴς καὶ δημιουργὸς τῆς σύγχρονης δόξας της, ὁ Μωχάμετ Ἀλή...

Μ' ὅλα τὰῦτα ἡ Αἴγυπτος εὗρισκε ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη στὸ πρόσωπο πού ἠρωϊκὸ ὑπολοχαγὸ τὸν ἐμπνευσμένο ἀρχηγὸ της, τὸν ἄνθρωπο πού θὰ τὴν ὠδηγοῦσε στὴ μετέπειτα μεγαλουργοῦ δράσις της. Ἀφοῦ τὴν ἀπελευθέρωσε ἀπὸ τοὺς δυναστείας — τοὺς Μαμελούκους — ἀφοῦ ἐδίωξε ὅλους τοὺς ξένους κατακτητὰς — τοὺς Γάλλους, τοὺς Ἀγγλοὺς κ.ά. — ἔθεσε τὶς βάσεις γιὰ τὴν ἀνασυγκρότησι τῆς χώρας, πού ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔμεινε ὀριστικὰ στὸ δρόμο τῆς εὐτυχίας της.

Ὁ ἱδρυτὴς τῆς Αἰγυπτιακῆς δυναστείας Μωχάμετ Ἀλή γεννήθηκε στὴν Καβάλλα τὸ 1769. Μὲ ὑπερφάνεια εἶχε, ὅτι κατὰ γένον ἀπὸ τὴν πατρίδα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὅτι γεννήθηκε ἀκριβῶς τὸν ἴδιον χρόνον πού γεννήθηκε κι' ὁ Μέγας Ναπολέων. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του Ἰμπραήμ

ἀγὰ, ἀξιωματικοῦ τῆς χωροφυλακῆς, τὴ φροντίδα τῆς μορφώσεώς του ἀνέλαβε ὁ θεὸς του, ἀλλ' ὅταν πέθανε κι' αὐτὸς λίγο ἀργότερα, τὸν πήρε ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ ὁσμοπατῆ, διοικητῆς τῆς Καβάλλας, οἰκογενειακὸς τοὺς φίλος.

Ἡ μητέρα τοῦ Μωχάμετ Ἀλή ἔλεγε πῶς ὅταν πλησίαζε νὰ τὸν γεννήσῃ εἶχε δὴ ἕνα περίεργο ὄνειρο καὶ ζήτησε τὴν ἐξήγησιν ἀπὸ τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος ὀνειροκρίτες. Αὐτοὶ τὴν ἐβεβαίωσαν πῶς τὸ παιδί πού ἐπρόκειτο νὰ γεννησῇ θὰ ἔφθανε μιά μέρα στὸν κολοφῶνα δέξης καὶ τιμῶν. Τὴν προφητεία αὐτὴ ἀνεκρίνωσαν ἀργότερα στὸ παιδί της, ὅταν ἦταν ἀκόμα μικρός. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ Μωχάμετ Ἀλή αἰσθανόταν μιά μυστικὴ δύναμη, ἡ ὁποία τὸν ὠθοῦσε σὲ μεγαλουργίες.

Ὅταν ἔφτασε στὴν κατάλληλη ἡλικία κατατάχθηκε στὸ τουρκικὸ στρατὸ μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ ὑπολοχαγοῦ. Πῆρε μέρος στὴν ἐκστρατεία τῆς Αἰγύπτου καὶ διέπρεψε. Ἐτοί ἀρχισε τὸ ἐνδοξὸ σταδίόν του καὶ δὲν ἄργησε ν' ἀνακηρυχθῇ πᾶσας τῆς Αἰγύπτου.

Ὁ Γάλλος ἱστορικὸς Μανβέν — Πρόεδρος τῆς Γαλλίας στὸ Κάιρο ἐπὶ 20 χρόνια — πού γνώρισε προσωπικὰ τὸν Μωχάμετ Ἀλή γράσει ὅτι ὁ ἄνθρωπος τῶν πετρωμένων τῆς Αἰγύπτου ἦταν ἀποφασιστικὸς, δραστήριος, ἐξαιρετικῆς ἀντιλήψεως, ἀνεξίθρησκος, ἡγέτης μετ' ἐραστίας ἱκανότητες.

Ἐτοί κατέβηκε μέσα σὲ λίγα χρόνια νὰ βάλῃ τὰ θεμέλια τῆς ἀναδιοργανώσεως τοῦ Κράτους τοῦ Νείλου, νὰ κατασκευάσῃ τὰ πρῶτα ἀδελυτικὰ ἔργα, νὰ δώσῃ

Ευθυμια ενσταντανέ

Συνήθως κουτσομπόλες είναι μάλλον γυναίκες ηλικιωμένες. Αλλά φαίνεται ότι δεν έχει το προνόμιο του κουτσομπολιού μόνο η προχωρημένη ηλικία. Η κοπέλα που κουτσομπόλεσε στο λεωφορείο του Βύρωνος ήταν αρκετά νεαρή και είχε μια γλώσσα ακαταγώνιστη.

Νύχτα. Ώρα περίπου έντεκα. Και οι επιβάτες του λεωφορείου σωπαίνουν και νυστάζουν. Μέσα στην ησυχία, λοιπόν, κυριαρχούσε η ακαταγώνιστη γλώσσα της κουτσομπόλας και το ακροατήριο άκουγε με ένδιαφέρον. Και τί δεν έλεγε!

Όνόματα, επώνυμα, διευθύνσεις, περιστατικά πρωτοφανή:

— Ά! η κυρία Τάδε; Καλέ ξέρεις τι κάνει; Ο άντρας της δεν της δίνει σημασία αλλά κι εκείνη τον άπατά μια χαρούλα. Καλέ κάθε βράδυ την βλέπεις, ντύνεται, λουσαρεται, και δόστω έξω απ' την πόρτα! Που πάει; Ε, δεν χρειάζεται δα και μεγάλη φιλοσοφία. Έγώ πηγαίνω κάθε βδομάδα, της φτιάχνω τα μαλλιά και παρακολουθώ τι γίνεται μέσα στο σπίτι.

— Ο άντρας της δεν παίρνει μυρωδιά; — Καλέ τὰ ξέρει. Άλλα έχει και κείνος τις δικές του.

Κι' ο άντρας μνημονεύεται με το όνομα, με το επώνυμο και με την διεύθυνση της κατοικίας. Κι' ύστερα άλλες κι' άλλες, όλες οι πελάτισσες της ευφραδέστατης κουτσομπόλας ασπλάσαν καταλλήλως διακοσμημένες με την κουτσομπολική σάλτα της καταπληκτικής εκείνης κοπέλας. Στο τέλος, όμως, ένας ηλικιωμένος κύριος δεν μπόρεσε να κρατηθεί. Νευριασμένος γύρισε και κτύπησε πούε λωχόταν ή διαπεραστική φωνή.

— Δεσποίνε, είστε κομμάτια; ούτως. — Η κουτσομπόλα ανησύχησε: — Ναι, γιατί; — Μπαίνετε, λοιπόν, μέ-

σα στα σπίτια, παίρνετε τὰ ώραία σας λεπτά, ζήτε απ' αυτές τις κυρίες κι' ύστερα τις διασύρετε μ' αυτό τον τρόπο, δημοσία; Δεν ντρεπόσατε; Η μία κυρία που αναφέρατε είναι φίλη μου και όλες αυτές οι αηδίες που είπατε είναι βρωμίες και ψευτιές άξιες της βρωμικής σας γλώσσας. Κρίμα σε σένα! Είσαι και νέα κοπέλλα. Φτώ να χαθής, να χαθής, παληγοαϊδούρα!...

Το καταδίστασμα που άρχισε με πληθυντικό και κατέληξε στο τετραποδο έφερε το αποτέλεσμα του. Κόκκαλο ή κουτσομπόλα. Κι' έσπευσε να κατέβη στην πρώτη στάση υπό τους σαρκασμούς των άλλων:

— Ου να χαθής, να χαθής παληκοκουτσομπόλα!... Και το λεωφορείο συνέχισε το δρόμο του.

Πρωί - πρωί στο τραμ. Ένας ήσυχος άνθρωπος και ένας τζαναμπέτης, κάθονται πλάι - πλάι. Ο τζαναμπέτης έχει ανοιγμένη διάπλατα την εφημερίδα του που φτάνει κάτω απ' το πρόσωπο του ήσυχου ανθρώπου. Κι' εκείνος έπειδή δεν μπορεί να κάνει διαφορετικά ρίχνει τα μάτια του και διαβάζει. Όπου γυρνά και τον αγριοκυττά ο τζαναμπέτης.

— Τί συμβαίνει, κύριε; Γιατί με αγριοκυττάτε έτσι; ρωτά ο ήσυχος.

— Κυττάω αν τελειώσατε την ανάγνωση, να γυρίσω την άλλη σελίδα της εφημερίδας μου.

— Καυγά θέλετε, κύριε; Έσείς θέλετε καυγά. Όρίστε μας. Δεν μπορείτε να διαβάσετε, μια εφημερίδα, πέφτουν από πάνω σου. Δόστε ένα πενήνταράκι ν' αγοράσετε μια εφημερίδα!

Ο ήσυχος άνθρωπος σηκώνεται τότε και προσφέρει

τη θέσι του σ' έναν όρθιο. — Καθήστε, κύριε. — Γιατί; Θα κατεβήτε; — Όχι, αλλά θέλω να πάω στο γραφείο μου και όχι στην άστυνομία. Ο κύριος ζητάει άφορη για ν' άρπαχτεί.

Οι επιβάτες γέλασαν, αλλά κανείς δεν πήγε να καθίσει πλάι στον τζαναμπέτη. Είχε τόσο τρομερά μούτρα που ένέσπειρε τον

πανικό και την θυμηδία μέσα στην πρωινή, βεδαρυμένη ατμόσφαιρα του τραμ.

Πολλών λογίων ψώνια υπάρχουν μέσα στην Άθηνά — περί αυτού καμιά άμφιβολία. Υπάρχουν, όμως, και μερικά ψώνια σοδαρά, που εκτιμούνται από ένα κύκλο ανθρώπων σαν ανθροποι άξιας.

Τέτοιος ήταν και κάποιος γνωστός σουρρεαλιστής ποιητής που έχει προφανώς το ψώνιο να πιστεύει ότι άρκει να πη το όνομά του για ν' ανοίξουν όλες οι πόρτες και να παραμερίσουν οι πάντες. Επρόκειτο, λοιπόν, να μπη σε κάποια δημόσια ύπηρεσία στην πόρτα της οποίας φύλαγε σκοπός — ένας ναύτης. Με ύφος βαρύγδουπο πλησίασε και έτοιμάστηκε να μπη, δίχως καν να άξιώσει έστω μιάς ματιάς το σκοπό. Άλλα ο ναύτης, μόλις τον είδε, του έφραξε το δρόμο:

— Απαγορεύεται, κύριε! Ο ποιητής σήκωσε το βλέμμα, κτύπησε το ναύτη και του είπε:

— Πώς τολμάς να λές «άπαγορεύεται» σε μένα; Ξέρεις ποιός είμαι εγώ;

Ήταν τόσο βαρύ και σοδαρό το ύφος του άγνωστου ανθρώπου, ώστε ο ναύτης μαζεύτηκε και υποβέβαιε ότι θα είναι κανένας άνωτερος αξιωματικός με πολιτική περιβολή, ρώτησε με σεβασμό:

— Ποιός είστε, κύριε; Πέστε μου το όνομά σας.

Τότε ο σουρρεαλιστής, με σαράντα καντάρια ύφος, δήλωνε τ' όνομά του:

— Ποιητής Τάδε! Και ο ναύτης:

— Έ'ε' άι στο διάβολο άπό κεί! Κι' εγώ νόμισα πως είσαι τουλάχιστο ναύαρχος.

Φυσικά, ύστερα άπό αυτή την ψυχολογία ο σουρρεαλιστής δεν έπέμεινε περισσότερο και το έστριψε σουρρεαλιστικώτατα.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Άντι τευ άνάλατος — Ο Ιταλός συνθέτης Ροσσίνι, στο διάστημα μιάς επισκέφώς του στη Γαλλία έμαθε ότι μερικοί πλούσιοι θαυμαστές του σχεδίαζαν ν' αναγείρουν έναν ανδριάντα προς τιμήν του.

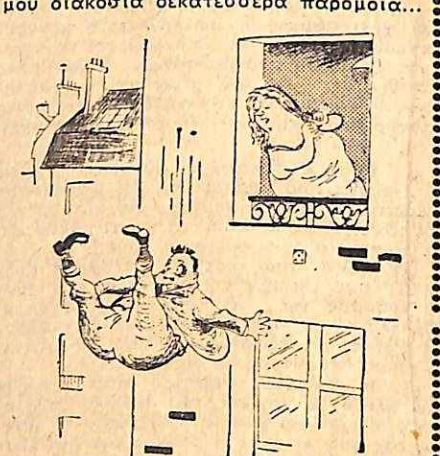
— Πόσο θα κοστίση; ρώτησε ο συνθέτης. — Δέκα εκατομμύρια φράγκα, του είπαν.

Ο Ροσσίνι, που τότε ήταν πολύ φτωχός, έσκασε στα γέλια.

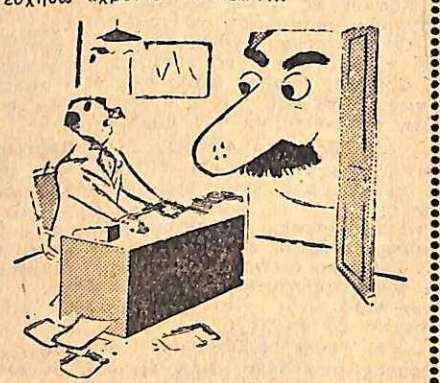
— Για πέντε εκατομμύρια θα μπορούσα να πάρω εγώ ο ίδιος τη θέσι του άγάλματος! φώναξε.

Ο ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΣ ΨΩΝΙΖΕΙ — Αυτό το φόρεμα μ' άρέσει. Δώστε μου διακόσια δεκατέσσερα παρόμοια...

— Καλά που σας είδα, κύριε Γρηγόρη. Λίγο έλειψε να ξεχάσω να σας εύχηθώ «χρόνια πολλά»!...

— Έλα, καϋμένε Κώστα. Πάψε πιά αυτά τὰ σαχλά σου άστεία!...

— Δεν σου φαίνεται να φωνάζω κάποιος;

Οι άσθένειες ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

Οι συνέπειες της άνόδου σε μεγάλη ύψη

Τα αεροπορικά ταξίδια πλήθναν στις ήμερες μας και οι συνθήκες της σημερινής ζωής τὰ κάνουν να πολλαπλασιάζονται ολοένα και περισσότερο. Γράψαμε άλλοτε για τις κυριώτερες άντενδείξεις τους, που αναφέρονται κατά κανόνα σε άτομα η άπολύτως ύγιη ή όργανικώς έξησθενημένα. Άλλα ποιοι είναι οι σοδαρότεροι κίνδυνοι που άπειλούν ένα φυσιολογικό ταξιδιώτη του άέρος;

Οι κίνδυνοι αυτοί είναι άνυπαρκτοι σχεδόν για τὰ μικρά ύψη. Άλλα γίνονται αρκετά σοδαροί έπειτα άπό τις 5000 περίπου μέτρα και, σε μερικές περιπτώσεις, έλάχιστες εύτυχώς, μπορούν ν' άπειλήσουν και αυτή τη ζωή του ατόμου.

Οι σύγχρονοι έπιστήμονες έδωσαν ειδικά όνόματα στις άσθένειες του άέρος. Οι σημαντικότερες άπ' αυτές είναι:

1. Η άνοξαιμία. — Με τον όρο αυτό άπεκλήθησαν οι διαταραχές που άφείλονται σε έλλειψη όξυγόνου. Οι διαταραχές αυτές γίνονται άισθητές σε ύψη που ποικίλλουν ανάλογα με τὰ άτομα. Ο χρόνος που μεσολαβεί άπό την άνοδο σ' ένα ώρισμένο ύψος ως τη στιγμή της έμφανίσεως των φαινομένων της άνοξαιμίας είναι ο άκόλουθος:

Στὰ 7000 μέτρα:	5 λεπτά
» 7500 »:	3 » και 15''
» 8000 »:	3 »
» 9000 »:	1 λεπτό και 30''
» 10000 »:	1 »
» 12000 »:	30''
» 13000 »:	10''

2. Ο άεροβολισμός. — Μια παραμονή 20 - 30 λεπτών, πέραν άπό τὰ 9000 μέτρα, προκαλεί παντός είδους φυσιολογικές διαταραχές: όξείς πόνους στις άρθρώσεις, φαγούρα στο δέρμα και έμφάνισι κόκκινων πλάκων, διαταραχές των άισθήσεων και του νευρικού συστήματος, παράλυσι, πρήξιμο στις άρθρώσεις, κλπ. Το σύνολο αυτών των διαταραχών άπεκλήθη άπό τους έπιστήμονες άεροβολισμός.

Ο Άρμστονγκ, άρχίατρος των άμερικανικών έναερίων δυνάμεων, άποδίδει αυτές τις διαταραχές στην ύπαρξη μέσα στα ύψη και τους ιστούς του όργανισμού μικρών άεραδών φυσαλίδων, που άφείλονται στα άέρια που βρίσκονται διαλελυμένα μέσα σ' αυτούς. Αυτά τὰ άέρια άποτελούνται κυρίως άπό άζωτο.

Μιά άπό τις έν χρήσει μεθόδους για την άποτροπή των δυσαρέστων συνεπειών της άνόδου σε μεγάλα ύψη συνίσταται στην είσπνοη καθαρού όξυγόνου επί 4 - 5 λεπτά ως μια ώρα. Μ' αυτό τον τρόπο, άποβάλλονται τὰ τρία τέταρτα του άζώτου του όργανισμού και έτσι οι κίνδυνοι του άεροβολισμού άπομακρύνονται για ένα διάστημα 4 - 5 ώρων.

3. Η φύξις. — Πάνω άπό τὰ 1500 μέτρα, η θερμοκρασία κατέρχεται κατά 1 βαθμό κάθε 100 μέτρα, όταν ο άέρας είναι ήπρος και κάθε 200 μέτρα, όταν η ατμόσφαιρα είναι γεμάτη άπό υδρατμούς. Πέραν άπό τὰ 10000 μέτρα, η θερμοκρασία παραμένει σταθερή γύρω στους 56 βαθμούς κάτω του μηδενός.

Οι άλεξιπτωτιστάι του άμερικανικού στρατού, που πέφτουν άπό ύψος μεγαλύτερο των 6000 μέτρων, φορούν ειδικές φόρμες, με διπλά τοιχώματα, που περικλείουν ανάμεσα σ' αυτά συμπτυγμένον άέρα. Με

τάν ίδιο τρόπο προστατεύουν τὰ χέρια και το πρόσωπό τους.

4. Συγκοπή. — Σε μερικά ύπερευαίσθητα άτομα, έλάχιστα εύτυχώς, η διαταραχή των άναπνευστικών λειτουργιών, που έπέρχεται κατά την άνοδο σε μεγάλα ύψη, μπορεί να προκαλέση σταμάτημα της καρδιάς.

Η περίπτωσης συγκοπής είναι πιο συχνή στους άλεξιπτωτιστάς και γενικά σε άτομα που βρέθηκαν στην άνάγκη να πηδήσουν με άλεξιπτωτο άπό μεγάλο ύψος.

Η αντίσταση του άέρος στα μεγάλα ύψη είναι, ως γνωστόν, μικρότερη. Η ταχύτης της έλευθέρως πτώσεως είναι μεγαλύτερη, συνεπώς, σ' αυτά τὰ ύψη (μεταξύ των 9500 και 12000 μέτρων φθάνει τὰ 290 - 450 χιλιόμετρα την ώρα, ενώ είναι μόνον 210 χιλιόμετρα την ώρα στα 1000 μέτρα). Το τράνταγμα που προκαλεί το άνοιγμα του άλεξιπτώτου είναι, λοιπόν, μεγαλύτερο άπό εκείνο που προκαλείται σε μικρότερο ύψος.

Η βιαϊότης αυτού του τράνταγματος μπορεί ν' έπιφέρη σε ώρισμένες περιπτώσεις όλοκληρωτική άπώλεια των άισθήσεων με φαινόμενα συγκοπής. Αυτό συνέβη τελευταία σ' ένα Γάλλο γιατρό, που έπεσε άπό ύψος 12500 μέτρων. Έχασε τις άισθήσεις του στο 12000 μέτρα και τις ξαναδρήκε στα 3000 μέτρα.

5. Άλλες διαταραχές. — Η άντίληψις ότι η άνοδος σε μεγάλα ύψη προκαλεί αύξηση της άρτηριακής πίεσεως δεν φαίνεται σωστή. Η αύξηση αυτή σ' ένα φυσιολογικό άτομο είναι όλοτελα άσήμαντη. Σε άτομα, όμως, που παρουσιάζουν ήδη ηύξημένη άρτηριακή πίεσι, μπορεί ν' παρατηρηθή ένα άπότομο άλμα. Η άρτηριακή πίεσις επανέρχεται στο κανονικό της επίπεδο μόλις το άεροπλανο σταθεροποιηθή σε ώρισμένο ύψος.

Η ταχυπαλμία που παρουσιάζουν πολλά άτομα είναι άποτέλεσμα φόβου, αλλά δεν δικαιολογείται άπό καμιά αίτία, ίδίως, μάλιστα, όταν η σύσταση του άέρος στο έσωτερικό του σκάφους είναι φυσιολογική, όπως συμβαίνει στα σύγχρονα άεροπλάνα.

Μερικά άτομα παρουσιάζουν αύξηση των λευκών αίμοσφαιρίων και λευκοματουρία, που μπορεί ν' παραταθή επί 24 - 48 ώρες μετά την πτώσι. Τὰ συμπτώματα αυτά είναι παροδικά και δεν έπιφέρουν κανέναν είδους όργανική βλάβη, ούτε μονιμοποιούνται.

Μια πρωτότυπη αίτησις γάμου

Ένας νεαρός χημικός του Ίνστιτούτου του Βίκσμποργκ (Ηνωμένες Πολιτείες), ο Ουίλλιαμ Σ. Γκάλλοπ, είχε άπελησθή ότι θα κατέφερνε νά συγκινήση την καρδιά μιάς γοητευτικής ταμίου ενός γαλατάδικου, της μίς Μπέττυ Λή. Για νά την έλκύση και νά την πείση νά δεχτή νά γίνη γυναίκα του, είχε την πρωτότυπη ιδέα νά της στείλη μια έγγραφη αίτησι γάμου, που την προσυπέγραφαν τριακόσιοι ευπρόληπτοι κάτοικοι της πόλεως, άντρες και γυναίκες. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι την συμβούλευαν νά δεχτή ως σύζυγο τον Γκάλλοπ και την βεβαίωναν ότι ο νεαρός χημικός θα της έεασφάλιζε τουλάχιστον τὰ 88% της εύτυχίας που άξίζει.

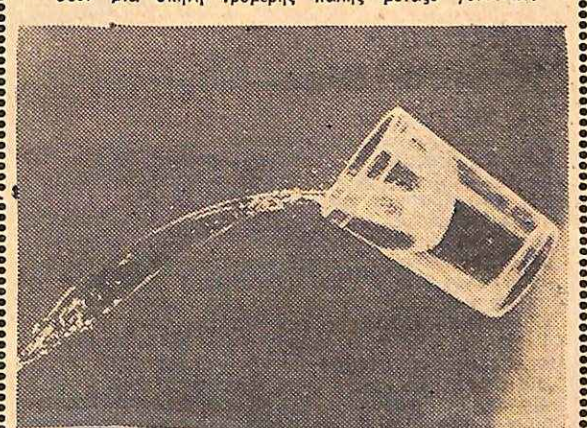
Η ώραία Μπέττυ Λή άπάντησε πως και μόνον αυτή η πράξις του Γκάλλοπ άποδείκνυε πως ήταν ήλιθιος.

Σημειώτεον ότι ο Ουίλλιαμ Σ. Γκάλλοπ είναι άνηψιός του δόκτορος Γκάλλοπ, που περιφώνημ ιδρυτού του όμωνύμου Ίνστιτούτου, που άποδέλπει στη διαφώτισι της κοινής γνώμης με τη βοήθεια της στατιστικής.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΣ ΓΡΟΘΙΣ

Άφου εξάντλησε όλες τις δυνατότητες στην πάλη μεταξύ των άρρένων καλλιτεχνών, το Χόλλυγουντ έστράφη τώρα προς τις γυναίκες και ζητά την συνδρομή τους για νά προσφέρη στους θεατάς νέα ρίγη συγκινήσεως. Ο σκηνοθέτης του φίλμ «Κατηγορούμένη Μόλλυ Χ», του όποιου η ύπόθεσις εκτυλίσσεται μέσα σε μια γυναικεία φυλακή της Καλιφορνίας, ζήτησε άπό τις δύο πρωταγωνίστριες του φίλμ του Τζιούν Χάβοκ και Ντόροθι Χάρτ νά μάθουν νά γρονθοκοπούνται... κινηματογραφικά, προκειμένου νά γυρίσουν μια σκηνή τρομερής πάλης μεταξύ γυναικών.

ΕΝΑ ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ ΔΥΟ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΣΤΩΝ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΛΕΠΤΟΥ

Η τεχνική της φωτογραφίας σημειώνει καθημερινώς καταπληκτικές προόδους. Η φωτογραφία αυτή, που έλήφθη σε 2 εκατομμυριοστά δευτερολέπτο, παρουσιάζει ένα ποτήρι τη στιγμή που πέφτει κατά γής και το νερό αναπηδά έξω απ' αυτό. Το φωτογραφικό αυτό κατόρθωμα έγινε δυνατόν χωρίς σε μια νέα μηχανή άκρίβειας που κατασκευάστηκε στα έργαστήρια της «Τζένεραλ Έλεκτρικ» άπό τον Ουίλλιαμ Πλάιντ.

(Φωτογραφίες Keystone)

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΕΠΙΝΟΗΣΙ

Στο έξης θα μπορεί κανείς νά μπουγιάρη τις πόρτες και τὰ παράθυρα χωρίς νά λερώνη με τη μπουγιά τὰ τζάμια, χωρίς σ' ένα μεταλλικό έλασμα που έφαρμόζεται στο πινέλο και που το έμποδίζει ν' άκουμπήση στο τζάμι. Το πινέλο αυτό με το έλασμα έγινε άναρπαστο άπ' τους έλαιοχρωματιστάς της Αμερικής.

— Έγώ σκότωσα τὸν Καπέ-
νιερ καὶ θεῶν τὸν ἐαυτὸ μου
περήφανο πού ἀπάλλαξε τὴν
Ἑλλάδα ἀπὸ ἑνὸς κτήνους!

Γερμανικά Στρα- τοδικεῖα

ΤΟ δίστασμα τῆς Κατοχῆς εἴκοσι περίπου μεγάλα στρατοδικεῖα, ἰτα-
λικά καὶ Γερμανικά, λειτουργοῦσαν σ' ὅ-
λη τὴν Ἑλλάδα. Χιλιάδες εἶνε οἱ πατριώ-
τες πού πέρασαν ἀπὸ κεί μέσα. Παιδιά,
γυναίκες, ἄντρες, γέροι καὶ γριές. Καὶ χιλιάδες εἶ-
νε κείνοι πού καταδικάστηκαν σὲ θάνατο, χιλιάδες
αὐτοὶ πού κλείστηκαν σὲ στρατόπεδα, χιλιάδες ὅ-
λοι ἐκεῖνοι πού ἔπασαν ὀμηροὶ στὰ χέρια τους γιὰ
νὰ μὴ γλυτώσουν ποτέ. Δὲν εἶνε ἀκόμη δυνατό νὰ
ἐξακριβωθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν θυμάτων τους. Οἱ Γερμανοὶ μόλις πά-
τησαν τὸ πόδι τους στὴν Ἀθήνα, διάλεξαν ἕνα ἀρκετὰ εὐρύχωρο
κτίριο γιὰ νὰ στεγάσουν τὴν «ἀλάνθαστη» στρατιωτικὴ δικαιο-
σύνη τους. Τὸ κτίριο αὐτὸ ἦταν στὴν ὁδὸ Σίνα 8 κ' ἔφερε τὸν
τίτλο: Στρατοδικεῖο ἐξαρτώμενο ἀπὸ τὸ Στρατηγὸ τῆς Ἀερο-
πορίας τῆς Νοτίου Ἑλλάδος. Τὸ στρατοδικεῖο αὐτὸ λειτουργοῦσε
κάπου ἕνα χρόνο, μεταφέρθηκε κατόπι στὸν «Παρνασσὸ» ὅπου
ἔμεινε σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς Κατοχῆς. Ὑπῆρχαν ὅμως κ' ἄλλα
μικρότερα σὲ κάθε γωνία τῆς Ἀθῆνας καὶ τοῦ Πειραιᾶ. Αὐτὰ
ὅμως ἐξαρτιόνταν ἀπὸ τὸ Στρατηγεῖο καὶ δικάζαν ἐλαφρότερα
παραπτώματα καὶ κυρίως κλοπές.

Τὸ στρατοδικεῖο τοῦ «Παρνασσοῦ» δικάζε ἐκτακτὰ εἴτε στὶς
φυλακὲς «Ἀβέρωφ», εἴτε στὸν τόπο ὅπου εἶχε συντελεστῇ ἡ κατὰ
τὰ γερμανικά θέσιμα ἐγκληματικὴ παράβασι. Σαμποτάζ, κατα-
σκοπεῖα, χειρισμὸς πομπῶν καὶ φιλοξενία Βρετανῶν πρακτώ-
ρων. Εἶνε γνωστὴ ἡ δίκη πού ἔγινε μέσα στὸ ἐργοστάσιο τοῦ
Μαλτινιέρι γιὰ τὰ μεγάλα σαμποτάζ στὰ μότερ τῶν ἀεροπλά-
νων, πού ἔπαιζαν τόσο σημαντικὸ ρόλο στὴ νίκη τῆς Ἑρήμου.
Κατηγορούμενοι ἦταν τέσσερις ἑβραῖοι, οἱ σπουδαιότεροι συνε-
ργάτες τῆς Ο.Α.Γ. καὶ τοῦ Πολωνοῦ σαμποτέρ «Ιβάνφ». Ὁ Βασι-
λῆς Ἰωαννίδης, ὁ Γαβρήλος Βαρκάδος, ὁ Ἡλίας Ἀλεξιάδης
καὶ ὁ Μανώλης Ρούσος. Ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ ἐργοστασίου ἦταν
ἀπαίσια ἀποπνιχτικὴ, προαναγγελλτικὴ μεγάλου κακοῦ πού ὅλοι
τὸ περίμεναν σίγουρο. Ὅταν ὤστερ' ἀπὸ μερικὲς ὥρες οἱ στρα-
τοδικεῖς ἐβγάλαν τὴν ἀπόφασί τοῦ θανάτου, κανεὶς ἀπ' τοὺς πα-
ρισταμένους δὲν ἀμφέβαλλε γιὰ τ' ἀντίθετο. Καὶ τὰ τέσσερα
παλληκάρια ἔπρεπε νὰ τουφεκιστοῦν. Ἀργότερα ἡ καταδίκη τοῦ
Μανώλη Ρούσου μετατράπηκε σὲ δέκα ἐτῶν εἰρκτῇ, γιὰτὶ τότε
ἦταν μόλις δεκαπέντε χρονῶν.

Μπροστὰ στὰ Γερμανικά στρατοδικεῖα, οἱ Ἕλληνες κατηγο-
ρούμενοι στάθηκαν μὲ τὸ μέτωπο περήφανο μὲ τὰ μάτια ὀλάνοι-
χτα, μὲ τὴν ψυχὴ ἀποφασισμένη νὰ μὴ λυγίσῃ ποτέ. Λίγοι εἶνε
κείνοι πού ἔχασαν τὸ ἥθικο τους ὅταν ἀκούσαν τὴ θανατικὴ κα-
ταδίκη τους. Μπροστὰ στὶς ἐγκληματικὲς φυσιογνωμίες τῶν
στραταδικῶν πολὺ συχνὰ ἀνασαν κ' ἀστράψαν ἥρωισμοί, πράγ-
μα πού ἔκανε κ' αὐτοὺς τοὺς δημίους τους νὰ τοὺς κυττάζουν μὲ
θαυμασμό. Ἀνθρώποι τῶν χωριῶν ἢ τῆς πολιτείας ἀποστόμω-
ναν τοὺς κριτὰς τους μὲ τὶς ἀπαντήσεις πού τὶς ἔδιναν πλημμυ-
ρισμένες ἀπὸ ἀνείπωτο θάρρος, γερμάτες εἰρωνεῖα πολλές φορές
καὶ σαρκασμο.

Στὶς 5 Δεκεμβρίου 1942 δικάζονταν στὸν «Παρνασσὸ» ἕνα
παλληκάρι ἀπ' τὴ Θράκη. Ὁ Γιάννης Μουράτης. Ἡ κατηγορία
πού τὸν βάρινε ἦταν ὅτι σκότωσε ἕνα Βούλγαρο ὑπολοχαγὸ,
τὸν Ἰγνώτιο Καπένιερ, μὲ συνεργάτῃ τὸ Βρεταννὸ πράκτορα
Τζῶννυ Τίλλερν. Στρατοδικὴς τῇ μέρᾳ κείνῃ ἦσαν ἕνας ταγμα-
τάρχης ἀπ' τὴ Θεσσαλονικὴ, ὁ Ἀντολφ Φάμπερ, ἡγεστὸς γιὰ
τὸ σαδισμό του. Ὅταν ὁ Φάμπερ ρώτησε τὸ Μουράτῃ ἂν εἶνε ἀ-
ποφασισμένος νὰ πῇ τὴν ἀλήθεια, ὁ νεαρὸς Θρακιώτης ἀπάντησε:

— Γιατί νὰ τὴν κρύψω; Ἐγὼ σκότωσα τὸν Καπένιερ καὶ
θεῶρ' αὐτὸν ἐαυτὸ μου περήφανο πού ἀπάλλαξε τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ
ἑνὸς κτήνους. Εἰμαι συνεργάτης τοῦ Τζῶννυ Τίλλερν καὶ χειριζό-
μουν τὸν ἀσύρματό του. Χαίρομαι πού δὲν πιάστηκε μαζί μου
κ' οὔτε ποτὲ θὰ πιαστῇ!

— Ἐπρεπε νὰ σ' ἀφίσουμε νὰ δικαστῇς ἀπ' τὴ βουλγαρικὴ
δικαιοσύνη, φώναξε ὁ Φάμπερ χτυπώντας τὸ χέρι του στὸ γρα-
φεῖο. Αὐτοὶ θάδιναν τὴν καλλίτερη ἀπάντησι στὰ λόγια σου. Τί
ἄλλο ἔχεις νὰ προσθέσεις;

— Ὅτι οἱ Γερμανοὶ δὲν εἶνε καλλίτεροι ἀπ' τοὺς Βουλγά-
ρους! Οὔτε οἱ Βούλγαροι χειρότεροι ἀπ' τοὺς Γερμανοὺς!

Ὁ Γιάννης Μουράτης καταδικάστηκε σὲ
θάνατο καὶ τουφεκίστηκε στὶς 23 Ἰανουα-
ρίου 1943 στὸ Σκοπευτήριο τῆς Καισαρια-
νῆς.

Ἄλλος Ἕλληνας πατριώτης πού στάθηκε
δύσμιος σχεδὸν μπροστὰ στοὺς Γερμανοὺς
στρατοδικεῖς ἦταν ὁ Θεόδωρος Λιάκος, ἀπ'
τὸ Γρίμποβο τῆς Ἀρτας, χειριστὴς ἀσύρμα-
του γιὰ λογαριασμὸ μίας συμμαχικῆς ὀργα-
νώσεως. Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1942, ἕνα ὑπο-
δρυχιο τῆς Μ. Ἀνατολῆς τὸν ἀποδίδεζε μιά
νύχτα σὲ κάποια ἐρημικὴ ἀκρογιαλιά κοντὰ
στὴ Ραφίνα. Ὑστερ' ἀπὸ μερικὲς μέρες ἄρ-
χιζε τὶς ἐκπομπές του σ' ἕνα σπῆτι στὸ Κο-
λωνάκι. Ὅλα πῆγαιναν καλά, ἀλλὰ γιὰ λό-
γους προνοίας μετακινούσε συχνὰ τὸν ἀσύρ-
ματό του ἀπὸ σπῆτι σὲ σπῆτι. Μὲ τὸν τρόπο
αὐτὸ ἀπόφευγε τὰ γερμανικὰ γωνιόμετρα
πού γύριζαν στὴν Ἀθήνα καμουφλαρισμένα
μέσα σὲ ἰδιωτικὰ αὐτοκίνητα, ἀλλοτε σὲ νο-
σοκομειακὰ κ' ἄλλοτε πάλι μέσα σὲ νεκρο-
φόρες. Αὐτὸ γινόταν γιὰ νὰ μὴ δίνουν στό-
χο. Στὶς 18 Φεβρουαρίου 1943, ὁ Λιάκος ἐγ-
καταστάθηκε στὸ σπῆτι τῶν ἀδελφῶν Γουνε-
λᾶ, στὴν ὁδὸ Πειραιῶς 169. Ἡ διαδιδασκτικὴ
ἐργασία πού γινόταν ἐκεῖ ἦταν ἐξαιρετικὰ
σπουδαία.

Ὡστόσο οἱ Γερμανοὶ δὲν ἄργησαν νὰ τὸν
συλλαβῶν. Ἐκαναν αἰφνιδισμὸ στὸ σπῆτι
καὶ τὸν ἔπιασαν μπροστὰ στὸ χειριστήριό
του καὶ μ' ἕνα κρυπτογραφικὸ σημεῖωμα στὸ
χέρι. Τὸν ὠδήγησαν ἀμέσως στὴ Γκεστάπο

Ἀθῶν ὅπου τοῦ ἔγιναν πρωτοφανῆ βασανιστήρια γιὰ νὰ ὁμο-
λογήσῃ τοὺς συνεργάτες του. Τὸ παλληκάρι ὅμως αὐτὸ οὔτε
στιγμὴ δὲν ἀνοίξε τὸ στόμα του. Καὶ μόνο ὅταν βρέθηκε μπρο-
στὰ στοὺς στρατοδικεῖς τοῦ ὤψωσε τὴ φωνὴ του:

— Δὲν ἀρνούμαι τίποτε, εἶπε. Μπορεῖτε νὰ μὲ σκοτώσετε
ἀμέσως. Ἐκεῖνο ὅμως πού θέλω νὰ πιστέψετε εἶνε πὼς ὁ ἀδελ-
φοὶ Γουνελᾶ δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέσι μαζί μου. Ἐκανα πάντα τὶς
ἐκπομπές μου ὅταν ἔλειπαν. Τὴν ὥρα πού μὲ πιάσατε μόλις εἶ-
χαν ἔρθει στὸ σπῆτι. Ἐγὼ καὶ μόνο πρέπει νὰ τιμωρηθῶ, κα-
νένας ἄλλος!

Οἱ στρατοδικεῖς τὸν ἀκούσαν μὲ ἀληθινὸ θαυμασμό καὶ πα-
ραδέχτηκαν τὴν ἀθωότητά τῶν ἀδελφῶν Γουνελᾶ. Καταδικάστηκε
μονάχα αὐτὸς σὲ θάνατο καὶ ἐκτελέστηκε τὸν περίβολο τῶν φυ-
λακῶν «Ἀβέρωφ» στὶς 20 Μαΐου 1943. Οἱ ἀδελφοὶ Γουνελᾶ μο-
λοντοὶ ἀθῶοι, δὲν ἀπολύθηκαν γιὰ λόγους προληπτικούς. Ἐμει-
ναν κρατούμενοι στὸ Τατοῖ ἀρκετὸ διάστημα, ὥς πού βρέθηκε ἡ
εὐκαιρία νὰ δραπετεύσουν καὶ νὰ φύγουν στὴ Μ. Ἀνατολή. Μαζὶ
μὲ τὸ Λιάκο τουφεκίστηκε κ' ὁ Ματθαῖος Ἀνδρόνικος, ἀσυρμα-
τιστὴς τῆς ἀποστολῆς Τσιγάντε. Ὁ Ἀνδρόνικος πού πέρασε ἀπὸ
τὰ πῖο ἀπίστευτα μαρτύρια — τοῦ ἔχυσαν ζεματιστὸ ἁδὶ στὴν
κοιλία καὶ τοῦ ἐβγῶν τὰ νύχια μὲ τανάλια — τὴν ὥρα πού τὸν
ἔστησαν στὸν τοῖχο, ἕνας Γερμανὸς στρατιώτης θέλησε νὰ τοῦ
δέσῃ τὰ μάτια. Μὰ τὸ Ἕλληνοπούλο αὐτὸ, τὸν ἐμπρωξε δυνατὰ
καὶ ξεγυμνώνοντας τὸ στήθος του ἔδειξε τὸ μέρος τῆς καρδιάς
του.

— Ἐδῶ μέσα κατοικεῖ ἡ Ἑλλάδα, φώναξε. Κι' ὅταν ἀκόμη
ἐγὼ δὲν θὰ ὑπάρχω, αὐτὴ θὰ ζῇ στὶς καρδιές ὅλων τῶν Ἑλλή-
νων. Γιατί ἡ Ἑλλάδα δὲν πεθαίνει!

Ἄλλος ἀσυρματιστὴς πού ἔπασε τὴν ὥρα τοῦ καθήκοντός
του ἦταν ὁ Κώστας Ρούσος, μόλις 22 χρονῶν, τῆς ἀποστολῆς
Τσιγάντε κ' αὐτός. Ἡ Γκεστάπο ἐπιχείρησε νὰ τὸν συλλαβῇ τὸ
βράδυ τῆς 31 Ἰανουαρίου 1943 στὸ σπῆτι τῆς κ. Ἐλένης Γιαν-
νακᾶ, ὁδὸς Δωδεκανήσου 15, στὴ Ν. Σμύρνη. Αὐτὸς διώχ-
της νὰ διατάξῃ σκότωσε μὲ τὸ περίστροφό του ἕνα Γερμανὸ καὶ
τραυμάτισε ἄλλον ἕνα. Στὸ τέλος ἔπεσε νεκρὸς δίπλα στὸν ἀγα-

πημένο του ἀσύρματο. Οἱ Γερμανοὶ ἔπιασαν ὅλα τὰ μέλη τῆς
οικογενείας Γιαννακᾶ καὶ τοὺς μὲν γονεῖς τοὺς ἐστεῖλαν στὰ φο-
δερά στρατόπεδα τῆς Γερμανίας, τὶς δὲ κόρες τους τὶς ἐκλείσαν
στὶς φυλακὲς «Ἀβέρωφ» ὅπου ἔμειναν ὥς τὴν ἀπελευθέρωσι.
Στὶς φυλακὲς ἀκόμη «Ἀβέρωφ» ἐξετελέστηκαν κ' οἱ ἀσυρματι-
σταὶ Μάριος Δανιηλίδης στὶς 10 Μαΐου 1943 καὶ στὶς 20 τοῦ
ἰδίου μηνὸς ὁ Σπύρος Μεταξᾶς. Στὶς 29 Δεκεμβρίου 1943, ὁ
ἀνθυπολοχαγὸς Ε. Καραμανώλης, ἐνὸς μετὰδινε μὲ τὸν ἀσύρματό
του σ' ἕνα σπιτάκι στὰ Κάτω Πατήσια, τοὺς ἔκαναν μπλόκο τὰ
Ἔς - Ἔς. Ὁ Καραμανώλης κατάρωσε νὰ τοὺς διαφύγῃ μέσα
ἀπὸ τὰ χέρια, μὰ τὸν πρόλαβαν οἱ σφαίρες τῶν Γερμανῶν σὲ
ἀπόστασι μόλις πενήντα μέτρων ἀπὸ τὸ σπῆτι πού πιάστηκε.
Ἀπ' τοὺς λίγους ἀσυρματιστὰς πού γλύτωσαν τὴ ζωὴ τους εἶνε
ὁ Γιάννης Μωραΐτης τῆς ἀποστολῆς Τσιγάντε. Οἱ ὑπηρεσίες πού
πρόσφερε ἔπερνουν τὰ ὅρια τῆς φαντασίας. Μετὰ τὴν ἐκτέλεσι
τοῦ ἀρχηγου του καὶ τὴ διάλυσι τῆς ὁμάδος του, ὁ Μωραΐτης
συνέχισε τὴν καταπληκτικὴ του δράσι στὴ Θεσσαλονικὴ, σὲ Ἀ-
μερικανικὴ ὑπηρεσία.

Στὶς 13 Ἀπριλίου 1944, τὸ στρατοδικεῖο «Παρνασσὸ» ἐκ-
δίκασε μιά πολὺ περίεργη ὑπόθεσι. Κατηγορούμενοι ἦσαν δύο.
Ἐνας Γερμανὸς ὑπολοχαγὸς, ὁ Στέφεν Μπόλλερ τοῦ τάγματος
Χόφμαν τῆς Λειβαδίας καὶ ὁ Ἀριστομένης Μηλιάδης, ἀπ' τὸ
Βόλο. Ἡ κατηγορία πού τοὺς βάρινε ἦταν πὼς καὶ οἱ δύο δού-
λευσαν γιὰ λογαριασμὸ μίας ξένης ἐχθρικής δυνάμεως. Πρῶτος
ἀπολογήθηκε ὁ Μπόλλερ, ὁ ὁποῖος ἀνῆλθε κατηγορηματικὰ τὴν
ἐνοχό του. Καὶ κατέληξε ὡς ἑξῆς:

— Εἰμαι ἀθῶος. Ἡ κατηγορία πού μοῦ ἀποδίδετε εἶνε ἐν-
τελὸς φανταστικῇ. Τὸν Ἀριστομένη Μηλιάδῃ τὸν γνώρισα γιὰ
πρῶτὴ φορά μέσα δῶ. Ποιὲς ἀποδείξεις ἔχετε ὅτι προδίδω τὴν
πατρίδα μου;

— Ἐσεῖς τί ἔχετε νὰ πῆτε; ρώτησαν τὸν Ἕλληνα.
— Τίποτε. Μόνο πὼς ἔχετε τρελλαθῇ καὶ δὲν ξέρετε τί κά-
νετε. Ὡς τώρα κατηγοροῦσατε καὶ τουφεκίζετε μονάχα Ἕλλη-
νες πατριώτες. Τῶσα ἀρχίζετε καὶ τοὺς δικούς σας. Αὐτὸ σημαί-
νει πὼς ἡ Γερμανία δὲ στέκει καλά!

Ἐτσι ἀκριβῶς μίλη-
σε ὁ Ἀριστομένης Μη-
λιάδης στοὺς Γερμα-
νοὺς στρατοδικεῖς. Φυ-
σικά κ' οἱ δύο κατα-

δικάστηκαν σὲ θάνατο.
Τὸ Μηλιάδῃ τὸν ἐξετέ-
λεσαν στὸ Σκοπευτή-
ριο τῆς Καισαριανῆς,
τὸ Στέφεν Μπόλλερ
στὸ Τατοῖ. Κανεὶς μέχρι σήμερα δὲν ἔμαθε ἂν
οἱ δύο αὐτοὶ ἄντρες εἶχαν καμμιὰ σχέσι μετα-
ξύ τους καὶ ποῖος στὴν πραγματικότητά ἦταν
ὁ Μηλιάδης. Τὸ πιθανώτερον ἴσως εἶνε ὅτι τὸ
ὄνομα τοῦ τελευταίου ἦταν ψευδώνυμο γι' αὐ-
τὸ κανεὶς δὲν τὸν ἀναζητῆσε μετὰ τὴν ἀπελευ-
θέρωσι. Ὅσο γιὰ τὸ Μπόλλερ, δὲν ἦταν ὁ
μοναδικὸς Γερμανὸς πού ἐκτελέστηκε ἀπὸ τοὺς πατριώτες του.
Στὸ νεκροταφεῖο τῆς Ν. Κοκκινιάς, ὑπάρχουν ἑκατὸν δώδεκα
σταυροὶ τάφων, τοποθετημένοι μακριὰ ἀπ' τοὺς ἄλλους, χωρὶς
τὸν ἀρτακτικὸ ἀγκυλωτὸ, ἑρμηνοὶ κ' ἄπλοῖ. Γιατί τόσοι εἶνε οἱ
Γερμανοὶ πού τουφεκίστηκαν σὺν προδότες ἀπ' τοὺς συμπατριώ-
τες τους. Ἦταν ἄραγε κ' ὁ Στέφεν Μπόλλερ συνεργάτης τῶν
Συμμάχων; Ποιὸς ξέρει. Ὡστόσο ὅταν ἀκούσε τὴν καταδίκη του,
ὁ Γερμανὸς αὐτὸς κούνησε περίλυπα τὸ κεφάλι του καὶ ψιθύρισε:

— Αὐτὴ εἶνε ἡ δικαιοσύνη τοῦ Γ'. Ραίχ!

Μὰ ὁ Μπόλλερ ἦταν ἕνας ἀπλὸς ἀξιωματικός. Ὁ Ἐνριχ
Φράϊταγκ ὅμως ἦταν ταγματάρχης καὶ ἀνώτερος στρατοδικὴς
ὅταν ἐπαναστάτησε ἡ συνείδησί του ἐναντίᾳ τὴν βία τῶν συμ-
πατριωτῶν του. Οἱ Ἕλληνες κατηγορούμενοι πού πέρασαν γιὰ

νὰ δικαστοῦν ἀπ' αὐτὸν τὸν θυμοῦνται μ' εὐγνωμοσύνη. Ὅταν
διαπίστωσε τὴν ἀδικία παραιτήθηκε ἀπ' τὸ δικαστικὸ σῶμα καὶ
ἔφυγε ὡς ἐθελοντὴς στὸ ρωσικὸ μέτωπο. Τὸ ἴδιο κ' οἱ στρατο-
δικεῖς Χένινγκ καὶ Σέλφελντερ πού μετατέθηκαν ἀπ' τὴν Ἑλληνι-
κὴ πρωτεύουσα σ' ἐπικίνδυνες ζῶνες κατόπιν δίκης τῶν αἰτήσεως
γιὰ τὸν ἴδιο λόγο. Μὰ ὅλοι αὐτοὶ δὲν ἦσαν παρὰ ἐλάχιστες ἀπο-
στολικὲς μορφές τοῦ καλοῦ, ἀνάμεσα στὶς χιλιάδες ἄλλες ἐγ-
κληματικὲς φυσιογνωμίες τῶν Γερμανῶν πού πέρασαν σὰ σι-
φουνὰς ἀπ' τὴν Ἑλλάδα. Ἐκεῖνο ὅμως πού χαρακτήρισε τὴ θη-
ριωδία τους καὶ τὴν ἀπόλυτὴ παλληκαριὰ τῶν Ἑλλήνων πατριω-
τῶν, ἦταν ἡ φωνὴ πού ἀκούστηκε μέσα στὸ περίβολο τῶν φυλα-
κῶν «Ἀβέρωφ» στὶς 19 Ἰουνίου 1943:

— Ἄν ἐσεῖς εἰσάστε σκυλιά, ἐμεῖς εἴμαστε λιοντάρια. Ζήτω
τὸ ἔθνος! Ζήτω ἡ ἐλευθερία!

Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ ἀσυρματιστῆ Κώστα Μπούρα τὴ στιγμὴ
πού τὸν τουφεκίζαν. Ἡ φωνὴ πού ἐκπροσώπουσε τὴν ὥρα ἐκείνη
ὅλες μαζί τὶς φωνές τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ μυστικὸς διάδρομος

Ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ πού οἱ Γερμανοῖταλκεῖς δυνάμεις
πάτησαν τὰ ἑλληνικά νησιά κ' ὤψωσαν τὴν μισητὴ τους
σημαία στὰ διάφορα λιμάνια, ἕνας μικρὸς στόλος καϊκιῶν ἀρ-
χισε νὰ παίζει τὸ θανατηφόρο παίγνιό του μὲ τὶς Ἀξενικές ναυ-
τικὲς δυνάμεις καὶ τῆς Λουφτβάφε ἀνάμεσα στὰ γαλάζια σταυ-
ροδρόμια τοῦ ἑλληνικοῦ Ἀρχιπελάγους. Ἕλληνες καὶ Βρετανοὶ
συνεργάζομενοι, κατάρθωναν νὰ κρατήσουν τὴν επαφὴ τοῦ ἐσω-
τερικοῦ κινήματος ἀντιστάσεως τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴ Μ. Ἀνατο-
λή. Ὅπως γράψαμε κ' ἄλλη φορά, αὐτὲς οἱ «ἐπιδρομικὲς» δυ-
νάμεις ἦταν ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ τῶν Συμμαχικῶν δυνάμεων πού
λίγο ἀργότερα ἐλευθέρωσαν τὴν Ἑλλάδα. Τὰ σῶματα αὐτὰ σχη-
ματίζονταν μετὰ τὴν Ἑλληνικὴ Δουκερὴ τῆς ἐκκενώσεως τῆς
Ἑλλάδος τὸ 1941. Κι' ἔχσαν ὅλη τὴν ἱστορία τοῦ πολέμου ὡς
τὴ μέρα τῆς τελειωτικῆς ὑποχωρήσεως τοῦ εἰσβολέως.

Ἐτσι ἀκριβῶς ἦταν τὰ πράγματα. Ἡ ζωὴ, ἀντὶ νὰ χάσῃ
τὴν ἀξία της, βρέθηκε τὸν ἀληθινὸ προορισμὸ της. Ἡ φλόγα κ' ἡ
ἐλπίδα τῆς ἀπελευθερώσεως ἄρχισε ν' ἀνάβῃ στὰ στήθη τῶν νη-
σιωτῶν μας πῖο δυνατὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Αὐτοὶ πού πολέ-
μησαν στὴν Κορυτσά, στὴ Μοράβα, στὸ Τεπελένι, γίνονταν καὶ
πάλι σταυλοβάτες, γιὰ νὰ δημιουργηθῇ μιά νέα μικρὴ καὶ δυνατὴ
Ἑλλάδα ἔξω ἀπ' τὰ σύνορά της, στὴ Μ. Ἀνατολὴ καὶ ὅπου
ἄλλοι ὑπῆρχαν τίμιοι καὶ ἐλεύθεροι λαοί. Τὰ λίγα, μὰ περή-
φανα καρδιά μας, πού ξέφευγαν τ' ἀνίσχυρο μάτι τοῦ κατακτη-
τῆ, συνέχισαν πλαῖ στὶς Συμμαχικὲς δυνάμεις τὸν ἐπικό ἀγῶνα
τους ἐναντίᾳ στοὺς Γερμανοῖταλους.

Ἡ ἀρχὴ εἶχε γίνῃ πρὸ πολλοῦ. Οἱ θαλασσοδλοκοὶ τοῦ ἀρχι-
πελάγους μας ἀφίναν τὰ δίκτυά τους καὶ τὰ παραγάδια τους,
παρατοῦσαν γυναίκες καὶ παιδιά κ' ἀνοίγαν μιά νύχτα τὸ πανί
τῆς βαρκούλας τους γιὰ νὰ περάσουν ἀντίτερα, στὶς μικροασια-
τικὲς ἀκτές. Μὰ ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού ἀποφάσιζαν νὰ δραπετεύ-
σουν, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶχαν ν' ἀντιμετωπίσουν πολλοὺς κινδύ-
νους. Ἄν συλλαμβάνονταν θάπρεπε νὰ θεωροῦν εὐτυχιμένο τὸν
(Ἡ συνέχεια ὀπισθεν)

Γὰ θαλασσοπούλια πού ἦρθαν κ' ἔφεραν τὸ χαρμουνό μήνυμα τῆς κοντι-
νῆς νίκης χάνονταν γρήγορα σὰ σκοτεινοὶ ἀγγελοὶ στὸ «μυστικὸν διάδρομον».

«Έλληνες και ξένοι κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)

εαυτού τους αν τους έρριχναν απλά στη φυλακή. Τό πιθανότερο ήταν ότι θα υποβάλλονταν σε αφάνταστα βασανιστήρια, ως τη στιγμή που θα τους λύτρωνε ο θάνατος. Τα πλησιέστερα τουρκικά ακρογιάλια ήταν οι πρώτος τους σταθμός για τη μεγάλη εξόρμηση. Συγχρόνως απ' τ' ακρογιάλια αυτά ξεκινούσαν οι πράκτορες των Συμμάχων για νάρθουν στην Ελλάδα.

Οι Σύμμαχοι, στη διάρκεια του χειμώνα 1940 - 41, κι' ενώ οι βόμβες έπεφταν βροχή στην Αγγλία, άτακτοστάλλωναν μία ευρεία στρατηγική πολιτική με τ' ακόλουθα καθήκοντα: 1) 'Η αποκατάσταση της εμπιστοσύνης προς τη Μεγ. Βρετανία και η δημιουργία πίστεως για τη νίκη. 2) 'Η οργάνωση επιστημονικού सम्ποτάζ των βιομηχανικών εργοστασίων και όλων των μέσων συγκοινωνίας. 3) 'Η δημιουργία δώδων έπικοινωνίας με την κατεχομένη Ευρώπη. 4) 'Η ενθάρρυνση των ολιγοψυχούλων και η έπιβολή υπομονής εις τους άνυπομονούντας. 5) Ο μυστικός εξοπλισμός πατριωτών σε κάθε κατεχομένη χώρα με βρετανικά όπλα και η παροχή οδηγιών σχετικών με τη χρησιμοποίησή των και 6) 'Η δημιουργία και η εκπαίδευση μίας γιγαντιαίας πέμπτης Φάλαγγας, άπαρτιζομένης από πατριώτες η όποια θα περίμενε έτοιμη τη σχετική διαταγή από την 'Ανωτάτη Συμμαχική Διοίκηση για να χτυπήσει.

Οι πρώτες χώρες που αποτέλεσαν αντικείμενο ειδικής μέριμνας των Συμμάχων ήταν η Γαλλία, η Νορβηγία και η Ελλάδα. Οι δε πρώτες πρακτικές ενέργειες τους συνίσταντο στην αποκατάσταση μυστικής έπικοινωνίας με τους εκεί πατριώτες. Την «είσοδο» για την Ελλάδα την αποτέλεσαν τρία νησιά μας: 'Η Σάμος, η Μυτιλήνη και η Χίος. 'Η έπικοινωνία από τα τουρκικά παράλια μ' ένα καΐκι ήταν περισσότερο εύκολη, παρά αν έκαναν το ταξίδι αυτό με υποδρόχιο. Οι Γερμανοί είχαν δημιουργήσει ένα τεράστιο υποδρόχιο τείχος από ναυκοπέδια στο Αιγαίο και στο 'Ιόνιο πέλαγος. Και τίποτε δεν ήταν δυνατό να τό περάσει αν δεν γνώριζε προηγουμένως στην παραμικρή τους λεπτομέρεια τις εισόδους και τις εξόδους των υποδρυχίων αυτών φραγμάτων. Κάθε έπιχείρηση λοιπόν ήταν καταδικασμένη από πριν. Έτσι ο καλύτερος, ο συντομότερος κι' ο ασφαλέστερος δρόμος προς την Ελλάδα ήταν η εξόρμηση απ' τα μικρασιατικά παράλια.

Τό Γενάρη του 1942, δώδεκα επίλεκτοι έθελονταί που παρείχαν όλα τα εχέγγυα της εμπιστοσύνης, έκαναν την πρώτη δοκιμαστική έπιχείρησή. Οι άντρες αυτοί, χωρισμένοι σε τρεις μικρές ομάδες και έφοδιασμένοι με πομπούς άσυρμάτου, άποπειράθηκαν να περάσουν στην Ελλάδα με καΐκια. Άρχηγοί των «κομάντος» αυτών ήσαν, της ομάδας Α) ο Άγγλος λοχαγός Μάρτιν Σάλομον που ξεκίνησε στις 3 'Ιανουαρίου από τό τουρκικό λιμανάκι Κουσάντασι για να έπιχειρήσει απόδοσις στα παράλια της Σάμου. Της ομάδας Β) ο Αυστραλός υπολοχαγός Μπίγκ Μόριτζ που απέπλευσε απ' τό ίδιο σημείο στις 6 'Ιανουαρίου για τη Χίο. Και της ομάδας Γ) 'Ο Βρετανός έπιλοχίας Τζάκ Τόμσον που ξεκίνησε για τη Μυτιλήνη στις 9 'Ιανουαρίου. Όδηγοί στις τρεις μεμονωμένες αυτές έπιχειρήσεις ήσαν τρία μικρά νησιώτοπια. 'Ο Γιάννης Κουρνάβαλος, ο Παντέλης Μερσιάνος κι' ο Μανώλης Άγραφιδάκης.

'Η έπιτυχία των δύο πρώτων ομάδων ήταν άπόλυτη. 'Ο Μάρτιν Σάλομον και ο Μπίγκ Μόριτζ κατόρθωσαν να άποβιδοστούν άπαρατήρητοι στα νησιά που αναφέραμε. 'Ο Τόμσον όμως πιάστηκε από ένα Ιταλικό περιπολικό και παραδόθηκε στους Γερμανούς που τον εξετέλεσαν στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής. 'Ο Σάλομον έμεινε στη Σάμο περισσότερο από μήνα με τ' όνομα Γεώργιος Πουρναράς. Άφου κατατοπίστηκε πάνω σε όρισμένα ζητήματα που ένδιέφεραν την ύπηρεσίαν του, έπέστρεψε άνευόλητος στη Βάσι του, άκολουθώντας τό 'ίδιο δρομολόγιο που άκολουθήσε και πριν. 'Απ' την άλλη μεριά, ο Μόριτζ κατόρθωσε

να φτάσει στην Άθήνα μαζί με την ομάδα του και να έγκατασταθί προσωρινά στο σπίτι της κ. Άγγελικής Μανωλιτσάκη, στην οδό Σποράδων 8. Στο 'ίδιο αυτό σπίτι κρύβονταν άλλοι πέντε Βρεταννοί: 'Ο Τζών Χάουπ, οι έξάδελφοι Πώλ και Τζώρτζ Χίλλ, ο Αυστραλός Πιέρ Τζώνσον — τραυματίας του 'Ολύμπου — και για λίγο διάστημα ο Τζόζεφ Πελίνου απ' τό Στανισλάους της Πολωνίας, πρώτος εξάδελφος του 'Ιδανφ.

Λίγο καιρό πριν, ο Τζών Χάουπ, φιλοξενείτο από την οικογένεια Γεωργίου στην Καλλιθέα κι' ο Πελίνου απ' την οικογένεια του κ. Αντρέα Μισούλη στο Χαρακόπου, οδός Σοφοκλέους 45. Και οι δύο όμως κυνηγήθηκαν από τους Γερμανούς κι' έτσι βρήκαν καταφύγιο στο φιλόξενο σπίτι της κ. Μανωλιτσάκη. Ωστόσο η Ιταλική άστυνομία ανακάλυψε γρήγορα τα ίχνη τους και έπιχείρησε να τους συλλάβη. Έκανε έρευνα στο σπίτι της κ. Μανωλιτσάκη, αλλά χωρίς στον πατριωτισμό του Έλληνα άστυνομικού που συνόδευε τους καραμπινιέρους κατόρθωσαν να γλυτώσουν. Άργότερα οι «φυγάδες» αυτοί ξεναγούσαν στη φωλιά τους. Δεύτερη όμως έρευνα τους άνάγκασε να τό παρατήσουν για πάντα. Κρύφτηκαν προσωρινά σ' ένα άγροτικό σπίτι στην Κολοκυνθού και τέλος άνάλαβε η 'Υπηρεσία Διαφυγής να τους στείλη στη Μ. Ανατολή. Έτσι στις 23 - 12 - 42 οι εξάδελφοι Χίλλ άφιναν για πάντα την Ελλάδα. Και λίγες μέρες άργότερα (17 'Ιανουαρίου 1943) ο Πιέρ Τζώνσον.

Όπως είδαμε η λουρίδα αυτή της θάλασσας που χωρίζει τα έλληνικά απ' τα τουρκικά παράλια είχε γίνει ο «μυστικός διάδρομος» των Συμμάχων. Γρήγορα όμως οι κινήσεις τους προδόθηκαν στους Γερμανούς. 'Η «ορντινα» του στρατιωτικού διοικητού του Αιγαίου φόν Λίστ, που δόθηκε για δημοσίευση στις 15-4 - 1943, έγραφε τα έξης: «Απαγορεύεται άυστηρά και διά ποινής θανάτου η διά πιάτων πλωτού μέσου αλιεία εκ μέρους των ιδιωτών. Πας όστις συλλάβηθι θέλει έκτελεσθή άμέσως. Στρατ. Διοικήτης νήσων Αιγαίου, φόν Λίστ».

Ήταν Άπριλης τότε. Τα όμορφα πλευόμενα κόλπου μείνει ξωπίσω και στόλιζαν τους κόλπους και τ' ακρωτήρια, σέρνονταν στη στεριά για να παραδοθούν στις φλόγες των ναζι. Τό μεγάλο όμως έργο της φυγαδεύσεως είχε τελειώσει. Τα χαρμόσυνα μηνύματα απ' τους τολμηρούς Έλληνες δραπέτες έφταναν απ' την Αίγυπτο. Έλληνες κι' Άγγλοι κομάντος, πλαισιωμένοι από τα νησιώτοπια, σκοπούσαν τον δ-

ΤΟ ΝΑΥΛΟΝ ΣΤΙΣ ΚΟΜΜΩΣΕΙΣ

Οι Παρισίνοι άσσοι της κομμωτικής τέχνης άποφάσισαν όπως κατά τό 1950 κάνουν εύρωστη χρήση του ναύλου. Τό άραιο αυτό άσπασμα που εινε από χημικά μαλλιά ύφασμα με νηιάτια από ναύλο ταιριάζει θαύμασια σ' ένα νεανικό κεφάλι, με μοντέρνα άμερικάνικη κόμμωση.

λεθρο και την καταστροφή στις γεωμανικές γραμμές. Πότε στην Κρήτη, πότε στη Λέρο και πότε πάλι σε κάποιο άλλο νησί, έθγαιναν μία νύχτα ξαφνικά για να καταστρέψουν ό,τι έχθρικό συναντούσαν στο δρόμο τους. Και η δράση τους έφτασε στο κατακόρυφο τό 1944. 'Ο «μυστικός διάδρομος» χωρίς να έχη έγκαταλειφθι δεν ήταν πια τό μοναδικό όρμητήριό τους. Οι χάρτες των υποδρυχίων φραγμάτων είχαν κλαπεί από την πιο μεγάλη Έλληνίδα πατριώτισσα, τη Λέλα Καραγιάννη και από τους «Βύρνες». Με τον τρόπο αυτό τα υποδρυχία των Συμμάχων μπορούσαν πια να εισχωρήσουν και στην πιο άπόμακρη γωνιά του Αιγαίου. Ένα μονάχα νησί δεν είχε δεχτή ακόμη τους κομάντος: 'Η Μυτιλήνη.

Δεν άργησε όμως να γίνη κι' αυτό. Μία ήσυχη νύχτα η πρωτεύουσα της, η Λέσβος, κοιμόταν όπως πάντα τον έφιαλτικό της ύπνο. Πού και πού μονάχα άκουγόταν τό σιδερένιο βάδισμα κανονός Γερμανού που τό διέκοπταν τα συνεχή «άλτ» των περιπόλων και των φρουρών. 'Η ύπηρεσία της Γκεστάπο, είχε έγκατασταθί σε μία όμορφη παραλιακή βίλλα ένα χιλιόμετρο περίπου έξω απ' την πόλη, ανάμεσα σ' ένα μικρό δασάκι από έλιές. Δίπλα της ακριβώς ήταν τό προσωρινό στρατόπεδο συγκεντρώσεως. Συρματοπλέγματα, νάρκες, πολυβόλεια, έδιναν μία τρομακτική εικόνα κολάσεως. Κανείς ώστόσο δε φανταζόταν πως έκείνη τη νύχτα θα δέχονταν εκεί οι Γερμανοί ένα μικρό τμήμα Έλλήνων κομάντος. 'Επί κεφαλής αυτής της τολμηρής έπιχειρήσεως ήταν ο Βρετανός λοχαγός Αίους. 'Η απόδοσι προσχεδιασμένη με τον καλύτερο τρόπο έπεφύλαγε την πιο όδυνηρή έκπληξη στους ναζι. Περσασμένα μεσάνυχτα τριάντα περίπου άντρες, φάνηκαν ξαφνικά να σκαρφαλώνουν στ' άγρια βράχια του νησιού. Λυγροί και άλαφροπάτητοι έγγυαυτρούσαν ανάμεσα στα μονοπάτια με τό δάχτυλο στη σκαντάλη του όπλου τους. Μυστηριωδώς καταστρέφονται πρώτα οι τηλεφωνικές έγκαταστάσεις των Γερμανών. Πέντε άντρες στρέφονται κατόπι στην ύπονομευσι των δρόμων κι' άλλοι τρεις στο ξεκαθάρισμα των φρουρών της Γκεστάπο και του στρατοπέδου.

Τα θαλασσοπούλια που ήρθαν κι' έφεραν τό χαρμόσυνο μήνυμα της κοντινής νίκης χάνονταν γρήγορα σε σκοτεινοί άγγελιο στο «μυστικό διάδρομο» που είχαν χαράξει τα έλληνικά νειάτα. 'ΟΛ' αυτά γίνονταν μέσα σε λίγα λεπτά. 'Αθόρυβα, σιωπηλά, τέλεια κατατοπισμένοι πάνω στην κίνηση των Γερμανών, προχωρούσαν τώρα για την τελική φάση. 'Η έπίθεσι δεν είχε αρχίσει ακόμη. Κι' ώστόσο είχαν έξοντωθι οι φρουροί, τό αρχείο της Γκεστάπο και οι όμηροι ήσαν στη διάθεσί τους. Τό πρώτο μέρος της έπιχειρήσεως είχε συντελεστή. Τώρα άρχιζε τό δεύτερο και τό σπουδαιότερο. Μία ομάδα από δέκα άντρες τράβηξε για τό σπίτι του Γερμανού ύποδιοικητή, 'Ερlich Τάουμπερ. Οι φρουροί του δεν πρόλαβαν να φέρουν αντίστασι. Τα κοπτερά λεπτά των κομάντος βυθίστηκαν άόρυβα στην καρδιά τους. Μονάχα ο ένας κατόρθωσε να βγάλει μία άπενωσμένη κραυγή προτού πύση νεκρός κοντά στους συντρόφους του. 'Η κραυγή αυτή στάθηκε άρκετή για να έυπνήση τον Τάουμπερ απ' τό βαθύ του ύπνο. 'Εντρομος πετάχτηκε στη βεράντα. Και τότε μία ριπή πολυβόλου τον σόρλασε στη γή. Τό όνειρο των Έλλήνων κομάντος είχε πραγματοποιηθι. Τό τουφεκίδι μαζί με τις έκρήξεις απ' τις χειροβομβίδες και τους δυναμίτες κράτησε τριάντα περίπου λεπτά. 'Υστερα σώσαν όλα μονομιάς. Κανείς δεν έξερε, πόσο στοίχισε κείνη η έπιδρομή στους Γερμανούς. 'Ωστόσο τό άνακρινωθέν που έβγαλε τό Ναυαρχείο τους, τη χαρακτήρισε ως έξης: «'Η έπιδρομή της Λέσβου υπό έχθρικών κομάντος ύπήρξε συστηματική ως προς τον τρόπον έφόδου και κρούσεως. Αί έκτέρωθεν άπώλειαι ύπήρξαν σημαντικάς».

Αί «έκατέρωθεν άπώλειαι» ήταν σχήμα λόγου και γίνονταν για δική τους μόνο παρηγοριά. Οι Έλληνες κομάντος δεν άφησαν κανένα νεκρό στο πεδίο της μάχης. Τ' αντίποινα μονάχα που έπακολούθησαν στον άμαχο πληθυσμό του νησιού, άφησαν πίσω τους σάχτη και δάκρυα. Μα οι μεγάλες νίκες μόνο με θυσίες κερδίζονται.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Με τρεμάμενη φωνή άρχίζει τέλος ν' άπολογείται η Μαρία.

ΣΤ'

— Είσαι άθώα, Μαρία!...

Να σε συχαθώ! Μην τό ξαναπής αυτό. Έσύ είσαι ο άντρας που μου ταιριάζει...

— Άλήθεια, Μαρία; Μου λες αλήθεια, άγάπη μου;

— Σου λέω ό,τι έχω στην καρδιά μου. Μα πρόσε...

Για τ' όνομα της Παναγίας, να μη μάθη κανένας τίποτα. Σφράγισε τό στόμα σου.

— Μη φοβάσαι, Μαρία. Τα δόλεψα καλά. Κανένας δεν με υποψιάστηκε. Σε συλλογίζομαι κι' έπαιρνα κουράγιο. Ησύχασε. Οι πεθαμένοι με τους πεθαμένους κι' οι ζωντανοί με τους ζωντανούς. Τώρα είμαστε άνελεύθεροι να χαρούμε την άγάπη μας...

Μιλώντας μ' έξαφι φίλησε τό χέρι της Πενταγιώτισσας που τό είχε άκουμπήσει στις σιδερένιες κιγκλίδες.

'Η Μαρία ένοιωσε ανατριχίλα στο άγγιγμα των χειλιών του. Μα δεν τό φανέρωσε.

— 'Η μέρα της δίκης πλησιάζει, του είπε. Κρύψε την άγάπη σου ως την ήμερα αυτή. Φύλαξε καλά τό μυστικό μας. — Φωτιά να με κάψη, αν μαντέψη κανένας τίποτα, της άποκρίθηκε.

★

Έφτασε τέλος η κρίσιμη μέρα, η μέρα της δίκης. 'Η Μαρία κι' οι δύο σελιγκάδες, οι συγγενείς του Τουρκάκη που είχε πάρει τα δουνά, μεταφέρθηκαν με ισχυρή συνοδεία χωροφυλάκων στο Μεσολόγγι.

'Η διαδρομή αυτή ως τό Μεσολόγγι ύπήρξε θριαμβευτική για την Πενταγιώτισσα. 'Απ' όπου κι' αν περνούσαν κατέβαιναν πλήθη ολόκληρα οι χωριάτες για να δούν και να θαυμάσουν την πεντάμορφη φόνισσα.

Την παραμονή της μεταφοράς των ύπόλοιπων απ' τις φυλακές Λαμίας στο Μεσολόγγι, ο έρωτευμένος δεσμοφύλακας, ο άπαισιος συζυγοκτόνας και παιδοκτόνας, πλησίασε στην πόρτα του κελλιού της Πενταγιώτισσας και της είπε:

— Ός ά ακολουθήσω, Μαρία. Θάρθω μαζί σου στο Μεσολόγγι.

— Τρελλάθηκες!...

— Ναί, πάρτο κι' έτσι. Είμαι τρελλός. Δεν μπορώ να ζήσω μακριά σου, θάρθω μαζί σου.

— Δεν θά τό κάνης αυτό. Θα καταλάβουν τί συμβαίνει μεταξύ μας, θα με πάρης στο λαίμο σου!...

'Η Μαρία είχε δίκιο.

'Ο δεσμοφύλακας συλλογίστηκε λίγο και είπε:

— Τότε θα φύγω μόνος μου τό πρωί, μόλις χάραξη, και θα πάω να σε περιμένω στο Μεσολόγγι. Στο διάβολο κι' η

ύπηρεσία κι' όλα μπροστά σε σένα! Μάταια προσπάθησε να τον κάνει ν' αλλάξη γνώμη η Μαρία.

Τό πρωί, μόλις γλυκοχάραξε, ο Παναγής, παράτησε τις φυλακές, πήδησε σ' ένα αλογό και τράβηξε για τό Μεσολόγγι.

Στην ήρωική πόλη είχαν μάθει έγκαίρως τη μεταφορά της περίφημης νεραϊδας των Πενταγιών. Και βγήκαν, μικροί και μεγάλοι, ως την είσοδο της πόλεως για να την δούν.

'Η όμορφη της παινεμένης βλαχοπούλας έκανε σ' όλους βαθιά έντύπωση. — Άληθινή νεραϊδα!... Λέγανε οι Μεσολογγίτες.

— Λεβέντισσα με τα όλα της!...

— Άδικο την κατηγορούν την κοπέλλα. Δεν φαίνεται ίκανή για τό έγκλημα που της φόρτωσαν.

Τη λαχτάριζαν οι άντρες. Την κυττάζαν με ζήλεια και φόβο οι γυναίκες.

— Να η Λάμια που τρώει τους άντρες!...

Ωστόσο ένα ρεύμα συμπαθείας σχημάτιζε ύπέρ της ώραιας ύποδικης. Τα πράγματα άρχισαν να γίνονται εύνοϊκά.

'Ο Παναγής τριγυρίζοντας ανάμεσα στον κόσμο, άγνωστος μεταξύ άγνώστων, δεν έπαυε να λή με πάθος:

— Είναι άθώα!... Είναι ένας άγγελος!...

Την άλλη μέρα τό πρωί, τό κακουργιοδικείο Μεσολογγίου, ήταν άσφυκτικά γεμάτο κόσμο. Άκόμα και τό προσυλιό του, κι' ο δρόμος απ' έξω είχαν κατακλυστή από τους περιέργους, από άντρες και γυναίκες που ποθούσαν να ιδούν την όμορφοκοπέλλα που την βάρυνε ένα τόσο ανατριχιαστικό έγκλημα.

'Η άστυνομία βρισκόταν στο πόδι. Μόλις πρόβαλε η συνοδεία των χωροφυλάκων έχοντας στη μέση την Πενταγιώτισσα και τους δύο νεαρούς σελιγκάδες, μία κορυφή θαυμασμού έξέφυγε απ' τα στόματα όλου εκείνου του κόσμου:

— Όμορφη, όμορφη σαν νεραϊδα!... Τί σημασία έχει

άν φορούσε βλάχικα; — είχε φροντίσει να γίνη ασύγκριτα, όνειρεμένα ώραία αυτό τό τραγικό πρωινό της ζωής της.

Μήπως εκείνοι που θα την δίκάζαν, οι Μεσολογγίτες ένορκοί, δεν ήσαν άνθρωποι σαν τους Άλους, με σάρκα και όστά; Άντρες ήσαν κι' εκείνοι και τους άντρες τους τρελάινη η γυναικεία όμορφιά.

Φρόντισε λοιπόν να περιποιηθι τον εαυτό της και να κάνει πιο χτυπητή και πιο έπιθυμητή την φυσική όμορφιά της η πονηρή Πενταγιώτισσα.

Χτένισε τα μακριά, μεταξένια μαλλιά της, έρριξε στο κεφάλι της ένα κλαρωτό μαντήλι, σκούρο όμως για να φανέρωνη τό πένθος της, φόρεσε πένθιμα ρούχα, σαν χαροκαυμένη κοπέλλα που ήταν.

Τό ντύσιμό της αυτό, αν και άπλο και σεμνό, έκανε την καλλονή της να φαντάζε περισσότερο.

Τό χλωμό απ' την κλεισούρα της φυλακής πρόσωπό της έλαμπε σαν τό μελιχρό φεγγάρι του Αυγούστου, τό χιλιότραγουδημένο, τα φωτεινά της μάτια είχαν γύρω μαύρους κύκλους που τα κανανε πιο σκοτεινά, μα και πιο γλυκά. Στο λαιμό της τον αλαβάστρινο είχε κρεμάσει ένα χρυσό σταυρό, μοναδικό στολίδι της τη μέρα αυτή που θα κρινόταν η ζωή της, στολίδι που την έκανε να φαίνεται σεμνή, πονεμένη, θεοφοβούμενη.

Περπατούσε με τό λυγρό της κορμί ολόγιστο, σαν λαμπάδα. Μονο τό κεφάλι της κρατούσε έλαφροία γυριμένο στο στήθος της, σαν να την βάραινε ο πόνος για τό χαμό του άδερφού της.

Πως να μην ξετρελλαθούν οι Μεσολογγίτες στο αντίκρυσμά της; Ωστόσο τα ξεφωνητά και τον ψιθύρο του θαυμασμού εκ μέρους των αντρών, τα διέκοψε για μία στιγμή μία κραυγή σπαρακτική:

— Φόνισσα!... Φόνισσα!...

Ήταν η ξαδέρφη της η Τασούλα, που είχε κληθι ως μάρτυς στη δίκη.

'Η Μαρία την άκουσε. Σήκωσε τό κεφάλι της και της έριξε ένα βλέμμα λοξό, ένα απ' τα βλέμματα εκείνα τα βουδα

('Η συνέχεια όπισθεν)

Μαρία ή Πενταγιώτισσα

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)

που έχουν τη σημασία τους και λένε ώστόσο πολλά.

— Η καρμάνιολα σε περιμένει, κακούργα!... ξαναφώναξε με λύσσα η Τασούλα.

Δεν έβγαλε τσιμουδιά η Πενταγιώτισσα.

Απ' τους Πενταγιώτες είχαν φτάσει στο Μεσολόγγι πολλοί μάρτυρες. Πλάι στις συντρίφεις τους στέκοταν κάθε τόσο ο Παναγής, με τ' αυτιά τεταμένα. Τους είχε ξεχωρίσει έναν - έναν ο έρωτευμένος δεσποφίλακας και παρακλαινόντας τις κουβέντες τους. Και διαρκώς ένα όνομα άκουγε όταν μιλούσαν για τη Μαρία. Το όνομα του Τζουρτζή.

Τού μ' ήλπιε ψύλλοι στ' αυτά του δυστυχισμένου.

Όρες - ώρες τον έπιανε τρέλλα. Νά τη συκοφαντούσαν άραγε τη Μαρία λέγοντας πως ο Τζουρτζής ήταν ο άφεντης της καρδιάς της ή έλεγαν την αλήθεια;

Τότε... Τί ρόλο έπαιζε τότε αυτός ο κακορίζικος;

Τά μάτια του καρφώνονταν, κάθε τόσο, επίμονα στην Πενταγιώτισσα. Αγώνιζε...

Σάν κάτι να μάντεψε η Μαρία. Και σε μία στιγμή, λίγο πριν άρχιση η δική, του χαμογέλασε γλυκά...

Αυτό ήταν όλο. Ξετρελλάθηκε ο Παναγής!...

«Έμένα, μοναχά έμένα αγαπάει και κανέναν άλλο στον κόσμο!...» συλλαβίστηκε με σιγούρια.

★

Άρχισε η δική.

Έναν - έναν τους κάρφωσε με το βλέμα της, δικαστές κι' ένορκους, η Πενταγιώτισσα.

Είδε, τους ένορκους πρό πάντων, να την κοιτάζουν σαν καυένιο, σαν να τους είχαν ποτίσει μαγικό βοτάνι. Η ωμότητα της έκανε κι' έδω το θαύμα της. Και για να αποτρέλλαν την αβυσσώδη νοικοκυραίους του Μεσολογγίου, έβαλε σε λίγο σ' ενεργειατά μεγάλα μέσα: Τά δάκρυα!...

Εβγαλε ένα μαύρο, πένθιμο μαντήλι και το μάζεψε μέσα σε λίγα λεπτά!... Τράνταζαν τ' αναφυλλητά το τρόφαντο στήθος της. Έκλαιγε με την καρδιά της - τα χυλόν στην τσέπη τους οι γυναίκες τά δάκρυα - έκλαιγε και λαοκύνταζε, με τρέση, τους ένορκους. Τους κύτταζε κρυφά και σκέφτονταν:

«Είναι όλοι τους βαλαινταμένοι... Τους έχω πάρει όλους με το μέρος μου...».

Άρχισε η εξέταση των μαρτύρων της κατηγορίας. Τί μπορούσαν να πούν; Βρέθηκε βέβαια το πτώμα του Θανάση στο βάρανθο, αλλά καυένος δεν μπορούσε να θεωρησθή απολύτως ότι τον σκότωσαν οι τρελλοί με τον Τζουρτζή κι' ότι τους έβαλε η Μαρία να κάνουν το έγκλημα.

Ήθελε κατόπιν η σειρά των μαρτύρων υπερασπίσεως. Ήσαν όλοι φίλοι και θαυμαστά της Μαρίας. Κι' έκαναν ό,τι μπορούσαν για να τη σώσουν κι' αυτή και τους συνένοχους της.

Όταν κάλεσαν τη Μαρία ν' απολογηθή, η ωμορφη Βλαχοπούλα σηκώθηκε και κάρφωσε το πλάνο, το μαγνητικό της βλέμμα στους ένορκους. Σάπαινε. Φαινόταν σαν να είχε χάσει τη λογική της.

— Έμπρός, λέγε, Μαρία, της είπα με καλωσύνη ο πρόεδρος απολογήσου. Είν' αλήθεια πως έβαλες να σκοτώσουν τον αδερφό σου;

Λύγισε το κυπαρισσένιο κορμί

της Μαρίας, σαν να της ήρθε λιποθυμία. Βούρκωσαν τα ώρτια της μάτια.

Συγκίνησις βαθεία στο άκροατήριο.

Δικασταί κι' ένορκοι νοιώθουν συμπάθεια για την πενταμόρφη Βλαχοπούλα.

Με τρεμάμενη φωνή αρχίζει τέλος ν' απολογείται η Μαρία:

— Έγώ να κάνω τέτοιο πράγμα; (λυγμός). Έγώ να βάλω να σκοτώσουν τον αδερφό μου; (λυγμός).

Αχ, Θανάση, αδερφέ μου, που είσαι να τους πές πόσο σ' αγαπούσα; (λυγμός). Ας θύονται εκείνοι που μ' έστειλαν εδώ άδικα!... (ποταμοί δακρύων).

Η συγκίνησις φτάνει στο κατακόρυφο.

— Συνέχισε, λέει ο πρόεδρος στην Πενταγιώτισσα.

— Δεν έχω να πω τίποτε άλλο, κύρ. Πρόεδρε. Μακάρι να βρεθούν οι φονιάδες του αδερφού μου - αλλά φν' νάναι το χέμα που τον σκέπασε! - και να τιμωρηθούν σκληρά, όπως τους αξίζει!

Πνιγμένη στο κλάμμα κάθεται κάτω η Πενταγιώτισσα.

Κανέναν δεν άμφιβάλλει πιά για την απόφασί.

Πραγματικά, μετά την αγόρευσι του Εισαγγελέως και των δικηγόρων οι ένορκοι αποσύρονται για να συσκεφτούν και να εκδώσουν την απόφασί τους.

Περνά άρκετη ώρα.

Όλοι αγωνιούν.

Μά η Μαρία η Πενταγιώτισσα ελπίζει. Έπαιξε τόσο περίφημα το ρόλο της, έχυσε τόσα δάκρυα που θά την γλυτώσει.

Επί τέλους, ένορκοι και δικασταί, δαναυρίζουν στην αίθουσα. Η απόφασις είναι άθωωτική και για τους τρεις κατηγορούμενους.

Αναλύεται και πάλι σε δάκρυα η Πενταγιώτισσα. Αυτή τη φορά κλαίει τόσο απ' τή χαρά της.

Ο πρόεδρος των ένορκων την πλησιάζει με συμπάθεια.

— Είσαι άθωα, Μαρία! της λέει. Άδικα σ' έφεραν εδώ.

Η Μαρία σκύβει ντροπαλά το κεφάλι της. Έχει ταλέντο θεατρίνας ή τρομερή Βλαχοπούλα!...

Οι φίλοι της την πλησιάζουν, της σφίγγουν το χέρι και την συγχαίρουν.

— Τελείωσαν τά βάσανά σου, Μαρία!

Τά μάτια της Πενταγιώτισσας αστράφτουν.

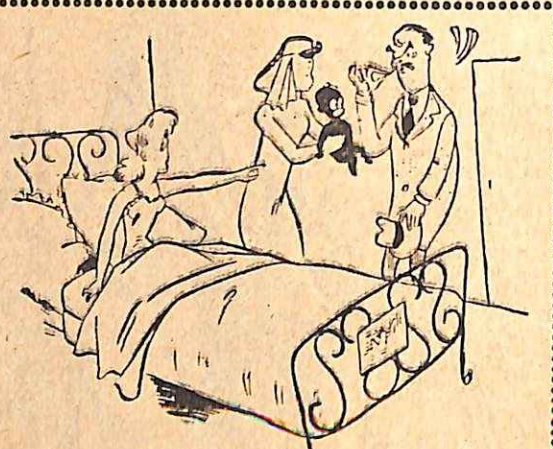
Τελείωσαν τά βάσανά της. Μά τώρα έχει ένα σκοπό στη ζωή της: Να εκδικηθή τους έδρους της.

Στο έρχόμενο τεύχος θά διηγηθούμε τα δραματικά περιστατικά της ζωής της Πενταγιώτισσας, μετά την άθωωσί της και την επίσημη στρόφή της στο χωριό της.

ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

Γεροντικοί έρωτες

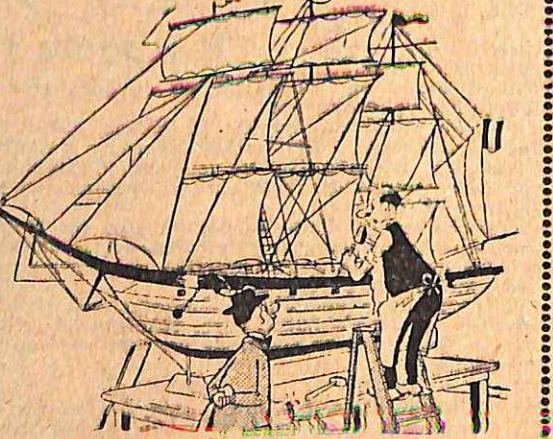
Μ' όλες τις άρνήσεις και τά μέτρα ασφαλείας που είχαν πάρει οι οικογένειές τους, ο Φραντσέσκο Βίτσι και η Τερέζα Μόρρα κατάφεραν να φύγουν από τά σπείτια τους - αλληλοσπηνθήσαν, όπως θέλεγε το αστυνομικό δελτίο - και πήγαν σ' ένα μικρό χωριουδάκι όπου έτέλεσαν τους γάμους τους. Αλλά, θά ρωτήσετε, τί το παράξενο υπάρχει σ' αυτή τη μικρή ιστορία; Τίποτε άλλο εκτός από το ότι οι δυο φλογεροί έρωτευμένοι έχουν ο καθένας έβδομημενη πέντε χειμώνες στη ραχή τους... Αλλά είναι Σικελιανοί και, ως γνωστόν, το αίμα των ανθρώπων της Σικελίας είναι πολύ θερμό...

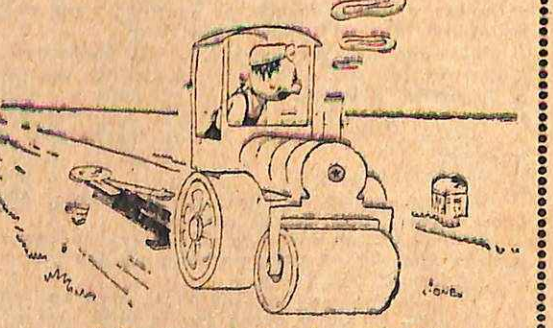
— Ξέρω καλά το φιλόπομπο χαρακτήρα σου και δεν θά μού φανή καθόλου παράξενο αν σου πέρουν απ' το μυαλό παράξενες ιδέες!...

— Τί σου είπε αυτόι οι ένορκοι. Δεν σκέπτονται πως μπορεί να έχουμε κι' εμείς βαλαινταμό! (Από τή «Ceci Paris»)

— Στην όρχή σκέπτεσαι να το κλείσω σε μπουγάκι, μα μω έγινε κάπως μεγάλο!... (Από τή «Bataille»)

— Πρόσεχε γιατί θά κάνω πίσω!... (Από τή «France Hebdo»)

Αναστάσιος Πολυζωΐδης

Από τά παιδιά της Μακεδονίας στά χρόνια της Τουρκοκρατίας, πολλά, πάραπολλά, έπαισαν, αργότερα, ρόλο στον πόλεμο της ανεξαρτησίας του Εικοσιένα και στά χρόνια του έλευθέρου βίου του τόπου μας.

Εν' απ' αυτά ήταν και ο Αναστάσιος Πολυζωΐδης που είχε γεννηθή στο Μελένικο κι' έχασε τον πατέρα του πολύ νέος, όταν δηλ. ήταν παιδί 16 χρόνων περίπου.

Εται ο νεαρώτατος Μακεδόνας βρέθηκε, τότε, προστάτης οικογένειας, άλλ' η σταθερή και δυνατή θέλησίς του να τά βγάλει πέρα στη ζωή και να γίνη κάτι όταν μεγαλώσει, τον έκαμε να δυναμώσει την προσπάθειά του για ν' αντιμετωπίση τις σκληρές οικονομικές ανάγκες του, την εποχή εκείνη.

Υπάρχει και άκούεται, ακόμα και σήμερα ένα σοφό λαϊκό ρητό: «Η θέλησις είναι το πάλν στον άνθρωπο. άκόμη και στα μικρά παιδιά!».

Αυτό, λοιπόν, το ρητό βρήκε πλήρη εφαρμογή στην ανέλιξι του Πολυζωΐδη, από την έφηβική του ηλικία, γιατί είδε ο νεαρός Μακεδόνας έφηθος θρέθηκε, τότε, ξέσφαινα, χωρίς το κυριότερο στήριγμα δηλ. χωρίς πατέρα, ωστόσο εξεδήλωσε ασυνήθιστο παιδικό κουράγιο.

Μιά μέρα είπε στη μάνα του, που έκλαιγε άδικόκα:

— Τί κλαίς τώρα, μάνα;

— Κλαίω, παιδάκι μου, γιατί ορφανέψες τόσο μικρός. Ποιός θά σε βοηθήσει τώρα να μάθεις γράμματα!

— Άκουσε, μάνα, της είπε τότε ο νεαρός Τάσος. Έγώ θά μάθω γράμματα γιατί θέλω να μάθω, έστω κι' αν δεν έχω προστάτη. Ένώ πολλά παιδιά που έχουν προστάτη και περιουσία, δεν καταφέρνουν να μάθουν γράμματα γιατί δεν θέλουν.

Η μάνα του τότε, έμεινε κατάπληκτη για την ανεπάντεχη αυτή απάντησι του νεαρού παιδιού της που κατώρθωσε, με την άσημαντη μητρική βοήθεια να μάθει καλά τά στοιχειώδη γράμματα.

Έπειτα, εργάστηκε για λίγο διάστημα ο νεαρός Πολυζωΐδης και ύστερα, με τις οικονομίες του κατώρθωσε να πάη στο Πανεπιστήμιο της Γολιγγής όπου εθροιάσθηκε στις σπουδές του, έχοντας συμμαθητάς και τους Ά. Σάββη, Ψύλλα, Φαρμακίδη και Μαύρο που τον θαύμαζαν για την εξαιρετική του φιλομάθεια.

Μετά, ο Πολυζωΐδης πήγε στο Βελόλινο όπου συμπλήρωσε τις φιλολογικές και νομικές σπουδές του και κατά τά τέλη του 1920 μυήθηκε στη Φιλική Έταιρεία.

Όταν άρχισε η ελληνική επανάσταση, ο Μακεδόνας αγωνιστής έσπευσε στην Έλλάδα και έφτάσε στο Μεσολόγγι τον Αύγουστο του Εικοσιένα.

Έγινε γραμματέας του Άλ. Μαύρου κορδάτου και γενικά προσέφερε σδόν άπελευθερωτικό Άγώνα ένα σωρό σπουδαίες υπηρεσίες.

Οι έχθροί του, που εύκολα παρουσιάζονται σε κάθε ζηλευτή ανέλιξι, τον φθονούσαν και έλεγαν:

— Στρατηγός του Γραφείου...

Άλλ' ο Πολυζωΐδης τους περιφρόνυσε. Και μόνο στην περιφρόνησι έβρισκε το ισχυρότερο όπλο που έξουδετέρωνε κάθε τιποτένιο και άποτυχημένο φθονερό που δεν κατώρθωνε να δημιουργήση και να επιτύχη τίποτε δικό του το αξιόλογο και έσπουσε με λύσσα βλεπόντας την έπιτυχία του Άλ. Μαύρου. Τέτοια συνέβησαν πολλά στον Άγώνα. Ο Πολυζωΐδης, τότε, στην διάρκεια του Άγώνος ήταν θαυμαστής του Κολοκοτρώνη.

Γι' αυτό και όταν έγινε πρόεδρος του Δικαστηρίου όπου παρεπέμφθη με τον Πλαπούτα, ο έδρος στρατηγός του Μαυρομάτη, επί εσχάτη προεδρία (1) άγανάκτησε και έξεσπάσθηκε για ν' άπνευμηθή το δίκη και ν' αποκατασταθή η τιμή και η αξιοπρέπεια στον μεγάλο Έλληνα που έδόσε τά έλληνικά όπλα και αγωνίστηκε επί πολλά χρόνια για την έλευθερία της Πατρίδος του.

Οι συκοφάντες, τότε, ώργισαν για να φάνε τον δεξαομένο Κολοκοτρώνη. Άπερίγραπτη αγανάκτηση μίσους είχε δημιουργηθή μέσα και έξω από το δικαστήριο κατά των κατηγορών που ήθελαν να παρυστήσουν ότι τάχα ο Κολοκοτρώνης και ο Πλαπούτας άποπεισάθηκαν να οργανώσουν επαναστατικό

Καλά, έμένα βρήκαν να κάνουν ύπουργό; Χάθηκαν τόσοι άλλοι άνδρες και μάλιστα καλύτεροι από μένα;

Και τότε ο Σούτσος, τούδωσε την απάντησι:

— Φαίνεται, κύριε ύπουργέ, δεν θά βρήκαν τους καλύτερους και θέλουν σάς!...

Στη μεταπολίτευσι του 1922, ο Πολυζωΐδης εκράτησε σάσι συντηρητική, εν και ήταν από τους δεξαομένους με τον Όθωνα.

Είχε αποφασίσει τότε να μείνη αποτραβηγμένος από το δημόσιο βίο, άλλ' η Κυβέρνησις Βούλγαρη τον έπεισε να προσφέρει τις υπηρεσίες του, ως νομάρχης.

Στενοχωρημένος απ' την πίεσι, ο Πολυζωΐδης, είπε στον τότε ύπουργό των Έσωτερικών:

— Είσαστε Ικανοί να ρηίτε και στο εκροταφείο να με κυνηγάτε!...

Φυσικό, έγινε, το άπάντησεν ο δεξαομένος Ζαΐμης άφοδ σεις οι κληρικόφρονες διδάσκετε και την Δευτέρα Παρουσία!...

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

κίνημα κατά της Βασιλικής Άντιδυσιλίας και του καθεστώτος.

Έτσι, τά «σκάγια» πήραν και τον ύπεροχο πρόεδρο της δικής Πολυζωΐδης που εξανέστη για την τεραστία άδικία που γινότανε. Τά πάθη της εποχής έκείνης φούντωσαν τόσο ώστε βρέθηκαν και έφημερίδες να θίξουν και την άγνοιάτη ύπόληψι του Πολυζωΐδη.

Κάποια έγραψε ότι «ο Πολυζωΐδης διά να επιδειχθή έφένεν εις την δική και την άρραβωνιαστικήν του!».

Κάποια άλλη, επίσης, έγραψεν ότι στη διαδικασία «είχε το νού του στο κορτίσι του» και προσέθετε:

«Ο κ. Πολυζωΐδης ήτο άπρόσεκτος εις τάς συζητήσεις. Δεν έπρεπε να τοποθετήση, άντικρύ της προεδρικής έδρας, εύμορφον νεανίδα, όπολιαν άγαπών και θέλων να νωμευθή μετ' όλιγον, ήτένις συχνά!...».

Η δε άδιάλλακτη «Άθηνά» έγραφε: «... Δεν εντράπη, άρα γέ, ο κ. Πολυζωΐδης να παρυσύρη εις το θέατρον της δημοσιότητος σεμνήν και άτολμον κόρην!...».

Άλλ' ο Πολυζωΐδης έμεινεν άτάραχος και άπαθής μπροστά στις τρεπείνες αυτές επιβείσεις και στις πιέσεις που ύπέστη για να δικάση τον Κολοκοτρώνη και σε μία στιγμή έβροντοφώνησε από την προεδρική του έδρα:

— Περιφρονώ τους έμπαθείς! Θά πράξω το καθήκον μου σύμφωνα με την συνείδησί μου! Είμαι ύπερήφανος για την αξιοπρέπεια και την ανεξαρτησία του δικαστηρίου!

★

Στά χρόνια του Όθωνος ο Πολυζωΐδης υπηρέτησε την Πατρίδα ως ύπουργός, δύο φορές, της Παιδείας και των Έσωτερικών.

Την πρώτη φορά, στα 1837, όταν τον κάλεσαν να πάη να όρκωθή στο Παλάτι, για να περαλάσθ το ύπουργείο της Παιδείας, πολύ λίγη διάθεσι έδειξε για να γίνη ύπουργός.

Μόλις πήγε στο σπίτι του, ο λοχαγός Σκαρλάτος Σούτσος, ύπασπιστής του Όθωνος του ανήγγειλε ότι έπρεπε να παρυσύσθ στη βασιλέα για να όρκωθή. Ο Πολυζωΐδης εξαφινάστηκε που έχανε την περιπόθητη ηουχία του και είπε στο βασιλικό ύπαυστή, άφελέστατα:

— Καλά, έμένα βρήκαν να κάνουν ύπουργό; Χάθηκαν τόσοι άλλοι άνδρες και μάλιστα καλύτεροι από μένα;

Και τότε ο Σούτσος, τούδωσε την απάντησι:

— Φαίνεται, κύριε ύπουργέ, δεν θά βρήκαν τους καλύτερους και θέλουν σάς!...

Στη μεταπολίτευσι του 1922, ο Πολυζωΐδης εκράτησε σάσι συντηρητική, εν και ήταν από τους δεξαομένους με τον Όθωνα.

Είχε αποφασίσει τότε να μείνη αποτραβηγμένος από το δημόσιο βίο, άλλ' η Κυβέρνησις Βούλγαρη τον έπεισε να προσφέρει τις υπηρεσίες του, ως νομάρχης.

Στενοχωρημένος απ' την πίεσι, ο Πολυζωΐδης, είπε στον τότε ύπουργό των Έσωτερικών:

— Είσαστε Ικανοί να ρηίτε και στο εκροταφείο να με κυνηγάτε!...

Φυσικό, έγινε, το άπάντησεν ο δεξαομένος Ζαΐμης άφοδ σεις οι κληρικόφρονες διδάσκετε και την Δευτέρα Παρουσία!...

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΜΕΣΑ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ ΤΗΣ ΣΥΚΩΣΕΩΣ

Μιά εδυνήρη και άντικαταστατική δερματική πάθηση

Η σύκωσις είναι μία σοβαρά-τάτη, εξαιρετικά εδυνήρη και πολύ δύσκολα θεραπευομένη — ως προχθές τουλάχιστον — δερματική πάθηση, που συνίσταται σε μία φλεγμονή του θύλακος των τριχών, ώριμμένων τριχών, μερών του σώματος, καθώς και του περίεργου δερματικού ιστού.

Η φλεγμονή του θύλακος των τριχών — περιεργή — οφείλεται κατά γενικό σχεδόν κανόνα στο σταφυλόκοκκο, εμφανίζεται δε, κατά την καθηγητική Σαμπουρά, μόνο στα μέρη όπου υπάρχει πυκνό και σκληρό τρίχωμα. Στα μέρη που καλύπτονται από μαλακό τρίχωμα ή απλό χνούδι η σύκωσις είναι σπανιότατη.

Οι επιστήμονες διακρίνουν τρία είδη σύκωσης:

1) Τη σύκωσι του μύστακος, που εμφανίζεται στο κάτω μέρος της μύτης και εξαπλώνεται βαθμιαία δεξιά και αριστερά.

2) Την ετερόπλευρη, που προσβάλλει τη μία μόνο παρειά, αρχίζοντας συνήθως από τη βάση του γενείου.

και 3) την αμφίπλευρη, που προσβάλλει ολόκληρο το πρόσωπο και μπορεί να εξαπλωθεί στα φρύδια, στα μαγουλάκια και στο τριχωτό μέρος του κεφαλιού.

Άλλα μέρη, όπου εμφανίζεται η σύκωσις, είναι οι μασχάλες, το στήθος, όταν σκεπάζεται από πυκνό και σκληρό τρίχωμα και το κάτω μέρος της κοιλιάς.

Φαίνεται βέβαιον σήμερα ότι όλες οι σύκωσις του μύστακος και του γενείου (οι περισσότερες αρχίζοντες από εκεί και κατόπιν επεκτείνονται σε όλα τα μέρη του σώματος) εμφανίζονται έπειτα από ένα άσθμα ή ασήμαντο συνάχι.

Η εμφάνισή τους γίνεται συνήθως κατά τον ακόλουθο τρόπο:

Ο άσθενής παρουσιάζει, μετά το τέλος του συνάχου, μερικές φλύκταινες, που αναπαύονται με μεγάλη ευκολία. Άλλα κατόπιν εκφυλίζονται, μόνες τους και ο έρεθισμός φαίνεται ότι πέρασε οριστικά. Οχι σπάνια, όμως, ένα δεύτερο και κάποτε τρίτο, ακολουθούν το πρώτο συνάχι. Οι φλύκταινες επανεμφανίζονται τότε κι' αυτή τη φορά δεν εξαφανίζονται, όπως την πρώτη. Η σύκωσις έχει εγκατασταθεί πια οριστικά. Και η εξέλιξή της δεν είναι εύκολη, όπως θα ήταν αν γινόταν η κατάλληλη θεραπευτική αγωγή από την πρώτη φορά.

Ένα χαρακτηριστικό της σύκωσης του μύστακος είναι ότι σπανιότατα εξαπλώνεται στο στήθος και τα μασχάλα. Κατά κανόνα, δεν παρατηρείται ταυτόχρονα στο ίδιο άτομο σύκωσις του μύστακος και των παρειών.

Στη σύκωσι των παρειών εμφανίζεται συνήθως στην αρχή μία μόνον φλύκταινη ή μία κοκκινωπή και σκληρή πλάκα. Άλλα άμέσως έπειτα κάνουν την εμφάνισή τους πολλές άλλες φλύκταινες. Η σύκωσις μπορεί να εντοπισθεί στο ένα μόνο μάγουλο ή να επεκταθεί και στα δύο. Και στη μία και στην άλλη περίπτωση η άσθενεια παρουσιάζει περιόδους άκμης και υφέσεως. Σε κάθε περίοδο άκμης, οι φλύκταινες πολλαπλασιάζονται, κι' απλώνονται σε μεγαλύτερη έκταση.

Η σύκωσις, όταν βρίσκεται στην περίοδο της άκμης, συνοδεύεται από ισχυρότατο πόνο, που κάνουν μαρτυρική τη ζωή του άσθενούς.

Παλαιότερα, για τη θεραπεία της σύκωσης, γινόταν χρήση αλοιφών, που βασίζονταν είτε στο κίτρινο οξείδιο του υδραργύρου, είτε στο βάλσαμο του Περού, είτε στο θειικό χαλκό, είτε στο θειικό ψευδάργυρο. Τα αποτελέσματα όλων αυτών των φαρμάκων ήταν αδέσια και γι' αυτό έχουν εγκαταλειφθεί εντελώς. Σήμερα γίνεται χρήση των αντιβιοτικών φαρμάκων, που προέρχονται από τις μούσες και πού, μ' όλο που, ν' έχουν ειδική μικροβιοκτόνο δύναμη, σταματούν, όμως, την ανάπτυξη των μικροβιακών οργανισμών και συνεπώς έμμεσα στην εξολοθρεύση των.

Στην προκειμένη περίπτωση, γίνεται χρήση πενικιλίνης και θυροτρίνης σε τοπικές εφαρμογές με άριστα αποτελέσματα (θεραπεία της σύκωσης μέσα σε λίγες βδομάδες). Σε βαρύτερες περιπτώσεις (γενικότερης μόλυνσης του οργανισμού) ενδείκνυται ο ένεσις σταφυλόκοκκικής ανατοξίνης, πενικιλίνης και άσπεργιλίνης.

Οι έφαρμογές πενικιλίνης (ιδίως αλοιφές ή διαλύσεις), καθώς και οι αλοιφές με σουλφαμίδες προκαλούν κάποτε την εμφάνιση εκζέματος και γι' αυτό δεν πρέπει να χρησιμοποιούνται παρά μόνο κατόπιν εντολής και υπό τον έλεγχο γιατρού.

Κατά την περίοδο της άσθενειας απαγορεύεται ρητά το ξύρισμα με κοινό ξυράφι. Ο άσθενής μπορεί, όμως, να ξυρίζεται με ηλεκτρικό ξυράφι, που πρέπει ν' απολυμαίνεται απαραίτητως πριν και μετά τη χρησιμοποίησή του.

Μετά το ξύρισμα, είναι καλό να επάλειψετε την πάσχουσα περιοχή του προσώπου με μία διάλυση καμφορούχου οινόπνευματος ή με βάμμα ιωδίου στην ακόλουθη αναλογία:

Μεταλλικό ιώδιο: 1 γραμμάριο
Οινόπνευμα 60 βαθμών: 100 γραμμάρια.

Μπορείτε επίσης να χρησιμοποιήσετε το ύδωρ του Αλμπέρτου σε άσθενή διάλυση. (Το μειονέκτημα αυτής της διαλύ-

σεως είναι ότι δίνει μία πρασινωπή χροιά στην επιδερμίδα). Οι νεώτερες ιστολογικές έρευνες απέδειξαν ότι η σύκωσις είναι άσθενεια τελείως επιφανειακή και δεν προχωρεί ποτέ σε βάθος, δεν προσβάλλει, δηλαδή, τα βαθύτερα στρώματα του δέρματος. Παρά το γεγονός αυτό, είναι ανάγκη ν' αντιμετωπισθεί από την πρώτη στιγμή, γιατί τότε μόνον η θεραπεία της είναι ταχεία και οριστική.

Δόκτωρ ΛΕΦΕΒΡ

☉☉

Οι «άκτινες Μ» και τα ψυχικά φαινόμενα

Έφωτισθη από ένα Εύρωπαϊο επιστήμονα ένας νέος τύπος φαινομένων, που μπορεί να συλλάβει και να μετρήσει τις παραμικρότερες εκπομπές ενέργειας από ζωντανούς οργανισμούς. Δεν είναι γνωστός λεπτομερώς ο τρόπος της λειτουργίας του. Πάντως, η συσκευή αυτή είναι ικανή να κατατάξει και να μετρήσει το μήκος κύματος της ενέργειας που αποδίδει ένα και μόνον κύτταρο! Οι άσθενέστερες αυτές ακτινοβολίες έχουν μήκος ανάμεσα στις ακτινές γάμμα και Χ, ονομάστηκαν δε «άκτινες Μ».

Οι ειδικοί προσπαθούν τώρα να βρουν τη σχέση τους με τα ψυχικά φαινόμενα (την τηλεπάθεια, τη μεταίστιση σκέψης, κ.λ.π.). Φαίνεται πιθανόν ότι μπορεί να μεταβληθούν τη σύστασι των ατόμων της ύλης.

Το πηδάλιο του πεδίου

Η ταχύτης ανάπτυξης του πεδίου μας, όταν μάς χτυπήσουν στο γόνατο μ' ένα σφυράκι, είναι ανάλογη προς το άσστημα, προκειμένου για άτομα ηλικίας 6—20 ετών. Μετά το είκοστο όμως έτος, δεν υπάρχει πια κανονική τέτοια αναλογία. Αυτό απέδειξαν οι έρευνες δύο Αμερικανών νευρολόγων, του Πανεπιστημίου του Έμπορ.

Τα λείψανα της Ατλαντίδος

Μία σουηδική αποστολή συμπλήρωσε τελευταίως μία έρευνήσι του βυθού του Ατλαντικού Ωκεανού κι' έ-

φερε στην επιφάνεια αρκετά δείγματα των γεωλογικών στρωμάτων που τον αποτελούν. Η ανάλυσή τους έ' απαιτήσει αρκετά χρόνια, ελπίζεται όμως από πολλούς ότι θα δώσει αποδεικτικά στοιχεία της ύπαρξης της θρυλικής ηπείρου Ατλαντίδος και της καταστροφής της από κάποιο φοβερό κατακλυσμό. Έξ' άλλου, προτεινόμενοι άλλες έρευνήσεις, με το σκοπό ν' ανακαλυφθούν κτίρια, έργα τέχνης κι' άλλα δείγματα ανώτερου πολιτισμού του Ατλάντου, που θα διατηρούνται πιθανώς σε καλή κατάσταση, θαμμένα στο βυθό του Ωκεανού.

Έλαττώνεται η αντίληψις:

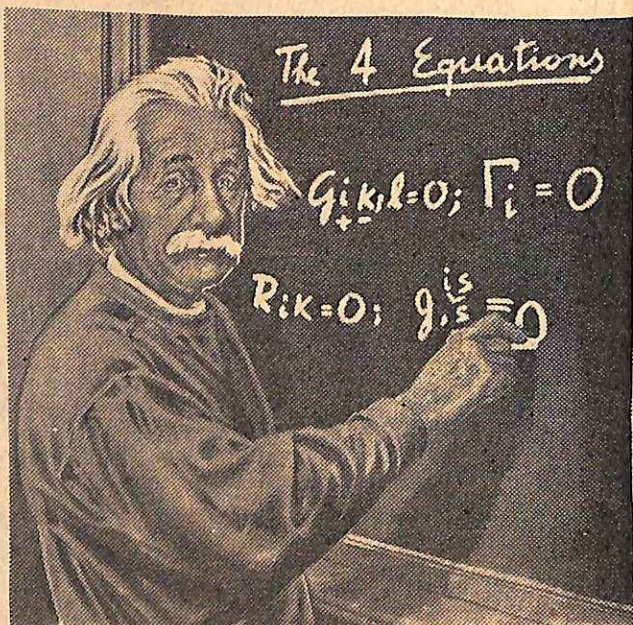
Μολονότι στις ανώτερες και πιχ μορφωμένες κοινωνικές τάξεις γεννώνται λιγότερα παιδιά, δεν ελαττώνεται ο μέσος όρος αντίληψης της ανθρωπότητας. Αυτό βεβαιώνει τουλάχιστον ο Άγγλος δόκτωρ Βέρνι, Ένας συνάδελφος του όμως, ο σερ Τούρελ Μπάρτ, διαφωνεί μαζί του κι' υποστηρίζει ότι στο τέλος του αιώνα μας, η αναλογία των πνευματικών ανώτερων παιδιών θάναί η μισή απ' όση ήταν το 1920, ενώ επεναντίας θάχουν διπλασιασθεί οι διανοητικώς καθυστερημένοι. Το μέλλον θα δείξει ποιος απ' τους δυο έπισημένους έχει δίκιο.

Τι βλάπτει τους καρδιακούς

Η μελέτη 240 καρδιακών έπείσε τέσσερις γιατρούς του Νάσβιλ των Ηνωμένων Πολιτειών, ότι ο καπνός, ο καφές και οι ακανόνιστες συνήθειες του φαγητού δεν έχουν καμμία επίδραση κι' αυτή την περίπτωσι. Έκείνο που έχει σημασία για τους καρδιακούς, είναι η όσο το δυνατόν γρηγορότερη θεραπεία τους. Οι άγροτες πεθαίνουν απ' την καρδιά τους δυο φορές συχνότερα απ' τους κατρίκους των πόλεων, γιατί δεν έχουν την ευγεία να εισαχθούν σε νοσοκομεία μέσα σε 24 ώρες απ' την εκδήλυσή της καρδιακής κρίσεως.

Οι περιττές ένσταλάξεις

Οι γιατροί κλίνουν σήμερα προς τη γνώμη ότι δεν είναι πια αναγκαίος σαν άλλοτε οι ένσταλάξεις νιτρικού άργύρου μέσα στα μάτια των νεογνών βρεφών, έφόσον έχουν έλαττωθεί πολύ οι κίνδυνοι της μόλυνσεως. Άλλωστε, κι' αν ακόμα εκδηλωθεί μόλυνσις, καταπολεμάται με πενικιλίνη και σουλφαμίδες.

ΟΙ 4 ΕΙΣΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΙΝΣΤΑΙΝ

«Ένας σοφός, πολύ σοφός για την εποχή μας». Έτσι χαρακτηρίζει ένα γαλλικό περιοδικό τον Αϊνστάιν, που αναστάτωση τελευταίως και πάλιν τον κόσμο με την καινούργια του θεωρία της σχετικότητας. Θα ήταν περιττό κάθε προσπάθεια απολοποίησης της θεωρίας αυτής, γιατί έλαχιστα είναι εκείνοι που μπορούν να την κατανοήσουν απόλυτως. Πάντως στις 4 εξισώσεις, περιλαμβάνεται, ούτε λίγο ούτε πολύ, η έρμηνεια του Σύμπαντος. Αναφέρονται στις σχέσεις που υπάρχουν μεταξύ βαρύτητας, φωτός και ηλεκτρομαγνητικών φαινομένων. Δεν μένει πια παρά να αποδείχθει με έρευνες η ορθότης της καταπληκτικής θεωρίας.

Η περιποίησης των ματιών

Τα αποτελέσματα των συ-
χνών έρεθισμών

Ο περίφημος Γάλλος οφθαλμολόγος δόκτωρ Ρικάρ, που μπορεί να καυχήθει ότι έχει εξετάσει, κατά τη διάρκεια της μακράς σταδιοδρομίας του, περισσότερα από 200.000 ζευγάρια άρρωστα μάτια, σ' ένα υπόμνημα που υπέβαλε στην παρισινή Ιατρική Ακαδημία διαμαρτύρεται για την περιεχόμενη στη σελίδα 847 του «Ιατρικού Λαρούς του 20ου αιώνα» διαβεβαίωσι, που αναφέρει επί λέξει τα εξής: «Πολλοί άνθρωποι πιστεύουν ότι είναι καλό να πλένουμε χωριστά τα μάτια, πρώτ' και βράδυ. Καμμία ανάγκη δεν επιβάλλει αυτό το ιδιαίτερο πλύσιμο των ματιών».

Ο δόκτωρ Ρικάρ υποστηρίζει, λοιπόν, ότι στην προκειμένη περίπτωση, πρόκειται για μία χονδροειδή και αντίεπισημονική πλάνη.

«Πλένουμε τα δόντια, παρατηρεί, με μία δοντοκρέμα. Άλλα και τα μάτια επίσης απαιτούν τις ιδιαίτερες φροντίδες τους. Η υγιεινή των ματιών ήταν γνωστή κατά την αρχαιότητα. Δυστυχώς, χάθηκε στις ήμερες μας, όπως και πολλά άλλα πράγματα».

Ο Πετρώνης, ο περίφημος διατητής της ανδρικής κομψότητας κατά την εποχή του Νέφανος, είχε στην υπηρεσία του κορίτσια, που, σε ώριμες ήμερες και νύχτες, πηγαίαν στην έξοχή, φορώντας λευκά γάντια στα χέρια τους και μάσκες ειδικά φυτά και άνθη, που τα παρσκεύαζαν κατόπιν με διαφόρους τρόπους για τα μάτια του κυρίου τους.

«Είπε θλιβερό, παρατηρεί ο δόκτωρ Ρικάρ ότι, στην εποχή μας, που γνωρίζε, ωστόσο, ότι περισσότεροι από 8.000 νοσούντες κοκκοί περιέχονται μέσα σ' ένα κυβικό έκατοστόμετρο αέρος, κανείς δεν σκεφτείται ν' αφαιρώση μερικά λεπτά της ώρας την ήμερα για να περιποιηθεί τα μάτια του».

Κατά το δόκτωρα Ρικάρ, τα δάκρυα, που αποτελούν το φυσικό μέσον καθαρισμού των ματιών, δεν έπαρκουν στον ποσορισμό τους και πρέπει να τα υποδοθήσουμε με άλλα μέσα.

Ο μεγαλύτερος κίνδυνος για τα μάτια προέρχεται από τις σκόνης, που έχουν πολλαπλασιασθή σε μεγάλο βαθμό στην εποχή μας.

Η σκόνη κολλάει στα βλέφαρα και προκαλεί παντός είδους έρεθισμούς. Κατά το δόκτωρα Ρικάρ, περισσότεροι από 80% μεταξύ των ανδρών και των γυναικών έχουν τον σκληρωτικό χιτώνα διάστικτο με κόκκινα ινίδια και την άκρη των βλεφάρων έρεθισμένη.

Η σκόνη μπορεί, μάλιστα, να φράξει τους αγωγούς των δακρύων και να προκαλέσει έρεθ ή πυώδεις βλεφαρίτιδες, που θεραπεύονται πολύ δύσκολα.

Οι έρεθισμοί αυτοί, επαναλαμβανόμενοι συχνά, περιορίζουν βαθμιαία την όπτική ικανότητα του ματιού και κάνουν άσποαίτητα τα γυαλιά.

«Είμαι απόλυτα βέβαιος, παρατηρεί ο δόκτωρ Ρικάρ, ότι τρία άτομα στα τέσσερα, μεταξύ εκείνων που φορούν γυα-

λιά, θα μπορούσαν να μην αισθανθούν την ανάγκη τους, αν έπαρναν μερικές πολύ απλές φροντίδες για τα μάτια τους».

Το χλιαρό νερό, που πολλές γυναίκες χρησιμοποιούν για το πλύσιμο των ματιών, δεν τα καθαρίζει εντελώς. Υπάρχουν, τουναντίον, φάρμακα, που, εκτός από τις απολυμαντικές των ιδιότητες, ζωηρεύουν τα διάφορα μέρη του ματιού και τονώνουν τη λάμψη του.

«Αυτά τα φάρμακα, υποστηρίζει ο δόκτωρ Ρικάρ, οποιαδήποτε κι' αν είναι τα όνοματά, που τους έχει δώσει η σύγχρονη φαρμακοποιία, βρίσκονται μέσα στη φύσι και είναι εύκολο στον καθένα μας να τα προμηθευθεί. Τα όνοματά τους είναι: χαμομήλι, τσάι του βουνού (δχι το ξηρό τσάι του εμπορίου), μολόχα, άνθη τριανταφυλλιάς, φύλλα κουφοξυλιάς...».

Ένα εκχύλισμα αυτών των φυτών είναι το καλύτερο μέσον καθαρισμού των ματιών. Οι γυναίκες ιδίως έχουν ένα λόγο παραπάνω για να περιποιούνται τα μάτια τους. Με αυτό τον τρόπο τονώνουν τη λάμψη τους και ομορφαίνουν το βλέμμα τους.

Ο δόκτωρ Ρικάρ, βασιζόμενος στη μακρά πείρα του, υποστηρίζει ότι, όσο το μάτι είναι πιο ανοιχτόχρωμο, τόσο μεγαλύτερη ευρωστία και άντοχη παρουσιάζει ο οργανισμός μας. Τα πολύ σκούρα μάτια, παρατηρεί, έχουν κάτι το νοσηρό και συναντώνται συνήθως σε άτομα που ο οργανισμός τους παρουσιάζει κάποιας ανωμαλία.

Μία άλλη παρατήρησις του είναι η εξής: «Όταν το ένα μάτι είναι πιο σκούρο από το άλλο, η αντίστασις πού παρουσιάζει το αντίστοιχο μέρος του σώματος είναι μικρότερη από του αντίθετου. Όλα τα όργανα που βρίσκονται σ' αυτό το μέρος έχουν κάποιο έλάττωμα στη σύστασι ή στη λειτουργία των».

☉☉

Οι άθληται δεν χρειάζονται πολύ φαί

Υπήρχε ανέκαθεν η γνώμη ότι οι δρομείς, οι πυγμάχοι και γενικά οι άθληται έχουν ανάγκη να τρώνε πολύ περισσότερο απ' τους άλλους ανθρώπους. Αυτοί που έλαβαν μέρος στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Βερολίνου του 1936, έφθασαν στο μέγιστον όριον καταναλώσεως τροφίμων, με 7.300 θερμίδες την ήμερα κατά μέσον όρον (ποσότης που απέδιδε ενέργεια αρκετή για να τρέξουν 160 χιλιόμετρα με μέτρη ταχύτητα).

Η μεταπολεμική όμως έλλειψις τροφίμων έκαμε τους ειδικούς διατροφολόγους να σκεφθούν ότι οι άθληται δεν έργάζονται πολύ στην πραγματικότητα, από άποψης καταναλώσεως τροφίμων, κι' έπομένως ότι δεν χρειάζεται να τρώνε πολύ. Η άποψις αυτή απέδειχθη και με σχετικά πειράματα.

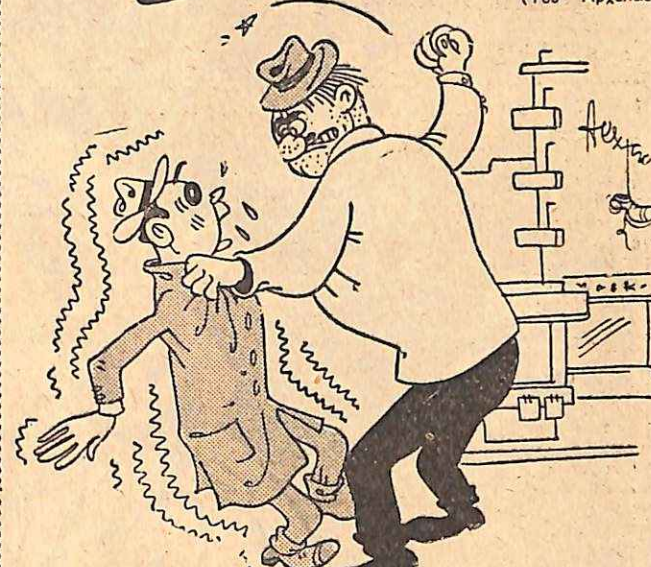
Διαπιστώθηκε έξ' άλλου ότι οι δρομείς ταχύτητας και οι άλλοι είναι συνήθως τύποι ανήσυχου και χρειάζονται περισσότερη τροφή, ενώ απαντώντας οι μαραθωνοδρόμοι και γενικά οι δρομείς άντοχής είναι ήσυχου, φλεγματικοί και μάλλον λιτοδίαιτοι.

Κατά της νέσευ του Πάρκινσον

Το εμπενανθράν, ένα φάρμακο αντιελαργικό, απέδειχθη αρκετά αποτελεσματικό κι' εναντίον της νόσου του Πάρκινσον, μίας παθήσεως του νευρικού συστήματος που θεωρείται άθεράπευτη. Χρηγήθηκε σε 8 άρρωστους, επί 3—14 μηνες, κι' είχε ευεργετική επίδρασι σε όλους. Φαίνεται όμως ότι τα αποτελέσματά του διαρκούν μόνον επί όσον καιρό το παίρνει ο άρρωστος.

Τελωτοθεραπεία

(Του Άρχελαου)

— Είνε απ' το κρύο, ρέ, πού... τρέμω! Μή θαρρείς πως σε φοβάμαι!...

Ο λωποδύτης: Ευτυχισμένη άνθρωπε! Έτσι μοῦρ-
χεται να μπά κι' εγώ κάτω απ' τό... πάπλωμα μ' αυτό το
κρύο!...

— Φτάνει, γυναικούλα μου! Δεν κρυώνω πιά... Έγινα...
φούρνος!...

ΕΝΑ αγοράκι 14 χρό-
νων έφαχνε μιά μέ-
ρα σ' ένα δάσος,
κοντά σ' ένα χωριό, γιά νά
δρῇ μανιτάρια, όταν συ-
νάντησε ένα συνομήλικό
του κοριτσάκι πούκανε
τὴν ἴδια δουλειά.

— Εἶσαι τυχερός! τοῦ
εἶπε ἡ μικρή. Μάζεψες βλέ-
πω, ἀρκετά μανιτάρια. — Ε-
γὼ δὲν εὗρηκα οὐτ' ἓνα.

— Θέλεις νά σοῦ δώσω
τὰ δικά μου; πρότεινε
ντροπαλά τὸ αγοράκι.

— Ἀ, ὄχι! Καλύτερα νὰ τὰ μοιραστοῦμε...

Κάθισαν χάμω καὶ μοιράστηκαν τὰ μανιτά-
ρια. Τὸ κοριτσάκι πήρε τὰ μεγαλύτερα, γιὰτὶ
ἦταν ὡμορφο, καὶ τὸ ἀγόρι πού ἦταν ἀσχημο,
πήρε τὰ πιό μικρά.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε ἔπειτα ἡ κοπελλίτσα. Εἴ-
σαι καλὸ παιδί. Πῶς σὲ λένε;

— Βικτόρ. Κι' ἐσένα;

— Λεοντίν... Εἶσαι πλούσιος;

— Ὁχι. Ἐγὼ μόνο 17 φράγκα.

— Ἐγὼ ἔχω 70... Μὰ δὲν μὰς φτάνουν νά
παντρευτοῦμε... Ἀς εἶνε, ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, κι' ἄς
εἶσαι φτωχός!

Κι' ἡ Λεοντίν, ἡ πλούσια, φίλησε γλυκὰ στὰ
μάτια τὸ φτωχὸ Βικτόρ.

— Θὰ μοῦ δώσης πίσω τὸ φιλὶ ὅταν μεγαλώ-
σης, τοῦ εἶπε. Θάνε τότε χίλιες φορές καλύτερο...

Τοῦ χαμογέλασε καὶ χάθηκε πίσω ἀπ' τὰ δέν-
τρα. Τότε τὸ αγοράκι ἀκούμπησε τὰ χέρια του
στὴν καρδιά του. Τοῦ φαίνόταν σάν νά τραγου-
δοῦσε ἐκεῖ μέσα ἓνα πουλί...

Τί εὐτυχία! Ἐνα φιλὶ στὰ μάτια!... Μήπως
ἦταν ὄνειρο;... Πῶς ἦταν δυνατόν ἓνα τόσο πλού-
σιο κι' ὡμορφο κοριτσάκι νά φιλήσῃ αὐτὸ τὸν
ἀσχημο καὶ φτωχό;...

Μὰ ὄχι, δὲν εἶχε ὄνειρευτῇ. Ἐβλέπε τὴν ἀπό-
δειξι στὸ μαλακὸ χῶμα, ὅπου εἶχε ἀποτυπωθῇ τὸ
σχήμα τοῦ μικροῦ χεριοῦ τῆς Λεοντίν, καθὼς τὸ
ἀκούμποῦσε χάμω...

Ὡ, πόσο θάθελε νά φυλάξῃ γιὰ πάντα αὐτὸ
τὸ σημάδι! Μὰ ἦταν ἀδύνατον. Ἡ πρώτη βροχὴ
θὰ τὸ ἐξαφάνιζε...

Τότε ὁ Βικτόρ σκέφθηκε νά κάνῃ κάτι ἄλλο.
Ἐβάλε στὸ μαντῆλι τοῦ τὸ χῶμα ὅπου εἶχε ἀκουι-
πῆσει τὸ χεράκι τῆς Λεοντίν, καὶ τὸ πήγε σάν
θησαυρὸ στὸν ἀγγειοπλάστη τοῦ χωριοῦ.

— Σὲ παρακαλῶ πολὺ, τοῦ εἶπε, νά μοῦ φτιά-
σης ἓνα πιάτο μ' αὐτὸ τὸ χῶμα. Θὰ σὲ πληρώσω
ὅσο ζητήσης. Ἐγὼ 17 φράγκα στὸν κουμπάρά
μου.

Ἔτσι θὰ διατηροῦσε τὴν ἀνάμνησι ἑνὸς χε-
ριοῦ, ἑνὸς φιλιοῦ, μιάς γλυκειᾶς ὥρας. Θάτρωγε
μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ πιάτο ὡς πού νά πεθάνῃ. Εἶχε
τὴν ἐντύπωσι πῶς τὸ φαί του θάπαιρνε πάντα
ἓνα γλυκὸ ἀρώμα...

Μὰ δὲν γίνονται πιάτα ἀπὸ τέτοιο χῶμα,
τοῦ εἶπε γελώντας ὁ ἀγγειοπλάστης.

— Μάθε μου τὴν τέχνη σου, καὶ θὰ τὸ φτιά-
σω μόνος μου!

Κι' ἔτσι ὁ Βικτόρ ἔμαθε τὴν ἀγγειοπλαστική.
Ὁ δάσκαλός του, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν προ-
όδου του κι' ἀπ' τὴν τέχνη μὲ τὴν ὁποία ἐφτιάσε
τὸ πιάτο πού ἠθελε, τὸν κράτησε κοντά του.

Σὲ ἡλικία 18 ἐτῶν, ὁ Βικτόρ μπήκε σ' ἓνα
ἐργοστάσιο πορσελάνης. Δώδεκα χρόνια ἀργότε-
ρα, παντρεύτηκε τὴν κόρη τοῦ ἐργοστασιαρχῆ.

Ἐνα φιλὶ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ

Συγκινητικὸ διήγημα

γειοπλαστικῆς, εἶχε τὴν τιμητικώτερη θέσι ἓνα τα-
πεινὸ πιάτο — τὸ πρῶτο ἔργο, πού διατηροῦσε
τὴν ἀνάμνησι ἑνὸς φιλιοῦ...

Σ' αὐτὸ ἔτρωγε, ὅλες τὶς γιορτινὲς ἡμέρες...
Ἐν' ἀπόγεμα, ἐνῶ καθόταν στὴ βεράντα του,
πήγε ὁ μικρότερος γιὸς του καὶ τοῦ εἶπε πῶς
εἶχε ἔρθει στὴ βίλλα μιά ζητιάνα, πούλεγε πῶς
ἦταν ἀπὸ κείνο τὸ χωριό.

Ὁ Βικτόρ συγκινήθηκε. Ἴσως ἡ γυναίκα ἐκεῖ-
νη νά μπορούσε νά τοῦ θυμίσῃ παλαιὰ γνώριμα
καὶ ξεχασμένα πρόσωπα... Ζήτησε νά τὴ δῇ. Τῆς
πρόσφερε ἓνα κάθισμα καὶ τῆς ἔδωσε ἓνα χαρτο-
νόμισμα. Ἐκείνη τὸν εὐχαρίστησε.

— Πῶς ἄλλαξε τὸ χωριό! τοῦ εἶπε σὲ λίγο.
Ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸ μέρος, ὑπῆρχε ἄλλοτε ἓνα δά-
σος μὲ μανιτάρια...

— Τὸ θυμάσαι, κυρά μου; ρώτησε ὁ Βικτόρ μὲ
χτυποκάρδι.

— Πολὺ καλὰ μάλιστα...

— Πῶς σὲ λένε;

— Λεοντίν...

Τὰ μάτια τοῦ Βικτόρ δάκρυσαν. Κύτταξε κα-
λύτερα τὴ ζητιάνα καὶ τοῦ φάνηκε πῶς ἀναγνώ-
ρισε τὴν παιδικὴ του φίλη.

— Ὡστε ζητιανεύεις τώρα;... τὴ ρώτησε μ'
ἀλλαγμένη φωνή.

— Τί νά κάνω, ἀφέντη μου; Μοῦτυχαν πολλὲς
συμφορές...

Ὁ Βικτόρ τὴν πλησίασε, τῆς ἔπιασε τὸ χέρι...
Τὸν ἐπνίγαν δυνατοὶ λυγμοί. Ἐσκυψε πρὸς τὴ
γρηὰ ζητιάνα, πού τὸν κύτταζε παραξενεμένη.

— Θυμάσαι, Λεοντίν, ἐν' αγοράκι πού τότε-
γαν Βικτόρ; τῆς εἶπε.

— Ὁχι...

— Ἐν' αγοράκι τοῦ σοῦ χάρισε κάποτε τὰ
μανιτάρια του καὶ πού τὸ φίλησες στὰ μάτια;
— Σάν νά τὸ θυμάμαι τώρα!... μουρμούρισε
ἡ γρηὰ.

Ὁ Βικτόρ ἔδγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἓνα γε-
μάτο πορτοφόλι καὶ τ' ἀκούμπησε στὰ γόνατά τῆς.

— Εἶνε δικό σου, Λεοντίν, τῆς ψιθύρισε. Ὁ Βι-
κτόρ μεγάλωσε κι' εἶνε εὐτυχὴς τώρα πού μπορεί
νά σοῦ φανῇ χρήσιμος...

— Θεέ μου!... φάναξε ἡ γρηὰ, καταλαβαίνον-
τας ἐπιτέλους τὴν ἀλήθεια.

«Τὸ φιλὶ αὐτὸ θὰ μοῦ τὸ δώσης πίσω ὅταν
μεγαλώσῃς!» τοῦχε πῇ ἄλλοτε ἡ Λεοντίν. Κι' ὁ
Βικτόρ ἔσκυψε καὶ τὴ φίλησε στὰ μάτια.

Ἡ Λεοντίν τὸν κύτταζε ἀμίλητη. Τὰ χεῖλη τῆς
τρεμούλιαζαν. Ἐξαφνα, τὴν πήραν τ' ἀναφυλλητά.
... Λίγο ἀφοῦ ἔφυγε ἡ ζητιάνα, ὁ Βικτόρ εἶδε
στὴν ἄκρη ἑνὸς τραπέζιου τὸ πορτοφόλι πού τῆς
εἶχε δώσει. Τόχε ξεχάσει ἄραγε; Ἡ μήπως;...

Ἐβάλε νά ψάξουν παντοῦ γιὰ τὴ ζητιάνα. Μὰ
δὲν τὴν δρῆκαν πουθενά...

ZAN PAMΩ

J. MATEU

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Γίνεται ο γάμος του Κριλλόν και της Ρόζας. Ο καμαριέρης του Τρεβίλ, που παρακολουθεί το σπύτι αντιλαμβάνεται τι συνέβη και τρέχει να ειδοποιήσει τον κύριο του. Έξω φρενών ο υποκόμης ζητάει να μάθει πού έπληξαν να εγκατασταθούν, για το μήνα του μελιτος, οι νεόνυμφοι. Ο καμαριέρης του το μαθαίνει κι' αυτό. Ο Τρεβίλ δεν βλέπει πια την ώρα να δράσει. Στο μεταξύ φτάνει στο Παρίσι ο Φλεμάν και μια βροχερή νύχτα παραφυλάει, κάτω από τη βροχή, χωρίς να τολμάει να χτυπήσει το κουδούνι...

Ο Φλεμάν είχε ακόμα στο 25ον πορτοφόλι του μερικά χρήματα. Κατέφυγε σ' ένα μικρό κοιμητήριο σ' ένα συνοικιακό ξενοδοχείο. Άρρηξε να τον πάρει ο ύπνος. Δάρθηκε στο κρεβάτι του ώρες κι' ώρες... Είχε ένα κακό προαίσθημα. Ένοιωθε πως κάποια συμφορά έπρόκειτο να τον χτυπήσει... Τό πρωί που ξύπνησε έβγαλε έξω και τράβηξε προς τα κέντρα όπου έλπιζε να συναντήσει το πρόσωπο που θα του έδινε τις πληροφορίες που ήθελε. Επρόκειτο για κάποιον Ίουλιό Μαρσάν, έπιστάτη άλλοτε σ' ένα χτήμα της κ. Γρεβίλ.

Στάθηκε τυχερός γιατί βρήκε εύκολα τον άνθρωπο του. Ο Μαρσάν τον κύτταξε ξαφνιασμένος, όπως κυττάζουν ένα νεκρό που γυρίζει από τον τάφο του. — Εσύ, Φλεμάν!... Εσύ!... Ο Φλεμάν τον έκοψε απότομα: — Ναι, εγώ είμαι. Άφησε τις φλυαρίες και τις συζητήσεις και πές μου για τη Ρόζα.

Ο Μαρσάν κατσούφιασε. — Λοιπόν; — Έκείνος έστεκε βουβός. — Λοιπόν... δεν μου μιλάς;... Λέγε, το απαιτώ, τί συμβαίνει;... Μίλησε... Έχω το κουράγιο... Η Ρόζα;... Είναι άρρωστη;... Τό παιδί;... — Κι' η Ρόζα και το μωρό είναι πολύ καλά στην υγεία τους. — Τότε; — Ξεχνάς ότι απουσίασε τόσο καιρό; — Ναι, Λοιπόν;... — Σε θεωρούσαν νεκρό. — Κουταμάρες!... — Καθόλου κουταμάρες. Δεν είχαν ειδήσεις σου. — Εγγραφα... Έστειλα κάποιον πατριώτη μας στη Ρόζα. — Δεν ξέρω, μα νομίζω πως δεν την είδε κανείς.

Ο Φλεμάν έκνευρίστηκε. — Γραία! φώναξε. Και λοιπόν τί έγινε; Τί είναι εκείνο που μου κρύβεις; — Στάσου, Έρρικο. Μην είσαι τόσο βιαστικός και τόσο παράλογα απαιτητικός. Πολύ εύκολα ξεχνάς τα περασμένα, φίλε μου. Ξέχασες τι συνέβη; Απομόνησες το φέροισό σου στη γυναίκα σου;... Ο Έρρικός θέλησε να πη κάτι, μα ο Μαρσάν δεν τον άφησε να τον διακόψει. — Μη με διακόπτεις, Φλεμάν. Έφυγες μια μέρα απ' το Παρίσι, έφυγες απ' τη Γαλλία για το Νέο Κόσμο, ακολουθώντας εστιάς μια γυναίκα κι' αφήνοντας το σπύτι σου, τη γυναίκα σου και το παιδί σου, παντέρημους! Τί ήθελες νάχη γίνει ύστερα απ' το αχαράκτηριστο αυτό φέροισό σου; Χάθηκες απ' τα μάτια των δικών σου κι' έρχεσαι σήμερα να ζητήσεις εξηγήσεις, έρχεσαι φουριόζος κι' απαιτητικός...

Ο Φλεμάν δεν τον διέκοψε πιά. Είχε σκύψει το κεφάλι του κι' άκουγε υπομονετικά το κατηγορητήριο του φίλου του. — Όταν ο Μαρσάν τελείωσε, τον ρώτησε: — Λοιπόν; Δεν λες τίποτα πιά; — Έρρικός άναστήκωσε τους ώμους του. — Δεν ρωτάς για τη γυναίκα σου; — Ο Έρρικός κούνησε με θλίψη το κεφάλι του.

— Την πρώην γυναίκα σου θέλω να πω! — Ο Φλεμάν αναπήδησε. — Τα μάτια του καρωθώθηκαν επίμονα πάνω στο Μαρσάν. Η όψη του είχε αλλοιωθεί. — Τί είπες; μούγγρισε υποκόμης. Πώς είπες; Είπ' αλήθεια ή άστειεύεσαι; — Άρπαξε συγχρόνως το Μαρσάν απ' τους ώμους και τον τινάζε δυνατά, μουνγρίζοντας, σαν πληγωμένο ζώο.

— Απάντησέ μου άμέσως, το απαιτώ. Είπ' αλήθεια; — Ναι, είν' αλήθεια! απάντησε κοφτά ο Μαρσάν.

Τα χέρια του Φλεμάν έπεσαν σαν παράλυτα, μια νεκρική χλωμάδα απλώθηκε στη μορφή του. Και χωρίς ν' αποχαιρετήσει το φίλο του, χωρίς να του πη λέξι πιά, απομακρύνθηκε τρεκλίζοντας, σαν μεθυσμένος, επαναλαμβάνοντας, μέσα απ' τα σφισμένα του δόντια, την ίδια φράση:

— Γυναίκα ενός άλλου!... Γυναίκα ενός άλλου!...

Πού πήγαινε; Ούτε ο ίδιος το ήξερε. Βάδιζε μηχανικά, σαν αυτόματο, σαν μέσα σ' όνειρο, σαν μέσα σ' ένα φοβερό εοιάτη... Οί διαβάτες τον κύτταζαν περίεργα και ψιθύριζαν:

— Ένας δυστυχισμένος τρελλός!... Ποιος ξέρει ποιά συμφορά τον χτύπησε. — Όταν ο Φλεμάν συνήρθε κάπως, βρισκόταν σ' ένα απόμακρο σημείο του Παρισιού, πλάι στο Σηκουάνα. Ένοιωθε μεγάλη κού-

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Κομπίνες

Σ' αυτή τη σκάρτη εποχή, πούμαστε, Φρόσω μου, φτωχοί και ρεύουμε στην πείνα, κύττα, σαν πλάσμα πονηρό, με τους μεγάλους, να σκαρώ-κι' εσύ καμμία κομπίνη.

Σαν Όλα Κυριαζοπού - ανακατέψου του λοιπού, με κύκλους επίσημων και δημιουργησε κι' εσύ καμμιαν υπόθεση καυσί- ή σκάνδαλο καυσίμων!

Μόνο με μια τέτοια κομπί- δόξα θα λες τον Γεραμπή και θάσαι όπως πρέπει. Και με τ' καυσίμα υγρά θα έ-... καμμία φορά

κι' η... κρύα με η (τσέπη).

Είπ' οί βενζίνες δηλα- (δη

ή... κινητήριος ή δύ- κι' ο μόνος θησαυρός (μας

κι' η έντιμότης. ρε (Φροσί

άνευ κατάχρησι καυσί- είναι... ψυχρός καιρός (μας!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

...

...

ρασι, τὰ πόδια του δεν τὸν βαρτοῦσαν καὶ σωριάστηκε στὸ πέτρινο πεζούλι τῆς δ- χῆς καταστασιασμένος.

Κανένας δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ γύρω.

Ἀπ' τὸ θολό ποτάμι περνοῦσαν φορτηγὸς ἢ ρυμουλκὰ.

Ἡ μοναξιά αὐτὴ μαλάκωσε λίγο τὸν πό- νο του.

Πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα φρικτὲς σκέψεις περ- νοῦσαν ἀπ' τὸ μυαλό του καὶ μουρμούριζε λόγια ἀνατριχιαστικά:

— Μὲ ξέχασε!... Ἀπαρνήθηκε τὸν πα- τέρα τοῦ παιδιοῦ τῆς!... Μὰ θὰ τὴν τιμη- ρῶ σκληρὰ, θὰ τὴν κάνω να πονέσῃ... Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

ἄλλη μέρα ζήτησε νὰ μάθῃ τί συνέβαινε.

Κάποιος γνωστὸς τῆς οἰκογενείας τὸν πληροφοροῦσε ὅτι ἡ Ρόζα εἶχε φύγει, ἀμέ- σως μετὰ τὸ γάμο, μετὰ τὸ σύζυγό της γιὰ τὸ Σκώ.

Ο Φλεμάν κατάλαβε. Ἦξερε τὸ χτήμα αὐτὸ τῆς κ. Γρεβίλ. Πιὸ ἥσυχος τώρα ζή- τησε περισσότερες πληροφορίες. Ἐμαθε γιὰ τὸν νέο πού τὸν ἀντικατέστησε στὴν καρδιά τῆς Ρόζας κι' ἡ σκέψις δι' ἐπρόκει- το γιὰ ἓνα λαμπρὸ παιδί τοῦ ἀλάφρωσε τὸν πόνο.

«Θὰ φύγω γιὰ τὸ Σκώ, συλλογιζόταν. Ἐχὼ ἀλλάξει τόσο πού δὲν θὰ μὲ γνωρί- σουν. Ἀλλῶστε θὰ προσπαθῶ νὰ μὴ μὲ δοῦνε, θὰ πλησιάσω στὸ σπύτι τῆς βαρδυ- νῆς ὥρες, ὅταν πέφτῃ τὸ σκοτάδι...».

Ἐπειδὴ εἶχε μείνει χωρὶς χρήματα ἀ- ναγκάστηκε νὰ ἐπισκεφθῇ ἓναν παλιὸ τοῦ φίλο καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ δανεικὰ.

Ἐκεῖνος ξαφνιάστηκε ὅταν τὸν ἀντί- κρουσε:

— Εἰσὺ, Ἐρρίκο!... Σε θεωροῦσα μα- καρίτη, δὲν χάζεις!... Ἀπὸ πού ἔρχεσαι σ' αὐτὸ τὸ διάλο, φτωχὲ μου φίλε;...

Ο Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

— Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. — Ὁ Φλεμάν δὲν τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις.

σου επαναλαμβάνω, να νοιώθεις τον παρα-
μικρό φόβο. Ωστόσο, αφού δεν θέλεις να
πάω εγώ στο Παρίσι, θα στείλωμε τον ε-
πιστάτη ή τη μαγειρίσα να φέρη το μικρό
σου. Συμφωνείς;...

—Ναί, 'Αδελφε, συμφωνώ και σ' εύχα-
ριστώ μ' όλη μου την καρδιά.

—Είσαι ήσυχη πιά;

—Ναί, αγαπημένε μου...

Συγχρόνως η Ρόζα σφίχτηκε κοντά του,
πράγμα πουδειχνε ότι κάτι έκρυβε από τον
Κριλλιόν που τον λάτρευε φερόμενος.

Τί έκανε λοιπόν την καρδιά της να σφίγ-
γεται, τί ήταν εκείνο που την τρόμαζε
τόσο;

—Ένα όνειρο!...
Κι' ευαίσθητη όπως ήταν το όνειρο αυτό
την είχε αναστατώσει.

Είχε όνειρευτη τον πρώτο της άντρα, το
Φλεμάν. Βρισκόταν, λέει, στο Παρίσι, στο
σπίτι της. Κι' έξαφνα μια φωνή αντήχησε
στ' αυτιά της: «Ρόζα!... Ρόζα!...». Γύρισε
απότομα και αντίκρυσε μέσα στην
κάμαρα της τον Έρρικο. Ήταν άχρος,
σαν πεθαμένος, με μαύρα γένεια, με κου-
ρελισμένα, ακάθαρτα ρούχα και την κύτ-
ταζε κατάματα...

—Ω, εκείνα τα μάτια του!... Έτσι που
την κυττάζαν την πληγώονταν κατάκορα.

Ήσαν γεμάτα πόνο και παράπονο.
—Η Ρόζα — μέσα στ' όνειρό της πάντα
—τον κυττάζε σαστισμένη, γεμάτη αγωνία
και τρομάρα. Από που είχε μπει στο σπι-
τί ο Έρρικός; Γιατί ήταν σ' αυτό το χάλι;

Γιατί την κυττάζε έτσι;

—Έξαφνα ο Φλεμάν κόρησε το κεφάλι
του και της χαμογέλασε. Κι' αντήχησε πά-
λι στ' αυτιά της η φωνή του: «Έχε γεια,
Ρόζα... Τώρα φεύγω... Πρέπει να φύγω...
Θα πάω πολύ μακριά!...».

Και πλησίασε σαν νόθελε να τη σφίξη
στην αγκαλιά του.

—Η Ρόζα τρόμαξε πολύ. Άφησε ένα ξε-
φώνητο, μέσα στον ύπνο της και ξύπνησε
γεμάτη ταραχή, μουσική στον ιδρώτα.

—Ο 'Αδελφος μου κοιμόταν πλάι της ξύ-
πνησε επίσης και στήριξε το βλέμμα του
πάνω της.

—Τί σου συμβαίνει, αγάπη μου; Σάν
να μου φάνηκε πως ξεφώνισες μέσα στον
ύπνο σου;

—Η Ρόζα συνήρσε άμέσως.

—Είδα ένα κακό όνειρο, τού είπε. Σάν
να έπεφτε σ' ένα γκρεμό... Μά δεν είναι
τίποτα, πέρασε πεία...

—Ο 'Αδελφος πιστεύει στο αθάνα ψέμμα
που τού είπε, την πηρε στην αγκαλιά του
και την φίλησε στα μάτια.

—Κοιμήσου, αγάπη μου, κοιμήσου γλυ-
κά... Τώρα που σε κρατώ στην αγκαλιά
μου δεν θα σε τρομάξει κανένα κακό όνειρο.
Κοιμήσου, μικρούλα μου...

Το όνειρο εκείνο είχε κάνει βαθεία εντύ-
πωση στη Ρόζα. Τό ξαναθυμήθηκε το πρωί
και δεν της έφυγε απ' το μυαλό όλες τις
ακόλουθες ημέρες.

Δεν ήταν προληπτική η Ρόζα, δεν είχε
τη στενοκεφαλία των άλλων γυναικών. Ου-
τε και πίστευε στα όνειρα.

—Ωστόσο, τις ημέρες αυτές, ανυπομονού-
σε να φέρη κοντά της το μικρό της.

Και μία μέρα έφυγε για το Παρίσι ή μα-
γειρίσα με τον άντρα της, τον επιστάτη
του χτήματος.

Όταν τούς αντίκρυσε η κ. Γρεβίλ ά-
νησυχισε. «Αν και ήταν ένας περίπατος
ως το Σκό, ωστόσο δεν είχε πάει τόσες
μέρες να επισκεφθή την κόρη της. Άφηνε το
νεαρό αντρόγυνο να χαρή στη μοναξιά την
ετυχία του.

—Τί συμβαίνει, Μαρία; ρώτησε τη μα-
γειρίσα. Γιατί ήρθατε;

—Ο επιστάτης την καθησύχασε!

—Η κ. Ρόζα πώθησε τον μικρούλη της
και ήρθαμε να τον πάρουμε.

—Η κ. Γρεβίλ ένοιωσε τούς άεσφους
δυνατούς παλμούς της καρδιάς της να στα-
ματούν.

—Άρχισε κατόπιν να ετοιμάζει το μικρό,
ζητώντας διάφορες πληροφορίες για τη ζωή
των νεονύμφων στο χτήμα.

Όταν ο επιστάτης με τη γυναίκα του
και το παιδί έφυγαν, η μητέρα της Ρόζας
τούς έδωσε κι' ένα σημείωμα για το αν-
τρόγυνο:

«...Χάρηκα πολύ που έμαθα ότι είσα-
στε καλά. Δεν ήρθε να σάς δω για να μην
ταράξω τη γαλήνη σας. Όταν το αποφα-

σίσω να έρθω, θα σάς προειδοποιήσω. Φυ-
σικά θάρω συντροφιά με τον αγαπημένο
μας γιατρό, τον κ. Λορέν, κτλ κτλ.». *

—Η Ρόζα περίμενε ανυπόμονα το παιδά-
κι της. Και το έσφιξε, όταν έφτασε στο
χτήμα, με λαχτάρα στην αγκαλιά της, ψι-
θυρίζοντας:

—Χρυσό μου παιδί, τώρα που είσαι
και σ' μαζί μου, νοιώθω την καρδιά μου
πιο άλαφρη. Τώρα πια οι φόβοι έφυγαν
μακριά απ' την ψυχή μου...

—Ο 'Αδελφος έδειχνε όπως πάντα, στο
μικρό εξαιρετική τρυφερότητα. Στην καρ-
διά του δεν υπήρχε θέσις για κακές σκέ-
ψεις. Το παιδάκι αυτό ήταν ένα κομμάτι
απ' την ύπαρξη της αγαπημένης του. Πώς
μπορούσε να μην το αγαπά;

—Ο μικρός έμοιαζε καταπληκτικά με τον
πατέρα του, τον Έρρικο Φλεμάν, αλλά
ο 'Αδελφος το αγνοούσε αυτό. Η Ρόζα
είχε κρύψει από καιρό τις φωτογραφίες του
πρώτου της σκύλου. Τις είχε κλείσει σ'
ένα φακέλλο και τις είχε θαψει στο βάθος
ένος παλπού μπάσουλου.

Πέρασαν μερικές ημέρες ακόμα, γαλή-
νιες, εύτυχισμένες, ειδυλιακές, όμοιες ή
μία με την άλλη...

—Ένα βράδυ, η Ρόζα, κρατώντας το μι-
κρό της από το χέρι βγήκε να κάνει ένα
μικρό περίπατο στη δεντροστέγια με τις
γερικές καστανιές, κάτω απ' το υπέροχο
φεγγάρι πουλάμπι στον ούρανό.

—Ο 'Αδελφος δεν την συνόδευσε.
Ξαπλωμένος σ' ένα ντιβάνι είχε άφοσιώ-
θη στο διάβασμα.

—Δεν σ' άργησουμε, αγάπη μου, τού
είπε η Ρόζα. Μείνε να ξεκουράστης. Όλο
το απόγευμα φύτενες αυθη και θα είσαι
πολύ κουρασμένος.

—Ο 'Αδελφος τούς έστειλε μερικά φιλή-
ματα με το χέρι κι' ύστερα ξαναθυσιάστηκε
στη μελέτη.

Πέρασε κάπου ένα τέταρτο.
—Απόλυτη σιωπή βασιλεύε γύρω, στο
σπίτι και στο χτήμα.

—Έξαφνα αντήχησαν βασιτικά βήματα.
Παρ' όλη την άφοσίωσή του στο διάβα-
σμα, ο 'Αδελφος, αναγνώρισε τα βήματα
της Ρόζας και παραξενεύτηκε.

—«Γυρίζουν κι' όλας!... Τόσο γρήγο-
ρα!... συλλογίστηκε. Καταλάβαινε ότι η
Ρόζα δεν μπορούσε να έχη γελαστεί. Και
σκεφτόταν ότι υπήρχαν δυο άνθρωποι που
έπρεπε να τούς φοβάται. Ο Φλεμάν, αν
ξαναγύριζε στη Γαλλία, κι' ο Τρεβίλ...»

—Όταν ξαναβλέθηκε επάνω η Ρόζα είχε ή-
συχάσει λίγο.

—«Ισως... αποκρίθηκε ο 'Αδελφος.
Μά δεν έλεγε την αλήθεια. Αντιθέτως
ήταν πολύ ανήσυχος. Καταλάβαινε ότι η
Ρόζα δεν μπορούσε να έχη γελαστεί. Και
σκεφτόταν ότι υπήρχαν δυο άνθρωποι που
έπρεπε να τούς φοβάται. Ο Φλεμάν, αν
ξαναγύριζε στη Γαλλία, κι' ο Τρεβίλ...»

—Όταν ξαναβλέθηκε επάνω η Ρόζα είχε ή-
συχάσει λίγο.

—«Ισως... αποκρίθηκε ο 'Αδελφος.
Μά δεν έλεγε την αλήθεια. Αντιθέτως
ήταν πολύ ανήσυχος. Καταλάβαινε ότι η
Ρόζα δεν μπορούσε να έχη γελαστεί. Και
σκεφτόταν ότι υπήρχαν δυο άνθρωποι που
έπρεπε να τούς φοβάται. Ο Φλεμάν, αν
ξαναγύριζε στη Γαλλία, κι' ο Τρεβίλ...»

—Όταν ξαναβλέθηκε επάνω η Ρόζα είχε ή-
συχάσει λίγο.

—«Ισως... αποκρίθηκε ο 'Αδελφος.
Μά δεν έλεγε την αλήθεια. Αντιθέτως
ήταν πολύ ανήσυχος. Καταλάβαινε ότι η
Ρόζα δεν μπορούσε να έχη γελαστεί. Και
σκεφτόταν ότι υπήρχαν δυο άνθρωποι που
έπρεπε να τούς φοβάται. Ο Φλεμάν, αν
ξαναγύριζε στη Γαλλία, κι' ο Τρεβίλ...»

—Όταν ξαναβλέθηκε επάνω η Ρόζα είχε ή-
συχάσει λίγο.

—«Ισως... αποκρίθηκε ο 'Αδελφος.
Μά δεν έλεγε την αλήθεια. Αντιθέτως
ήταν πολύ ανήσυχος. Καταλάβαινε ότι η
Ρόζα δεν μπορούσε να έχη γελαστεί. Και
σκεφτόταν ότι υπήρχαν δυο άνθρωποι που
έπρεπε να τούς φοβάται. Ο Φλεμάν, αν
ξαναγύριζε στη Γαλλία, κι' ο Τρεβίλ...»

—Όταν ξαναβλέθηκε επάνω η Ρόζα είχε ή-
συχάσει λίγο.

—«Ισως... αποκρίθηκε ο 'Αδελφος.
Μά δεν έλεγε την αλήθεια. Αντιθέτως
ήταν πολύ ανήσυχος. Καταλάβαινε ότι η
Ρόζα δεν μπορούσε να έχη γελαστεί. Και
σκεφτόταν ότι υπήρχαν δυο άνθρωποι που
έπρεπε να τούς φοβάται. Ο Φλεμάν, αν
ξαναγύριζε στη Γαλλία, κι' ο Τρεβίλ...»

—Όταν ξαναβλέθηκε επάνω η Ρόζα είχε ή-
συχάσει λίγο.

—«Ισως... αποκρίθηκε ο 'Αδελφος.
Μά δεν έλεγε την αλήθεια. Αντιθέτως
ήταν πολύ ανήσυχος. Καταλάβαινε ότι η
Ρόζα δεν μπορούσε να έχη γελαστεί. Και
σκεφτόταν ότι υπήρχαν δυο άνθρωποι που
έπρεπε να τούς φοβάται. Ο Φλεμάν, αν
ξαναγύριζε στη Γαλλία, κι' ο Τρεβίλ...»

—Όταν ξαναβλέθηκε επάνω η Ρόζα είχε ή-
συχάσει λίγο.

—«Ισως... αποκρίθηκε ο 'Αδελφος.
Μά δεν έλεγε την αλήθεια. Αντιθέτως
ήταν πολύ ανήσυχος. Καταλάβαινε ότι η
Ρόζα δεν μπορούσε να έχη γελαστεί. Και
σκεφτόταν ότι υπήρχαν δυο άνθρωποι που
έπρεπε να τούς φοβάται. Ο Φλεμάν, αν
ξαναγύριζε στη Γαλλία, κι' ο Τρεβίλ...»

—Όταν ξαναβλέθηκε επάνω η Ρόζα είχε ή-
συχάσει λίγο.

—«Ισως... αποκρίθηκε ο 'Αδελφος.
Μά δεν έλεγε την αλήθεια. Αντιθέτως
ήταν πολύ ανήσυχος. Καταλάβαινε ότι η
Ρόζα δεν μπορούσε να έχη γελαστεί. Και
σκεφτόταν ότι υπήρχαν δυο άνθρωποι που
έπρεπε να τούς φοβάται. Ο Φλεμάν, αν
ξαναγύριζε στη Γαλλία, κι' ο Τρεβίλ...»

—Όταν ξαναβλέθηκε επάνω η Ρόζα είχε ή-
συχάσει λίγο.

—«Ισως... αποκρίθηκε ο 'Αδελφος.
Μά δεν έλεγε την αλήθεια. Αντιθέτως
ήταν πολύ ανήσυχος. Καταλάβαινε ότι η
Ρόζα δεν μπορούσε να έχη γελαστεί. Και
σκεφτόταν ότι υπήρχαν δυο άνθρωποι που
έπρεπε να τούς φοβάται. Ο Φλεμάν, αν
ξαναγύριζε στη Γαλλία, κι' ο Τρεβίλ...»

—Όταν ξαναβλέθηκε επάνω η Ρόζα είχε ή-
συχάσει λίγο.

—«Ισως... αποκρίθηκε ο 'Αδελφος.
Μά δεν έλεγε την αλήθεια. Αντιθέτως
ήταν πολύ ανήσυχος. Καταλάβαινε ότι η
Ρόζα δεν μπορούσε να έχη γελαστεί. Και
σκεφτόταν ότι υπήρχαν δυο άνθρωποι που
έπρεπε να τούς φοβάται. Ο Φλεμάν, αν
ξαναγύριζε στη Γαλλία, κι' ο Τρεβίλ...»

Πόσο χλωμή όμως!... Πόσο ταραγ-
μένη!... *

—Έτρεξε άμέσως κοντά της και τη ρώ-
τησε:

—Τί έχεις, αγάπη μου; Τί σου συμ-
βαίνει;

—Η Ρόζα δεν τού απάντησε. Κάθισε σέ
μια καρέκλα κι' έσφιξε το μικρό της στην
αγκαλιά της.

—Ο 'Αδελφος της έπιασε το χέρι.
—Ρόζα, μικρούλα μου, τί έχεις; την
ξαναρώτησε.

—Στήριξε τα γεμάτα φόβο μάτια της στα
μάτια του και απάντησε με φωνή που-
τρεμε:

—Τρόμαξα τόσο πολύ!...
—Μά γιατί; Τί σου συνέβη;
—Μέσα στο χτήμα βρίσκεται κάποιος
άνθρωπος, 'Αδελφε!...

—Τί είδω; άνθρωπος; Δεν σε καταλα-
βαίνω, Ρόζα.

—Δεν ξέρω... δεν τον είδα καλά...
—Θα ήταν ο επιστάτης.
—Όχι, όχι.

—Κανέναν γείτονα; Ίσως.
—Όχι, 'Αδελφε. Κάποιος ύποπτος ή-
ταν. Μόλις με είδε χάθηκε απ' τα μάτια
μου, σαν σκιά!...

—Δεν τ' άνησυχούσε;
—Όχι. Τό φεγγάρι είχε σκεπαστή τη
στιγμή αυτή από ένα σύννεφο.

—Και τρόμαξες τόσο, αγάπη μου!
—Γιατί μου φάνηκε πως με παράφύ-
λαγε, 'Αδελφε, πως είχε κάποιος κακό στο
νοῦ του.

—Ο Κριλλιόν της χάρωσε τα μαλλιά.
—«Ισως νάκανε λάθος, Ρόζα μου. Μην
τρέμεις έτσι. Ποιος θάθελε το κακό μας;
Θα είδοποιήσω ωστόσο τον επιστάτη.

—Ναί, 'Αδελφε, πρέπει. Κάτι συμβαί-
νει. Δεν με γέλασαν τα μάτια μου, όχι.
—Ο Κριλλιόν φώναξε τη μαγειρίσα. Την
αφώνισε κοντά στη Ρόζα και κατέβηκε κάτω.

—Συνάντησε τον επιστάτη, τού είπε τί συνέ-
βη κι' έκαναν μαζί ένα γύρο στο χτήμα.

—Η κυρία θα γελώσθηκε, είπε ο έπι-
στάτης.

—«Ισως... αποκρίθηκε ο 'Αδελφος.
Μά δεν έλεγε την αλήθεια. Αντιθέτως
ήταν πολύ ανήσυχος. Καταλάβαινε ότι η
Ρόζα δεν μπορούσε να έχη γελαστεί. Και
σκεφτόταν ότι υπήρχαν δυο άνθρωποι που
έπρεπε να τούς φοβάται. Ο Φλεμάν, αν
ξαναγύριζε στη Γαλλία, κι' ο Τρεβίλ...»

—Όταν ξαναβλέθηκε επάνω η Ρόζα είχε ή-
συχάσει λίγο.

—«Ισως... αποκρίθηκε ο 'Αδελφος.
Μά δεν έλεγε την αλήθεια. Αντιθέτως
ήταν πολύ ανήσυχος. Καταλάβαινε ότι η
Ρόζα δεν μπορούσε να έχη γελαστεί. Και
σκεφτόταν ότι υπήρχαν δυο άνθρωποι που
έπρεπε να τούς φοβάται. Ο Φλεμάν, αν
ξαναγύριζε στη Γαλλία, κι' ο Τρεβίλ...»

—Όταν ξαναβλέθηκε επάνω η Ρόζα είχε ή-
συχάσει λίγο.

—«Ισως... αποκρίθηκε ο 'Αδελφος.
Μά δεν έλεγε την αλήθεια. Αντιθέτως
ήταν πολύ ανήσυχος. Καταλάβαινε ότι η
Ρόζα δεν μπορούσε να έχη γελαστεί. Και
σκεφτόταν ότι υπήρχαν δυο άνθρωποι που
έπρεπε να τούς φοβάται. Ο Φλεμάν, αν
ξαναγύριζε στη Γαλλία, κι' ο Τρεβίλ...»

—Όταν ξαναβλέθηκε επάνω η Ρόζα είχε ή-
συχάσει λίγο.

—«Ισως... αποκρίθηκε ο 'Αδελφος.
Μά δεν έλεγε την αλήθεια. Αντιθέτως
ήταν πολύ ανήσυχος. Καταλάβαινε ότι η
Ρόζα δεν μπορούσε να έχη γελαστεί. Και
σκεφτόταν ότι υπήρχαν δυο άνθρωποι που
έπρεπε να τούς φοβάται. Ο Φλεμάν, αν
ξαναγύριζε στη Γαλλία, κι' ο Τρεβίλ...»

—Όταν ξαναβλέθηκε επάνω η Ρόζα είχε ή-
συχάσει λίγο.

—«Ισως... αποκρίθηκε ο 'Αδελφος.
Μά δεν έλεγε την αλήθεια. Αντιθέτως
ήταν πολύ ανήσυχος. Καταλάβαινε ότι η
Ρόζα δεν μπορούσε να έχη γελαστεί. Και
σκεφτόταν ότι υπήρχαν δυο άνθρωποι που
έπρεπε να τούς φοβάται. Ο Φλεμάν, αν
ξαναγύριζε στη Γαλλία, κι' ο Τρεβίλ...»

—Όταν ξαναβλέθηκε επάνω η Ρόζα είχε ή-
συχάσει λίγο.

—«Ισως... αποκρίθηκε ο 'Αδελφος.
Μά δεν έλεγε την αλήθεια. Αντιθέτως
ήταν πολύ ανήσυχος. Καταλάβαινε ότι η
Ρόζα δεν μπορούσε να έχη γελαστεί. Και
σκεφτόταν ότι υπήρχαν δυο άνθρωποι που
έπρεπε να τούς φοβάται. Ο Φλεμάν, αν
ξαναγύριζε στη Γαλλία, κι' ο Τρεβίλ...»

—Όταν ξαναβλέθηκε επάνω η Ρόζα είχε ή-
συχάσει λίγο.

—«Ισως... αποκρίθηκε ο 'Αδελφος.
Μά δεν έλεγε την αλήθεια. Αντιθέτως
ήταν πολύ ανήσυχος. Καταλάβαινε ότι η
Ρόζα δεν μπορούσε να έχη γελαστεί. Και
σκεφτόταν ότι υπήρχαν δυο άνθρωποι που
έπρεπε να τούς φοβάται. Ο Φλεμάν, αν
ξαναγύριζε στη Γαλλία, κι' ο Τρεβίλ...»

—Όταν ξαναβλέθηκε επάνω η Ρόζα είχε ή-
συχάσει λίγο.

—«Ισως... αποκρίθηκε ο 'Αδελφος.
Μά δεν έλεγε την αλήθεια. Αντιθέτως
ήταν πολύ ανήσυχος. Καταλάβαινε ότι η
Ρόζα δεν μπορούσε να έχη γελαστεί. Και
σκεφτόταν ότι υπήρχαν δυο άνθρωποι που
έπρεπε να τούς φοβάται. Ο Φλεμάν, αν
ξαναγύριζε στη Γαλλία, κι' ο Τρεβίλ...»

—Όταν ξαναβλέθηκε επάνω η Ρόζα είχε ή-
συχάσει λίγο.

—«Ισως... αποκρίθηκε ο 'Αδελφος.
Μά δεν έλεγε την αλήθεια. Αντιθέτως
ήταν πολύ ανήσυχος. Καταλάβαινε ότι η
Ρόζα δεν μπορούσε να έχη γελαστεί. Και
σκεφτόταν ότι υπήρχαν δυο άνθρωποι που
έπρεπε να τούς φοβάται. Ο Φλεμάν, αν
ξαναγύριζε στη Γαλλία, κι' ο Τρεβίλ...»

—Όταν ξαναβλέθηκε επάνω η Ρόζα είχε ή-
συχάσει λίγο.

—Ο 'Αδελφος δεν είχε ήσυχάσει. Φρόντισε
όμως να μη δείχνη την ανησυχία του.

—Η Ρόζα μόλις μπήκε μέσα, στήριξε το
βλέμμα της επάνω του.

—Λοιπόν; τον ρώτησε.

—Εκείνος χαμογέλασε ψεύτικα.
—Δεν ήταν τίποτε, αγαπημένη μου.

—Δεν είδες κανένα, 'Αδελφε;
—Κανένα απόλύτως. Έπληρα τον έπι-
στάτη και κάναμε μαζί ένα γύρο σ' όλο το
χτήμα. «Αν είχε μπη κανείς μέσα σ' αυτό
θα τον βλέπαμε. Δεν διαλύεται έτσι ξα-
φνικά ένας άνθρωπος.

—Η Ρόζα δεν απάντησε άμέσως. Ήταν
βυθισμένη σε σκέψεις. Τέλος σήκωσε άργα
το κεφάλι της.

—'Αδελφε, είπε, τονίζοντας κάθε της
λέξη, δεν γελώσθηκε. «Όχι, όχι, δεν είναι
δυνατόν να γελώσθηκε...»

—Σε πιστεύω, Ρόζα. «Αλλά μπορεί να
ήταν κανένας μικροκλέφτης της υπαίθρου.

—Ίσως... Ωστόσο αρχίζω να φοβού-
μαι.

—Θέλεις να γυρίσουμε στο Παρίσι;
—Όχι. 'Αργότερα. Είμαστε τόσο ή-
συχια, τόσο καλά εδώ...

—Όπως θέλεις, Ρόζα.

—Πάντως άς έχουμε το νοῦ μας.
—Μη φοβάσαι. Εγώ είμ' εδώ και θ'
αγρυπνώ...

—Η Ρόζα έσφιξε με λαχτάρα το παιδάκι
της. Σηκώθηκε κατόπιν, πλησίασε στο τζά-
μι και κυττάζε έξω. Κανένας δεν φαινόταν.
Τό χτήμα ήταν έρημο κάτω από το φως
τού φεγγαριού.

—Ωστόσο κατόπιν την ανησυχούσε.

—Την ίδια στιγμή ο 'Αδελφος συλλογι-
ζταν:

—«Να ήταν κάτι ασήμαντο, να γελώσθηκε
άραγε; Αν μπορούσε, θα κάνα ένα γύρο
στο χτήμα όταν θα κοιμήθη η Ρόζα...»

—Μά τη σκέψι του αυτή δεν μπόρεσε να
την πραγματοποιήσει. Γιατί η Ρόζα άρ-
γησησε να κοιμηθί. Φαινόταν ανήσυχη.

—Κοιμήσου, αγάπη μου, της έλεγε κά-
θε τόσο. Δεν πρέπει να φοβάσαι...

—Δεν φοβούμαι, 'Αδελφε. Έχω άπλως
άυπνια, έχω εκνευριστή.

—Ο Κριλλιόν τη δικαιολογούσε.

—Είχε τραβήξει τόσες λαχτάρες στη ζωή
της ή αγαπημένη του, είχε δοκιμάσει τό-
σες πικρίες και απογοητεύσεις!...

—Τό πρωί που ξύπνησαν η Ρόζα ήταν ή-
συχη, τα νεύρα της είχαν καλμάρει, οι φό-
βοι είχαν φύγει απ' την ψυχή της.

—Ο 'Αδελφος την πήρε κι' έκαναν, μαζί
με το μικρό, έναν περίπατο στο χτήμα.

—ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

—Τό πρωί που ξύπνησαν η Ρόζα ήταν ή-
συχη, τα νεύρα της είχαν καλμάρει, οι φό-
βοι είχαν φύγει απ' την ψυχή της.

—Ο 'Αδελφος την πήρε κι' έκαναν, μαζί
με το μικρό, έναν περίπατο στο χτήμα.

—ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

—Τό πρωί που ξύπνησαν η Ρόζα ήταν ή-
συχη, τα νεύρα της είχαν καλμάρει, οι φό-
βοι είχαν φύγει απ' την ψυχή της.

—Ο 'Αδελφος την πήρε κι' έκαναν, μαζί
με το μικρό, έναν περίπατο στο χτήμα.

—ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

—Τό πρωί που ξύπνησαν η Ρόζα ήταν ή-
συχη, τα νεύρα της είχαν καλμάρει, οι φό-
βοι είχαν φύγει απ' την ψυχή της.

—Ο 'Αδελφος την πήρε κι' έκαναν, μαζί
με το μικρό, έναν περίπατο στο χτήμα.

—ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

—Τό πρωί που ξύπνησαν η Ρόζα ήταν ή-
συχη, τα νεύρα της είχαν καλμάρει, οι φό-
βοι είχαν φύγει απ' την ψυχή της.

Ο τραγικώτερος γάμος ΤΟΥ ΓΚΡΕΙΝΑ ΓΚΡΗΝ

Διαλύθηκε με μία πιστολιά

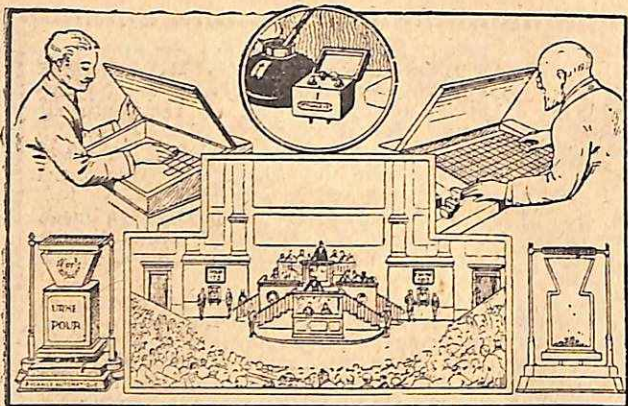
Σε μία από τις κοσμικές λέσχες του
Λονδίνου, έπαιξαν χαρτιά, τη νύχτα της
1ης Ιουνίου 1813, αρκετοί κομψοντυμε-
νοι τζέντλεμαν, όλοι γνωστοί τύποι της
αγγλικής αριστοκρατίας. Ξαφνικά, ένας
νέος πετάχτηκε όρθιος, χλωμός απ' το θυ-
μό του, και φώναξε στον αντίκρυνό του:

—Κλέβετε στα χαρτιά, Κέλδεσον!...
Γι' αυτό είχατε διαδολεμένη τύχη, τον τε-
λευταίο καιρό!... Ποτέ δεν θα το πι-
στεύα, αν δεν σας έβλεπα με τα μάτια μου
να κρύβετε ένα τραπουλόχαρτο!

—Λέτε ψέμματα! απάντησε ο Κέλδε-
σον, ένας άντρας μεσόκοπος, μ' αντιπαθη-
τική φυσιογνωμία. Σε μία τέτοια προσθα-
λή, λόρδε Έλτινγκαμ, μπορεί ν' απαντή-
ση κανείς μόνο μ' ένα τρόπο: με μονομα-
χία! Θα δεχόθε αύριο τούς μάρτυρές
μου!

Μά ο νεαρός λόρδος Έλτινγκαμ γέλα-
σε περιφρονητικά και είπε:

—«Όχι δά, σέρ "Αντόν Κέλδεσον!
Οι τζέντλεμαν μονομαχούν μόνο με τούς
όμοιους των, κι' όχι με τούς κοινούς

Άνω: Το άτομικό «κουτί» κάθε βουλευτού. Άριστερά: 'Ο βουλευτής ανοίγει το γραφείο του, περνάει το «κλειδί ασφαλείας» μέσα στο κουμπί που θέλει και ψηφίζει. Δεξιά: Οι βουλευτές που θέλουν να φύγουν εμπιστεύονται τα κουτιά τους σ' ένα συνάδελφό τους κι αυτός ψηφίζει για λογαριασμό τους. Κάτω: Οι δύο ψηφοδότες. Κάθε μία βρίσκεται πάνω σε μία υπερυψωμένη ζυγαριά.

Η ηλεκτρική ψηφοδόχος

Απόλυτη μυστικότητα και μεγάλη ταχύτητα

Μία επανάσταση, τελείως ειρηνική, άλλωστε, πρόκειται να μεταβάλει σε λίγο ριζικά τις συνήθειες του Γαλλικού Κοινοβουλίου. Η κυβέρνηση, όπως ανακοίνωσε τελευταία, αποφάσισε να εγκαταστήσει το σύστημα της ηλεκτρικής ψηφοδόχου. Οι σχετικές εργασίες, για την εγκατάσταση των απαιτούμενων συσκευών, θ' αρχίσουν από τον προσεχή μήνα.

Εφευρέτης της ηλεκτρικής ψηφοδόχου είναι ο Γάλλος μηχανικός Ραϊμόν Λανγκλουά. Η συσκευή αυτή λειτουργεί αυτόματα με τον ακόλουθο τρόπο:

Κάθε βουλευτής έχει κάτω από το γραφείο του μία μικρή συσκευή, που περιλαμβάνει μερικά κουμπιά και ι-σάριμες λάμπες. Τα κουμπιά αυτά λειτουργούν μ' ένα «κλειδί ασφαλείας» που είναι ξεχωριστό για τον κάθε βουλευτή. Μπορεί, δηλαδή, να γυρίσει μ' αυτό τα δικά του μόνο κουμπιά κι' όχι των άλλων συσκευών.

Το «ναί» και το «όχι» βρίσκονται πάνω στο ίδιο κουμπί. Όταν ο βουλευτής θέλει να ψηφίσει «ναί» δεν έχει παρά να βάλει το κλειδί μέσα στο κουμπί και να το γυρίσει προς τα δεξιά. Στην αντίθετη περίπτωση, θα το γυρίσει προς τα αριστερά.

Γίνεται τότε το έξης: Χάρης σ' έναν ειδικό αυτόματο μηχανισμό, ένα ψηφοδέλτιο φύγει από το κιβώ-

τιο των «ναί» ή των «όχι» και πηγαίνει στην αντίστοιχη ψηφοδόχο που βρίσκεται κάτω απ' αυτό. Αν ο βουλευτής έψήφισε «ναί», ο ψηφοδέλτιο θα πέσει στην ψηφοδόχο των «ναί». Αν έψήφισε «όχι», το ψηφοδέλτιο θα πέσει στην ψηφοδόχο των «όχι». Ταυτόχρονα, η ειδική λάμπα που αντιστοιχεί στο «ναί» ή στο «όχι» θ' ανάψει κάτω από το γραφείο του βουλευτή και θα τον πληροφορήσει ότι έψήφισε.

Μία μικρή παρέμβαση: Το επάνω μέρος των γραφείων των βουλευτών στη γαλλική Βουλή ανασκηκόνται και σχηματίζει από κάτω ένα μικρό συρτάρι. Στο βάθος αυτού του συρταριού θα τοποθετηθεί η συσκευή για την όποια μιλήσαμε.

Έτσι, ο βουλευτής δεν θα φοβάται μήπως οι γειτονές του παρακολουθήσουν τις κινήσεις του χεριού του. Οι λάμπες, έξ' άλλου, θα είναι πολύ μικροσκοπικές και θα βρίσκονται σε βάθος αρκετών εκατοστών, ώστε κανείς άλλος, εκτός από το βουλευτή να μην μπορεί να διακρίνει το φως των.

Ας υποθέσουμε, λοιπόν, ότι όλα τα ψηφοδέλτια έπεσαν μέσα στις ψηφοδόχους. Τι θα γίνουν κατόπιν;

Κάθε μία από τις δύο ψηφοδόχους, εκείνη που περιέχει το «ναί» και εκείνη που περιέχει το «όχι» βρίσκεται πάνω σε μία αυτό-

ματη και εξαιρετικά εύαισθητη ζυγαριά. Μόλις, λοιπόν, τελειώσει η ψηφοφορία, κάθε μία από τις ζυγαριές δείχνει με φωτεινούς αριθμούς το βάρος των ψηφοδελτίων που περιέχει. Αν είναι βαρύτερα τα «ναί», το αποτέλεσμα της ψηφοφορίας είναι θετικό — ο υποβληθείς νόμος ή η πρόταση, κλπ. υπερψηφίζεται — αν είναι βαρύτερα τα «όχι», η πρόταση ή ο νόμος καταψηφίζεται.

Μ' αυτό το σύστημα, 300 ή 400 βουλευτές μπορούν να ψηφίσουν μέσα σ' ένα μόνο λεπτό της ώρας.

Ένα άλλο πλεονέκτημα του νέου συστήματος είναι το έξης: Οι βουλευτές που θέλουν να φύγουν πριν από την ψηφοφορία μπορούν να εμπιστευθούν τις συσκευές τους σ' ένα συνάδελφό τους, που ψηφίζει για λογαριασμό τους.

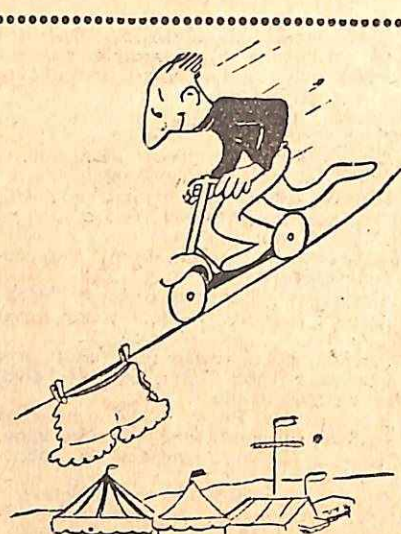
Αλλά και η αλλαγή γνώμης έχει προβλεφθεί. Ας υποθέσουμε π. χ. ότι ένας βουλευτής έψήφισε «ναί» και ότι, προτού τελειώσει η ψηφοφορία, αλλάξει γνώμη και θέλει να ψηφίσει «όχι». Δεν έχει να κάνει τίποτε άλλο τότε από το να πατήσει ένα ειδικό κουμπί. Το προηγούμενο ψηφοδέλτιο του — ένα δηλαδή από τα ψηφοδέλτια του «ναί» — φύγει από την ψηφοδόχο και ταυτόχρονα ένα άλλο ψηφοδέλτιο πέφτει στην ψηφοδόχο του «όχι».

Η συσκευή που βρίσκεται στο γραφείο κάθε βουλευτού περιέχει τόσα κουμπιά όσα απαιτούνται για την έκφραση της γνώμης του ψηφίζοντος, σύμφωνα με τα ισχύοντα κοινοβουλευτικά έθιμα π. χ. λευκό ψηφοδέλτιο, «ναί» με τροποποιήσεις, κλπ.

Παρόμοια συστήματα λειτουργούν από καιρό στη Σουηδία και σ' άλλα μέρη. Το πλεονέκτημά τους είναι ότι εξασφαλίζουν την απόλυτη μυστικότητα και την ταχύτητα της ψηφοφορίας.

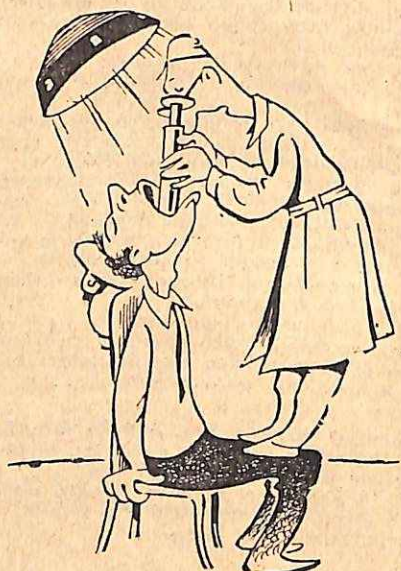
Μέσα στο στομάχι της κόττας

«Αν οι κόττες που γεννούν χρυσά αυγά ανήκουν στην περιοχή του θύλου, οι κόττες που κλείνουν μέσα τους θησαυρούς αποτελούν πραγματικότητα. Η ιστορία που θα σας αφηγηθούμε συνέβη σε μία πλουσία χήρα, την κυρία Πασσαδάντι, που έμενε σ' ένα αγρόκτημα κοντά στη Βενετία. Ένα βράδυ έφτασαν, ξαφνικά, στο σπίτι της μερικοί συγγενείς της από το Μιλάνο κι' η χήρα για να τους περιποιηθεί έσφαξε μία κόττα από το κοττάσι της. 'Αλλ' όταν θέλησε ν' αδειάσει το στομάχι της βρήκε μέσα σ' αυτό ένα ζευγάρι σκουλαρίκια με μπριγιάν, πολύ μεγάλης αξίας, που είχε χάσει πριν από ένα χρόνο. Είχε υποπτευθεί τότε μία υπηρέτρια της και την είχε διώξει από το σπίτι της. Η κυρία Πασσαδάντι, με την ανεύρεση των σκουλαρικιών, δημοσίευσε μία δήλωση στις εφημερίδες ζητώντας συγγνώμη από την υπηρέτριά της, που την είχε κατηγορήσει άδικα.

— Το χρυσό μου, κάνει ό,τι μπορεί για να με αναγκάσει να την σκέπτωμαι!...

(Από το «Idi Paris»)

ΒΑΘΕΙΑ ΕΞΕΤΑΣΙΣ

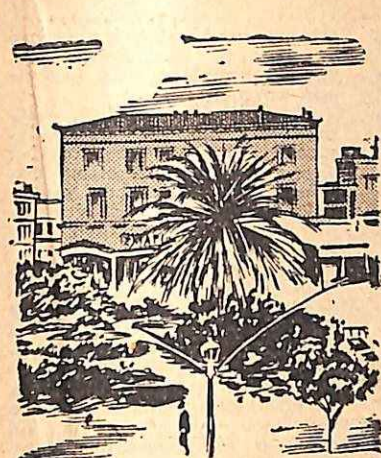
— 'Α! 'Α!... Κάθεστε βλέπω πάνω στο καπέλλο σας!...

(Από το «Inters»)

— Με συγχωρείτε αλλά μου τελείωσαν τα επισκεπτήριά μου!...

(Από το «Idi Paris»)

Η πλατεία 'Ομονοίας στην αρχή του αιώνα μας.

Για να γνωρίσουμε ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Η πλατεία 'Ομονοίας

Από τις αθηναϊκές πλατείες το προβάδισμα ανήκει ασφαλώς στην πλατεία 'Ομονοίας και λόγω αρχαιότητας και γιατί σήμερα είναι η κεντρικότερη και περισσότερο πολυσύχναστη της πρωτεύουσας. Η ιστορία της αρχίζει με τα πρώτα χρόνια της καινούργιας 'Αθήνας.

Στο αρχικό σχέδιο της πόλεως, που οι δύο θαυμασμοί αρχιτέκτονες — ο Έλληνας Σταμάτης Κλεάνθης και ο Γερμανός Σάουμπερτ — είχαν τελειώσει στα 1832, το κέντρο της νέας πόλεως οριζόταν στην πλατεία της 'Ομονοίας, που γινόταν όμως πολύ μεγαλύτερη από τη σημερινή και έφτανε ως την πλατεία Κανιγγος. Εκεί θα οικοδομούσαν τα 'Ανάκτορα και τα 'Υπουργεία. Μία μεγάλη λεωφόρος με κήπους θα ξεκινούσε από την πλατεία και θα έφτανε στους πρόποδες της 'Ακροπόλεως, ακολουθώντας τη γραμμή που πήρε κατόπιν η ισχυροτάτη οδός 'Αθηνάς. Δυο φαρδύτατοι ακτινωτοί δρόμοι θα κατευθύνονταν ο ένας προς το Στάδιο και ο άλλος στον Πειραιά, ενώ η πλατεία θα πλαισιωνόταν από ευρύτατες και δεντροφυτευμένες λεωφόρους.

Αλλά το πρώτο εκείνο ωραίο σχέδιο της 'Αθήνας εφαρμόστηκε μόνο αφού κολοβώθηκε προηγούμενος ανεπαρκής από το Γερμανό αρχιτέκτονα Κλεάνθη. Οι φαρδύτατοι δρόμοι και οι μεγαλοπρεπείς πλατείες περικοπήκαν και, όπως ήταν φυσικό, η πλατεία της 'Ομονοίας υπέστη και αυτή την αναγκαστική εγχείρηση και έφτασε στις σημερινές της διαστάσεις.

Επί μία γενεά η 'Ομονοία είχε μείνει τόπος έρημιας. Η ρεματιά που κατέβαινε από το Στάδιο και απέτελεσε κατόπιν, σά σκεπάστηκε στα 1859, την οδό Σταδίου, περνούσε μέσα από την πλατεία. Εκεί, που αρχίζει σήμερα η οδός Γ' Σεπτεμβρίου τα κάρρα της δημαρχίας ρίχναν τα σκουπίδια στο σχεδόν το διάστημα της οδοντικής περιόδου. Η πλατεία ονομαζόταν τότε το «'Οθωνος» και μόνο μετά την έξωση των πρώτων βασιλέων πήρε το όνομα της «'Ομονοίας».

Στην έρημη τότε πλατεία συναντούσαμε μερικές μάντρες και πιό πέρα το έξοχικό καφενείο του Χάφτα, που φημιζόταν για το ωραίο νερό του. Το επισκέπτονταν μόνο οι βαρβαρώτεροι από τους 'Αθηναίους. Ήταν μία ξύλινη παράγκα σε μία πευκόφυτη περιοχή. Ο ιδιοκτήτης του καφενείου αποθανάτιστηκε, αφήνοντας το όνομά του στο κατόπιν κεντρικώτατο εκείνο μέρος της 'Αθήνας, στα σημερινά «Χαυτεία».

Το σκέπασμα της ρεματιάς του Σταδίου είχε αποφασιστικά αποτελέσματα στην πρόοδο της 'Ομονοίας. Από τότε άρχισαν να χτίζονται τα πρώτα σπίτια και η έρημη έκτασις να παίρνει τη μορφή της πλατείας. Κυρίως όμως η 'Ομονοία εξωραίστηκε στη δημαρχία του Δ. Κυριακού (1870 - 79). Φυτεύτηκαν δέντρα στην πλατεία, φτιάχτηκαν οι γύρω δρόμοι και στο μέσο στήθηκε μία εξέδρα για να παίζει η μουσική της φρουράς τις Κυριακές το απόγευμα. Το Πολύγωνο θα παύσει πια να μαζεύει τους 'Αθηναίους στον κυριακάτικο περίπατο. Γύρω από την πλατεία της 'Ομονοίας θα χτιστούν θέατρα και θ' ανοίξουν καινούργια κέντρα. Θα διατηρηθούν όμως για χρόνια τα δύο παλαιότερα καφενεία της.

Το αρχαιότερο ήταν στη θέση του σημερινού μεγάρου του Σαρδγλου, στην αρχή της οδού Σταδίου. 'Απ' αυτό ο Δεληγιώργης, στις 4 'Οκτωβρίου του 1862, ανέβασμένος επάνω σ' ένα τραπέζι, διάβασε σε πέντε χιλιάδες 'Αθηναίους, που είχαν κατακλύσει την πλατεία, την προκήρυξη για την έξωση του 'Οθωνος, που άρχισε με τη φράση:

«Τὰ δεινὰ τῆς Πατρίδος ἐπαυσαν... ἡ βασιλεία τοῦ 'Οθωνος καταργεῖται...».

Μεταξύ του καφενείου αυτού και της παράγκας του Χάφτα υπήρχε το δεύτερο αξιόλογο καφενείο της 'Ομονοίας των «Εὐφρονούντων». Οι 'Αθηναίοι το έλεγαν των «Γερώντων». Διατηρήθηκε για χρόνια κατόπιν και ήταν σπουδαίο κέντρο πολιτικολογίας, που α-α-α-τέστως έπαξίως το ιστορικό καφενείο της «'Οραίας 'Ελλάδος» και μās άφθεκε γνήσιο απόγονο το σημερινό Ζαχαράτο. 'Ο Σοφής στα πρώτα φύλλα του «Ρωμυού» το αναφέρει ως:

Καφενείον εὐ φρονούντων νύχτα μέρα συζητούντων.

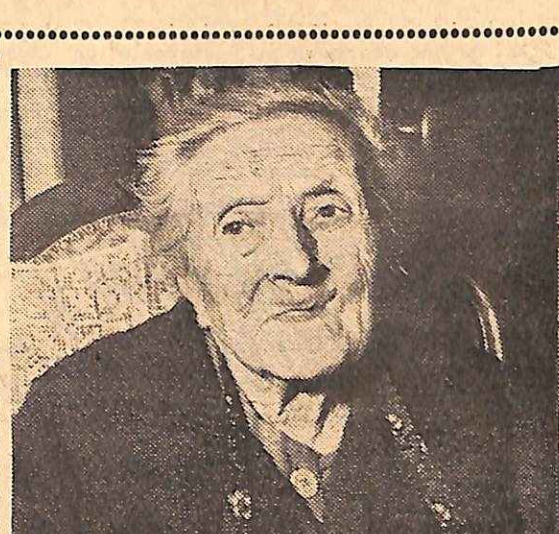
Στα 1888, στις γιορτές που γίναν για την εικοσιπενταετηρίδα στο Θρόνο του Γεωργίου Α', η πλατεία της 'Ομονοίας ηλεκτροφωτίστηκε μ' ένα μεγάλο φως που άναβε με την «μηνανήν του 'Εδισσων» όπως αποκαλούσαν την ηλεκτρομηχανή οι εφημερίδες της εποχής. Ήταν η πρώτη ελληνική πλατεία που χρησιμοποιούσε το ηλεκτρικό φως. Διατήρησε όμως για χρόνια κατόπιν το φωτισμό με το γκαζί και ασφαλώς οι παλαιότεροι θα θυμούνται τα γύρω από την πλατεία τόξα με τις φλόγες του γκαζιού, που άναβαν τις γιορτάσιμες ημέρες.

Στις δύο τελευταίες δεκαετηρίδες του περασμένου αιώνα η πλατεία της 'Ομονοίας αποτελεί το κέντρο της μικρής τότε 'Αθήνας των εκατό χιλιάδων κατοίκων.

Ένα χειμερινό θέατρο — η «Εὐτέρπη» — που χτίστηκε στα Χαυτεία το 1876, το ακολουθήσαν κατόπιν 4 - 5 καλοκαιρινά θέατρα, που έγιναν γύρω από την πλατεία της 'Ομονοίας και από τα οποία το αξιολογώτερο ήταν η «Νέα Σκηνή», που είδε και στον αιώνα μας λαμπρές ημέρες με το Χρυστομάγο και έπειτα με τη Μαρίκα Κοτοπούλη.

Κοντά στο καλλιτεχνικό κέντρο δημιουργείται στην 'Ομονοία και το τουριστικό, με τα μεγάλα ξενοδοχεία που χτίστηκαν, πολλά από τα οποία διατηρούνται και σήμερα. Άνοίγουν ακόμα το τέλος του περασμένου αιώνα ωραία ζαχαροπλαστεία και καφενεία γύρω από την πλατεία και από το κέντρο αυτό ξε-ορμά πλέον η πόλις, για να καταχτήσει μέσα στα πενήντα χρόνια του αιώνα μας ολόκληρο σχεδόν το λεκανοπέδιο της 'Αττικής.

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΑ ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΕΚΑΤΟΝΤΟΥΤΙΣ

Ενθ' άρχισε το δεύτερο ήμισυ του εικοστού αιώνας, η Παρίσινη αυτή πανηγυρίζει την συμπλήρωσι ενός αιώνας της ζωής της. Η Μαρία Σινάιντερ γεννήθηκε πράγματι την 31η Δεκεμβρίου 1849 στο παρίσινο προάστειο Ζαβέλ το οποίο ούδέποτε εγκατέλειψε από τότε. Στα νεύατα της η εκατοντούτις Παρίσινα υπήρξε η στάρ των πρώτων φίλμ του Μελιές.

(Φωτογραφία Keystone)

ΝΕΑΡΟΙ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΑΙ

Οι δύο αυτοί νεαροί είναι οι μικρότεροι πρωταθληταί μπιλιάρδου του κόσμου και συναγωνίζονται ήδη για την απόκτηση του επάθλου, που έχει αποδοθεί στην «Λέσχη των παικτών του μπιλιάρδου» της Αγγλίας. Άριστερά ο Μίτσελ Λίντεν, 15 ετών, που αντιπροσωπεύει τη Σκωτία και δεξιά ο Μάρκος Ψάν, 14 ετών, που αντιπροσωπεύει την Ουαλλία.

ΤΟ ΑΤΥΧΗΜΑ ΤΗΣ «ΤΖΑΚΟ»

Η «Τζακό», η μικρή μπίμπιλιτσα του Ζωολογικού Κήπου του Λονδίνου, βρέθηκε την ημέρα των Χριστουγέννων, απ' το νεαρό επισκεπτή Τζέιμι (που ποζάρει μαζί της στη φωτογραφία) σε μία άκρη του κήπου με σπασμένο το μπαστούνι της πόδι. 'Ο Τζέιμι συγκινήθηκε άμεσα, έπηρε τη «Τζακό» στην άγκαλιά του και την μετέφερε στο ιατρείο του κήπου όπου της έβαλαν το σπασμένο πόδι στο γύφο...

Το έπί της οδού Φιλελλήνων 4 ΑΤΕΛΗΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ «PARIS»

Μετεφέρθη προσωρινώς εις Πειραιά, οδός 'Αλιπέδου 4 — Μέγαρον Παπαφιλίππου, ΕΝΑΝΤΙ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ.

Μαθήματα ήμερήσια και βραδυνά. 'Ιδιαίτερα και γκρουπ.

Με την τελειότεραν εις έκτέλεσιν και εφαρμογήν συγχρονισμένην Μέθοδον «NAPOLITANO» των Παρισίων. Διδάκτρας ιδιαίτερα και κατά μάθημα. Διδασκαλία παρά της Διευθυντριάς Κας ΦΑΙΔΡΑΣ, Διπλωματούχου των Παρισίων Σχολών NAPOLITANO & ACADEMIE DE COUPE DE PARIS. Έγγραφαί καθημερινώς 10 - 1 π. μ. και 3 - 6 μ. μ.

ATELIER - HAUTE COUTURE με τα πιό τελευταία παρισινά Μοντέλλα - Κροκί.

Συνεργασία μετά της κ. ΓΚΟΛΦΩΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΕΑ.

ΕΙΧΑ απελπισθή ολότελα ότι θα μάς άφηναν να περάσουμε τα σύνορα, είπε η βασίλισσα Ορτανσία, ενώ το βλέμμα της πλανιόταν πάνω στα ήρεμα νερά της λίμνης της Κωνσταντίας, που άπλωνόταν στο βάθος του μαγευτικού το-

ύγεια της κι' η αδελφή του Ναπολέοντος αισθανόταν την ανάγκη ν' ανανεύσει τις δυνάμεις της, πίνοντας το φημισμένο αυτό γάλα της περιοχής. Τότε όμως δημιουργήθηκε ένα σοβαρότατο ζήτημα. Οι Έλβετοί, που δεν είχαν υπο-

λόν τον άνθρωπο, είπε στη δεσποινίδα Κοσελέ. Άλλα το καλύτερο που έχουμε να κάμουμε είναι να μην του δώσουμε και πολύ θάρρος. Αυτοί οι χωριάτες γίνονται καμιά φορά πολύ ενοχλητικοί. Ο Ζελβίγκερ μπήκε έπειτα

είχε παρακαθήσει στο συνέδριο της Βιεννης σαν εκπρόσωπος της ομοσπονδίας των έλβετικών καντονίων. Άπο κείνη την ήμερα, οι έπισκέψεις του στην έπαυλη έγιναν σχεδόν καθημερινές. Και, σε λίγο, η έκπτωτη βασίλισσα κι' ο νεαρός «λάντμαν» άρχισαν να κάνουν περιπατους μαζί στη λίμνη της Κωνσταντίας.

Όλοι μιλούσαν πια για το ειδύλλιο τους. Άλλ' οι ίδιοι έφρόντιζαν να τηρούν πάντα τα προσήματα. Η Ορτανσία δεν ξεχνούσε πως ήταν μητέρα ενός νεαρού πρίγκηπος, που ίσως να τον καλούσαν μιά μέρα να βασιλεύσει πάνω στο θρόνο του θείου του. (Ο γιός της ήταν ο πρίγκηψ Λουδοβίκος Ναπολέον, που έγινε, αργότερα, αυτοκράτωρ των Γάλλων με τ' όνομα του Ναπολέοντος Γ'). Κι' ο Ζελβίγκερ, από τ' άλλο μέρος, ήταν απ' τους ανθρώπους που προτιμούσαν να θυσιάσουν τα πάντα κι' αυτή άκομη τη ζωή τους για να σώσουν την τιμή και την υπόληψη της γυναίκας που αγαπούν.

Άλλ' η διπλωματία της Ευρώπης δεν έβλεπε με καλό μάτι αυτό το ειδύλλιο κι' έπώφεληθηκε από την αίτηση της Ορτανσίας, ν' αγοράσει τον πύργο του Άρνεμπεργκ, στο καντόνιο της Τουργκοβίας, για να καταφέρει ένα θανάσιμο πλήγμα εναντίον των δυο έρωτευμένων.

Η έλβετική Δίαιτα, έπειτα από την έπιμονή του Ζελβίγκερ, έδωσε τη συγκατάθεσή της γι' αυτή την αγορά. Άλλα, στο τέλος της συνεδρίασεως, ο αντιπρόσωπος της Πρωσίας, απευθυνόμενος στο νεαρό «λάντμαν», του είπε:

— Άφού είσατε τόσο πολύ έρωτευμένοι με την έκπτωτη βασίλισσα, γιατί τότε δεν την παντρεύεστε;

Τα μέλη της Δίαιτας έσκασαν στα γέλια. Άλλ' ο Ζελβίγκερ σήκωσε το κεφάλι του με περηφάνεια και άξιόπρεπτα και άπάντησε:

— Σέβομαι αρκετά τη βασίλισσα, για να μην είναι δυνατόν να έπιτρέψω παρόμοιες σκέψεις στον εαυτό μου. Έλεγε ψέματα. Γιατί την έρωτευμένοι είχαν άρχισει ν' αντιμετώπιζούν στα σοβαρά την περίπτωση του γάμου τους. Το καθήκον του όμως δεν του επέτρεπε να δώσει διαφορετική άπάντησι. Έπρεπε, πρό παντός, να σώσει την υπόληψή της γυναίκας που αγαπούσε.

— Ορκίζεστε ότι δεν είσατε έρωτευμένοι μαζί της κι' ότι δεν σκεφτόσαστε να την παντρευτήτε; Ξαναρώτησε, ο αντιπρόσωπος της Πρωσίας.

— Είνε περίττο να όρκιστώ για κάτι που μπορώ να το άποδείξω, άπάντησε ο Ζελβίγκερ.

Άπό κείνη την ήμερα, δεν ξαναπάτησε το πόδι του, στο σπίτι της Ορτανσίας. Άλλ' αυτός ο άναγκαστικός χωρισμός έφθερε άνεπανόρθωτα την ύγεια του. Και πέθανε λίγο καιρό αργότερα.

Η Ορτανσία θρήνησε το θάνατό του και στην κατοπινή ζωή της δεν έπαψε ποτέ ν' αναπολή με συγκίνησι τον άνθρωπο που την είχε κάνει να γνωρίσει την άληθινή και μεγάλη άγάπη και που είχε θυσιάσει για να σώσει την άξιοπρέπεια και την υπόληψή της ως βασίλισσα και ως γυναίκα.

ΑΝΡΥ ΝΤΕ ΜΟΝΦΡΕΝΤ

Οί έρπεται της λίμνης της Κωνσταντίας

πίου. Δεν βρίσκεis πως είνε πολύ όμορφα έδώ; Η δεσποινίς Κοσελέ, η πιστή ακόλουθος της, που την συνόδευε στην έξορά της, έμεινε σύμφωνη.

— Είνε πολύ όμορφα, Μεγαλειότητά, άπάντησε. Ο καθέρος άέρας και η γαλήνια ζωή σου σε κάμουν πολύ καλό. Έδώ θα είς καλά, τι μίσησ.

Θέέ μου! συνέχισε, η αδελφή του Ναπολέοντος. Όλοι στην Έλβετική Δίαιτα ξεσηκώθηκαν εναντίον μου, σαν να ήταν προσωπικοί έχθροί μου. Όλοι έσκέφτην, απ' το χωριατοδιάρχη του Άππενζελ. Αυτός μόνο ύποπαστίστηκε την ύποθεσί μου... Και με την έπιμονή και το πείσμα του τ' άκατέφερε. Μου ύπενθυμίζεις τ' όνομά του, Καικιλία;

— Ιάκωβος Ζελβίγκερ, Μεγαλειότητά, άπάντησε η δεσποινίς Κοσελέ.

Και συνέχισε έπειτα από μικρή σιωπή:

— Αυτό το πράγμα, μου φαίνεται πολύ περίεργο. Γιατί ο άρχοντας Ζελβίγκερ έπρεπε να είνε ο πιο άσπονδος έχθρος σου. Άκουσα να λένε, ότι ο Αυτοκράτωρ, ο άδελφός σου, τον είχε φυλάκισει για άρκετό διάστημα στο φρούριο του Άαριμπουργκ...

Η Ορτανσία δεν άπάντησε. Μ' όλο που δεν ήταν εύχρηστημένη από τον άδελφό της, δεν της άρεσαν, ώστόσο, οι ύπαινιγμοί εις βάρος του.

Αυτή η συνομιλία μεταξύ των δυο γυναικών γινόταν ένα καλοκαιριακό πρωινό του 1816 στη βεράντα μιάς χαριτωμένης έπαύλεως, που ήταν χτισμένη στην κορυφή του λόφου που δεσπόζει πάνω στο Τόργκεν, την πρωτεύουσα του Άππενζελ.

Οί γιατροί της έποχής, μη έχοντας ίσως τίποτα καλύτερο να κάμουν, είχαν άνακαλύψει, ξαφνικά, πως το γάλα δεν ήταν μιά άπλη τροφή, άλλ' ένα ύπεροχο φάρμακο, που έθεράπευε ένα σωρό άσθενείες, από τους ρευματισμούς ως το έλκος του στομάχου κι' από την πνευμονική φυματίωσι ως την νευρική παράλυσι. Η γαλακτοθεραπεία με γάλα γίδας έγινε έτσι της μόδας και τα έλβετικά καντόνια άρχισαν να δέχονται άναριθμους έπισκέπτες, που πήγαιναν εκεί για να θεραπευθούν από διάφορα νοσήματα. Άλλ' η μεγαλύτερη προτίμησις ήταν για το χωριούδάκι Γκαί, στο καντόνι του Άππενζελ, κοντά στη λίμνη της Κωνσταντίας.

Η φήμη αυτού του χωριού είχε φέρεi κείνο το καλοκαίρι στην Έλβετία και την έκπτωτη βασίλισσα της Όλλανδίας, την Ορτανσία. Οί περιπέτειες κι' οί συγκινήσεις των τελευταίων έτών είχαν φθείρει την

Τότε μιά ζωηρή έκπληξις ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο της Ορτανσίας.

Φέρει λίγο από το Ναπολέοντα, ξεγεγρόθηκάν στη σκέψη ότι θάπρεπε να φιλοξενήσουν στη χώρα τους την αδελφή του κι' άρνήθηκαν να της δώσουν την άδεια που ζητούσε. Ξαφνικά, όμως, παρουσιάστηκε ένας άπροσδόκητος ύπερασπιστής της.

— Κι' αν όλοι της άρνήθητε αυτή την άδεια, φώναξε ο άρχοντας του Άππενζελ, έγω θα την δεχθώ στο καντόνι μου!

Τού κάκου, οί συνάδελφοί του στη Δίαιτα προσπάθησαν να τον κάμουν ν' αλλάξει γνώμη. Ο Ζελβίγκερ ήταν άμεταπειστος. Και, στο τέλος, κέρδισε με το πείσμα του την ύπόθεσι που ύπεράσπιζε. Η Έλβετική Δίαιτα άπόφυγε ν' άποφασίσει αν θάδδινε ή όχι άδεια στην Ορτανσία να μείνη στην Έλβετία. Έτσι, οί διοικητάι των καντονίων έμειναν ελεύθεροι ν' αντιμετώπισουν αυτό το ζήτημα όπως ήθελαν.

Ο «λάντμαν» του Άππενζελ νοίκιασε μιά έπαυλη στη μαγευτικότερη τοποθεσία της πρωτεύουσάς του, την επίτλωσε όσο καλύτερα μπορούσε κι' είδοποίησε την Ορτανσία ότι μπορούσε να έγκατασταθή όποτε ήθελε αυτό.

Έπειτα από δυο μέρες η έκπτωτη βασίλισσα της Όλλανδίας έφτανε στο Τόργκεν. Το άπόγευμα της ίδίας ήμερας, ο άρχοντας Ζελβίγκερ παρουσιάστηκε στην έπαυλη για να της ύποβάλλει τα σέβη του.

Όταν ο ύπνρέτης, που είχε φέρεi μαζί της, της άνάγγειλε την έπίσκεψή του, η Ορτανσία κατ'όψιφασε.

— Δεν μπορώ παρά να αισθάνωμαι εύγνωμοσύνη σ' αύ-

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

άπό μερικά λεπτά στο σαλόνι.

Και τότε μιά ζωηρή έκπληξις ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο της Ορτανσίας. Είχε φανταστεί τον Ζελβίγκερ σαν κάποιον από τους πλούσιους Έλβετους χωρικούς, που είχε συναντήσει στο ταξίδι της και που της είχαν κάνει πολύ δυσάρεστη εντύπωσι με τους άπλοικούς, άλλα χοντρούς τρόπους τους και την τολμηρή και άνοικη ελευθεροστομία τους. Κι' έκτός απ' αυτό, όλοι τους μύριζαν από μέτρα μακρὰ σκορόδο. Ο άνθρωπος όμως που έβλεπε μπροστά της ήταν ντυμένος, με την τελευταία λέξή της μόδας της Βιέννης κι' είχε την εμφάνισι και τους τρόπους του γεννημένου άριστοκράτη.

Δεν ήταν μικρότερη και η έκπληξις που δοκίμασε ο Ζελβίγκερ. Είχε φερθή όπως φέρθηκε από γενναιοψυχία και συμπόνια για μιά έκπτωτη βασίλισσα, που την φανταζόταν γοηά σχεδόν κι' άρρωστη. Κι' έβλεπε μπροστά του μιά νεαρή γυναίκα, λιγάκι κουρασμένη ίσως, άλλα έκθαμβωτικά όμορφη και γοητευτική.

Η έκπληξις αυτή έκάμε και τους δύο να χαμογέλασουν.

Η Ορτανσία είχε φοβηθή πως θα βρισκόταν στην άνάγκη ν' αντιμετώπιση έναν ενοχλητικό προστάτη. Και τώρα εύοισε μιά έξαιρετική εύχαρίστησι στη συνομιλία αυτού του ανθρώπου, που φαινόταν πως ήταν πολύ μορφωμένος και συνηθισμένος να ζή σ' ένα άνωτερο περιβάλλον. Και, σ' άλληθια, ο Ζελβίγκερ είχε αντιπροσωπεύσει πολλές φορές την πατρίδα του στο έξωτερικό κι

Οί άρτηριες άπεκλήθησαν «άγωγοί της ζωής», όπως και πράγματι είνε. Χάρis σ' αυτές, το φορτωμένο με όξυγόνο αίμα διοχετεύεται από το ένα άκρον του σώματος ως το άλλο και τροφοδοτεί τα διάφορα όργανα. Παρεδλήθησαν επίσης με το όδικο δίκτυο, που συνδέει τις πόλεις και τα χωριά μιάς χώρας και καθιστά δυνατή τη μεταξύ τους επικοινωνία.

Αυτό τον προορισμό τους, οί άρτηριες δεν θα μπορούσαν να τον εκπληρώσουν αν δεν ήσαν όργανα μεγάλης άντοχής. Για το σκοπό αυτό, η φύσις τις έχει προικίσει με τρία στρώματα ιστών, που καλούνται χιτώνες και που βρίσκονται ό ένας πάνω στον άλλον. Ο πρώτος, έξωτερικός, συνδέει την άρτηρία με τα γειτονικά όργανα. Ο δεύτερος όποτελείται από ελαστικές ίνες και σχηματίζει ένα είδος φράγματος που χαλινάγωγει τις βίαιες πιέσεις του αίματος. Ο έσωτερικός, τέλος, άποτελείται από λεία κύτταρα, που έξασφαλίζουν την όμαλή ροή του αίματος. Έπί πλέον, η έξωτερική έπιφάνεια των άρτηριών καλύπτεται από άναριθμους διακλαδωσίεις νευριδίων, που έξουσιάζονται από το μεγάλο συμπαθητικό σύστημα ή το πνευμογαστρικό νεύρο. Ο ρόλος αυτών των νευριδίων συνίσταται στο να έξασφαλίζουν τη συστολή και τη διαστολή των διαφόρων τμημάτων μιάς άρτηρίας, σε τρόπον ώστε η κυκλοφορία του αίματος στο έσωτερικό της να γίνεται με όμαλό ρυθμό.

Όλα αυτά τα μέτρα, όμως, δεν μπορούν να προστατέψουν άποτελεσματικά τις άρτηριες. Και οί κίνδυνοι «άτυχημάτων» ύπάρχουν πάντοτε. Άλλα ποιά είνε αυτά τα «άτυχήματα»;

1) Η φλόγωσι των τοιχωμάτων μιάς άρτηρίας. Στην περίπτωση αυτή η κυκλοφορία έπιβραδύνεται, γιατί το αίμα τείνει να συγκεντρωθή γύρω στη φλογισμένη περιοχή της άρτηρίας. Η πάθησις αυτή καλείται ά ρ τ η ρ ί τ ις.

2) Σοβαρότατη έπιπλοκή της άρτηρίτιδος είνε η «θ ρ ό μ β ω σ ις», που χαρακτηρίζεται από το σχηματισμό ενός θρόμβου, συνεπεία της έπιβραδύνσεως της κυκλοφορίας. Αυτός ο θρόμβος φράσσει πολλές φορές την άρτηρία και παρεμποδίζει την κυκλοφορία του αίματος.

Σε περίπτωση θρομβώσεως, ώστόσο, η κυκλοφορία δεν σταματάει έντελώς. Γιατί το αίμα διοχετεύεται στο μικρότερο αίμοφόρα άγγεία και ξαναεισέρχεται στην άρτηρία, άφου προσπεράσει την περιοχή του έρεβισμού. Άλλ' η κυκλοφορία γίνεται πια έλαττωματικά και όχι σπάνια η θρομβώσις προκαλεί την εμφάνισι γαγγραινής. Η πάθησις είνε έξαιρετικά σοβαρά, όταν πρόκειται για μεγάλες άρτηρίες και ίδιως των κάτω άκρων. Σε παρόμοιες περιπτώσεις, οί γιατροί δεν διέβηταν άλλο μέσον ως τα προχθές έκτός από τον άκρωτηριασμό.

3) Όταν η πίεσις του αίματος είνε μεγάλη, οί άρτηριες χάνουν βαθμιαία την ικανότητα να συσπώνται. Σε παρόμοιες περιπτώσεις, η άρτηρία διογκούται συνεπεία της πίεσεως του αίματος και συνε-

νώνεται με μιά γειτονική φλέβα. Άρκεί τότε η παραμικρή αίτια, για να δημιουργηθή μιά όπή στα τοιχώματά των και να προκαλέσει την άνάμειξι του άρτηριακού με το φλεβικό αίμα. Το φαινόμενο αυτό καλείται ά ν ε ρ υ σ μ ός.

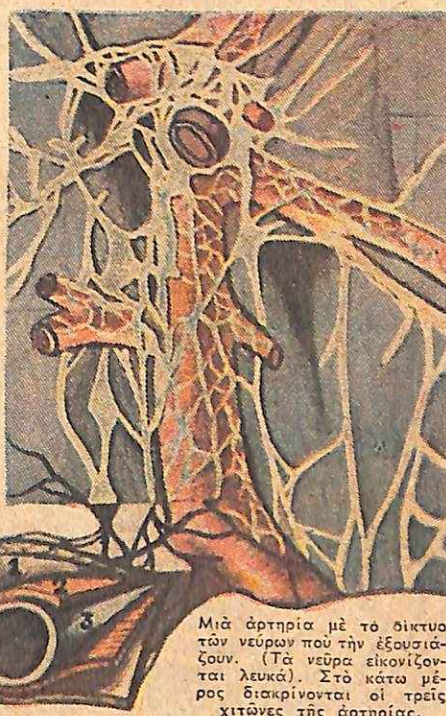
Οί δυο τελευταίες παθήσεις άπέβαιναν ως προχθές άκόμη μοιραίες σε πλείστες περιπτώσεις. Άπό κάμποσο καιρό, όμως, η χειρουργική επέξτεινε τη δράσι της και στην περιοχή των άρτηριών και είνε σε θέσι σήμερα να κάμη παντός είδους έπεμβάσεις σ' αυτές.

Οί κυριώτερες απ' αυτές είνε:

1) Η περιαρτηριακή συμπαθεκτομή, που συνίσταται στην άποφλοιώσι της άρτηρίας, δηλαδή στην άφαίρεσι του κυτταρικού περιβλήματός της μαζί με τα συμπαθητικά νεύρα που περιέχει.

2) Η γαγγλιοεκτομή. Όπως είνε γνωστό, το συμπαθητικό σύστημα βρίσκεται κάτω από την έξάρτησι συμπαθητικών γαγγλίων, που είνε σκορπισμένα κατά μήκος της σπονδυλικής στήλης. Σε πολλές περιπτώσεις, άρκει η άφαίρεσις των συμπαθητικών γαγγλίων που αντίστοιχούν σε μιά ώρισμένη άρτηρία ή σ' ένα ώρισμένο μέρος της, για να προκληθή μιά μόνιμη διαστολή σ' αυτή την περιοχή.

3) Η άφαίρεσις των έπινεφριδίων και σε έξαιρετικές περιπτώσεις ενός μέρους του θυροειδούς, που άσκούν, ως γνωστόν, μεγάλη έπίδρασι στο συμπαθητικό σύστημα.

Μιά άρτηρία με το δίκτυο των νευρών που την έξουσιάζουν. (Τα νεύρα εικονίζονται λευκά). Στο κάτω μέρος διακρίνονται οί τρεις χιτώνες της άρτηρίας.

Η χειρουργική των ΑΡΤΗΡΙΩΝ

Η θεραπεία της θρομβώσεως και του άνευρισμού

4) Η άρτηριοεκτομή, που εφαρμόζεται σε έντελως έξαιρετικές περιπτώσεις, όταν όλα τα άλλα μέσα άποτύχουν. Η έπέμβασις αυτή συνίσταται στην άφαίρεσι ενός τμήματος άρτηρίας, καθώς και του συμπαθητικού δικτύου που το περιβάλλει.

Μετά την άφαίρεσι, συρράπτονται τα δυο άκρα της άρτηρίας. Σε περίπτωση όμως, που το άποκοπέν τμήμα είνε άρκετά μεγάλο, παρεντίθεται στο «κενό» ένα τμήμα φλέβας, που άφαιρείται από ένα άλλο μέρος του σώματος. Το κομμάτι αυτό της φλέβας, παρά τη διαφορετική σύστασί του (ως γνωστόν, οί φλέβες δεν έχουν την ικανότητα να συσπώνται) ταυτίζεται ταχύτατα με την άρτηρία και άποκτά τις χαρακτηριστικές κινήσεις της.

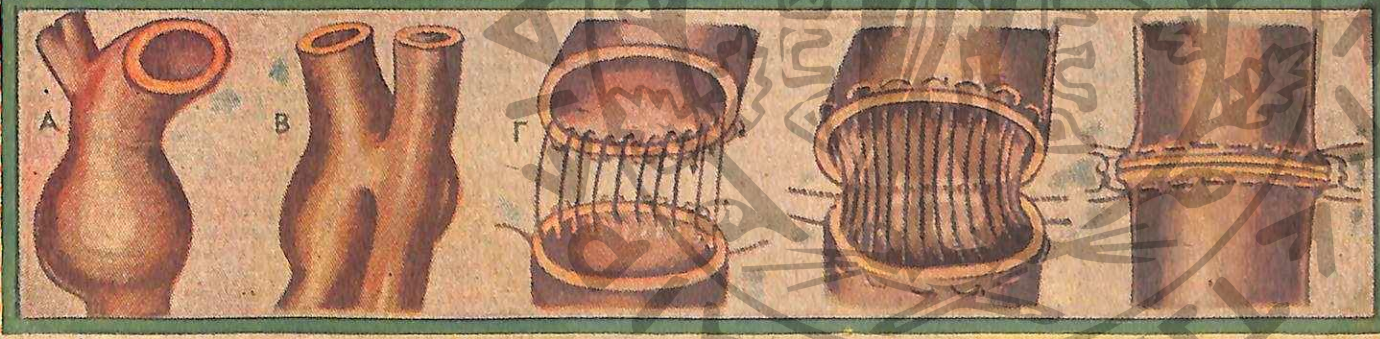
Μιά ιδιαίτερη μέθοδος είνε εκείνη του δόκτορος Ντ'ος Σάντος, που συνίσταται στην τομή της άρτηρίας στο σημείο όπου έχει σχηματισθή ο θρόμβος και στη συρραφή κοτόπιν των άκρων της μικρής πληγής. Στις περιπτώσεις αυτές χορηγείται στον άσθενή μιά ειδική ουσία, η ήπαρ'ίνη

Σιγά - σιγά η έπιστήμη περιορίζει τον αριθμό των άγνωστων ή άθεράπευτων άσθενειών με καταπληκτική ταχύτητα.

ΟΟΟ

Το έμβόλιο εναντίον του κοκκύτου

Ο καθηγητής της υγιεινής στο Πανεπιστήμιο της Λισαβώνας ντε Λουρέιρο, άνεκόντως στο παρισινό Ινστιτούτο Παστερ μιά μέθοδο δικής του έπινοήσεως, που έπιτρέπει την καλλιέργεια του προληπτικού έμβολίου του κοκκύτου μέσα σε ειδικό παρασκεύασμα αίματος και την διατήρησή του επί μακρό χρονικό διάστημα. Ός γνωστόν, το προληπτικό έμβόλιο εναντίον του κοκκύτου έχει άνακαλυφθή άπο πολλά χρόνια. Δυστυχώς, όμως, δεν είχε καταστή δυνατή ως σήμερα, η χρησιμοποίησίς του, γιατί άλλωθινόνταν ταχύτατα και έχανε τις ιδιότητες που προκαλούσαν άνοσίαν. Πιστεύεται ότι η παραπάνω μέθοδος θα έπιτρέψη στο μέλλον τη χρησιμοποίησι αυτού του έμβολίου.

Α. Άρτηρία που έχει προσδλήθι από άνευρισμό. Στην είκν άπεικονίζεται ο θάλας που έχει σχηματισθή λόγω της διαστολής των τοιχωμάτων της. Β. Άρτηριοφλεβικός άνευρισμός λόγω της έπικοινωνίας μιάς άρτηρίας με μία φλέβα. Γ. Οί τρεις φάσεις της συρραφής μιάς άρτηρίας.

Η καρδιά του Ράφλ "Εμερ-
σον χτυπούσε δυνατά,
τον συγκλόνιζαν ρίγη, παραπα-
τούσε, δεν ήξερε κι' ο ίδιος πού
πήγαινε... Ήταν κατεστραμμέ-
νος, δίχως ελπίδα σωτηρίας!
Είχε πωλήσει σ' ένα χρημα-

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Ράφλ έστρεψε το περίστροφό του
προς τόν άόριστο έκείνο όγκο και
πίεσε τη σκανδάλη...

τιστή ένα γραμμάτιο, πλαστο-
γραφώντας την ύπογραφή του
πλουσιού φίλου του Τζίμ Σα-
ουθάμπτον. "Αν σε 10 μέρες
δεν πλήρωσε 500 λίρες, ο χρη-
ματιστής θα παρουσιάσει το
γραμμάτιο στο Τζίμ και θα
φανερωθούν τότε η πλαστο-
γραφία. Κι' αυτό σημαίνει την
καταστροφή του Ράφλ, τη φυ-
λακή, την ατίμωσι...

Είχε ζητήσει βοήθεια απ' το
Τζίμ, για μία ακόμη φορά. Μα
ο πλούσιος βιομήχανος είχε
βοηθήσει επανειλημμένως ως
τότε τον παλιό του φίλο, κι
εκείνος, αντί να μπη στον ί-
σιο δρόμο, τώρριχνε πάλι στο
χαρτί και στα γλέντια... Ή-
ταν φυσικό πιά να τον βαρε-
θώ ο Τζίμ και να του αρνηθώ
κατηγορηματικά, πριν από λί-
γη ώρα, την «τελευταία» συν-
δρομή που του ζητούσε, με δά-
κρυα στα μάτια και με άβου-
νες υποσχέσεις πως θα διορ-
θωνόταν επιτέλους.

Μη μπορώντας να σκεφθώ
λογικά απ' την ταραχή του, ο
Ράφλ θεωρούσε αίτιο της κα-
ταστροφής του το Τζίμ και
τόν μισούσε θανάσιμα. Τί θα
του κόστιζε, αν του δάνειζε
άλλες 500 λίρες; Ήταν τόσο
πλούσιος! Μα ή φιλαργυρία
του δεν έκανε να φανή σκλη-
ρός στον παλιό του φίλο...

Κι' ο Ράφλ δεν είχε κανέναν
άλλον, για να τον βοηθήσει
στην κρίσιμη εκείνη περιστά-
σι! Είχε δανεισθεί άλλοτε χρη-
ματά απ' όλους τους φίλους
του και δεν τάχε επιστρέψει...
"Ενοίθε το μυαλό του να σα-
λεύη... Δεν είχε καμμία ελπίδα
σωτηρίας!...

"Η μάλλον, ή μοναδική του
ελπίδα ήταν να πεθάνη ο Τζίμ,
πριν του παρουσιάσει ο χρη-
ματιστής το γραμμάτιο με την
πλαστή ύπογραφή. Μα αυτός
ήταν πολύ καλά στην υγεία
του...

Ξαφνικά, ο Ράφλ θυμήθηκε
ότι ένας κοινός φίλος είχε κα-
λέσει αυτόν και το
Σαουθάμπτον στην
έξοχική του βίλλα...

Το μυαλό του άρχισε να δου-
λεύει πυρετωδώς... Το πρόσω-
πό του πήρε μία έκφρασι σα-
τανική. Τα μάτια του πέταξαν
άγριες σπίδες... Του είχε έρθει
κάποια έμπνευσι!...

Τρεις μέρες αργότερα, ο
Τζίμ, ο Ράφλ και μερικοί άλ-
λοι είχαν συγκεντρωθώ στη
βίλλα του φίλου τους. Ο Τζίμ
μίλούσε με διαχυτικότητα στο
Ράφλ μπροστά στους άλλους,
όταν όμως βρισκόταν μόνος
του γυρνούσε τις πλάτες με
περιφρόνησι.

Την άλλη μέρα της άφιξέας
τους στη βίλλα, πήγαν όλοι να
κοιμηθούν από νωρίς, γιατί
είχαν κάνει μία έκδρομη μα-
κρινή και κουραστική. Μόλις
ο Ράφλ βρέθηκε στο δωμάτιό
του, έβγαλε ένα μικρό περι-
στροφό — από κείνα που λει-
τουργούν με πεπιεσμένον αέρα,
σχεδόν άθόρυβα — μία πολύ
μικρή σφαίρα, ένα κουτάκι κι
ένα σουγιά. Χάραξε πολλές
έντομες στην άκρη της σφαι-
ρας. "Επειτα άνοιξε το κου-
τάκι, που περιείχε λίγη άσπρη
σκάνη, κι έρριξε μέσα μερικές
σταγόνες νερό.

"Η σκάνη εκείνη ήταν ένα Ι-
σχυρότατο δηλητήριο, που όφρα-
νε άκαριαία το θάνατο, όταν
εμπαινε στον οργανισμό, απ' τη
παραμικρότερη άμυχή. Ο
Ράφλ την είχε κλέψει με τρό-
πο απ' το έργοαστήριό ενός φί-
λου του χημικού.

Βούτησε την άκρη της σφαι-
ρας στη διάλυσι του δηλητη-
ρίου κι άφισε έπειτα να στε-
γανώσει και να σχηματίσει ένα
άσπρο στρώμα πάνω στο χα-
ραγμένο μολύδι. Τέλος, έβαλε
με προσοχή τη σφαίρα μέσα
στο περίστροφο. Ήταν έτοι-
μος!...

Μη μπορώντας να σκεφθώ
λογικά απ' την ταραχή του, ο
Ράφλ θεωρούσε αίτιο της κα-
ταστροφής του το Τζίμ και
τόν μισούσε θανάσιμα. Τί θα
του κόστιζε, αν του δάνειζε
άλλες 500 λίρες; Ήταν τόσο
πλούσιος! Μα ή φιλαργυρία
του δεν έκανε να φανή σκλη-
ρός στον παλιό του φίλο...

Ο Ράφλ μισάνοιξε με προ-

σοχή την πόρτα της κάμαρας
του Τζίμ. "Ενα κερύ φώτιζε α-
μυδρά το μεγάλο δωμάτιο. Ο
Ράφλ διέκρινε έναν όγκο, κα-
θισμένον άντίκρυ του, σε μία
πολυθρόνα.

"Οστε δεν είχε πλαιγιάσει α-
κόμη ο Τζίμ! Ο Ράφλ ένοιωσε
το αίμα να παγώνει στις φλέ-
δες του... "Αν τόν είδε ο φί-
λος του;

Μα όχι, ο Σαουθάμπτον πρέ-
πει ναχε άποκοιμηθώ στην πο-
λυθρόνα, γιατί δεν έκανε την
παραμικρή κίνησι.

Ο Ράφλ έστρεψε το περί-
στροφό του προς τόν άόριστο
εκείνον όγκο και πίεσε τη
σκανδάλη!... Δεν είχε σημασία
πού θα χτυπούσε ή σφαίρα τόν
Τζίμ, γιατί το δηλητήριο θά-
φερνε πάντως την ενεργεία
του...

Ξανάκλεισε έπειτα την πόρ-
τα... Του είχε φανή ώστόσο
πως άκουσε ένα κρότο μετα-
λικό. Μήπως δεν είχε βρη
κρέας ή σφαίρα; Μήπως είχε
άσποήσει απ' την ταραχή
του;... Συγχρόνως όμως άκου-
σε κι ένα θορύβο σώματος που
έπεφτε. "Ανάπνευσε τότε μ' ά-
νακούφισι. "Ολα είχαν τελειώ-
σει καλά!...

Κανείς απ' τους ένοίκους
της βίλλας δεν είχε αντίλη-
φθί τίποτε. "Ολοι κοιμόνταν
βαθεία.

Ο Ράφλ πέταξε το περί-
στροφο στον κήπο, από ένα

άνοιχτο παράθυρο του διαδρό-
μου, κι έτοιμάστηκε να γυρί-
σι στο δωμάτιό του. Σκέφθη-
κε όμως τότε ότι, αν ή αστυ-
νομία εύρισκε στο σώμα του
θύματος τη μικρή εκείνη σφαι-
ρα με τις παράξενες χαρακιές,
θα ύποψιαζόταν ίσως, θάκανε
ανάλυσι της άσπρης ούσι-
ας που θ' άπόμεινε ίσως στην ά-
κρη της και θα διαπίστωνε
πως ήταν δηλητηριασμένη.

Το δηλητήριο εκείνο δεν ή-
ταν απ' τα συνηθ-μένα... Ο
χημικός θα διάβαζε αυτή τη
λεπτομέρεια στις έφημερίδες.
Πιθανόν να ύποπτευόταν τότε
κάτι, να διαπίστωνε πως έλει-
πε λίγη απ' την άσπρη εκεί-
νη σκάνη, μέσα απ' το κουτί
που τη φύλαγε, και να θυμό-
ταν την έπίσκεψι του Ράφλ και
τις έξηγήσεις που του είχε
δώσει για τη δραστηριότητα
του δηλητηρίου... Τότε θάπε-
φταν όλες οι ύπόνοιες πάνω
στο Ράφλ!

"Επρεπε λοιπόν να εξαφανι-
σθώ ή σφαίρα! "Απ' τους κρό-
τους που είχε άκούσει, ο Ράφλ
συμπέρανε ότι ή σφαίρα είχε
διαπεράσει το Τζίμ κι είχε
πέσει στο πάτωμα, κι' ότι το
θύμα του είχε σωριασθή κάτω,
πληγωμένο ή νεκρό...

Ξανάνοιξε την πόρτα και δι-
έκρινε πραγματικά ένα σώμα
ακίνητο, ξαπλωμένο στο πάτω-
μα. Αναθάρρησε και προχώρη-
σε... Τότε όμως πρόσεξε με
κατάπληξι ότι ή πολυθρόνα
του Τζίμ ήταν τοποθετημένη
αντίθετα απ' όπωσ την είχε δι
πρίν...

Δεν είχε καιρό ώστόσο για
να λύση αυτό το άίνιγμα... Ε-
πρεσε με τά τέσσερα κι' άρχι-
σε να ψάχνη για να βρη τη
σφαίρα... "Εξαφνα, είδε αντί-
κρυ στην πολυθρόνα ένα κα-

θρέφτη, που φαινόταν σαν ρα-
γισμένος... Σύρθηκε πιδ κοντά
και θεδαιώθηκε πως τόν είχε
χτυπήσει ή σφαίρα. Γι' αυτό
έχει άκούσθί εκείνος ο μετα-
λικός κρότος...

Την ίδια στιγμή, ένοιωσε έ-
να έλαφρό πόνο στην άριστε-
ρή του παλάμη. Τόν είχε πλη-
γώσει ένα μικρό κομματάκι,
σπασμένο απ' τόν καθρέφτη...

"Ε, Ράφλ! Τί κάνεις έ-
κει; άκούστηκε μία φωνή πίσω
του.

Γύρισε το κεφάλι του, τρελ-
λός από φόβο, κι' είδε όρθιο
μπροστά του το Τζίμ...

"Ψάχνεις να βρη το δολο-
φόνο; πρόσθεσε εκείνος ειρωνι-
κά. Φτηνά τη γλίστσα άπόψε! Κά-
ποιος με πυροβόλησε άπό
πίσω... ή μάλλον, όχι έμένα,
άλλά την εικόνα μου, που φαί-
νόταν άόριστα στον άντίκρυ-
νό καθρέφτη! "Επεςα άμέσως
κάτω, για να νομίσω ο δολο-
φόνος ότι σκοτώθηκε...

"Ενώ μιλούσε, ο Τζίμ άναψε
το φως. Μόλις όμως είδε το
Ράφλ, γονατισμένο ακόμη στο
πάτωμα, όπισθοχώρησε τρο-
μαγμένος. Τα χαρακτηριστικά
του φίλου του είχαν παραμορ-
φωθί φρικτά. Τα μάτια του
ήσαν γουρλωμένα και στεφανω-
μένα από μαύρους κύκλους.
Κι' απ' το στόμα του έβγαί-
ναν άφροί...

— Τί έχεις, Ράφλ; του φώ-
νασε ο Τζίμ. Πάω να σου φέρω
λίγο νερό...

"Όταν ξαναγύρισε σε λίγο,
τόν βρήκε νεκρό.

"Η αστυνομία άνακάλυψε μέ-
σα στην άριστερή χούφτα του
Ράφλ μία μικρή σφαίρα. Την
είχε βρη ένώ τόν μιλούσε ο
Τζίμ, και την είχε κρύψει μέ-
σα στο χέρι του. "Αλλά το δι-
λητήριο είχε μπη στον όργα-
νισμό του, απ' τη μικρή πλη-
γή που του είχε άνοιξει το
κομματί το καθρέφτη, και τόν
είχε κεραυνολήσει...

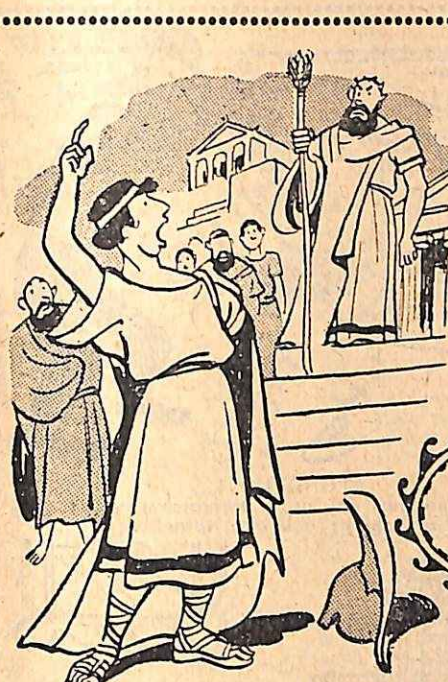
Α. ΜΠΕΛ

Αυτοκτόνησε μαζί του

"Ενας Άμερικανός σύζυγος,
ο Ντόναλντ Μάγιερ, μοίραζε
τά χάδια του μεταξύ της γυ-
ναίκας και της φίλης του. Μία
νύχτα, όμως, ή φίλη του δεν
τόν άφισε να φύγη και, το
άλλο πρωί, τηλεφώνησε στη
γυναίκα του : «—Θ' άφήσω τόν
άντρα σας για να γυρίσει κον-
τά σας. "Αλλά θα μού δώσετε
την ύπόσχεσι ότι στο μέλλον
θα τόν έπιτρέψετε να περνά ή
12 ώρες τη βδομάδα κοντά
μου. Νομίζω ότι δεν είμαι ά-
παιτητική. "Είσαστε σύμφω-
νη;». «—Όχι» ήταν ή απάν-
τησις της συζύγου. «—Πολύ
καλά, είπτε ή φίλη. "Επικoinω-
νήστε τότε μ' ένα γραφείο κη-
δειών και πέστε να σας στεί-
λη ένα φέρετρο και όλα τα άλ-
λα χρειάδη για το σύζυγό
σας». Μετά το τηλεφώνημα,
ή φίλη ξαναγύρισε κοντά στον
άγαπημένο της. "Αλλά προη-
γουμένως είχε φροντίσει ν ά-
φήση άνοιχτό το γκαζί. Μερί-
κες ώρες αργότερα, την βρήκαν
νεκρή μαζί με το σύζυγό της
άλλη...

"Ετσι εκδικήθηκε ή περιερ-
γη αυτή φίλη την άνοιξη της
γυναίκας του φίλου της... Και
προτίμησε να άφαιρέσει τη ζωή
δύο ανθρώπων ύπάρξεων
παρά να βλέπει τόν άντρα που
άγαπούσε να μονοπωλή τά
χάδια του στη νομίμη γυναίκα
του, ενώ αυτή δεν θα είχε το
δικαίωμα ούτε 12 ώρες την
έβδομάδα να τόν χαιρείται...

γοταν ο πολίτης, αλλά πού κάθεται. 'Ο
Αριστοφάνης, που προσπαθούσε να γε-
λοιοποιήση όλους τους θεσμούς της αθη-
ναϊκής δημοκρατίας, αυτή τη μεταβολή
τη δέχθηκε εύχαρίστως και όλοι οι ήρωες
του συστήνονται στους θεατές τους με
τά όνόματα τών δήμων τους: "Αχαρνείς
(Μενιδιάτης), Παιανεύς (Λιοπεσιώτης)
και συνομιλούν ενώ βρωμάνε σκόρδο και
κοπριά, με τους διάφορους συνημμένες
τους άριστοκράτες που κρατάν τη μύτη
τους απ' τη μυρουδιά...

"Αλλά οι τριάντα δήμοι με τους ισά-
ριθμους δημάρχους που παρουσιάζονταν
με προκοπή ή επίσημο ύφος, τους «κη-

Οι Δήμαρχοι στην Αρχαία Ελλάδα

Διοικηταί, δικασταί και φοροεισπράκτορες

Οι δήμαρχοι, έχουν κι' αυτοί την Ι-
στορία τους. Μία ιστορία που έχει
την αρχή της στην πύθαια και
φωτεινή περίοδο της ελληνικής ιστορίας,
δηλαδή της Αθηναϊκής Πολιτείας.

Οι δήμαρχοι είναι δημιούργημα του
μεγάλου μεταρρυθμιστού Κλεισθένη που
έβαλε κατά το 500 π. Χ. τις βάσεις της
αθηναϊκής δημοκρατίας. Είναι δε καθα-
ρώς αθηναϊκός θεσμός, γιατί σχεδόν δεν
αναφέρεται σε καμμία άλλη ελληνική πο-
λιτεία. Ο Αριστοτέλης που μάς δίδωσε
άρκετες πληροφορίες για τη μεταρρύθμι-
σι του Κλεισθένη, είναι δυστυχώς πολύ
σύντομος στις πληροφορίες του για τους
δημάρχους. Αρκείται να συνοψίση τά της
εισαγωγής του νέου αυτού θεσμού σε λί-
γες λέξεις:

«Μοίρασε ύστερα (ο Κλεισθένης),
γράφει στην «Αθηναίων Πολιτεία» του,
τη χώρα (την περιοχή της Αθήνας) σε
τριάντα δήμους, δέκα για τή περιοχή,
δέκα για τή παράλια και δέκα για τή
μεσόγεια. Τους κατοίκους κάθε δήμου
τους έκανε συνδημότας και αυτό για
να μη γίνεται ή προσαγόρευσι με το πα-
τρικό όνομα (Μιλτιάδης του Κίμωνος π.
χ.), όπως γινόταν ως τώρα, πράγμα που
φανερώνε ποιοί είναι γνήσιοι πολίτες,
άλλα να προσαγορεύονται με το όνομα
του δήμου των. (Δημοσθένης Παιανεύς,
Δημήτριος Φαληρέυς κλπ.). Τους έπικε-
φαλής τών δήμων άρχοντες, τους όνόμασε
δ ή μ α ρ χ ο υ ς...».

"Η εισαγωγή του θεσμού τών δήμων,
ήταν ένα φιλελεύθερο μέτρο και έσπαγε
τά παλιά φυλετικά πλαίσια, όπου κάθε
φυλή με τή μυστηριώδη της όνόματα (Γυ-
λέντες, Αργαεΐς, Αιγικореΐς, Οπλί-
τες), ήταν άπονομωμένη απ' την άλλη
και είχε μία ύποτυπώδη, δική της διοί-
κησι χωρίς καμμία ίσχυ. "Η διαίρεσι αυ-
τή προκαλούσε πολλές προστριβές, όπως
δεν μάς πληροφορεί ο άμερόληπτος Θου-
κυδίδης, οι Έλευσίνιοι χτύπησαν κάποτε
τους κυρίως Αθηναίους για μικρές φυλε-
τικές διαφορές.

Ο Κλεισθένης λοιπόν, νους βαθύς και
πρακτικός, παρ' όλον ότι κατάγονταν απ'
την άριστοκρατική οικογένεια τών Άλκ-
μεωνιδών, χτύπησε, όπως θα λέγαμε ση-
μερα, τά «τζάκια» και έβαλε τις βάσεις
για τήν τοπική αυτοδιοίκησι, αλλά συγ-
χρόνως ενίσχυσε και τήν κεντρική έξου-
σία.

Μέσα στο δήμο δεν ύπήρχε διάκρισις
φυλής, διακρίσις πολίτου και μη πολίτου.
Τά πατρογονικά όνόματα που φανερώνα
άμέσως τήν άριστοκρατική καταγωγή
στην έκφώνησί τους, δεν είχαν πιά αξία
μπροστά στις δημόσιες υπηρεσίες. Δεν
τους ενδιέφερε από ποιά «τζάκι» κατα-

αγόσχολοι τών δήμων τήν είχαν άσχημα.
"Ο χορός στις «Σφήκες» του Αριστοφά-
νη, ρωτάει, με κάποια στενοχώρια : «"Αν
δεν συνεδρίασαν σήμερα τά δικαστήρια,
τί θα άμαε όλη μέρα;»

Οι δήμοι επίσης στέλνανε 500 βουλευ-
τές στην κεντρική διοίκησι. Αυτοί οι πεν-
τακόσιοι άποτελούσαν τή βουλή και απ'
αυτούς έβγαζαν οι έννέα άρχοντες, ή κεν-
τρική κυβέρνησι που διέυθυνε τήν αθη-
ναϊκή πολιτεία.

Το δημοκρατικό αυτό μέτρο του Κλει-
σθένη που είχε ως βάσι το δήμο για τή
διεύθυνσι τών τοπικών και τών γενι-
κών ζητημάτων, το αναγνωρίζουν ως τέ-

λειο όλοι σχεδόν οι συγγραφείς της έπο-
χής εκείνης που ασχολήθηκαν με τήν «Α-
θηναϊκή Πολιτεία» (Αριστοτέλης, Θουκυ-
δίδης, κλπ.). Και ο Ευριπίδης, στο έργο
του «Κρέτιδες» βάζει το Θησεά να βρον-
τοφωνή στον κήρυκα που ζητάει να βρη
Βασίλισα στην Αθήνα για να τού φέρη
ένα μήνυμα:

— Δεν τήν όρίζει τήν πόλι ένας μόνος,
μά είναι έλευθερη κι' ο δήμος (ο λαός)
γίνεται βασίλισσα, διαδοχικά, κάθε χρό-
νο, όχι μόνο οι πιδ πλούσιοι, μά σε ίση
μοίρα κι' οι φτωχοί...

Αυτή άκριβώς ή πυραμιδοειδής μορφή
της έξουσίας (βάσις ο δήμος, κορυφή ή
κεντρική έξουσία) που άλλαζε κάθε χρό-
νο και άν παρ'αυτή ανάγκη και σε λιγώ-
τερο διάστημα, κάνει τόν Αίσχύλο στους
«Πέρσες» του να βάλη στο στόμα του
προσώπου που ρωτάει ή κατατρομαγ-
μένη και κατάπληκτη βασίλισσα τών Πέρ-
σων Ατοσσα, τί είδους άνθρωποι είνε αυ-
τοί οι Αθηναίοι, που νίκησαν τους Πέρ-
σας, τους ύπηκόους της, τά παρακάτω χα-
ρακτηριστικά λόγια: «Κανένος άνθρωπου
σκάδωι δεν είναι, ούτε ύποτακτικοί θεω-
ρούνται, αλλά, είναι έλευθεροι, με έλευ-
θερους θεσμούς».

"Υπάρχουν φυσικά κι' εκείνοι που χα-
ρακτηρίζαν τους δημάρχους ως δημαγω-
γούς, φορομπήχτες κλπ. Ο Αριστοφά-
νης, π. χ. δεν τους άφήνει σε χωρό κλα-
δί. Στις «Νεφέλες» του, ο Στρεψιάδης,
που βρωμάει σκόρδισα, προσβάλλει, κρα-
σίλα, κι' είναι γεμάτος ζωόφια, άλλ' έν-
τιμότερας καθ' όλα δημότης ενός απ'
τους πολυάρθρους δήμους τών Αθηνών,
δεν βρίσκει τή νύχτα ησυχία και στριφο-
γυρίζει στο χιλιόμετρο αλυσμένο και ρυπαρό
στρώμα του: «Τί έπαθες;» τόν ρωτάει έ-
νας άλλος έντιμος συνδημότης του. Και ο
Στρεψιάδης, έννοητας το κομμά του ά-
παντάει: «Δάκνει με δημαρχός τις έξ των
στρωμάτων», δηλ. «Κάποιος δημαρχός,
μέσα από το στρώμα, με τσιμπάει σαν
μύλλος...» Και τά λέει αυτά ο Στρεψιά-
δης γιατί χρωστάει φόρους και τόν κυνη-
γάει ο δημαρχός του. "Αλλά πού να βρη
ο φτωχός Στρεψιάδης να πληρώσει!

Γ. ΛΑΜΨΙΔΗΣ

Η Μπάρμπαρα "Ανν Σκότε"

Η μικρή βασίλισσα ΤΟΥ ΠΑΓΟΥ

Πώς έγινε πρωταθλήτρια

Η Έκρηξις ενός «σράννελ» και μία ριπή πολυβόλου, στόν πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, βοήθησαν στο να γίνει η Μπάρμπαρα "Ανν Σκότε" παγκόσμια πρωταθλήτρια της παγοδρομίας — καλλιτερη ακόμη κι απ' την αέθληση Σόνια Χένιε που θριάμβευε πριν από 10 χρόνια.

Την πολιορκούν τώρα οι αντιπρόσωποι των σπουδίων του Χόλλυγουντ. Έχει φίλια με βασιλούς, πρωθυπουργούς και προέδρους δημοκρατίας. Στόν Καναδά, είναι δημοφιλής όσο κι η πριγκίπισσα Έλισαβέτ. Κι όταν κέρδιζε το 'Ολυμπιακό πρωτάθλημα, ο Καναδός πρωθυπουργός Μακένζι Κίνγκ της τηλεγράφησε, συγχαίροντάς την με τα θερμότερα λόγια για τη μεγάλη τιμή που πρόσφερε στη χώρα της.

Η ιστορία αυτή άρχισε 13 χρόνια πριν γεννηθεί η Μπάρμπαρα. Τον Απρίλιο του 1915, ο Καναδός ύπολοχαγός Κλάιντ Σκότε πληρώθηκε βαρεία. Οι σύντροφοί του τον νόμισαν νεκρό, και τον άφησαν στο πεδίο της μάχης. Αργότερα τον βρήκε μία γερμανική περίπολος και τον μετέφερε σ' ένα νοσοκομείο, όπου γιατρεύτηκε απ' τις πληγές του, έμεινε όμως ανάπηρος.

Όταν, έπειτα από 2 χρόνια, ο Σκότε γύρισε στον Καναδά, βρήκε τους γονείς του... να του κάνουν μνημόσυνο! Πήρε τότε μία θέση στο Υπουργείο Έθνικής Αμύνης. Έπειτα ερωτεύθηκε μία κοπέλλα, την παντρεύτηκε κι έγινε πατέρας μίας ωραίας ξανθούλας, της Μπάρμπαρα "Ανν".

Επειδή ακριβώς ο ίδιος δεν μπορούσε καλά-καλά να περπατήσει, θέλησε να διακριθεί η αγαπημένη του κόρη στα διάφορα σπόρ. Έτσι, η Μπάρμπαρα "Ανν" εξασκήθηκε στο κολύμπι, στην ιππασία, στην αεροπορία... Αργήσε ωστόσο κάπως να επιδοθεί στις παγοδρομίες, το πατροπαράδοτο αυτό σπόρ των Καναδών, γιατί είχε μυστική μία έχηληρησι στη μύτη κι οι γονείς της φοβόντουσαν μήπως τη βλάψουν οι παγεροί άνεμοι.

Όταν, σε ηλικία 6 ετών, της χάρισαν τα πρώτα της παγοπέδιλα, χάρηκε τόσο πολύ, ώστε... τα φορούσε και στόν ύπνο της!

Οι γονείς της δέχθηκαν να πάρη μαθήματα παγοδρομίας υπό δύο άρρους! Πρώτον ότι θα εξακολουθούσε να μελετά πιάνο μία ώρα την ημέρα, και δεύτερον ότι θα έμενε μία απ' τις έξη πρώτες μαθήτριες της τάξεώς της. Για να συμμορφωθεί μ' αυτές τις δυο απαιτήσεις τους, η Μπάρμπαρα "Ανν" περιώρισε τις δι-

ασκεδάσεις της και σηκωνόταν το πρωί μία ώρα νωρίτερα απ' τα υπόλοιπα μέλη της οικογενείας της. Έκαμε την πρώτη δημοσία εμφάνισή της, σε ηλικία 8 ετών, σε μία θεατρική παράσταση ως «Πνεύμα της Πρωτοχρονιάς».

Μά η φιλοδοξία της ήταν να γίνει η μεγαλύτερη παγοδόρος του κόσμου. Όταν έλαβε μέρος για πρώτη φορά σ' ένα ετήσιο διαγωνισμό παγοδρομίας, είδε τους θεατές να την κυττάζουν... και να βάζουν τα γέλια! Δάγκασε τα χείλη της, προσπάθωντας να χαμογελάσει, αποτελείωσε την επίδειξή της κι έπειτα πήγε να πέση στην άγκαλιά της μητέρας της και της είπε μ' άπλητσία:

— Γέλασαν μαζί μου!... με κοροΐδεψαν!...

Είδε κι' έπαθε η μητέρα της, για να την πείση ότι οι θεαταί είχαν γελάσει μόνο για το μικρό άναστημά της και για την τόλμη της να συναγωνισθεί με πολύ μεγαλύτερες κοπέλλες...

Τόν άλλο χρόνο, σε ηλικία 10 ετών, κέρδισε ένα χρυσό μετάλλιο στόν ίδιο διαγωνισμό. Φαντασθήτε όμως την απογοήτευσή της, όταν ο Έλβετός προγυμναστής της της είπε, αντί να την συγχαρεί:

— Έ, καιρός είναι τώρα ν' αρχίσεις να μαθαίνεις εξ αρχής πραγματικά παγοδρομία!

Έπειτα, με την ίδια ωμή ειλικρίνεια, ο προγυμναστής της υπέδειξε τα λάθη και τις αδυναμίες της και της εξήγησε πώς χρειαζόταν εντατική προγυμνάσι.

Πραγματικά, η Μπάρμπαρα "Ανν" ξαναρχισε απ' το άλφα, σαν να μην είχε μάθει ποτέ να παγοδρομεί... Διέθεσε 8 ώρες την ημέρα για εξάσκηση, θυσιάζοντας κάθε διασκέδασή της. Έπρεσε χιλιάδες φορές. Και πάντα ο προγυμναστής της υπέδεικνε κι' άλλα λάθη της...

Μετά το θάνατο του πατέρα της, η Μπάρμπαρα "Ανν" κι' η μητέρα της έμειναν μόνο με μία σύνταξη 3.000 δολларίων το χρόνο. Μ' αυτά έπρεπε να ζουν και να πληρώνουν όλα τα έξοδα για την προγυμνάσι της Μπάρμπαρας "Ανν", για τα ταξίδια της στα μέρη όπου γίνονταν αγώνες κλπ...

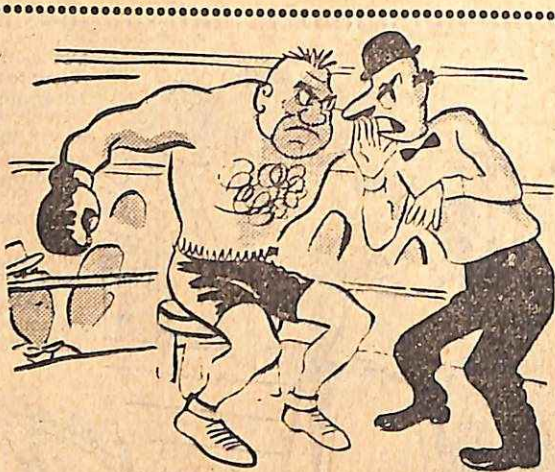
Ωστόσο, η Μπάρμπαρα "Ανν" κατάφερε να κερδίσει στα 1944 το καναδικό πρωτάθλημα, και στα 1945 το πρωτάθλημα Βορείου Αμερικής. Μερικοί πλούσιοι της Οττάβας της πρόσφεραν τότε χρηματική βοήθεια. Της πλήρωσαν τα έξοδα ενός ταξιδιού στην Εύρωπη, όπου κέρδισε διαδοχικά τα πρωταθλήματα της Έλβετίας και της Σουηδίας. Όταν γύρισε κατόπιν στον Καναδά, οι συμπατριώτες της την υποδέχτηκαν με μεγαλύτερες τιμές παρά όσο την αγγλική βασιλική οικογένεια στα 1939.

Το Δημοτικό Συμβούλιο της Οττάβας της πρόσφερε τότε ένα ωραίο αυτοκίνητο. Αναγκάστηκε όμως, με μεγάλη της λύπη, να το επιστρέψει, για να μη χαρακτηριστεί ως «επαγγελματίας» και δεν μπόρεσε πιά να συμμετάσχει στούς 'Ολυμπιακούς αγώνες. Έπειτα απ' τη θυσία αυτή, ανταμείφθηκε κερδίζοντας το 'Ολυμπιακό πρωτάθλημα.

Αργότερα, το καλοκαίρι του 1948, έγινε πια επαγγελματίας. Από τότε, διαθέτει ένα σημαντικό μέρος των κερδών της για ιδρύματα αναπήρων παιδιών. Οι Καναδοί της ξαναχάρισαν το αυτοκίνητο.

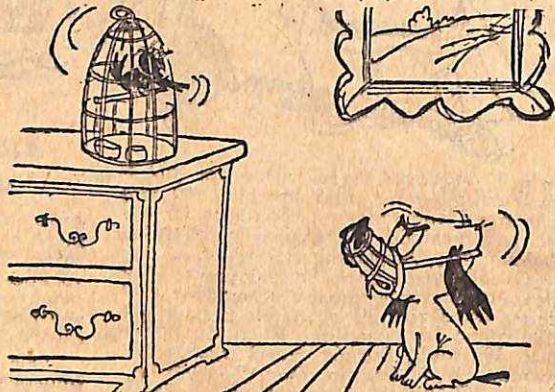
Μολονότι κυκλοφόρησαν έπαινελημμένως διαδόσεις για διάφορα είδη θηλιάς της, η ίδια βεβαιώνει ότι δεν σκοπεύει να παντρευτεί πριν τελειώσει τα στάδια της ως επαγγελματίας παγοδόρος. Και προσθέτει:

— Τώρα όμως μόλις έχω αρχίσει!...

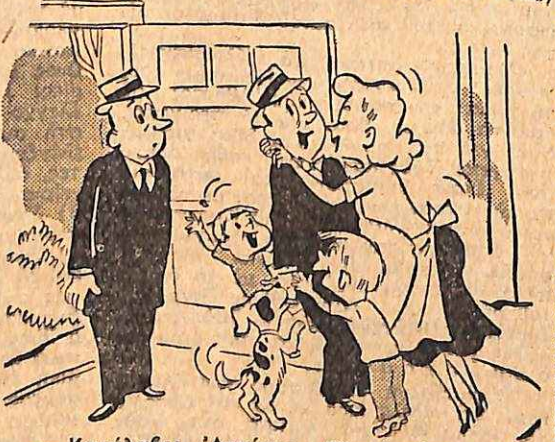

ΤΟΝΩΤΙΚΟ!

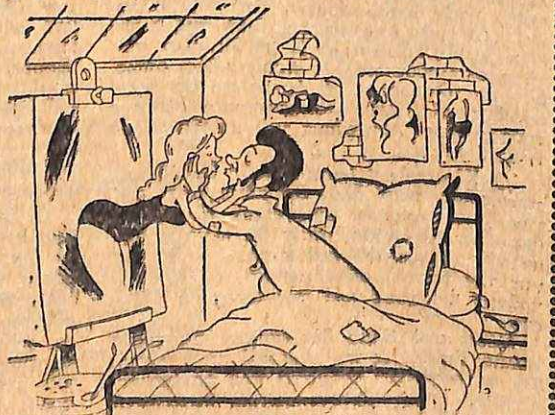
— Βάρα του και μία παραπάνω γιατί χθές τσίμπησε το κορίτσι σου στο τράμ!...

Ο σκύλος: Τί γελάς;... Στο κάτω-κάτω εγώ έχω μόνο το μουσούδι μου μέσα στο κλουβί!... (Από το «ici Paris»)

— Κατάλαβες, Αντώνη;... Είναι ή μέρα που κάνω μισθό, σήμερα!...

Ο ζωγράφος και το έργο του (Από το «Herisson»)

Ο «ΠΑΣΤΩΡ της μπουκάλας»

Ένα πρωτότυπον μέσον θρησκευτικής προπαγάνδας

Τα μπουκάλια που έπλεαν στη θάλασσα, περιείχαν άλλο-τε την απελπισμένη επίκλησι κάποιου ναυαγού. Σήμερα όμως έχουν αρχίσει να χρησιμοποιούνται ως μέσον θρησκευτικής προπαγάνδας.

Ένας Αμερικανός, ο Τζωρτζ Φίλιπς, κάτοικος της πόλεως Τακόμα, κλείνει μέσα σε μπουκάλια αποσπάσματα της Αγίας Γραφής, χριστιανικά ρυθμίσματα, κλπ., τις βουλώνει καλά και τις ρίχνει στόν Ειρηνικό 'Ωκεανό, για να τις μεταφέρουν τα κύματα εδώ κι' εκεί, στις τέσσερις άκρες του κόσμου. Γι' αυτό τον έχουν επωνομάσει οι συμπολίτες του «Πάστορα της μπουκάλας».

Ο ίδιος κι' οι έβελονταί συνεργάται του έχουν ρίξει ως τώρα στόν 'Ωκεανό πλέον από 15.000 μπουκάλια. Συχνά, τις πετούν απ' τα πλοία με τα οποία ταξιδεύουν μεταξύ Αμερικής και Ασίας ως ναυτές ή ως επίβατες. Άλλοτε πάλι, τις σκορπίζει από ψηλά στη θάλασσα ένας αεροπόρος...

Κανείς δεν ξέρει πόσες απ' αυτές έφτασαν σε χέρια ανθρώπων. Πάντως, ο Φίλιπς έχει πάρει ως τώρα γραμμάτια από 1.200 άτομα, που βρήκαν τέτοιες μπουκάλιες στις άκρες της Αλάσκας, των νήσων Χαβάι, της Νέας Γουίνεας, της Αυστραλίας, του Μεξικού, των Ηνωμένων Πολιτειών...

Μία μπουκάλια βρέθηκε από ένα Ιθαγενή της Αυστραλίας, κάποιον Ματζινδο. Αυτός την κτύπησε, την ξανακτύπησε, χωρίς να μπορεί να καταλάβει τί εσήμαινε, κι αποφόρτισε στο τέλος να την δείξει σ' έναν Ιεραπόστολο. Στο δρόμο που πήγαινε να τον βρει, συνάντησε τρεις Αμερικανούς αεροπόρους, που είχαν πέσει με το αεροπλάνο τους κι' είχαν περιπλανηθεί έτι 30 μέρες στις άγριες εκείνες ερημίες. Τους ώδηγησε στην Ιεραποστολή. Έκείνοι φοβήθηκαν μήπως η μπουκάλια ήταν καμμία σατανική ιαπωνέζικη βόμβα. Άλλα ο Ιθαγενής δεν τους άφισε να την εξετάσουν, ως ότου την πήρε ο Ιεραπόστολος, την άνοιξε και διάβασε σε όλους το περιεχόμενό της.

Σ' ένα παραλιακό χωριό της Αμερικής, ένας ψαράς κι' η γυναίκα του βρήκαν μία μπουκάλια, διάβασαν το μήνυμα που περιείχε, και το αποτέλεσμα ήταν να ηγαυιάσουν τακτικά στην εκκλησία, όπου δεν είχαν πατήσει το πόδι τους από 14 χρόνια.

Το ίδιο συνέβη με τρεις οικογένειες στις Χαβάι. Μία άλλη μπουκάλια βρέθηκε από ένα Αμερικανό στρατιώτη στις βορειοαφρικανικές άκτες. Σκεφθήτε τώρα τί ταξίδι πρέπει να έκαμε, για να φτάσει απ' τον Ειρηνικό στη Μεσόγειο. Ο Φίλιπς ήταν άλλοτε πυγμαχός και ευλουργός. Η ιδέα των μπουκαλιών με τα θρησκευτικά μηνύματα του γεννήθηκε μία μέρα του 1940. Και την έβαλε άμέσως εις ενέργειαν, με μία μπουκάλια του κρασιού που βρήκε διαθέσιμη.

Σιγά - σιγά, εγκατέλειψε τη δουλειά του για να επιδοθεί στο παράξενο αυτό αποστολικό έργο. Φρόντιζε δέ να καλύτερησε συνεχώς το σύστημά του. Τώρα βάζει μέσα σε κάθε μπουκάλια, όχι ένα μόνον, αλλά οκτώ σύντομα θρησκευτικά κείμενα, τυλιγμένα με σελοφάν. Και βουλώνει τη μπουκάλια έτσι που να μην εισχωρή ούτε σταγόνα νερού στο εσωτερικό της. Η σταυροφόρα του έχει πάρει πιά διεθνή έκταση, όχι μόνο γιατί παίρνει απάντησεις απ' όλα τα μέρη του κόσμου, αλλά και γιατί απέκτησε συνεργάτες στην Αγγλία, στην Ιρλανδία, στις νήσους Μπαχάμας, στις Ινδίες, στην Κίνα, στη Νότιο Αμερική, που ρίχνουν κι' αυτοί συνεχώς στόν 'Ωκεανό τις ψυχωσώτηριες μπουκάλιες.

γυναίκα του βρήκαν μία μπουκάλια, διάβασαν το μήνυμα που περιείχε, και το αποτέλεσμα ήταν να ηγαυιάσουν τακτικά στην εκκλησία, όπου δεν είχαν πατήσει το πόδι τους από 14 χρόνια.

Το ίδιο συνέβη με τρεις οικογένειες στις Χαβάι. Μία άλλη μπουκάλια βρέθηκε από ένα Αμερικανό στρατιώτη στις βορειοαφρικανικές άκτες. Σκεφθήτε τώρα τί ταξίδι πρέπει να έκαμε, για να φτάσει απ' τον Ειρηνικό στη Μεσόγειο. Ο Φίλιπς ήταν άλλοτε πυγμαχός και ευλουργός. Η ιδέα των μπουκαλιών με τα θρησκευτικά μηνύματα του γεννήθηκε μία μέρα του 1940. Και την έβαλε άμέσως εις ενέργειαν, με μία μπουκάλια του κρασιού που βρήκε διαθέσιμη.

Σιγά - σιγά, εγκατέλειψε τη δουλειά του για να επιδοθεί στο παράξενο αυτό αποστολικό έργο. Φρόντιζε δέ να καλύτερησε συνεχώς το σύστημά του. Τώρα βάζει μέσα σε κάθε μπουκάλια, όχι ένα μόνον, αλλά οκτώ σύντομα θρησκευτικά κείμενα, τυλιγμένα με σελοφάν. Και βουλώνει τη μπουκάλια έτσι που να μην εισχωρή ούτε σταγόνα νερού στο εσωτερικό της. Η σταυροφόρα του έχει πάρει πιά διεθνή έκταση, όχι μόνο γιατί παίρνει απάντησεις απ' όλα τα μέρη του κόσμου, αλλά και γιατί απέκτησε συνεργάτες στην Αγγλία, στην Ιρλανδία, στις νήσους Μπαχάμας, στις Ινδίες, στην Κίνα, στη Νότιο Αμερική, που ρίχνουν κι' αυτοί συνεχώς στόν 'Ωκεανό τις ψυχωσώτηριες μπουκάλιες.

Τώρα βάζει μέσα σε κάθε μπουκάλια, όχι ένα μόνον, αλλά οκτώ σύντομα θρησκευτικά κείμενα, τυλιγμένα με σελοφάν. Και βουλώνει τη μπουκάλια έτσι που να μην εισχωρή ούτε σταγόνα νερού στο εσωτερικό της. Η σταυροφόρα του έχει πάρει πιά διεθνή έκταση, όχι μόνο γιατί παίρνει απάντησεις απ' όλα τα μέρη του κόσμου, αλλά και γιατί απέκτησε συνεργάτες στην Αγγλία, στην Ιρλανδία, στις νήσους Μπαχάμας, στις Ινδίες, στην Κίνα, στη Νότιο Αμερική, που ρίχνουν κι' αυτοί συνεχώς στόν 'Ωκεανό τις ψυχωσώτηριες μπουκάλιες.

Η σταυροφόρα του έχει πάρει πιά διεθνή έκταση, όχι μόνο γιατί παίρνει απάντησεις απ' όλα τα μέρη του κόσμου, αλλά και γιατί απέκτησε συνεργάτες στην Αγγλία, στην Ιρλανδία, στις νήσους Μπαχάμας, στις Ινδίες, στην Κίνα, στη Νότιο Αμερική, που ρίχνουν κι' αυτοί συνεχώς στόν 'Ωκεανό τις ψυχωσώτηριες μπουκάλιες.

Ο ίδιος κι' οι έβελονταί συνεργάται του έχουν ρίξει ως τώρα στόν 'Ωκεανό πλέον από 15.000 μπουκάλια. Συχνά, τις πετούν απ' τα πλοία με τα οποία ταξιδεύουν μεταξύ Αμερικής και Ασίας ως ναυτές ή ως επίβατες. Άλλοτε πάλι, τις σκορπίζει από ψηλά στη θάλασσα ένας αεροπόρος...

Κανείς δεν ξέρει πόσες απ' αυτές έφτασαν σε χέρια ανθρώπων. Πάντως, ο Φίλιπς έχει πάρει ως τώρα γραμμάτια από 1.200 άτομα, που βρήκαν τέτοιες μπουκάλιες στις άκρες της Αλάσκας, των νήσων Χαβάι, της Νέας Γουίνεας, της Αυστραλίας, του Μεξικού, των Ηνωμένων Πολιτειών...

Μία μπουκάλια βρέθηκε από ένα Ιθαγενή της Αυστραλίας, κάποιον Ματζινδο. Αυτός την κτύπησε, την ξανακτύπησε, χωρίς να μπορεί να καταλάβει τί εσήμαινε, κι αποφόρτισε στο τέλος να την δείξει σ' έναν Ιεραπόστολο. Στο δρόμο που πήγαινε να τον βρει, συνάντησε τρεις Αμερικανούς αεροπόρους, που είχαν πέσει με το αεροπλάνο τους κι' είχαν περιπλανηθεί έτι 30 μέρες στις άγριες εκείνες ερημίες. Τους ώδηγησε στην Ιεραποστολή. Έκείνοι φοβήθηκαν μήπως η μπουκάλια ήταν καμμία σατανική ιαπωνέζικη βόμβα. Άλλα ο Ιθαγενής δεν τους άφισε να την εξετάσουν, ως ότου την πήρε ο Ιεραπόστολος, την άνοιξε και διάβασε σε όλους το περιεχόμενό της.

Σ' ένα παραλιακό χωριό της Αμερικής, ένας ψαράς κι' η γυναίκα του βρήκαν μία μπουκάλια, διάβασαν το μήνυμα που περιείχε, και το αποτέλεσμα ήταν να ηγαυιάσουν τακτικά στην εκκλησία, όπου δεν είχαν πατήσει το πόδι τους από 14 χρόνια.

Το ίδιο συνέβη με τρεις οικογένειες στις Χαβάι. Μία άλλη μπουκάλια βρέθηκε από ένα Αμερικανό στρατιώτη στις βορειοαφρικανικές άκτες. Σκεφθήτε τώρα τί ταξίδι πρέπει να έκαμε, για να φτάσει απ' τον Ειρηνικό στη Μεσόγειο. Ο Φίλιπς ήταν άλλοτε πυγμαχός και ευλουργός. Η ιδέα των μπουκαλιών με τα θρησκευτικά μηνύματα του γεννήθηκε μία μέρα του 1940. Και την έβαλε άμέσως εις ενέργειαν, με μία μπουκάλια του κρασιού που βρήκε διαθέσιμη.

Σιγά - σιγά, εγκατέλειψε τη δουλειά του για να επιδοθεί στο παράξενο αυτό αποστολικό έργο. Φρόντιζε δέ να καλύτερησε συνεχώς το σύστημά του. Τώρα βάζει μέσα σε κάθε μπουκάλια, όχι ένα μόνον, αλλά οκτώ σύντομα θρησκευτικά κείμενα, τυλιγμένα με σελοφάν. Και βουλώνει τη μπουκάλια έτσι που να μην εισχωρή ούτε σταγόνα νερού στο εσωτερικό της. Η σταυροφόρα του έχει πάρει πιά διεθνή έκταση, όχι μόνο γιατί παίρνει απάντησεις απ' όλα τα μέρη του κόσμου, αλλά και γιατί απέκτησε συνεργάτες στην Αγγλία, στην Ιρλανδία, στις νήσους Μπαχάμας, στις Ινδίες, στην Κίνα, στη Νότιο Αμερική, που ρίχνουν κι' αυτοί συνεχώς στόν 'Ωκεανό τις ψυχωσώτηριες μπουκάλιες.

Η σταυροφόρα του έχει πάρει πιά διεθνή έκταση, όχι μόνο γιατί παίρνει απάντησεις απ' όλα τα μέρη του κόσμου, αλλά και γιατί απέκτησε συνεργάτες στην Αγγλία, στην Ιρλανδία, στις νήσους Μπαχάμας, στις Ινδίες, στην Κίνα, στη Νότιο Αμερική, που ρίχνουν κι' αυτοί συνεχώς στόν 'Ωκεανό τις ψυχωσώτηριες μπουκάλιες.

Μιάμιση οκά κρασί κτλ.

Ήταν ο πιο συνετός και φρόνιμος άνθρωπος του κόσμου. Αυτοδημιούργητος, είχε φτάσει πολύ νέος να πραγματοποιήσει, με κόπους και με μόχθους, το κυριώτερο απ' τα όνειρά του. Να μη μέσει σ' ένα ζεστό πολυτελώς επιπλωμένο γραφείο που έγγραφε απ' έξω:

«ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ ΧΑΡΙΔΗΜΟΥ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ»

Από κείνη την ημέρα τώριζε με τα μούτρα στη δουλειά. Ευσυνείδητος και ίκανός, ριτάρ καλός κι' επιδέξιος χειρίστης των υποθέσεων, δεν άργησε ν' αποκτήσει τη φήμη του καλού δικηγόρου.

Στο Χαρίδημο να πιάς! Αριστος έπιστημον! έλεγε ο ένας στόν άλλον κι' η πελατεία πληθύνει.

Άλλ' ακόμα, μόλις τα κατάφερνε να ζή αξιοπρεπώς και να βάζει και καμμία δεκαριά λίρες το μήνα στην τσέπη. Τώρα όμως που είχε στην τσέπη την «καρριέρα» ήταν σαν να είχε στην τσέπη και την προίκα. Και την περίμενε χωρίς να βιάζεται. Γιατ' ήθελε και προίκα και καλή κατέλλα: Σεμνή, σθαρά, νοικοκυροκόριτο, που να μπορεί να γίνει το πρότυπον της σύζυγου και της μητέρας. Τέτοια έπρεπε να είναι η μέλλουσα κυρία Χαρίδημου. Και φυσικά, όχι κανένα τέρας της φύσεως! Την οραματιζόταν να χη μιαν «διακριτική» ωμορφιά, όχι χτυπητή, βεβαίως, γιατί πολλές γίνονται στόν κόσμο κι' η πείρα που είχε απ' τα διαζύγια τον έκανε να τρέμη, αλλά, πάντως, νανε γλυκεία, νοστήμη και χαριτωμένη.

— Είμαι, ξέρετε, αδιάθετος. Εύχαριστώ, αλλά... — Τίποτα! Με προσβάλλεις! Δεν θα σου ξαναπώ καλ' ημερά!

Το να μην του ξαναπή «καλ' ημερά» ήταν αισθηματικός διάφορος για το Χαρίδημο. Άλλα έσημαινε και πως θα πηγαίνε σ' άλλο δικηγόρο. Κι' έπειδή και πολλές υποθέσεις του ανέθετε και καλοπληρώνει, τα σκέφτηκε όλ' αυτά με δευτερολεπτική γοργότητα ο Χαρίδημος και διέταξε τον εαυτό του να πεισθί.

— Αν είν' έτσι θάρω!

— Λίγη υπομονή ακόμα, Νικολάκη. Σε μισή ώρα θα είμαι έτοιμη!...

(Από την «France - Dimanches»)

— Σύμφωνοι. Ξάνθου 75.
— Μάλιστα. Ξάνθου 75.
Κι' έπηρε.
Πήρε κι' ένα κουτί σοκολά-
τες στα χέρια και χτύπησε ψύ-
χραινα την πόρτα.
Μπήκε.

Όραίο σπίτι, ωραία έπιπλα,
ώραία κορίτσια. Όραία και η
κυρία του πελάτη. Το διαπί-
στωσε ψυχράς γιατί τέτοιου
είδους κουτές πονηριές δεν
περνούσαν ποτέ απ' το μυαλό
του. Τι δηλαδή; Να χάσει τον
πελάτη για την ωμορφιά της
κυρίας; Θεός φυλάξοι!... Ο
Χαρίδημος Χαριδήμου ήταν συ-
νετός και φρόνιμος άνθρωπος.
Της φίλησε το χέρι.

— Χρόνια πολλά, κυρία μου.
Να σας ζήση.

— Μερσί. Περάστε, παρακα-
λώ, από δω!

Και πέρασε «από δω» και η
κυρία Παπαγιάννη του σύστησε
καμμία δεκαπενταριά τροφαν-
τες και λεχαριστικές κουκλες.

Αλλά μ' όλη την πρώτη ζα-
λάδα «τράκ» ο Χαρίδημος ξα-
ναβόηκε πολύ εύκολα τον ξαν-
τό του! Είχε συνηθίσει νάχη
«απόλυτη αυτοκυριαρχία»! Και
στους ζωντανούς πειρασμούς
της ζωής, ήξερε πάντοτε «να
ανθίσταται».

Τού μιλούσαν. Απαντούσε με
την έξασκημένη δικηγορική εύ-
στροφία του. Ο ένθουσιασμός
των κοριτσιών ήταν μεγάλος.
«Εκείνος ένοιωσε ότι κι' εδώ
κάνει επάγγελμα. Διαφημίζει
τα δικηγορικά του προσόντα.

Κίνη την ώρα ήλθε η κ.
Παπαγιάννη με την καμαριέρα
που κουβάλαγε ούζο και με-
ζέδες.

— Ένα ούζάκι;
— Μερσί. Θά μου έπιτρέψε-
τε να μην πιώ! Δεν πίνω ποτέ.

— Ω ώ ώ ώ!... Ξέσπασε
σε ήχητικό «δούλεμμα» μεγά-
λης διάρκειας ή χορωδία των
κουκλών.

«Ήπια το πρώτο... Ήπια το
δεύτερο. Ήπια το τρίτο. Ή
δεσποινίς Κούλα Χαριτίδη —
ο πίο τολμηρός και προκλητι-
κός απ' τους κούκλους — τού
είπε:

— Τό τέταρτο στην υγεία
μου!

Τό ήπια.
— Δικηγόρε να με χαρής θα
πήεις και τό άλλο!

Τό ήπια! «Ύστερα η Κούλα
πρότεινε να πιούν «στην υγεία

του δικηγόρου» κι' ο Χαρίδη-
μος, αναγκάστηκε να πιή και
τό έκτο.

«Έξη ούζα!» «Έβλεπε την
Κούλα κι' έτρεμε σύγκορμος.
Αυτή τον άγκάλιασε και σιγο-
τραγουδούσε:

Πάμε στο άγνωστο
με βάρκα την έλπίδα...
Μέθυσε από ούζο. Μέθυσε

από άρωμα. Μέθυσε από γλυ-
κές ματιές! Κι' ήρθε τό γεύμα
και δός του η Κούλα «στην υ-
γεία μου, δικηγόρε» και δός
του οι άλλοι «στην υγεία της»,
ήπια ο Χαρίδημος Χαριδήμου,
για πρώτη φορά στη ζωή του,
ύστερ' από έξι ούζα, μιάμιση
οκά κρασί!

— Ζήτω η ζωή! φώναξε!
— Ζήτωωω! απάντησαν οι
άλλοι.

— Είσαι θαύμα! τού ψιθύ-
ρισε η Κούλα.

— Εσ' είσαι θαύμα!... Μωρό
μου!

— Τι είπες;
— Μωρό μου!

— Δεν ντρέπεσαι;
— Καθόλου! Σε λατρεύω!

Και «μάτες» της σκάει μέσ'
τό στόμα ένα φίλι!

— Ωωωωω!...
— Έεεεε!...

«Αλλά μολοντί όχι πολύ «εύ-
σταθής» ο Χαρίδημος, σηκώθη-
κε και διέσωσε την άξιοπρέ-
πεια της κοπέλλας!

— Με συγχωρείτε! 'Αλλά η
δεσποινίς είναι μνηστή μου!

Απόψε την άραβωνιάστηκα!

Χάλασε τόν κόσμο στά πα-
λαμάρια ή ομήγυρις κι' η Κού-
λα δέχονταν φίλια από τις φι-
λες της, ένθουσιασμένη.

— Να ζήσετε! Φέρε ούισκι!
φώναζε ο Γιάννης Παπαγιάν-
νης.

Την άλλη μέρα τό πρώτ'
— πρώτ', δηλαδή... μεσημέρι —
όταν ένπνεσε ο Χαρίδημος Χα-
ριδήμου, έμαθε πως τόν περι-
μεναν «κάτι κύριοι». Ήταν ο
πατέρας και τ' αδέρφια της
Κούλας, κάτι μαντραχάλοι, ά-
γριοι και μουστακοφόροι
που ήρθαν να τόν γνωρίσουν!

— Φταχό είναι τό κορίτσι, τού
είπανε, αλλά τι σημαίνει; Έσθ
βγάξεις λεφτά!

— Φυσικά! είπε ο Χαρίδη-
μος.

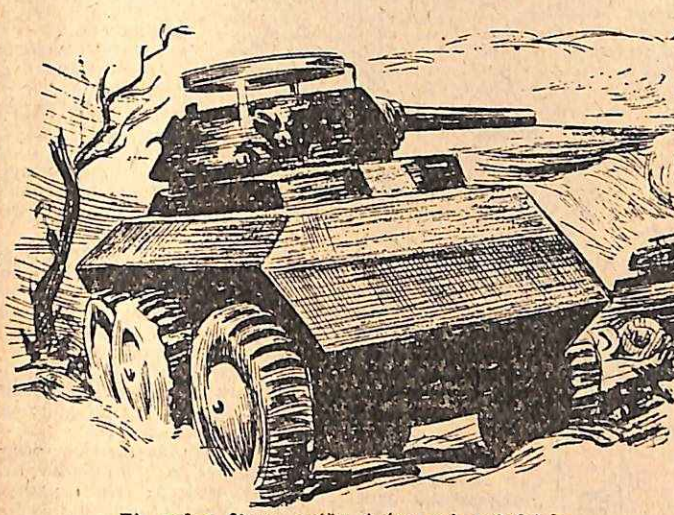
Και πρόσθεσε μέσα του:
«Κακό πράγμα τό πιστό!»...
ΕΠΙΛΟΝ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Γεράσιμον Βρ. Κ. Π. 4, Σ.Τ.Γ. 917α: 'Η διεύθυνσις της
Myma Dell εινε: R. K. O. Radio Pictures, Inc. 780 Gower Street, Hol-
lywood 38, Calif. U. S. A. — Χαλκιδικής: 'Η διεύθυνσις του κυρίου αυ-
τού εινε: 155 Lake Avenue, Manchester N. H. U. S. A. — Ανω π 6-
μ ο ν ο ν Κ. Π. Σ., 'Ηράκλειον: 'Η διεύθυνσις του Edward Arnold
εινε: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, Culver City, Calif. U. S. A.
— Ο θ. Χ α λ κ ι ο π ο υ λ ο ν, Καλλιθέα: Δέν μάς χρειάζεται πρὸς
τό παρὸν τίποτα τέτοιο. Οἱ συνεργάτες μας εἶνε ὑπερκερτοὶ γιὰ νὰ
καλύψουν τίς ἀνάγκες τοῦ περιοδικοῦ. Γ ὁ η τ α Ν αῦπλιον: Θὰ βρῇ-
τε λίγο πῶς πάνω τῇ διεύθυνσι τῆς Myma Dell. Δ η μ ῆ τ ρ ι ο ν Φ α-
κ ῖ ρ η ν, Σ. Τ. Γ. 909: Δέν δημοσιεύομεν παρομοίαις ἀγγελίαις, κι-
ἐταὶ δέν θὰ ἱκανοποιήσωμε τὴν ἐπιθυμίαν σας. 'Η λ ῖ α ν Σ α μ α-
ρ ᾶ ν, Θεσ/νίκην: Δέν γνωρίζομε τὴν διεύθυνσιν πού μάς ζητάτε.
Σ π υ ρ ῖ δ ὠ ν α Ν τ ᾶ ρ λ α ν, Β. Σ. Τ. 903: Οἱ συστάσεις σας
σχετικὰ μὲ τὴν ἀθλητικὴν μας σελίδα δέν εἶνε καί τόσο λογικαί, γιὰ-
τὴν καταστήσουσι τὴν σελίδα αὐτὴ ἀποκλειστικὰ ποδοσφαιρικὴ. Οἱ ἀθλη-
τικαὶ ἐφημερίδες πού κυκλοφοροῦν σὰς προσφέρουν ὅτι σας χρειάζεται.
Κ ὠ σ τ α ν Π α ν τ ᾶ ζ ὁ π ο υ λ ο ν, 'Ενταῦθα: Τὸν 'Ιανουάριον
τοῦ 1941 ἡ λίρα εἶχε 1200 δρχ. Τὸν 'Ιούνιον 11.500, τὸν Δεκέμβριον
21.100. Τὸν 'Ιούνιον τοῦ 1942: 78.500, τὸν 'Οκτώβριον 429.600 καὶ
τὸν Δεκέμβριον 147.200. 'Ανῆλθε καὶ πάλιν στίς 430.000 τὸν Σεπτέμ-
βριον τοῦ 43 κι' ἔφτασε τὰ 100.000.000 τὸν Μάιον τοῦ 1944. Μετὰ τὴν
ἀπελευθέρωσιν ἡ τιμὴ τῆς δρίστηκε σὲ 2.616 νέας δραχμῆς. Α. Α. Μ.,
'Ανω Σῦρον: 'Η διεύθυνσις τοῦ Tino Rossi εἶνε: Productions Codo Ci-
nema 73 Avenue des Champs Elysees, Paris-France. Θ ε ο δ ὠ ρ α
Κ ο υ γ ι ο υ μ τ ζ ὁ γ λ ο υ, Θεσ/νίκην: 'Η διεύθυνσις τῆς Katina
Rakina εἶνε: 20th Century-Fox Films, 10201 West Pico Blvd, West
Los Angeles 24, Calif. U. S. A. — Ε μ μ α ν ο ὗ η λ Μ π ο υ σ ο ὗ ν
ν η ν: Δέν δημοσιεύομε συνεργασίαν ἀναγνωστῶν. Γ ε ὠ ρ γ ι ο ν
Π ρ ι ν ι ὡ τ ᾶ κ η ν, 'Ενταῦθα: 'Η διεύθυνσις τῆς Michèle Morgan
εἶνε: Productions Gibé, 1, rue Francois 1er, Paris-France. Δέν γνωρί-
ζομε πρὸς τό παρὸν τῇ διεύθυνσι τῆς Ντομινίκ Μπλανσάρ. Π ἔ τ ρ ο ν
Ε λ ε ὗ θ ε ρ ῖ ο ν, 'Ενταῦθα: 'Η διεύθυνσις τῆς Paullette Goddard
εἶνε: sunset Boulevard, Sunset Towers App., Hollywood, Calif. U. S. A.
τῆς Hedy Lamarr: North Roxbury Drive 919, Beverly Hills, Los Ange-
les Calif. U. S. A. Τού δὲ Jose Iturbi: Benedict Canyon 913, Beverly
Hills, Los Angeles, Calif. U. S. A. Κ ὠ σ τ α ν Δ η μ ῆ τ ρ ι ᾶ δ η ν,
Βόλον: Οἱ τρεῖς στῆρ Τζέιν Ράσελ, Ρόζαλιν Ράσελ καὶ Γκέιλ Ράσελ
δέν ἔχουν καμμίαν ἀπολύτως συγγένειαν μεταξὺ τους, ἐνῶ ἀντιθέτως
ἡ 'Ολβία ντὲ Χαδὶλλαντ εἶνε ἀδελφὴ τῆς Τζέαν Φονταίν. Γ ε ὠ ρ γ ι ο ν
Β α σ ι λ ε ῖ ᾶ δ η ν, 'Ενταῦθα: Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς βετεράνους τοῦ Χέλ-
λυστον πού τό ἀστρο τους ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερὰ νὰ μεσουρανῇ εἶνε
οἱ ἀκόλουθοι. Μέσα σὲ παρένθεσι σημειώνομε τό χρόνο πού γύρισαν τό
πρῶτό τους φιλμ: Ραμόν Νοβάρο (1918), Γκλόρια Σδάνσον (1919),
Χάρολντ Λόυντ (1918), Οὐίλλιαμ Πάουελ (1921), Κωνσταντ Μπέννιτ
(1924), Τζέιν 'Αρθουρ (1928), Μαρλένε Ντήτριχ (1929), Τζέιλ Μάκ
Κρή (1929), Τζέιν Γουαίην (1929), Ντολὼρες Ντέλ Ρίο (1925), Τζέαν
Μπέννιτ (1929), Χώμφρεϋ Μπόγκαρτ (1930), Τζέιμς Κάγκνεϋ (1930),
Ντογκλὰς Φαίρμπανξ-γιὼς (1923), Φρέντερικ Μάρς (1929), Τζόρτζ
Ράφτ (1930). Αὐτὰ γιὰ νὰ μὴν ἀναφέρωμε παρὰ τοὺς πρῶτους γνωστούς.
Π ἔ τ ρ ο ν Γ ο υ λ ῖ δ η ν, Κέρκυρα: Μία ἀπὸ τίς ἐφημερίδες πού ἐκ-
δίδονται στὴ Νέα 'Υόρκη εἶνε καὶ τό «Mirror», ἡ διεύθυνσις τοῦ ὁποῖου
εἶνε: Mirror Picture Editor, 235 E. 45 th Street, New York City, U. S. A.
Θ ὠ μ ᾶ ν Μ α γ κ α ρ ᾶ κ η ν, Περιστέρι: Περιμένομε τό σταυρόλεξο
μὲ ἀπολύτως ὁρμονικὸ σχέδιο ὅπως μάς τό ὑποσχεθήκατε. Αὐτὸ πού
ἔχομε σήμερὰ στὰ χέρια μάς δέν περιέχει ἐξαιρετικὰς λέξεις, οὐτε καὶ
παρουσιάζει κανένα ἐνδιαφέρον ἀπὸ ἀποφθεῖς σχεδίου. 'Ακολουθεῖτε τὴν
συμβουλὴν πού σας δώσαμε. Κ ὠ σ τ α ν Β α μ β α κ ῖ η ν, Μυ-
τιλήνη: Τό ἐνα ἀπ' τὰ δύο τελευταῖα σταυρόλεξα σας δημοσιεύτικη
κιάδα. Τό ἄλλο θὰ περιμένῃ τὴ σειρά του. 'Η πρόδοός σας στὴ
σύνθεσι σταυρολέγων εἶνε ἀναμφισβήτητη. 'Η περίπτωσις σας θὰ ἐπρεπε
νὰ χρησιμεύσῃ ὡς παραδειγμα σὲ πολλοὺς πού παύουν νὰ σ' ἐλθουν
σταυρόλεξα ἐπειδὴ τὰ δύο-τρία πρώτα τους δέν δημοσιεύονται στὴν
ἀπὸ τῆς μας. Χρῆστέον καὶ Λάζαρον Π α π α Χ ρ ὶ ο ν η ν.
Π ὦ λ ῦ καλὸ τό σταυρόλεξο σας ἀν εἶνε τό πρῶτό σας. 'Αλλὰ φορὰ
προσπαθήστε νὰ μὴ χρησιμοποιεῖτε τόσο κοινὰς λέξεις. Τό παρὸν θὰ
δημοσιευθῇ μὲ μερικὰς ἐλαφρὲς τροποποιήσεις. Ν ῖ κ ὠ λ α ν Σ α μ
α ρ ῖ λ η ν, Μυτιλήνη: Δυὸ-τρεῖς λέξεις πρέπει νὰ ἀντικαταστα-
θοῦν. 'Ελπίζω νὰ τὸ ἐπιτύχωμε καὶ νὰ δημοσιεύσωμε τό σταυρόλεξο
σας. Ν ῖ κ ὠ λ α ο ν Β ο υ λ γ α ρ ῖ δ η ν, 'Ελευθεροπόλιν: Καλὰ
καὶ τὰ τρία σταυρόλεξα σας. Τό πρῶτό, πού εἶνε καὶ τό καλύτερο
θὰ δημοσιευθῇ συντόμως. Τὰ ἄλλα χρειάζονται κάποια διορθῶσι γιὰ
ν' ἀντικατασταθοῦν μερικὲς λέξεις. Κ ὠ σ τ α ν Δ ρ α γ ὠ ν η ν,
Λαμία: Σὰς εὐχαριστοῦμε γιὰ τίς εὐχές σας τίς ὁποῖαι καὶ σὰς ἀν-
ταποδίδωμε, ὡς καὶ καθυστερημένα. Τό καινούργιον σας σταυρόλεξο
ἀφ' ὅπου ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, θὰ δημοσιευθῇ συντόμως. 'Α γ ὠ θ ὠ ν α
Κ α ρ α ν ᾶ ο ν, Λαμία: Τὰ σταυρόλεξα σας πού σημειώνουν μίαν
διαρκὴ καὶ σταθερὴ βελτίωσιν, εἶνε πάντοτε εὐπρόσδεκτα. Εἶνε ὅμως
τόσος ὁ ἀριθμὸς τῶν σταυρολέγων πού λαμβάνομε καθημερινὰς, ὥστε
πολλὰς φορὰς ἀναγκάζομαστε νὰ παραμερίζωμε καὶ καλὰ σταυρόλεξα,
γιὰ νὰ ἐκμεταλλώσωμε τίς ἐπιθυμίας ὅσο τό δυνατόν περισσοτέρων φι-
λων μας. Καὶ τὰ δύο τελευταῖα σταυρόλεξα σας εἶνε πολὺ καλὰ καὶ
θὰ δημοσιευθοῦν. Ζ ῆ σ η ν Π ι π ῆ ρ γ ι α ν, Νεάπολιν-Θεσσαλο-
νίκης: Τό σταυρόλεξο σας γιὰ τίς 'Αποκρῆς ὑπερεῖ λίγακι στὸ
σχέδιο. Τό συλλαβικὸ θὰ δημοσιευθῇ. Τό ἄλλο, χωρίς μαῦρα τετρα-
γωνίδια, ἔχει ἕνα τόσο ἀποτυχημένον σχέδιο ὥστε δημιουργοῦνται 56
ἀνεπιθύμητες λέξεις τῶν 2 καὶ 3 γραμμάτων. Περιμένομε κανένα καλὸ
σταυρόλεξο σας, χωρίς ἐξωφρενισμούς πού νὰ τό καταστρέφουν. Δ η μ
ῆ τ ρ ι ο ν Σ τ ρ ᾶ ν τ ζ α λ η ν, 'Ενταῦθα: Τό σταυρόλεξο σας ἔχει
ἕνα μόνο ἐλάττωμα: πολλὰ μαῦρα τετραγωνίδια. Αὐτὸ τού δίνει μίαν
μειονεκτικὴν θέσιν ἀπέναντι τῆς σωρείας τῶν ἐκλεκτῶν σταυρολέγων πού
περιμένουν τὴν σειράν τους γιὰ νὰ δημοσιευθοῦν. 'Ι ὠ ᾶ ν η ν Π α π
α δ ὁ π ο υ λ ο ν, Δράμα: Καλὸ τό σταυρόλεξο σας, θὰ περιμένῃ
τὴν σειράν του γιὰ νὰ δημοσιευθῇ, ἀφοῦ ὑποστῇ μερικὲς ἐλαφρὲς διορ-
θώσεις. 'Α ν α γ ν ὠ σ τ η ν μ α ς, Κόρμα-Λαμία: Δέν κατορ-
θώσαμε ν' ἀποκρυπτογραφώσωμε τὴν ὑπογραφήν σας. Σὰς εὐχαριστοῦμε
πάντως γιὰ τίς εὐχές σας καὶ σὰς τίς ἀνταποδίδωμε. Τὰ σταυρόλεξα
σας εἶνε καλὸςτακα, ὑπάρχουν ὅμως ἄλλα, πολὺ καλύτερα, πού περι-
μένουν σειρά γιὰ νὰ δημοσιευθοῦν. 'Αλλαστε αὐτὸ πού προορίζεται
γιὰ τὸ Φῶτα, ἥρθε κάπως ὀργᾶ. Ν ῖ κ ὠ λ α ο ν Π α π α γ ὠ ρ γ
ῖ ο ν: Σὰς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλακτικὰ σας λόγια. 'Η γε-
λοιογραφία σας τοῦ κουρέϊο εἶνε ἡ καλύτερη, ἄλλα ἔχει κι' αὐτὴ
τὰ ἐλάττωματά πού σεῖς ὁ ἴδιος ἀναγνωρίζετε. Θὰ μπορούσατε βελτιώ-
νοντας τὴ γραμμὴν σας νὰ παρουσιάσετε κατὶ ἄλλο. Αὐτὰ σας τὰ σχέ-
δια πάντως εἶνε ἀδύνατον νὰ δημοσιευθοῦν.

Θωρακισμένα και Μηχανικό

Τὸ πεζικὸ ἦταν ἀδύνατον νὰ προχωρήσῃ... Μία σειρά
συμμορίτικα πολυβολεῖα, γερὰ χτισμένα καὶ σκεπα-
σμένα μὲ χοντροὺς κορμούς δέντρων, ἔκλειαν τὸ δρόμο
γιὰ τὸν Προφήτη 'Ηλία τοῦ Νεστορίου. "Ένα μικρὸ «ἀ-
νώνυμο» ὕψωμα, ὀρθωνάταν σὰν φοβερὸς δράκος, μπροστὰ
στοὺς φαντάρους, πού μάταια προσδοκοῦσαν ἀπὸ τὸ πυ-
ροβολικὸ, νὰ τὸ ἱσοπεδώσῃ. Οἱ ὀβίδες ἐπεφταν θροχῇ, μὰ
τὰ πολυβολεῖα ἔμεναν ἀκλόνητα στὶς θέσεις τους. "Όμως,
τὸ «άνωνυμο» ἔπρεπε ὅπωςδήποτε νὰ ἐξουδετερωθῇ καὶ νὰ
χτυπηθῇ ἀμέσως ἡ μεγάλῃ ὀχυρωμένη αὐτὴ βάση τοῦ
Προφήτη 'Ηλία. Τὸ ἔδαφος, μπροστὰ στὸ μικρὸ ὕψωμα μὲ
τὰ πολυβολεῖα, ἦταν ὀλότελα ἴσιο κι' ἀκάλυπτο, καὶ κάθε
τολήμηρ ἀπόφασιν τοῦ πεζικοῦ νὰ ἐξορμηθῇ αἰφνιδιαστι-
κά, κινδύνευε νὰ πνιγῇ στὸ αἷμα... Τὸ πρόβλημα δημιουρ-
γοῦσε κρίσι. Τὸ πυροβολικὸ ἦταν ἀνίσχυρο. Τὰ ἀεροπλάνα

Τὸ πρῶτο βλήμα σκάει ἐπάνω στὸ πολυβολεῖο

τὸ ἴδιο. Κι' ὅμως, τὸ «άνωνυμο» ἔπρεπε νὰ παρθῇ καὶ μά-
λιστα τὸ γρηγορότερο.

Στὶς κρίσιμες ἐκεῖνες ὥρες, ἕνα θωρακισμένον αὐτοκί-
νητο «Μάρμορ», φτάνει στὸ παρατηρητήριον τοῦ στρατηγοῦ
Πεντζοπούλου, πού διηύθυνε τίς ἐπιχειρήσεις σ' αὐτὸν τὸν
τομέα. "Ο ἱλαρχος Καρύδης πηδαί απ' τὸ «Μάρμορ»
καὶ τρέχει εἰς στρατηγόν. Εἶνε ἕνας γνωστὸς ριψοκίνδυνος
καὶ γενναῖος ἀξιωματικός. Κι' ὁ στρατηγὸς τοῦ λέγει δι-
χως περιστροφές:

— Πόσα θωρακισμένα ἔχεις, Καρύδης;
— Τρία, στρατηγέ μου!...
— Κάνε τὰ φορᾶδες, κι' ἀνέβα στο βουνό! Θέλω τὸ
«άνωνυμο» ὡς αὔριο τὸ μεσημέρι!

“Ο ἱλαρχος σκέπτεται μιὰ λεπτό. “Υστερα ἀποκρί-
νεται:

— Θὰ τῶχης, στρατηγέ μου! Θὰ τὰ κάνω... ἀεροπλά-
να, γιὰτί οὔτε ἄλογα δέν ἀνεβαίνουν ἐκεῖ!...

Τὸ «Μάρμορ» φεύγει ξανὰ ὀλοταχῶς, χοροπηδᾷ σὲ
βράχους καὶ πέτρες, σηκώνει σύννεφα σκόνης πάνω στὸ
μοναδικὸ καρρόδρομον πού ὑπάρχει. Πιὸ κάτω μιὰ διλο-
χία μηχανικοῦ ἔχει ταπητρώσει, κι' ὁ ἱλαρχος Καρύδης
φωνάζει γύρω του τοὺς φαντάρους.

— Μοῦ χρειάζονται μερικοὶ λεβέντες, πού ν' ἀψηφοῦν
τὸ θάνατο! 'Υπάρχουν τέτοιοι ἐδῶ;

— Μόνον τέτοιους ἔχει ἡ διλοχία! τοῦ ἀποκρίνονται ὀ-
λοι μ' ἐνθουσιασμό.

— Ἐθελω καὶ τὸ «Μπουλτόζερ»... Ξαναλέει ὁ ἱλαρχος.

“Υπάρχει ψυχωμένος ὁδηγός;

— “Υπάρχει! φωνάζει κάποιος καὶ ξεπετιέται μπροστὰ.

Παράν!

“Ο ἱλαρχος τῶν θωρακισμένων, τοὺς ἐξηγεῖ τι ἀκρι-
βῶς θέλει:

— Απόψε τὴ νύχτα, πρέπει ν' ἀνοίξωμε ἕνα δρόμο ὡς
150 μέτρα. 'Η δουλειὰ μας εἶναι σκληρὴ καὶ ἐπικίνδυνη,
γιὰτί θὰ περάσωμε τίς γραμμὰς μας καὶ θὰ πλησιάσωμε
τὸ «άνωνυμο». Τὸ ἔδαφος ἔχει πέτρες καὶ χοντρές ρίζες
ὀξυῶς. Σίγουρα θὰ μάς χτυπήσουν, γι' αὐτὸ ζητῶ ἐξε-
λόντες!...

“Ολοὶ, μὲ μιὰ φωνή, ζητοῦν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.
Διαλέγει εἴκοσι γεροδεμένα κορμιά, φορτώνουν στὸ

«Μπουλτόζερ» καὶ στὸ «Μάρμορ» φτιάτριά καὶ ἀξίνες καὶ
ξεκινοῦν, γιὰ τὴν πιὸ πρωτότυπῃ καὶ ριψοκίνδυνῃ ἐπιχει-
ρῇ πού εἶχε γίνῃ ποτὲ κατὰ τοῦ συμμοριτισμοῦ...

Δυὸ ἀνθυπολοχαγοὶ τοῦ μηχανικοῦ συνοδεύουν τοὺς ἄν-
τρες καὶ ὁργανοῦν τὸ τεχνικὸ μέρος τῆς δουλειᾶς. “Ε-
τσι, μόλις σκοτεινιάζει καλὰ, ξεκινᾷ ὁ «ναρκοσυλλέκτης»
φαντάρος μὲ τὸ μηχανήμα στὴν πλάτη, ἀκολουθεῖ ἀμέσως
τὸ «Μπουλτόζερ» πλαισιωμένον ἀπὸ τοὺς ὑπόλοιπους φαν-

τάρους, βρυχᾶται ἡ
μηχανὴ του, οὐρλιά-
ζουν οἱ «ἐρπουστῆρες» του πάνω
στὶς πέτρες, χώνεται βαθειὰ τὸ
πελώριον καὶ φαρδὺ χαλύβδινο μα-
χαίρι του στὴ γῆ, ξεριζώνει θάμνους καὶ βράχια! Οἱ
φαντάροι βοηθοῦν μὲ τίς ἀξίνες, καθαρίζουν τὸν τόπο μὲ
τὰ φτιάτριά, πετοῦν μακριὰ τίς πέτρες καὶ τίς ρίζες, καὶ
προχωροῦν...

Οἱ συμμορίτες, ἀκοῦν τὸ θόρυβο καὶ τρομάζουν. Θαρ-
ροῦν πὺς γίνεται νυχτερινὴ ἐπιθεσις μὲ τάνκς, κι' ἀρχίζουν
νὰ ρίχνουν μὲ τὰ πολυβόλα! Οἱ φαντάροι, τοὺς ἀπαντοῦν
μὲ πυκνὰ πυρὰ ἀπὸ τὸ ὕψωμα πού στέκεται ἀπέναντι στὸ
«άνωνυμο», καὶ γιὰ ὥρα πολλή, κρατᾷ αὐτὸ τὸ πανηγύρι.
Τὸ βαθὺ σκοτάδι, προστατεύει τὸ μηχανικὸ καὶ οἱ ἀντί-
λαλοι στὶς γύρω πλαγιές, ὑπερδεύουν στοὺς συμμορίτες,
τὸ ἀκριβὲς σημείο, ὅπου μουγκρίζει ἡ μηχανὴ τοῦ «Μπουλ-
τόζερ». Οἱ συμμορίτικες σφαῖρες, φεύγουν ἔτσι ψηλά, ἡ
πυθαίνον ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ, σ' ἀπόστασι μεγάλῃ ἀπ'
τὰ ἡρώϊκα παῖδια τοῦ μηχανικοῦ...

Περσασμένα μεσάνυχτα, τὸ «Μπουλτόζερ» ἔχει κιόλας
φτάσει στὸ σκοπὸ του. “Ο δρόμος πού ὁδηγεῖ στὴ νίκη,
εἶνε τώρα ἔτοιμος...

Τὸ πρῶτ', τὰ τρία «Μάρμορ», κρυμμένα πίσω ἀπ' τὸ
ὕψωμα πού κρατοῦν οἱ φαντάροι χτυπώντας τὸ «άνωνυμο»,
περιμένουν. 'Η ἐπιθεσις, ἡ τελικὴ καὶ νικηφόρος, προετοι-
μάζεται. Οἱ πυροβολητὲς τῶν «Μάρμορ» μὲ τὸν ἱλαρχο Κα-
ρύδη, προχωροῦν γιὰ νὰ ἐπισημάνουν τὰ πολυβολεῖα. Τὰ
βλέπουν καθαρά νὰ ξεχωρίζουν ἀνάμεσα στὰ κλαδιά καὶ
στὸ κοκκινωπὸ χῶμα τοῦ λόφου, ἀναμετροῦν τίς ἀποστά-
σεις, καὶ ξαναμπαίνουν στὰ θωρακισμένα τους...

“Η κρίσιμη ὥρα πλησιάζει. Ξάφνου, οἱ φαντάροι ἀρχί-
ζουν... Τὸ ἐνα μετὰ τὸ ἄλλο, τὰ πολυβόλα, ξερνοῦν φω-
τιά πάνω στὸ ὀχυρωμένον ὕψωμα. Οἱ συμμορίτες, ταμπω-
μένοι στὰ πολυβολεῖα, τοὺς ἀπαντοῦν. Μὰ τότε, ἀπρο-
σδόκητα γι' αὐτοὺς, τὸ πρῶτο «Μάρμορ» μὲ τὸν ἱλαρ-
χο Καρύδη, ὀρμᾷ ἐνάντια στὸ «άνωνυμο»! Τὸ δεύτερο, ὀ-
μως, δέν ἐννοεῖ νὰ προχωρήσῃ... Τὸ τρίτο πηδαί ἐμπό-
δια καὶ τρέχει νὰ βοηθήσῃ. “Ολα τὰ συμμορίτικα πυρὰ,
στρέφονται κατὰ πάνω τους! Χιλιάδες σφαῖρες καὶ βρο-
χὴ οἱ ὅλοιοι σφυρίζουν γύρω τους... Μὰ τὰ «Μάρμορ» δέν
δειλιάζουν. Στέκονται, τὰ κανόνια τους εἰν' ἔτοιμα, σκο-
πεύουν... “Ο ἱλαρχος Καρύδης θαυματουρεῖ! Τὸ πρῶτο
βλήμα σκάει ἐπάνω στὸ πολυβολεῖο. Τὸ δεύτερο χώνεται
μέσα ἀπ' τὴν πολέμιστρα καὶ τὸ ἀνατινάζει!...

Τὸ ἄλλο «Μάρμορ» βοηθεῖ τώρα κι' ἐκεῖνο. “Ενας-ἕ-
νας οἱ φοβεροὶ συμμορίτικοι δράκοι, ξεκαθαρίζονται...
“Απὸ τὰ χαρακώματα, οἱ ἄλλοι ρίχνουν μὲ λύσσα, οἱ ὀλο-
μοὶ σκεπάζουν μὲ καπνοὺς καὶ χῶματα τὰ θωρακισμένα...
Μὰ, τότε, μιὰ λαχὴ ξεσπᾷ κι' ἀνεβαίνει στὰ ὕψη. Εἶνε
τὸ πεζικὸ πού ξεγύνηται καὶ πέφτει μέσα στὰ συμμορίτικα
χαρακώματα, μὲ τίς λόγχες καὶ τίς χειροβομβίδες...

“Ο δρόμος γιὰ τὴ νίκη, ἦταν πιά ἐλεύθερος...
Γ. ΛΥΔΙΑΣ

ΔΙΤΕ.

“Όταν ξαναρθῇτε κύριε, νὰ ζητήσετε τ.
χειρά τῆς κόρης μου νάχετε τουλάχιστον
γυαλισμένα τὰ παπούτσια σας μὲ βερνίκι
CAMEL

Η ΘΕΛΙΣ της Γυναίκας

Κουδεντούλες

«Νόμιζα πως τον αγαπούσα, μά όταν πέρασε λίγος καιρός κατάλαβα πως εκείνο που θεωρούσα μεγάλο αίσθημα δεν ήταν παρά μια επιθυμία, μια περιέργεια. Τώρα που αυτά ικανοποιήθηκαν, είμαι δυστυχισμένη γιατί έδεσα τη ζωή μου με έναν άνθρωπο που τίποτα δεν με συνδέει με αυτόν».

Τώρα τ' ανακαλύψατε όλ' αυτά, επιπόλαιο πλασματάκι; Γιατί δεν ακούγατε τους γονείς σας που, καθώς μου γράφετε, σας έδιναν τόσες συμβουλές; Βλέπετε πόσο δικαιολογημένες είναι τις περισσότερες φορές οι αντιρήσεις των μεγάλων; Τους κακίστε που δεν μπορούσαν να συμπεριστηθούν τον ένδοξο πατέρα σας κι αντίθετα προσπαθούσαν να τον κατευθύνουν. Να που αποδεικνύεται πως είχαν δίκιο.

Τώρα όμως συμβαίνει κάτι αντίθετο: Οι γονείς σας προσπαθούν να σας πείσουν να μείνετε με τον άντρα σας κι αυτό σας εκπλήττει. Περιμένετε να σας πουν: «Δεν σ' αρέσει πια ο άντρας σου; Μορφέ τον;» Μα είνε πράγματα αυτά; Αφήνει κανείς τον άντρα που διάλεξε για σύντροφο της ζωής του, γιατί κάτι άλλο ζήτησε μέσα του; Κι' έπειτα τί μας έγγραφεται ότι αυτό που ζήτησε σήμερα μέσα σας, δεν θα κοιμηθεί αύριο;... Και τότε τί γίνεται; Τουλάχιστον απ' την αρχή; Αφήστε τις επιπολαιότητες, μικρούλα μου, κι' ακούστε αυτή τη φορά τουλάχιστον τους γονείς σας: Μείνετε με τον άντρα σας. Ο γάμος είναι κάτι ιερό, είνε δημιουργία οικογένειας και όταν φτιάξη κανείς οικογένεια δεν την διαλύει «αψε σβύσει» γιατί έτσι του κάπνισε.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μέδα

«Όλο το μυστικό της κομψότητας συνίσταται όχι μόνο στο να ηγαίνετε στη ράφτρα και να παραγγέλλετε ένα φόρεμα ή ένα παλτό, αλλά προ πάντων στο να υπορρίψτε να είστε καλοβαλμένη, ξεδεχοντάς όσο το δυνατό πιο λίγα, στο να παρουσιάζετε σαν καινούργιο ένα παλιό σας φόρεμα και να μη εμφανίζετε φανερά κάποιον από μακριά ότι είνε παρωμένο στο κορμάκι. Κάποτε δεν χρειάζονται μεγάλα πράγματα, ένα μικρό διόρθωμα αρκεί, κάτι χτυπητό που θα του δώσει άμεσως μια νέα υφή. Τό κάτι αυτό υπορρίψτε να είνε μια ζώνη, μια εσάρπα. Ένα γαρνιρίσμα στο κορμάκι, ένα φρεσκάρισμα του γιανκά, ένα μπολερό ή ένα ζιλέ».

Η τέχνη όμως της

κομψής απαιτεί και κάτι άλλο: Πώς να κρύψει ένα φόρεμα που άρχισε να παλινών δίνοντας του μια καινούργια όψη. Αυτό θέλει μεγάλη τέχνη και επινοήσι.

Πολλές φορές δεν χαλά ολόκληρο το φόρεμα, αλλά μονάχα ένα μέρος, ως πούμε το κορμάκι, ή τα μανίκια μόνο ή μέρος της φούστας ή η ζακέττα ενός ταγιέρ.

Για όλες αυτές τις περιπτώσεις υπάρχουν θεραπείες, ή μόδα άλλως τε προβλέπει κάθε φορά και λανσάρει μερικά μοντέλα που ευνούν κάτι τέτοιες μεταποιήσεις.

Βλέπετε λ. χ. φούστες με

λόδες που καθίστανται εύκολη την προσθήκη ενός άλλου ύφασματος ή έτσι αφαιρούμε από την φούστα το φθαρμένο μέρος. Οι λότητες τοποθετούνται με πολλή τέχνη κι' έτσι κανείς δεν θα φανταστεί βλέποντας μια τέτοια φούστα ότι έγινε για λόγους οικονομίας.

Το ίδιο μπορεί να συμβεί και με ένα μπούστο που έχει καταστραμμένα μέρη. Τά αφαιρούμε και αν δεν φτάσει το ύφασμα που έχουμε, έρχεται σ' επικουρία ένας νομίτης ή μια κνίκια από άλλο ύφασμα. Σε κάτι τέτοιες αναμειγνύμε μην ξεχνούμε πως μπορούμε ν' ανακατέψουμε βελούδο και μάλλινο, μάλλινο και μεταξωτό στο ίδιο χρώμα ή και σε χρώμα που ναι ταίριαζει.

Αν έχετε ένα περσινό φόρεμα που σας φαίνεται παρωμένο της εποχής, μην απελπισθείτε. Ξυλάστε το, βγάλτε όλα τα κάπας φαρμαμένα μέρη και κάμτε μια ωραία φούστα που θα την φοράτε με μπλουζες πλεκτές ή μεταξωτές ή και με πουλόβερ, που μια ζυορφή μπλουζίτσα «σεμμιζέ» θα του προσδώσει νεανική όψη.

Μερικά μοντέλα

Φόρεμα απογευματινό από λαινά «καρδεδάτο». Έχει ιμπροστά ένα παννύ «άν μπισά» προσθετό που κουμπώνει στα δυο πλάγια με κουμπιά από πάνω ως κάτω. Ο μπούστος είνε ίσιος με γυριστό στοργυλό γακαδάκι. Ένα υπερεδκό και πληρώνει το σύνολο και μια δερμάτινη

Γουαλέττα απογευματινή από βελούρ, ντε λαίν με μπούστο εφαρμοστό και φούστα που σχηματίζεται με 4 παννύ.

ζώνη που έχει τερ χρώμα του μπερέ και των γαντιών.

Φόρεμα από σκωτσέζικο λαινά που έχει πλατεία φούστα με κουφότητες άπατες και μπούστο κιμονό με μεγάλο τετράγωνο ανοίγμα λαιμού και γυριστό σε ίδιο σχήμα ρεδέρ.

Πιο άμπιγιέ φόρεμα από χοντρό μεταξωτό ύφασμα. Μπιστός κιμονό, κλειστός στοργυλός λαιμός που καταλήγει σε μικρή μπάσκα που εξελίσσεται σε δυο ανεμίζοντα «παννύ». Το φόρεμα αυτό συμπληρώνεται με ένα επανωφόρι από βελούρ ντε λαίν που έχει κομψή, αλλά συγχρόνως κλασική γραμμή. Είνε ελαφρώς εφαρμοστό στην τάλια και κλείνει ως ψηλά στο λαιμό με κούμπωμα στο πλάι.

Φόρεμα από μαύρο σατέν που καθώς έχει μπλάσκα και ρεδέρ δίνει την εντύπωση ταγιέρ. Η φούστα φουρτώ γαρνιρίεται μόνο με μια κουφότητα τοποθετημένη πίσω.

Μαύρη βελούδινη τουαλέττα με μπούστο κιμονό και μακριά μανίκια. Το ανοίγμα του λαιμού πίσω είνε μεγάλο και τετράγωνο, μπροστά όμως είνε κλειστό και στοργυλό. Η φούστα είνε μάλλον πλατεία με αρκετές σούρες ή μπορεί να έχη και ασιδερωτές πιέτες σε άραια διαστήματα τοποθετημένες.

Τέλος πολυτελής τουαλέττα από λαμέ με κορσάκι κλειστό στο λαιμό, κοντά μανίκια κιμονό και μια πολύ φαρδιά ζώνη από φαίγ ντραπέ που καταλήγει σε δυο μεγάλα «πάνν».

Και μερικά επανωφόρια: Ένα ριχτό από χοντρό λαινά με μεγάλο «άμπισμαν» που καταλήγει σε δυο μύτες. Αυτές αποτελούν σά να λέμε τα ρεδέρ.

«Άλλο επανωφόρι «άμπιγιέ» σε φόρεμα κιμονό από ύφασμα «μαλλιάρ». Έχει ζώνη στενή, αλλά κάτω από τη ζώνη συνεχίζεται το φάρδος. Το κλειστό του εμπρός και το τέλος του λαιμού γαρνιρίονται με γούνα. Ένα μικρό κατελλάκι, είδος καλός, συμπληρώνει το χαριτωμένο σύνολο, και η καλός έχει για γαρνιρίσμα ένα χρυσό κρόσι που πέφτει στο ένα πλάι.

Στά χιόνια

Δεν είνε πια πρόνοιον των Ευρωπαίων τα σπόρ στα χιόνια γιατί και οι Αθηναίους μας δεν απέδειξαν λιγότερο θαρραλέες με τα τελευταία χιόνια. Η Πάρνη, η Πεντέλη, ο Ύμητος είχαν γεμίσει έκδρομείς και μ' ευχαρίστησι μας είνε

δασμε αρκετές κοπέλλες με παντελόνια.

Τά παντελόνια του είνε ειδικά για τα χιόνια δεν έχουν άλλο σκοπό παρά να προφυλάγουν από το τσουχτερό κρύο και συγχρόνως να εύκολύνουν το περπάτημα μέσα στα χιόνια όπου χώνονται κάποτε αρκετά βαθιά τα πόδια. Για όλους αυτούς τους λόγους τα παντελόνια αυτά γίνονται από χοντρό μάλλινο ύφασμα και στενεύουν προς τα κάτω, σφίγγοντας τα πόδια για να εμποδίζουν τα χιόνια να εισχωρούν.

Φυσικά οι μάλλινες κάλτσες είνε απαραίτητες, καθώς και τα χοντρά υποδημάτια ή και οι γάλλες - μποτινί.

Το κορσάκι συνίσταται σ' ένα πουλόβερ χοντρό που συμπληρώνεται και με ζακέττα καμωμένη από το ύφασμα του παντελονιού.

Βραδυό χτένισμα πολύ κατάλληλο για να δείχνει το πρόσωπο ωρείδες.

Φορεμα από μαύρο σατέν που καθώς έχει μπλάσκα και ρεδέρ δίνει την εντύπωση ταγιέρ. Η φούστα φουρτώ γαρνιρίεται μόνο με μια κουφότητα τοποθετημένη πίσω.

Μαύρη βελούδινη τουαλέττα με μπούστο κιμονό και μακριά μανίκια. Το ανοίγμα του λαιμού πίσω είνε μεγάλο και τετράγωνο, μπροστά όμως είνε κλειστό και στοργυλό. Η φούστα είνε μάλλον πλατεία με αρκετές σούρες ή μπορεί να έχη και ασιδερωτές πιέτες σε άραια διαστήματα τοποθετημένες.

Τέλος πολυτελής τουαλέττα από λαμέ με κορσάκι κλειστό στο λαιμό, κοντά μανίκια κιμονό και μια πολύ φαρδιά ζώνη από φαίγ ντραπέ που καταλήγει σε δυο μεγάλα «πάνν».

Και μερικά επανωφόρια: Ένα ριχτό από χοντρό λαινά με μεγάλο «άμπισμαν» που καταλήγει σε δυο μύτες. Αυτές αποτελούν σά να λέμε τα ρεδέρ.

«Άλλο επανωφόρι «άμπιγιέ» σε φόρεμα κιμονό από ύφασμα «μαλλιάρ». Έχει ζώνη στενή, αλλά κάτω από τη ζώνη συνεχίζεται το φάρδος. Το κλειστό του εμπρός και το τέλος του λαιμού γαρνιρίονται με γούνα. Ένα μικρό κατελλάκι, είδος καλός, συμπληρώνει το χαριτωμένο σύνολο, και η καλός έχει για γαρνιρίσμα ένα χρυσό κρόσι που πέφτει στο ένα πλάι.

Στά χιόνια

Δεν είνε πια πρόνοιον των Ευρωπαίων τα σπόρ στα χιόνια γιατί και οι Αθηναίους μας δεν απέδειξαν λιγότερο θαρραλέες με τα τελευταία χιόνια. Η Πάρνη, η Πεντέλη, ο Ύμητος είχαν γεμίσει έκδρομείς και μ' ευχαρίστησι μας είνε

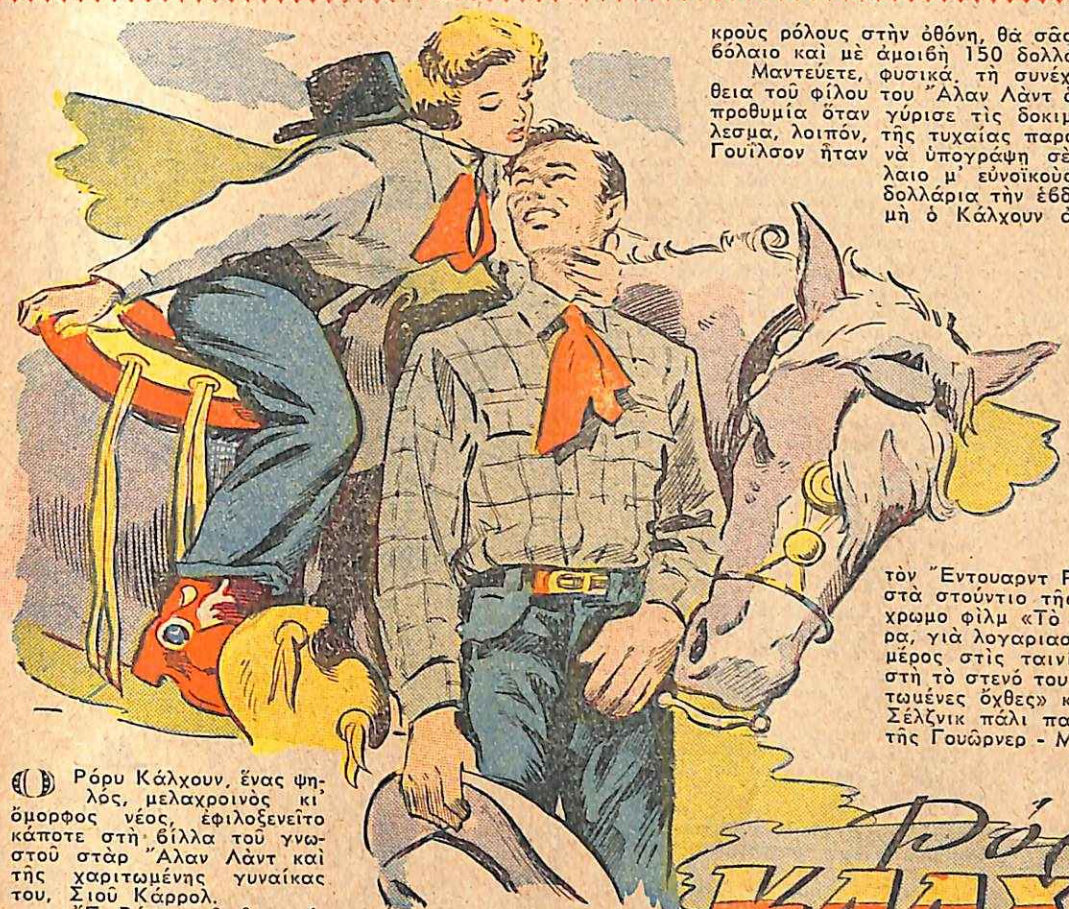
δασμε αρκετές κοπέλλες με παντελόνια.

Τά παντελόνια του είνε ειδικά για τα χιόνια δεν έχουν άλλο σκοπό παρά να προφυλάγουν από το τσουχτερό κρύο και συγχρόνως να εύκολύνουν το περπάτημα μέσα στα χιόνια όπου χώνονται κάποτε αρκετά βαθιά τα πόδια. Για όλους αυτούς τους λόγους τα παντελόνια αυτά γίνονται από χοντρό μάλλινο ύφασμα και στενεύουν προς τα κάτω, σφίγγοντας τα πόδια για να εμποδίζουν τα χιόνια να εισχωρούν.

Φυσικά οι μάλλινες κάλτσες είνε απαραίτητες, καθώς και τα χοντρά υποδημάτια ή και οι γάλλες - μποτινί.

Το κορσάκι συνίσταται σ' ένα πουλόβερ χοντρό που συμπληρώνεται και με ζακέττα καμωμένη από το ύφασμα του παντελονιού.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

κρούς ρόλους στην οθόνη, θα σας προσλάβω άμεσα με συμβόλαιο και με αμοιβή 150 δολάρια την εβδομάδα. Μαντεύετε, φυσικά, τη συνέχεια. Με την πολύτιμη βοήθεια του φίλου του Άλαν Λάντ ο Ρόρυ έδειξε κατανοήσει και προθυμία όταν γύρισε τις δοκιμαστικές σκηνές. Το αποτέλεσμα, λοιπόν, της τυχαίας παρουσίας του στο τραπέζι του Γουίλσον ήταν να υπογράψει σε μερικές μέρες ένα συμβόλαιο μ' ενοίκους δρους και με αμοιβή 180 δολάρια την εβδομάδα. Από εκείνη τη στιγμή ο Κάλχουν ανήκε πια στην ομάδα των ηθοποιών — Γκρέγκορ Πέκ, Άλιντα Βάλλι, Τζένιφερ Τζόν, Λουί Ζουρντάν και άλλων — που έπαιζαν όπου τους όριζε ο ίδιος ο Σέλιγκ, με σημαντική φυσικά αμοιβή, που το μεγαλύτερο της μέρος το κρατούσε για λογαριασμό του ο διάσημος παραγωγός...

Σε λίγο και μ' αυτούς τους δρους, ο Ρόρυ «δανείστηκε» στα στούντιο Παραμούντ κι' έλαβε μέρος στο δραματικό φιλμ «Το κόκκινο στίμι», με τον Έντουαρντ Ρόμπινσον. Έπειτα πέρασε στα στούντιο της Φόξ, όπου έπαιξε στο έγχρωμο φιλμ «Το νησί της φλόγας». Αργότερα, για λογαριασμό των ίδιων στούντιο πήρε μέρος στις ταινίες «Σάντ», με πρωταγωνιστή το στενό του φίλο Άλαν Λάντ, και «Ματωμένες όχθες» και μετά... κατ' εντολήν του Σέλιγκ πάλι παρουσιάστηκε στα στούντιο της Γουάρνερ - Μπρόξ κι' άρχισε το γύρισμα

τον Έντουαρντ Ρόμπινσον. Έπειτα πέρασε στα στούντιο της Φόξ, όπου έπαιξε στο έγχρωμο φιλμ «Το νησί της φλόγας». Αργότερα, για λογαριασμό των ίδιων στούντιο πήρε μέρος στις ταινίες «Σάντ», με πρωταγωνιστή το στενό του φίλο Άλαν Λάντ, και «Ματωμένες όχθες» και μετά... κατ' εντολήν του Σέλιγκ πάλι παρουσιάστηκε στα στούντιο της Γουάρνερ - Μπρόξ κι' άρχισε το γύρισμα

τον Έντουαρντ Ρόμπινσον. Έπειτα πέρασε στα στούντιο της Φόξ, όπου έπαιξε στο έγχρωμο φιλμ «Το νησί της φλόγας». Αργότερα, για λογαριασμό των ίδιων στούντιο πήρε μέρος στις ταινίες «Σάντ», με πρωταγωνιστή το στενό του φίλο Άλαν Λάντ, και «Ματωμένες όχθες» και μετά... κατ' εντολήν του Σέλιγκ πάλι παρουσιάστηκε στα στούντιο της Γουάρνερ - Μπρόξ κι' άρχισε το γύρισμα

τον Έντουαρντ Ρόμπινσον. Έπειτα πέρασε στα στούντιο της Φόξ, όπου έπαιξε στο έγχρωμο φιλμ «Το νησί της φλόγας». Αργότερα, για λογαριασμό των ίδιων στούντιο πήρε μέρος στις ταινίες «Σάντ», με πρωταγωνιστή το στενό του φίλο Άλαν Λάντ, και «Ματωμένες όχθες» και μετά... κατ' εντολήν του Σέλιγκ πάλι παρουσιάστηκε στα στούντιο της Γουάρνερ - Μπρόξ κι' άρχισε το γύρισμα

τον Έντουαρντ Ρόμπινσον. Έπειτα πέρασε στα στούντιο της Φόξ, όπου έπαιξε στο έγχρωμο φιλμ «Το νησί της φλόγας». Αργότερα, για λογαριασμό των ίδιων στούντιο πήρε μέρος στις ταινίες «Σάντ», με πρωταγωνιστή το στενό του φίλο Άλαν Λάντ, και «Ματωμένες όχθες» και μετά... κατ' εντολήν του Σέλιγκ πάλι παρουσιάστηκε στα στούντιο της Γουάρνερ - Μπρόξ κι' άρχισε το γύρισμα

τον Έντουαρντ Ρόμπινσον. Έπειτα πέρασε στα στούντιο της Φόξ, όπου έπαιξε στο έγχρωμο φιλμ «Το νησί της φλόγας». Αργότερα, για λογαριασμό των ίδιων στούντιο πήρε μέρος στις ταινίες «Σάντ», με πρωταγωνιστή το στενό του φίλο Άλαν Λάντ, και «Ματωμένες όχθες» και μετά... κατ' εντολήν του Σέλιγκ πάλι παρουσιάστηκε στα στούντιο της Γουάρνερ - Μπρόξ κι' άρχισε το γύρισμα

τον Έντουαρντ Ρόμπινσον. Έπειτα πέρασε στα στούντιο της Φόξ, όπου έπαιξε στο έγχρωμο φιλμ «Το νησί της φλόγας». Αργότερα, για λογαριασμό των ίδιων στούντιο πήρε μέρος στις ταινίες «Σάντ», με πρωταγωνιστή το στενό του φίλο Άλαν Λάντ, και «Ματωμένες όχθες» και μετά... κατ' εντολήν του Σέλιγκ πάλι παρουσιάστηκε στα στούντιο της Γουάρνερ - Μπρόξ κι' άρχισε το γύρισμα

τον Έντουαρντ Ρόμπινσον. Έπειτα πέρασε στα στούντιο της Φόξ, όπου έπαιξε στο έγχρωμο φιλμ «Το νησί της φλόγας». Αργότερα, για λογαριασμό των ίδιων στούντιο πήρε μέρος στις ταινίες «Σάντ», με πρωταγωνιστή το στενό του φίλο Άλαν Λάντ, και «Ματωμένες όχθες» και μετά... κατ' εντολήν του Σέλιγκ πάλι παρουσιάστηκε στα στούντιο της Γουάρνερ - Μπρόξ κι' άρχισε το γύρισμα

τον Έντουαρντ Ρόμπινσον. Έπειτα πέρασε στα στούντιο της Φόξ, όπου έπαιξε στο έγχρωμο φιλμ «Το νησί της φλόγας». Αργότερα, για λογαριασμό των ίδιων στούντιο πήρε μέρος στις ταινίες «Σάντ», με πρωταγωνιστή το στενό του φίλο Άλαν Λάντ, και «Ματωμένες όχθες» και μετά... κατ' εντολήν του Σέλιγκ πάλι παρουσιάστηκε στα στούντιο της Γουάρνερ - Μπρόξ κι' άρχισε το γύρισμα

τον Έντουαρντ Ρόμπινσον. Έπειτα πέρασε στα στούντιο της Φόξ, όπου έπαιξε στο έγχρωμο φιλμ «Το νησί της φλόγας». Αργότερα, για λογαριασμό των ίδιων στούντιο πήρε μέρος στις ταινίες «Σάντ», με πρωταγωνιστή το στενό του φίλο Άλαν Λάντ, και «Ματωμένες όχθες» και μετά... κατ' εντολήν του Σέλιγκ πάλι παρουσιάστηκε στα στούντιο της Γουάρνερ - Μπρόξ κι' άρχισε το γύρισμα

τον Έντουαρντ Ρόμπινσον. Έπειτα πέρασε στα στούντιο της Φόξ, όπου έπαιξε στο έγχρωμο φιλμ «Το νησί της φλόγας». Αργότερα, για λογαριασμό των ίδιων στούντιο πήρε μέρος στις ταινίες «Σάντ», με πρωταγωνιστή το στενό του φίλο Άλαν Λάντ, και «Ματωμένες όχθες» και μετά... κατ' εντολήν του Σέλιγκ πάλι παρουσιάστηκε στα στούντιο της Γουάρνερ - Μπρόξ κι' άρχισε το γύρισμα

τον Έντουαρντ Ρόμπινσον. Έπειτα πέρασε στα στούντιο της Φόξ, όπου έπαιξε στο έγχρωμο φιλμ «Το νησί της φλόγας». Αργότερα, για λογαριασμό των ίδιων στούντιο πήρε μέρος στις ταινίες «Σάντ», με πρωταγωνιστή το στενό του φίλο Άλαν Λάντ, και «Ματωμένες όχθες» και μετά... κατ' εντολήν του Σέλιγκ πάλι παρουσιάστηκε στα στούντιο της Γουάρνερ - Μπρόξ κι' άρχισε το γύρισμα

τον Έντουαρντ Ρόμπινσον. Έπειτα πέρασε στα στούντιο της Φόξ, όπου έπαιξε στο έγχρωμο φιλμ «Το νησί της φλόγας». Αργότερα, για λογαριασμό των ίδιων στούντιο πήρε μέρος στις ταινίες «Σάντ», με πρωταγωνιστή το στενό του φίλο Άλαν Λάντ, και «Ματωμένες όχθες» και μετά... κατ' εντολήν του Σέλιγκ πάλι παρουσιάστηκε στα στούντιο της Γουάρνερ - Μπρόξ κι' άρχισε το γύρισμα

Ο Ρόρυ Κάλχουν

τον Έντουαρντ Ρόμπινσον. Έπειτα πέρασε στα στούντιο της Φόξ, όπου έπαιξε στο έγχρωμο φιλμ «Το νησί της φλόγας». Αργότερα, για λογαριασμό των ίδιων στούντιο πήρε μέρος στις ταινίες «Σάντ», με πρωταγωνιστή το στενό του φίλο Άλαν Λάντ, και «Ματωμένες όχθες» και μετά... κατ' εντολήν του Σέλιγκ πάλι παρουσιάστηκε στα στούντιο της Γουάρνερ - Μπρόξ κι' άρχισε το γύρισμα

τον Έντουαρντ Ρόμπινσον. Έπειτα πέρασε στα στούντιο της Φόξ, όπου έπαιξε στο έγχρωμο φιλμ «Το νησί της φλόγας». Αργότερα, για λογαριασμό των ίδιων στούντιο πήρε μέρος στις ταινίες «Σάντ», με πρωταγωνιστή το στενό του φίλο Άλαν Λάντ, και «Ματωμένες όχθες» και μετά... κατ' εντολήν του Σέλιγκ πάλι παρουσιάστηκε στα στούντιο της Γουάρνερ - Μπρόξ κι' άρχισε το γύρισμα

τον Έντουαρντ Ρόμπινσον. Έπειτα πέρασε στα στούντιο της Φόξ, όπου έπαιξε στο έγχρωμο φιλμ «Το νησί της φλόγας». Αργότερα, για λογαριασμό των ίδιων στούντιο πήρε μέρος στις ταινίες «Σάντ», με πρωταγωνιστή το στενό του φίλο Άλαν Λάντ, και «Ματωμένες όχθες» και μετά... κατ' εντολήν του Σέλιγκ πάλι παρουσιάστηκε στα στούντιο της Γουάρνερ - Μπρόξ κι' άρχισε το γύρισμα

τον Έντουαρντ Ρόμπινσον. Έπειτα πέρασε στα στούντιο της Φόξ, όπου έπαιξε στο έγχρωμο φιλμ «Το νησί της φλόγας». Αργότερα, για λογαριασμό των ίδιων στούντιο πήρε μέρος στις ταινίες «Σάντ», με πρωταγωνιστή το στενό του φίλο Άλαν Λάντ, και «Ματωμένες όχθες» και μετά... κατ' εντολήν του Σέλιγκ πάλι παρουσιάστηκε στα στούντιο της Γουάρνερ - Μπρόξ κι' άρχισε το γύρισμα

τον Έντουαρντ Ρόμπινσον. Έπειτα πέρασε στα στούντιο της Φόξ, όπου έπαιξε στο έγχρωμο φιλμ «Το νησί της φλόγας». Αργότερα, για λογαριασμό των ίδιων στούντιο πήρε μέρος στις ταινίες «Σάντ», με πρωταγωνιστή το στενό του φίλο Άλαν Λάντ, και «Ματωμένες όχθες» και μετά... κατ' εντολήν του Σέλιγκ πάλι παρουσιάστηκε στα στούντιο της Γουάρνερ - Μπρόξ κι' άρχισε το γύρισμα

τον Έντουαρντ Ρόμπινσον. Έπειτα πέρασε στα στούντιο της Φόξ, όπου έπαιξε στο έγχρωμο φιλμ «Το νησί της φλόγας». Αργότερα, για λογαριασμό των ίδιων στούντιο πήρε μέρος στις ταινίες «Σάντ», με πρωταγωνιστή το στενό του φίλο Άλαν Λάντ, και «Ματωμένες όχθες» και μετά... κατ' εντολήν του Σέλιγκ πάλι παρουσιάστηκε στα στούντιο της Γουάρνερ - Μπρόξ κι' άρχισε το γύρισμα

τον Έντουαρντ Ρόμπινσον. Έπειτα πέρασε στα στούντιο της Φόξ, όπου έπαιξε στο έγχρωμο φιλμ «Το νησί της φλόγας». Αργότερα, για λογαριασμό των ίδιων στούντιο πήρε μέρος στις ταινίες «Σάντ», με πρωταγωνιστή το στενό του φίλο Άλαν Λάντ, και «Ματωμένες όχθες» και μετά... κατ' εντολήν του Σέλιγκ πάλι παρουσιάστηκε στα στούντιο της Γουάρνερ - Μπρόξ κι' άρχισε το γύρισμα

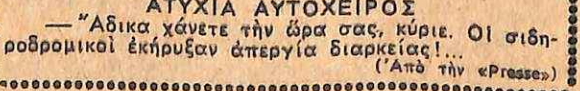
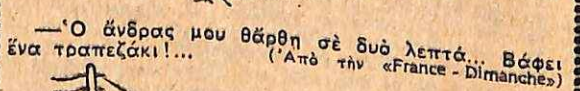
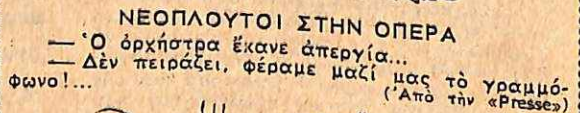
τον Έντουαρντ Ρόμπινσον. Έπειτα πέρασε στα στούντιο της Φόξ, όπου έπαιξε στο έγχρωμο φιλμ «Το νησί της φλόγας». Αργότερα, για λογαριασμό των ίδιων στούντιο πήρε μέρος στις ταινίες «Σάντ», με πρωταγωνιστή το στενό του φίλο Άλαν Λάντ, και «Ματωμένες όχθες» και μετά... κατ' εντολήν του Σέλιγκ πάλι παρουσιάστηκε στα στούντιο της Γουάρνερ - Μπρόξ κι' άρχισε το γύρισμα

Ἀναζητῶντας μιὰ γερμανικὴ
φυλὴ

Ὁ Χένκ εἶχε παντρευτῇ πρὸ ἐ-
νὸς ἔτους μιὰ κοπέλλα ἀπ' τὴ Λει-
ψία, τὴ Μπέρτα Χάλντερ. Ζήτησε
λοιπὸν τὴν ἄδεια νὰ τὴν πάρῃ μαζί
του, μὲ τὴ διαβεβαίωσι ὅτι θὰ τὸν

«Όσο για την άποσπλην που τους είχε αναθέσει ο Χίμμερ, ο καθηγητής δηλώνει ότι την ανέλαβε μόνο και μόνο για να τον ξεγελάσει, να σπαταλήσει τα χρήματά του και να συμπατήσει το ναζισμό!

ῥα πώματα καὶ τὸ αὐτοῦ
 ἢ ὁπωσδήποτε νὰ κάμωμε ἀδύ-
 νατη τὴν ἀναγνώρισί των. Δεὴ
 ἔχω ἀκόμη τὴ λύσι, ἀλλ' εἰμαι
 βέβαιος ὅτι θὰ τὴν βρῶ ὡς
 αὐριο τὸ πρωτὶ. Σὰς ὑπόθεσιν
 ὅτι δὲν θὰ κάμω τὸ παραμικρό,

Μαθετε, λοιπόν, πώς είμαι έ-
παγγελματίας κι' όχι έρασι-
τέχνης, όπως ίσως φανταζό-

τὴ Χολινταίῃ; Πρέπει νὰ φροντίσετε νὰ τὴν ξαναῖδῇτε. "Ε-

..... τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν! ...

63

χει να σάς δώση ενδιαφέρουσες πληροφορίες...
Ο Ρής τον κύτταξε μ' ανοιχτό το στόμα. 'Αλλά δεν απάντησε τίποτε.
Οι τρεις άντρες ξαναμπήκαν στο αυτοκίνητο.

— Πού θέλετε να σάς πάω; ρώτησε ο Μάντον.
— Πάμε να πάρουμε τη Χολινταίη, απάντησε ο Ράλφ. Αισθάνομαι την ανάγκη να ξεσκάσω λίγο...
Ο δικηγόρος τον κύτταξε μ' έκπληξη.

— Νομίζω πως η στιγμή δεν είναι κατάλληλη για διασκέδασεις, είπε. 'Υποσχέθηκε στον Βέμπερ να λύσει το πρόβλημα της εξαφανίσεως των ανθρώπων του Ράιμερ και του αυτοκινήτου. Τί σκέφτεσαι να κάμης;

— Το πρόβλημα αυτό απασχολεί οδίακόπα το μυαλό μου, απάντησε ο γκάνγκστερ. Να γιατί θέλω να ξεσκάσω...
— Μη νομίζεις, ωστόσο, παρατήρησε ο Μάντον, ότι θα μπορέσεις να ξεγελάσεις το Βέμπερ.

— Δεν έχω σκοπό να τον ξεγελάσω, απάντησε ο Ράλφ. Το πρόβλημα αυτό μ' απασχολεί στα σοβαρά...

Μία καλή ιδέα

— Έπειτα από λίγη ώρα, ο Πάλ Μόρφου, που όπως θυμάστε πάντα, δεν είναι άλλος από τον παλιό μας γκάνγκστερ Ράλφ Κόττερ, ο Μάντον κι' η Χολινταίη καθόνταν γύρω σ' ένα τραπέζι, μέσα σ' ένα κοσμικό κέντρο.

Η Χολινταίη παράγγειλε ένα κοκτέιλ, ο Ράλφ ένα ούισκι κι' ο Μάντον έναν καφέ. Φαινόταν κι' οι τρεις στενωχωρήνιοι.

Σε μία στιγμή, ο Πάλ Μόρφου σηκώθηκε όρθιος.

— Συχωρέστε με, είπε. Πρέπει να κάμω ένα τηλεφώνημα. Έτρεξε στον τηλεφωνικό δάλαμο, σπκωσε το ακουστικό και ζήτησε τον Βίκ Μαίησον.

— Έκείνος που του απάντησε ήταν ο Νέσλ. Ο Μαίησον δεν δρισκόταν στο γκαράζ, είπε στον γκάνγκστερ, ούτε ήταν πιθανόν ότι θα ξαναγύριζε. Μπορούσε, όμως, αν ήθελε να τον συναντήσει στον «Περσικό γάτο», όπου συχνάζει τα βράδια.

Ο γκάνγκστερ ξαναβάζει το ακουστικό στη θέση του και ξαναγύρισε στην αίθουσα.

— Άλλ' ο Μάντον κι' η Χολινταίη δεν βρίσκονταν πια στο τραπέζι όπου καθόνταν πριν.

Το γκαρσόνι του παρουσίασε το λογαριασμό.

— Ο κύριος κι' η κυρία, του εξήγησε, μου είπαν να τον δώσω σε σάς.

— Πού είναι; ρώτησε ο Ράλφ.
— Σου είπαν πού θα πάνε; ρώτησε ο Ράλφ.
— Όχι, κύριε. Έφυγαν πολύ διασπαστικά...

Ο Πάλ Μόρφου ανασήκωσε τους ώμους. Πλήρωσε κατόπιν το λογαριασμό κι' έφυγε.

— Έπειτα από μερικά λεπτά βρισκόταν στον «Περσικό γάτο», ένα καμπάρε τελευταίας κατηγορίας που συχνάζονταν από μικροαστικό κόσμο.

Ο γκάνγκστερ δεν δυσκολεύθηκε ν' ανακαλύψει τον γκαράζιερ. Του έγνεψε να τον ακολουθήσει και βγήκαν μαζί από το μπάρ.

— Άκουσε, Βίκ, του είπε, αφού βεβαιώθηκε πρώτα ότι κανείς δεν τους άκουγε. Μου χρειάζεται για μία ή δυο μέρες ένα μεγάλο καμión, από κείνα που χρησιμοποιούνται

για τη μεταφορά αυτοκινήτων. Μπορείς να μου το προμηθεύσεις; ρώτησε.

— Ίσως...
— Χωρίς σωφέρ. Θέλω μόνο το καμión... Θα το οδηγώσω με μόνοι μας...

— Μήπως ρίχτηκες στα αυτοκίνητα; ρώτησε ο Μαίησον.

— Όχι, απάντησε ο γκάνγκστερ, γιατί νομίζω πως μπορώ να κάμω κάτι καλύτερο. Μου χρειάζεται ένα καμión για να μεταφέρω μ' αυτό ένα και μόνο αυτοκίνητο. Μπορούμε να νοικιάσουμε ένα τέτοιο αυτοκίνητο;

— Νομίζω πως ναί. 'Αλλά δεν μπορώ να το ξέρω βετικά πριν από αύριο το πρωί.

— Πρέπει να φροντίσεις να το μάθεις. Τί ώρα να έρθω αύριο στο γκαράζ για να σου δώσω την απάντησή;

— Κατά τις όχτω. Είναι αδύνατον να κάμω τίποτε πρωτύτερα... Θέλεις άλλο τίποτε;

— Όχι για τη στιγμή.

— Πάμε τότε στο μπάρ να πιούμε ένα ποτηράκι...

Ο γκάνγκστερ αρνήθηκε.

— Άλλοτε, είπε. Άποψε είμαι πολύ διασπαστικός.

Ο Πάλ έφυγε. 'Αλλά δεν πήγε στο σπίτι της Χολινταίη. Προτίμησε να νοικιάσει ένα δωμάτιο σ' ένα ξενοδοχείο, για να περάσει τη νύχτα.

Το άλλο πρωί, στις όχτω, ο Πάλ Μόρφου βρισκόταν στο

γκαράζ του Μαίησον

— Λοιπόν; ρώτησε.

— Βρήκα το αυτοκίνητο που σου χρειάζεται, απάντησε ο γκαράζιερ. 'Ο νοικίασα για τρεις μέρες. 'Ο ιδιοκτήτης του δεν βέλησε να μου το δώσει για λιγότερο από εβδομήντα πέντε δολάρια. Σου κάνει;

— Κι' είναι να ρωτάς;... Πότε θα το έχω;

— Περιμένω από στιγμή σε στιγμή.

— Έχω ανάγκη κι' από ένα δεύτερο αυτοκίνητο, σαν αυτό που χρησιμοποίησα για τη δραπέτησή μου, είπε ο γκάνγκστερ.

— Θα σου δώσω το ίδιο.

— Ετοιμάσε το.

Ο γκαράζιερς διευθύνθηκε στο βάθος του γκαράζ. Ο γκάνγκστερ σήκωσε τότε το ακουστικό του τηλεφώνου και έφτιαξε τον αριθμό του Μάντον.

— Έμπρός, είπε. Σ' είσαι Μάντον;

— Ποιος τηλεφωνεί;

— Ο Πάλ.

— Ποιος Πάλ;

— Αυτός που τον πούλησες χθες το βράδυ, αφήνοντάς του να πληρώσει το λογαριασμό στο μπάρ.

— Ά!... Σ' είσαι;... Πώς χάθηκε;

— Δεν νομίζω πως χάθηκε, απάντησε ο Πάλ. 'Αλλά δεν πρόκειται γι' αυτό τώρα. 'Η δουλειά είναι έτοιμη... Ναρθής να με βρής στις ενημέρωσεις στο γραφείο του Βέμπερ.

— Δεν φαντάζομαι πως ο Βέμπερ θα είναι στο γραφείο του αυτή την ώρα.

— Σου τηλεφώνησα για να φροντίσεις να τον βρής και να του πής να είναι αυτή την ώρα στο γραφείο του.

— Καλά, απάντησε ο Μάντον. Θα κάμω ό,τι μπορέσω.

Ο Πάλ κατέβασε το ακουστικό κι' άμεσως έπειτα το ξανασηκώσε και πήρε το διαμέρισμα της Χολινταίη. Του απάντησε ο Ζύνε.

— Η Χολινταίη είναι εκεί; ρώτησε ο γκάνγκστερ.

— Ναί. Κοιμάται ακόμη.

— Αφού την να κοιμηθής και περιμένε με έπειτα από ένα τέταρτο μπροστά στο σπίτι.

— Τί συμβαίνει;

— Θα σου εξηγήσω. Ντύσου όπως μπορείς καλύτερα και προσπάθησε να φύγεις χωρίς να σε καταλάβη η Χολινταίη.

Ο Μαίησον ξαναγύρισε εκείνη τη στιγμή στο γραφείο.

— Το αυτοκίνητο είναι έτοιμο, είπε.

— Ένας άνθρωπος με φαρδύς ώμους τον συνάδευε.

Ο γκάνγκστερ αναγνώρισε σ' αυτόν τον ένα από τους δυο νταματόφυλακες του Έζρα Ντόμπσον. Κι' αυτός επίσης τον αναγνώρισε.

— Να σου συστήσω τον Τέο Ζούμπρο, κουινάδο μου, είπε ο γκαράζιερς. Αυτός δάνεισε την άλλη φορά το όπλοπολυβόλο στη Χολινταίη...

— Έπειτα γύρισε προς το μέρος του Ζούμπρο.

Ο Πάλ Μόρφου, του είπε. Καί πρόσθεσε σιγά: — Είναι ο Ράλφ Κόττερ... Οι δυο άνδρες έσφιξαν τα χέρια.

“Οπουδήποτε σκοπεύω να ταξιδεύσω προτιμώ την TWA ή όποια συνδυάζει ταχύτητα, πολυτέλεια και ασφάλεια”

Όταν σκοπεύετε να διασχίσετε μίαν ήπειρο ή έναν ωκεανό, μπορείτε να βασισθείτε εις τα παγκοσμίως ανεγνωρισμένα SKY-LINERS της TWA που με 300 μίλλια την ώρα θα σάς μεταφέρουν εις τον προορισμόν σας εντός ολίγων ευχάριστων ωρών.

Η συχνότης των δρομολογίων της TWA σάς προσφέρει μίαν εύκολον έκλογον απ' εύθειας πτήσεων 72 αποστάσεις πόλεις 16 χωρών του παγκοσμίου δικτύου δροσοσυγκοινωνιών.

Ταξιδεύετε εις τα φημισμένα ύψη καλοκαιρίας της TWA, όπου ή άτμόσφαιρα είναι ήλιόλουστη και ήραλη. Και μπορείτε να αναπαύεσθε καθ' όδον υπό πολυτελείς συνθήκας... ήπολαβόντες φροντισμένης προθύμου εξυπηρέτησεως, δωρεάν εξαιρέτων γευμάτων και άλλων "έπι πλέον", που κοστίζουν το ταξίδι με το SKYLINER μίαν ευχάριστον ανόμνησιν.

ΤΑΞΙΔΕΥΕΤΕ ΜΕ ΤΑ SKYLINER ΤΗΣ TWA ΔΙ':			
ΑΜΕΡΙΚΗΝ	5	πτήσεις εβδομαδιαίας	\$ 474.00
ΕΛΒΕΤΙΑΝ	5	"	\$ 102.00
ΙΤΑΛΙΑΝ	5	"	\$ 71.00

Δι' εξασφάλισιν θέσεων τηλεφωνήσατε 26-125, 20-661 και εις όλα τα Γραφεία Ταξιδιών.

Εχετε εμπιστοσύνην στην TWA TRANS WORLD AIRLINE AMERIKH • EUROPA • ASIA

Η TWA ήτο ή πρώτη αεροσυγκοινωνία που έφθισε εις καθωρισμένας πτήσεις δι' ήμισυ καθεμιάς μεταξύ Αμερικής και Ευρώπης, Αφρικής, Ασίας.

να καθήση στο δολάν.

— Θα οδηγήσης σύ, του είπε.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ο Ζύνε, ενώ καθύταν στο δολάν.

— Τα κανόνισα όλα, απάντησε ο Πάλ. 'Η Χολινταίη σε είδε όταν βγήκες.

— Όχι. Κοιμοταν ακόμη.

— Θαυμάσια. Δεν θα μου άρεσε να φιλονεικήσω και πάλι μαζί της. Πάμε στη διεύθυνση της αστυνομίας.

— Στη διεύθυνση της αστυνομίας;

— Ναί. Θα επισκεφθούμε το Βέμπερ στο γραφείο του.

— Βρήκες καμμία καλή ιδέα;

— Ναί...

— Πες μου την...

— Έχε λίγη υπομονή, απάντησε ο Πάλ. Θα την μάθεις όταν θ' έξηγησώ στο Βέμπερ. Δεν μπορώ να λέω τα ίδια πράγματα δυο φορές...

Προσπάθησε τώρα να σκεφθής πού μπορούμε να κούψουμε ένα αυτοκίνητο για πέντε ή έξη ώρες...

Το παλιό λατομείο

Στις ενημέρωσις ακριβώς, ο Πάλ Μόρφου κι' ο Ζύνε έμπαιναν στο γραφείο του Βέμπερ.

Ο Μάντον κι' ο Ρής βρισκονταν επίσης εκεί.

— Καλημέρα, είπε ο Πάλ, μπαινόντας.

Το ύφος του ήταν πρόσχαρο.

Ο Βέμπερ τον αγριοκυττάξε για μία στιγμή. Άλλ' άμέσως έπειτα κατέβασε το κεφάλι του και περίμενε.

— Βρήκα εκείνο που μ'αs χρειάζεται, είπε σε λίγο ο Πάλ. Νοίκιασα, χωρίς στη μεσολάβησιν του Βίκ Μαίησον, ένα καμión για αυτοκίνητα...

— Τί σημαίνει αυτό πάλι; ρώτησε ο Ρής.

— Σημαίνει ότι θα πάρουμε τα «Μπουϊκ», θα την κρούσουμε για μερικές ώρες κάπου, και, κατά τα μεσάνυχτα, θα την φορτώσουμε στο καμión για να την φουντάρουμε στο ποτάμι.

— Κι' οι τέσσερες άνθρωποι που θα βρίσκονται μέσα στη

ΕΠΙΠΛΑ

Με δόσεις Γ ΚΕΖΙΡΗΣ ΤΗΛ 55.638 Μενάνδρου 75

Με δόσεις ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ

ΠΑΤΚΟΣΜΙΟΥ ΛΗΨΕΩΣ

Γ. ΟΡΘΑΝΙΔΗΣ

ΤΗΛ. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 3 ΤΗΛ 31.533

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Πανάδες, Τριχόπτωσης, 'Ακμή (σπυρία νεότητος): Ρυτίδες, Φακίδες, Κρεατοελίδες, Λιπαρόν και ξηρόν δέρμα κλπ. Ειδικός ΓΙΟΕΛ. Βαλαωρίτου 12. Τηλ. 33-039. Συμβουλαί δωρεάν. (Διά τας επάρχιας δι' άλλην λογαφίαν).

Φαντάζομαι πως τα πράγματα θα γίνουν ως έξης περίπου: Ο Ράιμερ, βλέποντας ότι οι άνθρωποι του δεν γύρισαν στην ώρισημένη ώρα θα τρέξη να σάς βρή και θα σάς ζητησιν να εξακριβώσετε τί συνέβη. Θα του το υποσχεθής και θα του τονίσες ότι θα χαλάσετε τον κόσμο για να το μάθετε. Στην πραγματικότητα, όμως, δεν θα κάμετε τίποτε. Και θα αφήσετε τις ώρες να κληθούν ήρεμα ως τα μεσάνυχτα. Από αυτή τη στιγμή, μπορείτε να κάμετε ό,τι θελήσετε. Το πράγμα δεν θα έχη πια καμμία αξία. Το αυτοκίνητο με τους τέσσερες φίλους μας θα βρίσκεται στο βάθος του ποταμού.

«Μπουϊκ»; ρώτησε ο Βέμπερ.

— Νομίζω ότι θα ένοιητε τα τέσσερα πτώματα, διάρθρωσε ο Πάλ. Αυτό το ζήτημα κανονίστηκε από χθες το βράδυ. Τα ίχνη τους θα εξαφανιστούν μία για πάντα. Αυτά τα τέσσερα πτώματα θα είναι κλει, σμένα μέσα στη «Μπουϊκ» κι' έτσι δεν θα υπάρχει κανείς φόβος ν' άνεθούν ποτέ τα πτώματα-στην επιφάνεια.

— Λογαριάζετε να τους ξεκάμετε και τους τέσσερες μετά την επίθεσι;

— Ο αγών για τη ζωή είναι αδυσώπητος, απάντησε ο Πάλ μ' αποθνεγματικό ύφος. 'Η τύχη αυτών των ανθρώπων είναι καθωρισμένη προκαταβολικά.

— Και πότε λογαριάζετε να κάμετε αυτή την επίθεσι;

— Το απόγευμα, ανάμεσα στις τρεις και στις τέσσερες. Πρέπει να τους αφήσουμε τον καιρό να συμπληρώσουν τις εισπράξεις τους. Διαφορετικά, θα κινδυνεύαμε να κάμωμε μία τρύπα στο νερό.

— Και θα εξαφανίσετε τη «Μπουϊκ» κατά τα μεσάνυχτα;

— Δεν μπορεί να γίνη τίποτε πρωτύτερα. Πρέπει να περιμένουμε να ερημώσουν οι δρόμοι.

— Μ' αυτό τον τρόπο, θα χρειαστή να κρύψετε το αυτοκίνητο για ένα διάστημα όκτώ ή έννεα ώρων; Πού σκοπεύετε να το βάλετε;

— Δεν ξέρω ακριβώς, απάντησε ο Πάλ. Αυτό θα το σκεφτούμε με τον Ζύνε, μόλις φύγουμε από δω...

Ο Ζύνε ξέριε την περιοχή όπως τα δαχτυλά του χεριού του και δεν θα είχε δυσκόλο να βρούμε ένα μέρος όπου να κρύψουμε το αυτοκίνητο. Μην κουράζετο το μυαλό σας μ' αυτό το ζήτημα. Θα το τακτοποιήσουμε με τον καλύτερο τρόπο. 'Η προϋπόθεσις της επιτυχίας της επιχειρησεώς μας είναι το να μ'ας δώσετε, στο Ζύνε και σε μένα, δυο στολές αστυνομικών και να διατάξετε δυο από τους ανθρώπους σας να συνεργασθούν μαζί μας. Τί αποφασίσατε σχετικά με την αίτησι, πού σας έκαμα χθες;

Ο Βέμπερ κούνησε με δυσπιστία το κεφάλι του.

— Σ'λα αυτά, είπε, δεν μ'ένθουσιαζουν. Πώς θα μπορέσετε να κρύψετε ένα αυτοκίνητο με τέσσερα πτώματα επί όκτώ ή έννηα ώρες; 'Αν υποθέσουμε ότι η επίθεσις γίνη στις τέσσερες, είμαι υποχρεωμένος το πολύ σε μία ώρα να κινητοποιήσω όλη τη δύναμι της αστυνομίας για ν' άνευρεθ ό δράστης ή οι δράστες. Μην ξεχνάτε, λοιπόν, ότι όλοι όσοι υπηρετούν κάτω από τις διαταγές μου δεν είναι άνθρωποι μου. Ούτε μπορώ να τους πώ: Κάνετε τα στραβά μάτια!

— Φαντάζομαι πως τα πράγματα θα γίνουν ως έξης περίπου: Ο Ράιμερ, βλέποντας ότι οι άνθρωποι του δεν γύρισαν στην ώρισημένη ώρα θα τρέξη να σάς βρή και θα σάς ζητησιν να εξακριβώσετε τί συνέβη. Θα του το υποσχεθής και θα του τονίσες ότι θα χαλάσετε τον κόσμο για να το μάθετε. Στην πραγματικότητα, όμως, δεν θα κάμετε τίποτε. Και θα αφήσετε τις ώρες να κληθούν ήρεμα ως τα μεσάνυχτα. Από αυτή τη στιγμή, μπορείτε να κάμετε ό,τι θελήσετε. Το πράγμα δεν θα έχη πια καμμία αξία. Το αυτοκίνητο με τους τέσσερες φίλους μας θα βρίσκεται στο βάθος του ποταμού.

Ο Βέμπερ αναστέναξε.

— Ένα αυτοκίνητο με τέσσερα πτώματα που θα κυλήση από μία γέφυρα μέσα στο ποτάμι! είπε. Το πράγμα δεν μου φαίνεται και τόσο εύκολο.

— Σταθθε! φώναξε ξαφνικά ο Ρής. Γιατί σπάζετε το μυαλό σας για να βρής πώς θα κρύψετε το αυτοκίνητο ως τα μεσάνυχτα ή πώς θα το πετάξετε μέσα στο ποτάμι;

— Έχω να σάς προτείνω κάτι καλύτερο. Στο δρόμο που προσκεται πλάι στο ποτάμι βρίσκεται ένα παλιό λατομείο, που μοιάζει σαν πηγάδι. Το βάθος του ξεπερνάει τα εκατό μέτρα. Κι' αυτή η τρύπα είναι γεμάτη με νερό. Γιατί παρέλειψα να σάς πώ πως το λατομείο συγκοινωνεί με το ποτάμι. Μπορούμε, λοιπόν, να ρίξουμε το αυτοκίνητο μέσα σ' αυτή την τρύπα. Κανείς δεν θα μπορέσει να το βρή ποτέ.

— Θαυμάσια! φώναξε ο Πάλ.

— Τα συγχαρητήριά μου, Ρής, είπε ο Μάντον.

Το πρόσωπο του Βέμπερ έγινε πιο ήρεμο. Κι' ένα μικρό χαμόγελο μισάνοιξε τα χείλη του.

Συζήτησαν έπειτα τις λεπτομέρειες. Και δεν δυσκολεύθηκαν να συμφωνήσουν. Ο Βέμπερ υποσχεθηκε ότι θα έδινε στους δυο γκάνγκστερς δυο στολές αστυνομικών και δυο αστυνομικούς μ' ένα αυτοκίνητο της αστυνομίας. Έπειτα από μερικές συζητήσεις, η έκλογη έπεσε στον Πράτ και τον Ντόνβαϊν, που δεν ήσαν άγνωστοι στον Πάλ Μόρφου.

— Είναι άνθρωποι με καρδιά; ρώτησε ο γκάνγκστερ.

— Νομίζω πως δεν είναι δειλοί. 'Αλλά σε τί πρόκειται να τους χρησιμοποιήσεις;

— Σύμφωνα με το σχέδιό μου, απάντησε ο Πάλ, δεν πρόκειται να είναι τίποτε άλλο από όπλοί θεαταί. 'Αλλά δεν μπορώ να ξέρω προκαταβολικά πως θα ξετυλιχθούν τα πράγ...

Γυαλίζετε τα παπούτσια σας

μόνον με

ARIZONA

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΧΗΤΟΥ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΑΝΑΡΙΚΑ - ΠΑΙΔΙΚΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ

ΑΦΩ ΠΕΣΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

ΣΑΦΗΡΗ - ΡΟ - ΨΥΡΗΡΗ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ

Βραβείον τηλεπαθείας 'Εταιρίας Ψυχικών 'Ερευνών. Δέχεται καθ' έκαστην, οδός Κρήτης 6, πάροδος Λιοσίων. Τηλέφ. 52 - 869.

"SOLID"

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΑ ΔΙΣΚΙΑ ΒΑΘΗΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ΛΙΑΝΙΚΩΣ ΣΤΟ ΚΑΤ/ΜΑ

ΜΙΧ.Ι.ΜΕΤΑΞΑ

ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ 5Α

Δεν νομίζεις ότι θα υποπτευθούν κατι όταν δούν πως τους τραβάς μακριά από την πόλι;

— Καί φυσικά θα υποπτευθούν, απάντησε ο Πάλ. 'Αλλά θα είναι άργα πια για να σκεφθούν ν' αντισταθούν. Γιατί ο Ζύνε κι' εγώ θα τους κρατάμε κάτω από την απειλή των περιστροφών μας.

— Δεν βλέπω ποιος είναι ο δικός μας ρόλος, είπε ο Πράτ.

— Σεις δεν έχετε να κάμετε

ματα. Θέλω συνεπώς να είμαι σίγουρος.

Ο Ρής τον έπιασε από το χέρι και τον πήγε παράμερα.

— Μην άνησυχής, του είπε. Θα τ'ον εξηγήσω εγώ το ρόλο τους. Πρόσεξε μόνο να τους φερθής καλά και να μην τους τρομάξεις προκαταβολικά με τα λόγια σου.

Η ληστεία

Τρεις και είκοσι πέντε.

Ο Πράτ που ώδηγούσε το αυτοκίνητο της αστυνομίας, μία μεγάλη γαλάζια «Φορντ», σταμάτησε σε μικρή απόσταση από το 'Ινστιτούτο Καλλονής Χάρλντον.

Ο Ντόνβαϊν καθόταν πλάι του. Στα δυο πίσω καθίσματα είχαν εγκατασταθής ο Πάλ Μόρφου και ο Ζύνε Ράιμερ. Οι δυο γκάνγκστερς φορούσαν στολές της αστυνομίας. Ο Ντόνβαϊν είχε μπροστά στα πόδια του ένα όπλοπολυβόλο. Ένα δεύτερο όπλοπολυβόλο και μία αυτόματη καραμπίνα βρισκονταν στο πίσω μέρος.

Κανείς δεν έλεγε λεξι.

Ο Πράτ άναψε ένα τσιγάρο και άρχισε να καπνίζει σιωπηλά.

Ο Ντόνβαϊν φαίνοταν, ωστόσο, άνησυχος. Σε μία στιγμή γύρισε προς το μέρος του Πάλ και τον ρώτησε:

— Κι' αν οι άνθρωποι του Ράιμερ αλλάξουν σήμερα το συνηθισμένο τους δρομολόγιο;

— Γιατί θα το έκαναν; είπε ο Πάλ. Δεν έχουν κανένα λόγο ν' αλλάξουν το δρομολόγιό τους. Αυτή τη δουλειά την κάμνουν από δέκα χρόνια χωρίς να τους ένοχλήση κανείς. Κι' όπως είναι φυσικό, έχουν πάψει να παίρνουν τις απαραίτητες προφυλάξεις. Σ' αυτό βασίζεσαι, άλλωστε, η επιτυχία του μικρού σχεδίου μας. Και τώρα ως τα ξαναπούμε άλλη μία φορά. Ο Ζύνε κι' εγώ θα πάμε κοντά στο αυτοκίνητό τους και θα βρούμε μία πρόφασι για να τους πάμε στο αυτόφωρο. Το πιθανώτερο είναι ότι θα μ'ας την δώσουν μόνοι τους, σταθμεύοντας σε μέρος όπου δεν επιτρέπεται η στάθμευσις αυτοκινήτων. 'Αλλ' αν δεν γίνη αυτό, θα επινοήσω κάτι άλλο. Ο σκοπός μου θα είναι να τους πείσω ότι έχουν άδικο και ότι, για να λύσωμε τη διαφορά μας, πρέπει να πάμε στη διεύθυνση της αστυνομίας.

— Οι άνθρωποι του Ράιμερ δεν είναι παιδιάκι, παρατήρησε ο Πράτ. Θα δυσκολευθής πολύ να τους τυλίξεις...

Κι' έπειτα, δεν βλέπω το λόγο γιατί δεν θα χρησιμοποιήσουν τα όπλα τους;

— Δεν θα κάμουν ποτέ την κουταμάρα να σκοτώσουν έναν αστυνομικό για μία άλλη παραβασί, απάντησε ο Πάλ. Φαντάζομαι, λοιπόν, ότι δεν θα έχουν να πουν τίποτε όταν ο Ζύνε κι' εγώ θελήσωμε να μπουέμε στο αυτοκίνητό τους για να πάμε στη διεύθυνση της αστυνομίας. 'Εγώ, όμως, θα τους κάμω να πάρουν το δρόμο του λατομείου.

— Δεν νομίζεις ότι θα υποπτευθούν κατι όταν δούν πως τους τραβάς μακριά από την πόλι;

— Καί φυσικά θα υποπτευθούν, απάντησε ο Πάλ. 'Αλλά θα είναι άργα πια για να σκεφθούν ν' αντισταθούν. Γιατί ο Ζύνε κι' εγώ θα τους κρατάμε κάτω από την απειλή των περιστροφών μας.

— Δεν βλέπω ποιος είναι ο δικός μας ρόλος, είπε ο Πράτ.

— Σεις δεν έχετε να κάμετε

Μεσαιωνικό διήγημα

Ο Γκοντράν τὸ δυνατό κι' ὠραίο παλληκάρι, περνούσε μιά μέρα μπροστά ἀπὸ τὸ παλάτι, πού καθόταν ἡ "Ελσα, ἡ πεντάμορφη κόρη, πού εἶχε μαλλιά χρυσά σὰν τὸν ἥλιο καὶ μάτια δόμαυρα καὶ φωτεινά σὰν μαύρα διαμάντια!

Ἡ "Ελσα καθόταν τὴν ὥρα αὐτὴ στὸν ἐξώστη τοῦ παλατιοῦ της, τὸν σκεπασμένο ὀλόγυρα ἀπὸ πυκνὲς τριαντάφυλλιες, γεμάτες κόκκινα τριαντάφυλλα. Φορούσε ἕνα φόρεμα πορφύρεο σὰν τὰ ρόδα καὶ εἶχε τὰ μαλλιά της δεμένα μὲ μιά κορδέλλα κόκκινη, κεντημένη μὲ μαργαριτάρια.

Καθὼς τὴν εἶδε ἀπὸ μακριὰ ὁ Γκοντράν ἐνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ δυνατά. "Αἱ! τί ὠραία πού ἦταν...

Τὸ κόκκινο φόρεμά της ἔκανε νὰ φαίνονται πιὸ χρυσὰ τὰ μαλλιά της, πιὸ ἀσπρὸ τὸ πρόσωπό της, πιὸ μαύρα τὰ μάτια της.

Στάθηκε κάτω ἀπὸ τὸν ἐξώστη ὁ Γκοντράν, σὰν μαγνητισμένος, καὶ τὴν κύτταξε ἀχόρταγα. Τότε ἔσκυψε καὶ ἡ "Ελσα καὶ τὸν κύτταξε. Οἱ ματιές τους συναντήθηκαν φλογερὲς κι' ἀπ' τὸ πρωταντάμωμά τους αὐτὸ ἀναπήδησε ἡ δυνατὴ σπιθα τοῦ ἔρωτα.

Αὐτὸ ἦταν ὅλο... "Απὸ κείνη τὴ στιγμή ἡ ἀγάπη ἀνέλασε στὶς καρδιές τους σὰν κόκκινο, φλογερὸ ρόδο.

Συγκινημένη βθεῖα ἡ "Ελσα ἔκοψε ἕνα πορφύρεο τριαντάφυλλο καὶ τὸ πέταξε στὸ Γκοντράν.

"Εκείνος τὸ ἄρπαξε στὸ χέρι του, πρὶν πέσει στὴ γῆ καὶ τῶρε στὰ χεῖλιν του. Μὰ τὴ στιγμή πού τὸ φιλοῦσε, ἕνα ἀγκάθι τοῦ πληγώσε τὰ χεῖλιν του. Καὶ μιά σταλαγματιά αἵμα ἔτρεξε...

Μὰ τί μ' αὐτό; Μεθυσιμένος ἀπὸ ἔρωτα, ὁ Γκοντράν φιλοῦσε τὸ ρόδο, νομίζοντας πὼς φιλεῖ τὸ κόκκινο στόμα τῆς ἀγαπημένης του...

Ἡ "Ελσα γλυκοχαμογελοῦσε, κυττάζοντας τον. "Θέλε νὰ τοῦ ρίξῃ ἀκόμα ἕνα ρόδο, μὰ ἔξαφνα ἀκούσε βήματα πίσω της καὶ τρομαγμένη φώναξε στὸ Γκοντράν:

— Φύγε, φύγε γρήγορα, ἀγαπημένε μου, δὲν πρέπει νὰ σὲ ἴδουν!...

Ὁ Γκοντράν ἀπομακρύνθηκε, κρύβοντας τὸ τριαντάφυλλο στὸ στήθος του.

Δὲν εἶχε προχωρήσει καὶ πολὺ ὅταν μιά ἀπὸ τίς βάνιες τῆς "Ελσας βγήκε στὸν ἐξώστη. Ἡ "Ελσα ἦταν κόκκινη καὶ ταραγμένη.

— Τί ἔχεις, ἀρχοντοπούλα μου; τὴ ρώτησε ἡ βάνια της.

— Τίποτα, ἀπεκρίθηκε ἡ "Ελσα, δὲν ἔχω τίποτα... Εἶμαι λίγο ζαλισμένη ἀπὸ τ' ἀρώματα τῶν ρόδων...

Ἡ βάνια τῆς κύτταξε τότε κάτω στὸ δρόμο καὶ εἶδε τὸ νέο ν' ἀπομακρύνεται μὲ βῆμα γοργό.

— Στοιχηματίζω, εἶπε ἡ πονηρὴ βάνια, πὼς αὐτὸς πού φεύγει ἐκεῖ πέρα εἶναι ὁ Γκοντράν, ὁ δυνατός κι' ὠραίος ἱππότης, πού δὲν ὑπάρχει κανένας ἄλλος στὴ χώρα μας, τόσο δυνατός καὶ τόσο ὠραίος σὰν κι' αὐτόν! Κύτταξέ τον!... Ποιὸς ἄλλος ἔχει τόσο λυγερὸ ἀνάστημα, ποῖος ἄλλος ἔχει τέτοιο κορμὶ θεϊκό;

— Ναί, ναί, εἶπε ἡ "Ελσα. Τὰ μάτια του εἶναι γλυκὰ καὶ τὸ χαμόγελό του μέλι!...

— Καὶ πού τὸ ἔρεῖς ἐσύ τὸ χαμόγελό του καὶ τὴ ματιά του; ρώτησε ἡ βάνια. Μήπως εἶχε τὴν αὐθάδεια νὰ γυρίσῃ νὰ σὲ κυττάξῃ αὐτὸς ὁ ἱππότης, ἐσένα πού μέσα στὶς φλέβες σου τρέχει αἷμα βασιλικό; Εἶναι βέβαια πρῶτος στὴ δύναμι καὶ στὴν ὡμορφιά, μὰ ἡ γενιά του δὲν εἶναι βασιλική σὰν τὴν δική σου.

— Βάνια μου, εἶπε ἡ "Ελσα, τὸ χαμόγελό του καὶ ἡ ματιά του ἀξίζουν τόσο ὅσο δὲν ἀξίζουν ὅλα τὰ βασιλῆα τῆς γῆς. Θέλεις ἴσως νὰ μοῦ πᾶρῃς λόγια, νὰ καταλάβῃς τί ἔγινε; "Ε, λοιπόν, μάθε πὼς τὸν χαμογέλασα καὶ τοῦ ἔρριξα κι' ἕνα τριαντάφυλλο...

— Πολὺ ἀσυλλόγιστα φέρθηκες, πριγκηπέσσα μου, εἶπε ἡ βάνια. Κι' ἂν αὐτὸς ὁ ἀσυλλόγιστος πᾶν καὶ διαλαλήσῃ παντοῦ πὼς ἡ "Ελσα, ἡ ἐσθελὸν τοῦ βασιλῆα, τοῦ χαμογέλασε καὶ τοῦ ἔρριξε κι' ἕνα τριαντάφυλλο, τί θὰ γίνῃ;

— Δὲν θὰ τὸ πῇ σὲ κανένα, εἶπε ἡ "Ελσα μὲ βεβαιότητα. Μ' ἀγαπάει καὶ δὲν θὰ τὴν πείσει.

— "Αἱ, ἀσυλλόγιστη κοπέλλα, μουρμα-

ρισε ἡ βάνια. "Αν τὸ μάθῃ ὁ βασιλῆας;...

— "Ας τὸ μάθῃ, φώναξε ἡ "Ελσα. Κανένας δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ πειράξῃ τὸν ἀγαπημένο μου. Τὸ εἶπες ἄλλωστε καὶ σύ πὼς κανεὶς δὲν τὸν φτάνει στὴ δύναμι.

Ἡ βάνια σώπασε, βυθισμένη σὲ σκέψεις. "Ἦταν ἀκόμα νέα κι' ἀρκετὰ ὁμορφὴ ἡ βάνια αὐτὴ κι' ἀγαποῦσε ἀπὸ καιρὸ τὸ Γκοντράν, μὰ αὐτὸς δὲν γυρνοῦσε οὔτε νὰ τὴν κυττάξῃ. Τώρα λοιπόν ὁ ὠραίος ἱππότης ἀγαποῦσε τὴν "Ελσα, ἡ ζήλεια σὰν φεῖδι δάγκασε τὴν καρδιά της.

★

"Απὸ αὐτὴ τὴν ἡμέρα περνοῦσε τακτικὰ κάτω ἀπὸ τὸ παλάτι τῆς "Ελσας ὁ Γκοντράν καὶ κάθε φορὰ ἐκείνη τοῦ πετοῦσε κι' ἕνα τριαντάφυλλο. Πολὺ σπάνια μποροῦσαν ν' ἀλλάξουν δυὸ - τρία λόγια. "Υ-

πῆρχε πάντα φόβος μήπως τοὺς ἴδουν καὶ τοὺς ἀκούσουν. Μονάχα μιά μέρα ὁ Γκοντράν πρόφτασε νὰ πῇ στὴ λατρεμένη του:

— Αὔριο τὸ βράδυ ρίξε μου μιά μακριὰ μεταξωτὴ κλωστή. Θέλω νὰ σοῦ στεῖλω κάτι...

— Αὔριο τὸ βράδυ ρίξε μου μιά μακριὰ μεταξωτὴ κλωστή. Θέλω νὰ σοῦ στεῖλω κάτι...

— Αὔριο τὸ βράδυ ρίξε μου μιά μακριὰ μεταξωτὴ κλωστή. Θέλω νὰ σοῦ στεῖλω κάτι...

— Αὔριο τὸ βράδυ ρίξε μου μιά μακριὰ μεταξωτὴ κλωστή. Θέλω νὰ σοῦ στεῖλω κάτι...

— Αὔριο τὸ βράδυ ρίξε μου μιά μακριὰ μεταξωτὴ κλωστή. Θέλω νὰ σοῦ στεῖλω κάτι...

— Αὔριο τὸ βράδυ ρίξε μου μιά μακριὰ μεταξωτὴ κλωστή. Θέλω νὰ σοῦ στεῖλω κάτι...

— Αὔριο τὸ βράδυ ρίξε μου μιά μακριὰ μεταξωτὴ κλωστή. Θέλω νὰ σοῦ στεῖλω κάτι...

— Αὔριο τὸ βράδυ ρίξε μου μιά μακριὰ μεταξωτὴ κλωστή. Θέλω νὰ σοῦ στεῖλω κάτι...

— Αὔριο τὸ βράδυ ρίξε μου μιά μακριὰ μεταξωτὴ κλωστή. Θέλω νὰ σοῦ στεῖλω κάτι...

— Αὔριο τὸ βράδυ ρίξε μου μιά μακριὰ μεταξωτὴ κλωστή. Θέλω νὰ σοῦ στεῖλω κάτι...

— Αὔριο τὸ βράδυ ρίξε μου μιά μακριὰ μεταξωτὴ κλωστή. Θέλω νὰ σοῦ στεῖλω κάτι...

— Αὔριο τὸ βράδυ ρίξε μου μιά μακριὰ μεταξωτὴ κλωστή. Θέλω νὰ σοῦ στεῖλω κάτι...

— Αὔριο τὸ βράδυ ρίξε μου μιά μακριὰ μεταξωτὴ κλωστή. Θέλω νὰ σοῦ στεῖλω κάτι...

— Αὔριο τὸ βράδυ ρίξε μου μιά μακριὰ μεταξωτὴ κλωστή. Θέλω νὰ σοῦ στεῖλω κάτι...

— Αὔριο τὸ βράδυ ρίξε μου μιά μακριὰ μεταξωτὴ κλωστή. Θέλω νὰ σοῦ στεῖλω κάτι...

— Αὔριο τὸ βράδυ ρίξε μου μιά μακριὰ μεταξωτὴ κλωστή. Θέλω νὰ σοῦ στεῖλω κάτι...

— Αὔριο τὸ βράδυ ρίξε μου μιά μακριὰ μεταξωτὴ κλωστή. Θέλω νὰ σοῦ στεῖλω κάτι...

— Αὔριο τὸ βράδυ ρίξε μου μιά μακριὰ μεταξωτὴ κλωστή. Θέλω νὰ σοῦ στεῖλω κάτι...

— Αὔριο τὸ βράδυ ρίξε μου μιά μακριὰ μεταξωτὴ κλωστή. Θέλω νὰ σοῦ στεῖλω κάτι...

— Αὔριο τὸ βράδυ ρίξε μου μιά μακριὰ μεταξωτὴ κλωστή. Θέλω νὰ σοῦ στεῖλω κάτι...

— Αὔριο τὸ βράδυ ρίξε μου μιά μακριὰ μεταξωτὴ κλωστή. Θέλω νὰ σοῦ στεῖλω κάτι...

— Αὔριο τὸ βράδυ ρίξε μου μιά μακριὰ μεταξωτὴ κλωστή. Θέλω νὰ σοῦ στεῖλω κάτι...

— Αὔριο τὸ βράδυ ρίξε μου μιά μακριὰ μεταξωτὴ κλωστή. Θέλω νὰ σοῦ στεῖλω κάτι...

— Αὔριο τὸ βράδυ ρίξε μου μιά μακριὰ μεταξωτὴ κλωστή. Θέλω νὰ σοῦ στεῖλω κάτι...

— Αὔριο τὸ βράδυ ρίξε μου μιά μακριὰ μεταξωτὴ κλωστή. Θέλω νὰ σοῦ στεῖλω κάτι...

— Αὔριο τὸ βράδυ ρίξε μου μιά μακριὰ μεταξωτὴ κλωστή. Θέλω νὰ σοῦ στεῖλω κάτι...

Ἡ "ΕΛΣΑ ΜΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΜΑΛΛΙΑ

Ὁ Γκοντράν ἄρπαξε τὸ τριαντάφυλλο στὸ χέρι του πρὶν πέσει στὴ γῆ...

σου δὲν θὰ σὲ δώσουν σ' ἐμένα, ἂν σὲ ζητήσω. Γι' αὐτὸ πρέπει νάρθω νὰ σὲ πάρω μονάχος μου, ἀφοῦ μ' ἀγαπάς κι' ἐσύ. Ρίξε μου αὔριο ἕνα σχοινί... Θὰ δέσω σ' αὐτὸ μιά σκάλα μεταξωτὴ. Θὰ τὴν στερεώσω καλὰ στὸν ἐξώστη καὶ θὰ κατέβῃς. Μὴ φοβηθῇς... Σὲ μιά στιγμή θὰ βρίσκεσαι στὴν ἀγκαλιά μου καὶ μέσα ἀπὸ αὐτὴ δὲν θὰ μπορέσῃ κανένας νὰ σὲ πάρῃ. Μὴ διατάξῃς νὰ κατέβῃς τὴ σκάλα... Εἶναι στερεή... Ἄλλωστε εἰς κρατῶ κάτω ἕνα δίχτυ ὥστε

ρώτησε τὴν "Ελσα. "Ελα, μὴ φοβάσαι, πέσ μου το καὶ δὲν θὰ πῶ τίποτα σὲ κανένα.

Ἡ "Ελσα πῆρε θάρρος, ξεδίπλωσε τὸ γράμμα τοῦ καλοῦ της καὶ διάβασε:

«Αγάπη μου, τὸ καλοκαίρι σὲ λίγο θὰ φύγῃ... Θάρρη χειμῶνας... Δὲν θὰ ὑπάρχουν πιὰ τριαντάφυλλα γιὰ νὰ μοῦ ρίχνῃς ὅταν περνώ... Ἀντὶς λοιπόν γιὰ τριαντάφυλλα θέλω τὰ κόκκινα χεῖλιν σου, θέλω τὰ φιλιά σου τὰ φλογερά... Ξέρω πὼς οἱ δικοί

ἂν πέσης νὰ μὴ πάθῃς τίποτα, γλυκεῖά μου "Ελσα...
Ἡ "Ελσα ἔτρεψε ὅλη ἀπ' τὴν ἐρωτικὴ τῆς λαχτάρα, φιλοῦσε μὲ πάθος τὸ γράμμα κι' ἔλεγε:
— Ναί, ναί, θάρρω καλὲ μου!... Θάρρω πολυαγαπημένε μου!
— Εἶσαι τρελλή! τῆς εἶπε ἄξαφνα ἡ βάνια της. Θέλεις νὰ φύγῃς μ' αὐτόν, ἐσύ πού ἔχεις αἷμα βασιλικὸ στὶς φλέβες σου...
— Αἱ, αὐτὸ τὸ καταραμένο τὸ βασιλικὸ αἷμα μου!... φώναξε ἡ "Ελσα. "Ετσι μοῦρ-χεται ν' ἀνοίξω τίς φλέβες μου καὶ νὰ τὸ χύσω ὅλο... Νὰ πεθάνω καλύτερα παρὰ νὰ χωριστῶ ἀπ' τὸ Γκοντράν μου. Ἀφῆσέ τα αὐτὰ, καλὴ μου βάνια, καὶ κύτταξε νὰ μὲ βοηθήσῃς αὔριο τὴ νύχτα γιὰ νὰ μπορέσω νὰ φύγω, δίχως νὰ πάρῃ κανεὶς εἰδήσι...
— Θὰ σὲ βοηθῶ, τῆς εἶπε ἡ βάνια τῆς καὶ τὰ μάτια της ἀστράψαν ἀπὸ μίσος.
Τὸ ἄλλο βράδυ ἡ "Ελσα, ντυμένη μὲ τὸ ὠραίο κόκκινο φόρεμά της, περιμένε στὸν ἐξώστη τὸν καλὸ της. Μὰ ἡ ὥρα περνούσε κι' ὁ Γκοντράν δὲν φαινόταν.
— Γιατὶ ἀργεῖ, Θεέ μου!... Γιατὶ ἀργεῖ τόσο!... ἔλεγε ἡ ὠραία πριγκηπέσσα καὶ ἡ καρδιά της χτυποῦσε ὅλο καὶ πιὸ δυνατά.
Ἡ βάνια τῆς πού καθόταν δίπλα της δὲν ἔλεγε τίποτα.
Κάθε τόσο ἡ "Ελσα, ἔσκυβε στὸν ἐξώστη κι' ἔβγαίνει στὸ δρόμο μήπως ἔρχεται ὁ Γκοντράν. Μὰ ὁ Γκοντράν δὲν φαινόταν... Ἄξαφνα ἀνοίξε ἡ πόρτα τῆς κάμαρας τῆς

καὶ μπῆκε μέσα ὁ πατέρας της. Τρόμαξε ἡ δύστυχη κόρη σὰν τὸν εἶδε καὶ στάθηκε σὰν μαρμαρωμένη.

— Δὲν ἦρθε ἀκόμη ὁ ἀγαπημένος σου; τῆς εἶπε εἰρυνικά. Μὰ κι' οὔτε θάρρη ποτέ, ἀκούς; Ποτέ!... Ἡ βάνια σου μοῦ τὰ πε ὅλα κι' ἔστειλα ἑπτὰ στρατιῶτες γιὰ νὰ τὸν πιάσουν. Αὐτὴ τὴν ὥρα θὰ βρίσκεται στὴν πιὸ σκοτεινὴ φυλακὴ τοῦ παλατιοῦ.

Μόλις τάκουσε αὐτὰ ἡ "Ελσα, ἔπεσε λιπόθυμη κάτω.

Ὁ πατέρας τῆς εἶχε στείλει πραγματικά τοὺς πιὸ δυνατοὺς τοῦ στρατιῶτες γιὰ νὰ πιάσουν τὸ Γκοντράν, σὰν κλέφτη καὶ σὰν φονιά καὶ νὰ τὸν ρίξουν στὴ φυλακὴ, γιὰτὶ τὸλμήσε ν' ἀγαπήσῃ τὴν "Ελσα πού εἶχε βασιλικὸ αἷμα στὶς φλέβες της!

Κι' ὅμως!... Ποιὸς μποροῦσε νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μὲ τὸ γενναῖο Γκοντράν, τὸν ἱππότη μὲ τ' ἀσταλῆνία χέρια;... Ἐφτά στρατιῶτες τοῦ ἔστειλε ὁ βασιλῆας, μὰ γρήγορα ὁ Γκοντράν σκότωσε τοὺς τρεῖς κι' ἀνάγκασε τοὺς

ἄλλους νὰ φύγουν τρομαγμένοι. Κατὰλαβε τότε ὁ γενναῖος ἱππότης πὼς κάποιος τὸν πρόδωσε, μὰ δὲν ἤξερε ποῖος.

Τὴν ἄλλη νύχτα ὁ Γκοντράν ἔμεινε ἀγρυπνῶν καὶ συλλογιζόμενος τί νὰ κάνῃ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἴδῃ τὴν "Ελσα. Τώρα βέβαια θὰ τὴν εἶχαν περιορισμένην στὸ παλάτι τοῦ πατέρα της κι' οὔτε στὸν ἐξώστη θὰ τὴν ἀφῆναν νὰ φανῇ.

Εἶχε φυλάξει ὅλα τὰ τριαντάφυλλα πού τοῦ εἶχε χαρίσει ἐκεῖνη καὶ τὰ φιλοῦσε καὶ τὰ ράντιζε μὲ τὰ δακρύα του... Ἀργὰ πολὺ τὸν πῆρε τέλος ὁ ὕπνος... Μὰ νὰ σὲ λίγο τριαντά γιγαντόσωμοι στρατιῶτες τοῦ βασιλῆα μπῆκαν ἔαφνικά στὴν κάμαρά του μέσα, τοῦ ἔδεσαν τὰ χέρια καὶ τὸν σήκωσαν γιὰ νὰ τὸν πᾶν νὰ τὸν κρεμάσουν.

Γιὰ νὰ σπᾶσῃ τὰ δεσμά του ὁ ἱππότης δὲν εἶχε παρὰ νὰ τεντώσῃ λίγο τὰ χέρια του. Τεντώθηκε λοιπόν ἔαφνικά, τὰ δεσμά κόπηκαν κι' οἱ τριαντά στρατιῶτες τρόμαξαν, τὸν ἀφῆσαν νὰ φύγῃ καὶ τὸβαλαν στὰ πόδια...

Δὲν ἤξερε πεῖα ὁ βασιλῆας τί νὰ κάνῃ γιὰ νὰ ὑποτάξῃ τὸν τρομερὸ αὐτὸ ἱππότη. Διάταξε λοιπὸν νὰ φτιάσουν μιά πολὺ βαρεῖα, τοῖπλὴ ἀλυσίδα, πού νὰ μὴ μπορεῖ νὰ τὴν σπᾶσῃ ὁ Γκοντράν. Μὰ τοῦ-κάκου! Σὰν ἀχυρὸ τὴν συντρίψε κι' αὐτὸ ὁ ἱππότης κι' ὅλοι πεῖα εἶχαν ἀπελπιστὴ πὼς θὰ μπορέσουν ποτε νὰ τὸν δεσμεύσουν. Μὰ ἡ βάνια, ἡ κακὴ βάνια, ὅταν ἔμαθε ὅτι τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ νικήσῃ τὴν δύναμι τοῦ Γκοντράν, εἶπε στὸν πατέρα τῆς "Ελσας:

— Γιατὶ νὰ χανοῦν ἀδίκῃ τὸν καιρὸ τους οἱ στρατιῶτες σου, βασιλῆα μου, ἀφοῦ ὅ,τι κι' ἂν κάνουν ὁ Γκοντράν δὲν νικιέται; Ἀκούστε με ἐμένα. Γιὰ ν' ἀπελπιστῇ ὁ ἱππότης καὶ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν τόπο, πρέπει νὰ τὸν ἐγγελαῖσω. Νὰ ποῦμε πὼς ἡ πριγκηπέσσα πέθανε. Νὰ τῆς κάμωμε μιά ψευτικὴ κηδεῖα κι' αὐτὸς θὰ πάρῃ τότε τὰ μάτια του καὶ θὰ ξεγινεῖται.

Ἄρεσε στὸ βασιλῆα τὸ σχέδιο τῆς βάνιας.

Τὴν ἄφησε λοιπὸν νὰ ἐνεργήσῃ μόνῃ της

Ἡ κακιὰ καὶ μοχθηρὴ γυναῖκα πτότισε τὴν "Ελσα ἕνα ναρκωτικὸ κι' ὅταν ἡ κόρη βυθίστηκε σὲ βαρὺ ὕπνο, διαδύσανε παντοῦ πὼς πέθανε. Πῆραν μάλιστα τὸ σῶμα της καὶ τὸ ἐσάλωσαν στὴ μέση τῆς ἐκκλησίας τοῦ παλατιοῦ, λουλουδοστολισμένο.

Μόλις ὁ Γκοντράν ἔμαθε τὸ θάνατο τῆς καλῆς του, πῆγε νὰ τρελλαθῇ ἀπ' τὴ λύπη του. Σκέφθηκε νὰ φύγῃ μακριὰ ἀπ' τὸν τόπο αὐτό, νὰ πᾶ στὴν ἀκρὴ τοῦ κόσμου νὰ χαθῇ γιὰ πάντα. Μὰ ἔπειτα συλλογιζόμενος πὼς ἡ λύπη κι' ἡ ἀπελπισία θὰ τὸν βασάνιζαν ὅπου κι' ἂν πῆγαινε κι' ἀποφάσισε νὰ πεθάνῃ. Ναί, νὰ πεθάνῃ πλάι στὸ νεκρὸ σῶμα τῆς ἀγαπημένης του, μπήγοντας ἕνα μαχαίρι στὴν καρδιά του.

Σηκώθηκε λοιπὸν μέσα στὰ μαύρα μεσάνυχτα καὶ πῆγε στὸ παλάτι. Πῆδησε στὸν κήπο, μπῆκε μέσα σὲ νὰ καὶ ρίχτηκε γονατισμένος μπρὸς στὸ νεκρὸ τῆς "Ελσας.

"Εκεῖ ἄρχισε νὰ κλαίῃ, νὰ δέρνεται καὶ νὰ φωνάζῃ:

— Αγάπη μου, καλὴ μου, γλυκεῖά μου "Ελσα, περιμένε με!... Θάρρω κι' ἐγὼ μαζί σου...

Ἄξαφνα ὅμως ἡ "Ελσα κουνήθηκε. "Ενας ἀναστεναγμὸς φούσκωσε τὸ παρθενικὸ τῆς στήθος, τὰ μάτια της ἀνοίξαν...

Ὁ Γκοντράν πῆγε νὰ τρελλαθῇ ἀπ' τὴ χαρὰ του.

— "Ελσα! φώναξε. Καρδούλα μου!...

— Γκοντράν! ψιθύρισε ἡ πριγκηπέσσα καὶ σιγὰ - σιγὰ συνήρθε ἐντελῶς, ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τοῦ ἐξήγησε πὼς ὅλα ἦσαν σχέδια τῆς βάνιας τῆς κι' αὐτὸς ὁ ψευτικός ὁ θάνατός της ἴσως.

— Ἐχεις δίκιο, ἀγάπη μου, φώναξε ὁ Γκοντράν. Αὐτὴ ἡ σκύλλα μὰς τάφτιαξε ὅλα. Μὰ νὰ πού ὁ Θεὸς μὰς βόηθησε. "Ελα τώρα νὰ φύγουμε γιὰ πάντα...

Τὴ στιγμή αὐτὴ ἀκούσαν νὰ τρίζῃ ἡ πόρτα. Ἦταν ἡ βάνια πούμπαινε νὰ δῇ ἂν ἡ ἐπίδρασι τοῦ ναρκωτικοῦ τῆς ἐξακολουθοῦσε.

Ἡ παμπόνηρη καὶ ὑπουλὴ νέα, μὴ διακρίνοντας καλὰ μέσα σὲ νὰ σὲ, πού μόλις τὸν φώτιζε τὸ τρεμμένο φῶς τῶν καντηλιῶν ποὐκαίγαν μπρὸς στὶς ἁγίες εἰκόνας, προχωροῦσε ἀργά, μὲ τὴν παλάμη πάνω ἀπ' τὰ μάτια της.

Ξαφνικὰ ἀκούσε ἕναν κρότο, σὰν κάποιος νὰ πῆδησε πλάι της καὶ τρόμαξε.

— Ποιὸς εἶναι; ξεφώνισε.

— Ἡ τιμωρία, καταραμένη!... ἀντήχησε μιά τρομερὴ φωνή.

Ἦταν ὁ Γκοντράν.

Ἡ βάνια ἀναγνώρισε τὴ φωνὴ του καὶ σάστισε. Θάθελε νὰ πῇ κάτι, νὰ δικαιολογήσῃ, νὰ φύγῃ ἂν μποροῦσε, μὰ δὲν πρόλαβε.

Τὰ χέρια τοῦ Γκοντράν εἶχαν δεθῇ γύρω της, χαλύβδινα, τρομερὰ καὶ τὴν ἐσφίγγαν, τὴν ἐσφίγγαν μὲ μανία, μὲ λύσσα...

Κόπτηκε ἡ ἀνάσα τῆς βάνιας, πνίγηκε ἡ φωνὴ της. Θέλησε νὰ ζητήσῃ βοήθεια, μὰ μόνον ἕνας ρόγχος βγήκε ἀπὸ τὸ στόμα της. Τὰ μάτια της τεταχτήκαν ἐξῶ!...

Πὼς μποροῦσε νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὸ τρομερὸ σφίξιμο τοῦ γενναίου, τοῦ ἀκατάβλητου πολεμιστοῦ;

Μέσα σὲ λίγες στιγμὲς σωριάστηκε κάτω νεκρή!...

Ὁ Γκοντράν ἔσκυψε, τὴ σήκωσε σὰν πούπουλο στὰ χέρια του καὶ τὴν πέταξε πάνω στὸ ἀεὶο νεκρικὸ κλινάρει τῆς "Ελσας, φωνάζοντας:

— Πέθανες ὅπως σοῦ ἔβριζε, ἄθλια!...

Πῆρε ἔπειτα τὴν "Ελσα στὴν ἀγκαλιά του, βγήκε ἐξῶ, πῆδησε στὸ ἀλόγο τοῦ καὶ χάθηκε μέσα σὲ σκοτάδι τῆς νύχτας...

Τὸ όνειρό του πού τὸν βασάνε, τόσοσν καιρό, πραγματοποιήθηκε πλῆουν. Εἶχε δίπλα του τὴν ἀγαπημένην του πού τὴ λαχταροῦσε τόσο πολὺ. Ἀπάνω στ' ἀλόγο ὅπως βράζει νόμισε πὼς πετοῦσε καὶ ἂς εἶχε τὸ βάρος τῆς ἀγαπημένης του πού τὴν ἐσφίγγε δυνατὰ πάνω του. Πού πῆγαινε σὲ σκοτάδι; Μόνον ὁ ἔρωτας τοὺς ὀδηγο

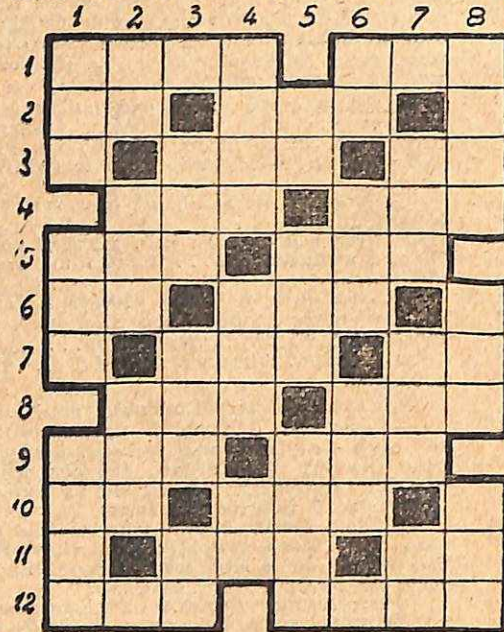
ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβικό σταυρόλεξο

Μέσα σε κάθε μικρό ορθογώνιο του σχεδίου μας αντί να τοποθετήσετε ένα μόνο γράμμα, θα βάλετε μια ολόκληρη συλλαβή.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Πόλεις της Δ. Θράκης.—Κόβονται πάνω σ' ένα τραπέζι, αλλά

δεν τρώγονται.

2) Δεν είναι μάλλινος. — Ζη-

λευτή ηλικία.

3) Τέτοια έπεισδία συμβαίνουν

πολλά στην ελληνική βουλή. — Λέ-

ξεις του παιδικού λεξικού.

4) Υπερβολικό πάθος. — Μπαί-

νουν στο τραπέζι, μα δεν αποτελεί

Βασική τροφή.

5) Υδροσάλην (δημ.). — Ό-

πασία.

6) Άνοιγοκλείνουν δυο φορές

την ημέρα και μένουν ακίνητα την

Κυριακή. — Διάδοχος του Προφή-

του στη θρησκεία του Ισλάμ.

7) Είναι μικρότερο απ' τή... θά-

λάσσσα. — Χρησιμοποιώ τη φωνή

μου.

8) Μακροχρόνια θλίψη. — Δεν

θα τους βρήτε καμιά άνομοιομορ-

φία.

9) Ένα όνομα που σχετίζεται

με το παραμύθι. — Δεν συγκινεί-

ται εύκολα.

10) Υπόλοιπα. — Τουρκικό έ-

πίσημο που έμεινε στη γλώσσα

μας γιατί δεν μεταφράζεται με κα-

νένα άλλο.

11) Μεξικάνικη λέξις που μάθα-

με χωρίς στους «3 Καμπαλλέρος».

— Μέρος του λόγου.

12) Ξεγελώ. — Αποτελεί έπι-

κίνδυνη τροφή.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Ψάρι που λένε πως τον Αύ-

γουστο είναι το καλύτερο. — Χώ-

ρα της Αφρικής. — Υπήρχαν παλ-

λά στην Ανατολή, τώρα όμως έ-

χουν σχεδόν εκλείψει.

2) Χωρίς ταίρι. — Πρωτεύουσα

ησιωτικού συμπλέγματος της Α-

πω Ανατολής. — Κατάφασις.

3) Έχουν στρογγυλή βάση και

μυτερή κορυφή. — Τμήμα της Πει-

ραϊκής ακτής. — Τοπικό επίρρημα.

4) Γαλήνη. — Καταστροφικό

για την γεωργία. — Συνοδεύει την

ύψυχια.

5) Μέτρον βάρος. — Μερικός.

— Μία των Ηνωμένων Πολιτειών.

6) Απαραίτητος στο μάθημα

της Γεωγραφίας. — Ξέρει να εκ-

τιμά πολυτίμη αντικείμενα. — Πολύ-

τιμος λίθος.

7) Μέταλλο, από τα άκριβιά

(δημ.). — Αμόρφωτος. — Λόγια

μεγάλων ανδρών.

8) Θα τα βρήτε στα μουσεία. —

Αντικείμενα λατρείας. — Σταδίων

απ' το οποίο περνά το ψωμί.

ΖΗΣΗΣ Α. ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ

Έρωτήσεις

Σύμφωνα με μία στατιστική που

έγινε τελευταίως, ανάμεσα στις 25

ερωτήσεις, που κάνουν οι περισσό-

τεροι Αμερικανοί στους

εγκυκλοπαιδικούς συνε-

ργάτες των περιοδικών και

των ραδιοφωνικών σταθ-

μών, περιλαμβάνονται οι

έξής 5:

1) Πόσους κατοίκους

έχει ο κόσμος;

2) Όλα τα βρέφη έ-

χουν γαλανά μάτια όταν

γεννιούνται;

3) Ο 20ός αιώνας άρχι-

σε το 1900 ή το 1901;

4) Πόσες λέξεις έχει

η αγγλική γλώσσα;

5) Μπορεί ν' άσπρί-

σουν τα μαλλιά σε μία

νύχτα, από δυνατή συγ-

κίνηση;

Μετά την πυρκαγιά

Έπειτα από μία πυρ-

καγιά, ο παθών λείπει στον

αντιπρόσωπο της ασφαλι-

στικής εταιρείας:

— Χάθηκε όλο το περι-

εχόμενο του χρηματοκι-

βωτίου μου. Ήταν τόσο

δυνατή η φωτιά, ώστε έ-

λυωσαν τα χρυσά και τα

άσημενα νομίσματα που

είχα μέσα, κι' έποτεφρώ-

θηκαν κα χαρτονομίσμα-

τα. Τα μόνα που διασώθηκαν, ήταν

μερικά χαλκίνα νομίσματα.

Τί λέτε τώρα; Πρέπει να του

πληρώσω ή ασφαλιστική εταιρεία

όσα ζητάει;

Το σχολείο

Ένα δωμάτιο έχει τις εξής δια-

στάσεις: μήκος 10 μέτρα, πλάτος

7½, ύψος 3. Ποιό μπορεί νάναι το

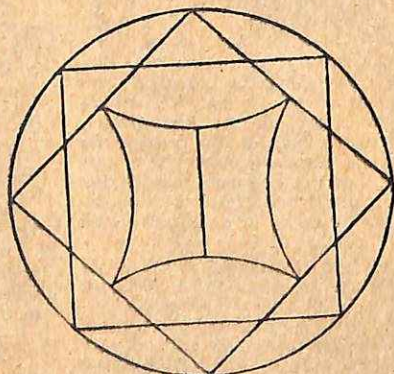
μεγαλύτερο μήκος ενός σχολιού;

Τεντωμένοι σ' ευθεία γραμμή μέσα

σ' αυτό το δωμάτιο;

Μονοκονδυλιά

Μπορείτε να σχεδιάσετε αυτό το

σχήμα με μονοκονδυλιά, χωρίς δη-

λαδή ν' ανασηκώσετε καθόλου το

μολύβι σας απ' το χαρτί και χωρίς

να περάσετε δυο φορές από την ίδια

γραμμή;

Στοιχειόγραφος

Δεν είμαι διόλου σοβαρό,

με λες για να γελάσεις,

αλλά στη μέση ένα Ρω

μονάχα αν μου απάντη-

γίνομαι κάτι το λαμπρό

τη νύχτα με θαυμάζεις

σαν στα ψηλά κυττάξεις.

Οι λύσεις στη σελ 76

Έγκυκλοπαιδικά

Γελάνε τα ζώα;

Το περίφημο εγκυκλοπαιδικό λεξικό Γουέμπστερ αναφέρει ότι το γέλιο είναι μία άναλαμπή του προσώπου και των ματιών, μαζί με την έκπαικτη έκρηκτική ήχων απ' το λαιμό. Ο χαρακτηρισμός αυτός δεν ταιριάζει, βέβαια, για το γέλιο των ζώων. Πάντως, οι φυσιοδίφαι φρονούν ότι τα ζώα γελούν κι' αυτά, με το δικό τους τρόπο, και για τους ίδιους ακριβώς λόγους όπως οι άνθρωποι. Ωστόσο, δεν έπεται πως ό,τι διασκεδάζει τον άνθρωπο, είναι άναγκαστικά διασκεδαστικό και για τα ζώα για να γελάσουν κι' αυτά.

Υπάρχει ένα όριον στην εξέλιξη του ανθρώπινου γένους;

Πολλοί επιστήμονες άπαντούν καταφατικά, βασιζόμενοι σε θετικά στοιχεία. Ο γνωστός Γερμανός επιστήμων Μάξ Σέλλερ, άλλοτε καθηγητής του Πανεπιστημίου της Μπόν, υπεστήριζε ότι ο άνθρωπος δεν άλλαξε βασικά απ' την αρχή της Ιστορίας ως σήμερα. Ανέπτυξε μόνο τον εγκέφαλό του με τη σπουδή. Κατά τη θεωρία του καθηγητού Σέλλερ, ο άνθρωπος έχει φτάσει στο μεγαλύτερο σημείο της τελειότητας. Ίδιος ο εγκέφαλος του εινε υπερ - ανεπτυγμένος. Στο μέλλον λοιπόν, θ' άρχισαν να εκφυλίζεται πνευματικά, και βάρθη μία μέρα που δεν θα διαφέρει στο μυαλό και στους τρόπους απ' την ύαινα ή τον αγριόχοιρο. Μήπως όμως και τώρα δεν υπάρχουν άνθρωποι χειρότεροι και από ύαινες;

Αν άποκοιμηθή κανείς στο ύπαιθρο, με παγωνιά, μπορεί να πεθάνει;

Οι παρατηρήσεις του αμερικανικού στρατού στις άρκτικές χώρες απέδειξαν ότι δεν υπάρχει τέτοιος κίνδυνος, έκτος αν εινε τελείως εξαντλημένος απ' την προσπάθειά του να μείνει ζυγνής. Τα περισσότερα θύματα της παγωνιάς πέθαναν γιατί δεν κοιμήθηκαν. Ακόμη και με θερμότητα πολύ κάτω του μηδενός, μπορεί κανείς να κοιμηθή ακίνδυνα, αρκεί νάναι ζεστά ντυμένος. Αν κρυώση, θα ζυγνήσει μόνος του. Μπορεί τότε να ζεσταθώ με γυμναστική, να ξανακοιμηθώ έπειτα κάμψηση ώρα, και να συνεχίσω το ίδιο όλη τη νύχτα.

Υπάρχουν πολλά φαγάκια πράγματα, που δεν τα δοκιμάζουμε ποτέ στη ζωή μας;

Και βέβαια υπάρχουν. Π.χ. οι ούρες κροκοδείλων εινε νοστιμώτατες, όπως βεβαιώνουν όσοι τις έφαγαν. Κατά τους Αφρικανούς κυνηγούς, ο ψητός πίθηκος εινε το καλλίτερο κρέας που μπορεί να υπάρξει. Οι κάμπιες και τα μυρμήγκια δεν ύστερούν σε νοστιμάδα.

Έχουν τα ζώα μία «έκτη αίσθηση», με την όποια προβλέπουν τον καιρό;

Εινε γεγονός ότι τα σπουργίτια πετούν χαμηλά όταν πρόκειται να βρέξει, οι μυγες μαζεύονται μέσα στα σπίτια κι' οι πάπιες χτυπούν πολύ τα φτερά τους. Φαίνεται ότι αντιλαμβάνονται τις καιρικές συνθήκες απ' το βαθμό της ύγρασίας του αέρος. Εινε άστειο όμως να πιστέψω κανείς ότι τα ζώα μπορούν να προβλέψουν τον καιρό από πολλές ημέρες πριν.

Υπάρχει τρόπος να βάζω κανείς την ύπογραφή του χωρίς κίνδυνο πλαστογραφίας;

Ναι, εφόσον δεν εινε πολύ ηλικιωμένος. Δεν χρειάζεται, παρά να την γράψω με το φυσικό γραφικό του χαρακτήρα. Κάθε έμπειρος γραφολόγος μπορεί να διακρίνει εύκολα με το μικροσκόπιο μία πλαστογραφημένη ύπογραφή. Γιατί οι γραμμές της δεν εινε ίσιες, κανονικές και έλευθες, όπως στη γνήσια. Φαίνεται δηλαδή ότι κανείς δεν μπορεί να γράψω το όνομά μας όπως έμεις οι ίδιοι. (Αναφέρονται ώστόσο στα έγκληματα χρονικά περιβόητοι πλαστογράφοι, που παραποιούσαν τέλεια τις ύπογραφές). Οι ύπογραφές όμως των ηλικιωμένων μπορεί να πλαστογραφηθούν εύκολα, γιατί ό γραφικός τους χαρακτήρας εινε τόσο άσταθς, ώστε κι' η γνήσια ακόμη ύπογραφή φαίνεται σαν πλαστή.

Οι θραυότεροι λωποδύτες

Αφού ένα κατάστημα αυτοκινήτων του Κάνσας ληστεύθηκε επανειλημμένα μέσα σε 2 χρόνια από λωποδύτες που έκλεψαν 6 καινούργια λάστιχα, μία μπαταρία, όλα τα χρήματα του ταμείου κι' ένα αυτοκίνητο, έφοδιάσθηκε έπιτέλους μ' ένα τελειοποιημένο σύστημα ηλεκτρικού ματιού για την προστασία του απ' τους κλέφτες. Αντί όμως οι λωποδύτες να παραδεχθούν την ήττα τους, σε λίγες μέρες... έκλεψαν και το ηλεκτρικό μάτι!

Η Πούλια κι' ο Αύγερινός

Τ' άκραμυθάκι σας

Μία φορά κι' ένα καιρό ζούσε ένας Δράκοντας με τη γυναίκα του και είχαν δυο βέτα παιδιά: Τον Αύγερινό και την Πούλια.

Ένα πρωινό σηκώθηκε ο Δράκοντας να πάη να κυνηγήσει, και κατά το βραδάκι έφερε ένα σκοτωμένο περιστέρι και τόδωσε της γυναίκας του να το μαγειρέψει να φάνε.

Εκείνη πήρε το περιστέρι, το κρέμασε σ' ένα καρφί και πήγε να κουδεντιάσει με τις γειτόνισσες. Ήταν έγυρσε είδε τη γάτα της να τρώη το περιστέρι. Τί να κάνει τότε; Για να μη τη μαλλιάσει ο άντρας της, έκοψε ένα κομμάτι από το στήθος της και το μαγειρέψε.

Το βράδυ που κάθισαν στο τραπέζι, λέει ο άντρας στη γυναίκα του:

— Τί νόστιμο φαί είν' τούτο! Δεν είχα

ξαγαφαί άλλη φορά!

Η γυναίκα του τότε κάθισε και του εί-

πε όλη την αλήθεια.

— Τ' ανθρώπινο κρέας ειναι πολύ νόστιμο, γυναίκα, της λέει εκείνος, Ξέρεις λοιπόν τί να κάνουμε; Να σφάξουμε τα

παιδιά μας, και να τα μαγειρέψουμε.

Εκεί κάτω απ' το τραπέζι ήταν ένα μικρό σκυλάκι, που σαν άκουσε τα λόγια αυτά έτρεξε, έγυγνησε τα παιδιά και τους είπε τί συνέβη.

Είπε ότι ο πατέρας και η μάνα τους αποφάσισαν να τα σφάξουν και να τα φάνε γιατί, όπως ειναν, το ανθρώπινο κρέας ειναι πολύ νόστιμο.

Τα παιδιά τρόμαξαν, σηκώθηκαν, ντύθηκαν κι' έφυγαν μέσα στη νύχτα, μαζί με το σκυλάκι τους. Μα ο Δράκοντας κατάλαβε πως έφυγαν κι' άρχισε να τα κυνηγά.

— Τρέχα γρήγορα, Αύγερινέ μου, γιατί μάς έφτασε ο Δράκοντας! του φώναζε η Πούλια.

— Έτρεχαν μ' όλη τους τη γρηγοράδα, μα ο Δράκοντας πλησίαζε. Τότε τα δυο παιδιά παρακάλεσαν την καλή τους Τύχη να τα σώσει κι' άμέσως κτύπησε πίσω τους ένα άγριο δάσος. Ο Δράκοντας χάθηκε μέσα στα δέντρα κι' έτσι ο Αύγερινός κι' η Πούλια μπόρεσαν να ξεφύγουν. Περπάτησαν - περπάτησαν ως που άπομακρύνθηκαν άρκετά. Έξαφνα ο Αύγερινός είπε στην άδεσφή του:

— Πούλια μου, διψάω!

Και της έδειξε, ένα χνάρι από πόδι άρνιού γεμάτο νερό.

— Μην πιής, του λέει η Πούλια, γιατί το νερό ειναι μαγεμένο, θα γίνης άρνι και θα σε σφάξουν.

Ο Αύγερινός δεν την άκουσε, ήπια νερό κι' άμέσως έγινε άρνι και βέλαξε:

— Μπε, Πούλια, μπέεεε!

— Έλα κοντά μου, του λέει η Πούλια.

Πήγαν κάμποσο δρόμο και βρήκαν τη βρύση που πότηζε τ' άλογά του ο βασι-

λιάς της χώρας.

Τότε λέει η Πούλια τ' άρνιού:

— Κάθισε εδώ με το σκυλάκι. Κι' έγώ

θ' ανέβω πάνω σ' αυτό το κυπαρίσσι να

δούμε τί θα γίνη.

Κι' άμέσως η Πούλια ανέθηκε στο κυ-

παρίσσι.

Σε λίγο ήρθαν οι δούλοι του βασιλιά να ποτίσουν τ' άλογά τους. Μα εκείνα

τρόμαξαν από τη λάμψη της Πούλιας που ήταν πολύ όμορφη κι' έλαμπε σαν τον ήλιο.

Ο ψαράς

Τ' άποιματάκι σας

Βγαίν' η βαρκούλα του ψαρά από το περιγιάλι.

Κι' άπλώνει ο ναύτης με χαρά τα δίχτυα του και πάλι.

Τον φεγγαράκι το γιαλό τον κάνει σαν καθρέφτη,

και κάθε ψάρι παχουλό μέσα στα δίχτυα πέφτει.

— Τράβα το δίχτυ σου, ψαρά, κι' αγάλια να μη σπάσει.

Θαρρώ, πως τούτη τη φορά χιλιάδες έχει πιάσει.

Πολύ κουράστηκε, ψαρά, τα ψάρια είν' δικά σου

και πούλα τα στην αγορά να θρέψης τα παιδιά σου.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

Τρέχουν τότε οι δούλοι και το λένε στο βασιλόπουλο.

Εκείνο πήγε κάτω απ' το κυπαρίσσι, είδε την Πούλια, θαμπώθηκε απ' την όμορφιά της και την παρακάλεσε να κατέβη κάτω.

Η Πούλια κατέβηκε.

Την πήρε τότε και την πήγε στο παλάτι του πατέρα του, του βασιλιά. Μαζί της έφτασαν στο παλάτι και το άρνι, ο Αύγερινός και το σκυλάκι τους.

Ο βασιλιάς μόλις είδε την Πούλια την άγάπησε, μα η βασιλίσσα τη ζήλεψε για την όμορφιά της. Κι' όταν βγήκε το βασιλόπουλο έξω, διάταξε τις δούλες της να ρίξουν την Πούλια στο πηγάδι.

Σαν γύρισε το βασιλόπουλο, του λέει η μάνα του:

— Η Πούλια βγήκε να σεργιανίσω. Έλα να σφάξουμε τ' άρνι που χάλασε το κόσμο με τις φωνές του.

Τ' άρνι σαν τ' άκουσε τρέχει στο πηγάδι και της σκούει:

— Θα με σφάξουν Πούλια! Τροχάνε τα μαχαίρια τους!

Η Πούλια παρακάλεσε άμέσως το Θεό, κι' ο Θεός της έδωσε δύναμη, πετάχτηκε απ' το πηγάδι κι' έτρεξε στο παλάτι.

— Τί θέλεις, κόρη μου; τη ρωτάει ο βασιλιάς.

— Όελά τ' άρνι μου! φωνάζει η Πούλια. Μην αφήσης να το σφάξουν γιατί ειναι ο άδερφός μου ο Αύγερινός.

Ο βασιλιάς άπόρησε με τα λόγια της, κάλεσε ένα μάγο κι' εκείνος έαναόμασε στον Αύγερινό την ανθρώπινη μορφή του.

Μα η θονερή βασιλίσσα είχε άρκεστη να σκοτώσει τα δυο άδέρφια. Κι' εκείνα πάνω στην άπελπισία και στην τραμάρ τους, γονάτισαν και παρακάλεσαν το Θεό να τα πάρη κοντά του στον ούρανο για να γλυτώσουν.

Ο καλός Θεός τα λυπήθηκε και τα έκανε άστέρια. Κι' από τότε ο Αύγερινός κι' η Πούλια λαμπουν τις νύχτες στον έσπερο ούρανο κι' ακολουθεί το ένα το άλλο, όπως λέει και το τραγού

Οι λωλιδες της Εφτασίνας

Τά δαιμόνια

Η Μαριώγκα του Ψωρολόγκα, στο καλά καθωμένα ήπωσε ξερή στο ντουρσέκι, κι' ήστρωσε τσοί ντουσεμέδες με τσοί σάρκες τση.

Αμέσως η Έφταλία ήστειλε να φέρουνε το γιαδουκλό τση, και χωρίς να σαστίση, ήμπηξε ένα μαυρομάνικο μαχαίρι στο τριστράτο και φώναξε με σιγουράδα:

— Εδώ θα σέ καρφώσω, τρισκατάρατε!

— Άσε καλέ, Φταλία, τὰ ξόρκια, και τσοί λωλίδες και τρέξε για το γιατρό, φωνάζανε γύρω τα κοριτσόπουλα, η πρόγκα, κι' η άσέβεια του μαχαλά.

— Ποιό γιατρό; θεφώνισε άζτισμένη η Έφταλία. Τί ξέρουνε μωρή άπιστες οι γιατροί από τέτοια; Αυτά είναι

οί πονηρές δυνάμεις! Άκόμα κι' ο Χριστός ματζί με το χειρόγραφο καρφώθηκε στο σταυρό για να λύση το κοντράτο του διαβόλου με την ανθρωπότητα.

— Αυτά ούλα είναι παραμύθια, φώναξε μια κακαβρακάτη, τσοί γητιές, και τὰ δαιμόνια, τὰ σιχτήρινισε η έπιστήμη, και τὰ φάρμακα. Μη σου κακοφανή, Έφταλία μου, άλλα είσαι πολύ άντικα! Ο Θεός σαν ήκανε τον κόσμο ειπε στο γαίδαρο: «Σήκω γαϊδούρι να ζήση η φτώχεια». Τώρα όμως με τον ήλεκτρισμό, και τ' αεροπλάνα, ο άνθρωπος ήρθε γκανιάν, και πάει σεργιάνι ώσαμε το φεγγάρι! Τὰ κλάδον, τὰ πανεπιστήμια, κι' η άτομική φάγανε τσί πολλές δόξες.

— Φάγανε το ναμουσι, και το φιλότιμο, φώναξε γκιζτισμένη η Έφταλία, σήμερα ο ρωμηός για το ρωμιο είναι λύκος! Τὰ όπλα τὰ γυρίσανε κόντρα. . .

— Στο βράντο! Προσέθεσε η κακαβρακάτη, Γηραιά πιά, Έφταλία μου, δεν θα υπάρχουνε. Ο νόμος πούερες, ό,τι άνθίζει θα μαραθή, πάει πιά κι' αυτός, ήφαγε το ψωμί του.

— Ηδού κατάντιες! Εξέφονισε η Έφταλία, πούνα καλέ εκείνα τὰ όμορφα χρόνια; Έμάς στη Συύρη οι γιαδουκλόδες μας μιλούσανε με την κιθάρα εδώ μιλούνε με το τηλέφωνο. Έκει δοξάζαμε τον Άη Φανουρύγιο, εδώ τὰ μνητιουμ! Στὰ μούλκια μας είχαμε μπεξηδες, εδώ έχουνε ήλεκτρικά κουδούνια, και σύρματα. Το' όρνησε και κατσίκιες, εδώ τοίι κάνανε μαντάρα με το γάλα βαπορέ και τ' αυγά σκονη.

Έν τώ μεταξύ η Μαριώγκα μουγκρίζει, κι' αφρίζει, σαν την σφαγμένη τζαμούλα. Ευτυχώς σε λίγο άρριόβισε ό γιαδουκλόος τση, ένας μουςτακαλής χωροφύλακας.

— Έλα Μάνθο μου να σκοτώσης τον τρισκατάρατο! Εξέφονισε η Έφταλία.

Αμέσως εκείνος ήγαλε το πιστόλι του, κύτταξε γύρω σαν να ζητούσε τὰ δαιμόνια, σημάδεψε στον άέρα κι' ένα μπαμπή ακούστηκε.

Εύτς ένα άασααχ! ήγαλε η Μαριώγκα άπ' τὰ τζιγεροφλεμονά τση, και σαν να έαλαφρώσε από κάποιο βάρος, άνοιξε τὰ μάτια σηκώθηκε φρέσκια φρέσκια και μουρμούρισε:

— Έλα, Παναγία μου! . . . Μου πέρασε. . .

Και τότε η Έφταλία φώναξε θριαμβευτικά:

— Σὺ Κύριε!

Κι' έπειτα γύρισε με περιφρόνησι κι' ειπε γύρω στα κοριτσόπουλα:

— Τάδεστε μωρή σεσάμες; Άλλα από τέτοια πούνα από Θεού που σκαμπάζετε, διαβόλου λωλοκουλέντες!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὰ βάσανα του Καραμπέτ

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Υναίκες, πολύ τις άγαπώ, γιάδρουμ! Νέ γιαπαλούμ; Άμα παχουλό πράμμα βιλέπω — κορίτσι είναι, παντρεμένο είναι, χήρα είναι, καρντία μου τάκα τάκα κάνει, βάϊ - βάϊ κεπόγλου κιοπекλέρ! Χίτς μπέ ντέν άντέχω:

— Άμάν, γιάδρουμ, λέω, άμάν κουζούμ χατζημπεκίρ λουκούμ γκιπί είσαι, να σε χαρώ! . . .

Άμμμμα ύναίκες — κεπόγλου κιοπекλέρ! — άδυναμία μου ιστέρουνε, κασκαρίκες με ικάνουνε, καρντία μου ντονέρ κεμπάπ ικάνουνε και καβαουντίζουνε! Ρόζα, ισέρετες; Άμάν! Πιρσωπό της στρογγυλό ένεταί. Μπιρροστίνά της όλο στρόγγυλα ένονται. Και όλα τὰ άλλα της στρογγυλά, να κυττάς, κουζούμ, και σάλια σου να τιρέχουνε! Μάτια μαύρα έχει, χείλια κιρμιζέ — τριαντάφυλλα γκιτί, χέρια παχουλά, πεινιρλί γκιτί.

Άμάν! Χήρα είναι κουζούμ. Παράθυρο βγαίνει ήλιος χάνεται. Στόμα της άνοιγει σορόπια τρέχουν.

— Ρόζα, κουζούμ, λέω, εγώ για σέβαν ιγκληματίας ένομαι. Άμα παράθυρο βγαίνεις καρντία μου άηγνόνια κελαιδούνε!

Ρόζα γελάει:

— Νά καθές, μουρντάρη! λέει.

Άμα μουρντάρης μεγάλο καρντία έχει, και μεγάλο καρντία μεγάλο ντέρντι έχει. Τιραβώ ίσια στα μαγαζία και ιφωνιάς: Κάλιτσε ναύλον, άφραχη μαρκασί. Κομπτιναιζόν - μουπτιναιζόν, σουτιέν - μουτιέν, κολώνιες - μολώνιες και άλλα φιλάν φιστίκ ύναίκεϊα πιράμματα και ππαίνω:

— Ρόζα κουζούμ, λέω, δικά σου είναι όλα. Ρόζα γελάει:

— Χρυσό μου Καραμπετάκι! λέει.

Πιράμματα παίρνει, πόρτα κλείνει. Παραθύρι βγαίνει, μάτι κλείνει, βιράδου, λέει, φαγώσιμα φέρε, μαζί να φάμε, μουχαμπέτ να ικάνουμε.

Άμάν!

Πόντια μου φτερά βγάδουν, άγορά ππαίνω. Μπιρζολάκια — μιζολάκια, σηκοτάκια, σαλαμάκια, Καϊσάρεια παστουρμασί (με την μάρκα). Τυριά — μυριά, φραντζολάκια, σαρδελλάκια φωνιζώ. Και όυζο, καραφάκια. Βάϊ - βάϊ κουζούμ, ώ και τί να ένεταί το βιράδου! Ψυχή μου άηδόνια κηλαδούνε, τσίου - τσίου ικάνουνε, καρντία μου τονέρ κεμπάπ γκιτί ψήνεταί

— Ρόζα φαγώσιμα έφερα.

— Μπράβο, Καραμπετάκι! λέει.

— Μουχαμπέτ να ικάνουμε.

— Ναί, Καραμπετάκι μου.

— Τί ώρα να έρθω, κουζούμ;

— Έννηα το βράδυ, λέει.

Άμάν! Τιρελλός ύνουμει, πόδια μου πιτάνε, καρντία μου χτυπάει, τιραγούδι άνεβαίνει στο στόμα μου:

Στο ήμπατζούρ το θαλασσί
ήγγαλιά εγώ κι' έού
από κάτω
παστουρμά μαζί - μαζί
και ούζάκι με τουργί
μουρουδάτο.

Γιάδρουμ πότε θα έρθη το βιράδου! Ούζάκι να πίνω, παστουρμά να τρώω, Ρόζα άγκαλιά μου να παίρνω, μάτς - μούτς να ικάνω στο ήμπατζούρ το θαλασσί από κάτω! Άμάν! . . .

Βιράδου έρχεται.

Κουδούνι χτυπά. Πόρτα άνοίγει, στο ίσπίτι μπαίνει. Τιραπέζι ιστρωμένο βλέπω. Άμμμμα ένα μουςτακαλή μαντράχαλο μπαίνει:

— Τί θέλεις, μπέ; λέει.

— Ρόζα θέλω. λέω.

— Ρόζα θέλεις; Νά, πάρε Ρόζα.

Άμμμμα δεν ικατάλαζε τί έγινε. Ούρανός σφοντύλις ήρθε, φρού - φρού καρντία μου ικανε, άηγνόνια πετάξανε, μάτια μαυρίσανε και όρεξι μου κόβεται.

— Θέλεις κι' άλλη μια Ρόζα; μαντράχαλο ρωτάει.

— Όχι κουζούμ, λέω. Ευχαριστώ.

Άμμμμα μια κλωτσιά μου δίνει όξω από την πόρτα ιδρίσκουμαι. Βάϊ - βάϊ, κεπόγλου κιοπекλέρ! Υναίκες καρντία μου ήφάγανε, πορτοφόλι μου ρημάξανε. Κάκια, όμως, ντέν κρατάω. Τίς άγαπάω γιάδρουμ. Νέ γιαπαλούμ! . . .

Ο ΑΡΜΕΝΗΣ

Οι ιδιοτροπίες του Τυραουλά

Συνάχι

Τί θα γίνη με σένα τώρα; Θα σταματήσης καμιά φορά τή μυτή σου ή όχι; Είναι δυό μέρες τώρα που παρακολουθώ την άσπαμάτητη δράσι της κι' έχω βγη από τὰ ρούχα μου. Μιά τρέχει, μία φτερνίζεται, μία ρουφιέται, και όλο αυτή ή δουλειά γίνεται. Κι' έκτός από την άκροαματική, είναι κι' ή θεαματική άποψις της ύποθέσεως. Η μυτή σου έχει διαπαισισθή εις όγκον και επί πλέον έχει πάρει το χρώμα άγουρης μελιτζάνας. Ένα θέαμα πού προσβάλλει την αισθητική μου και την ήρεμία των νευρών μου.

Τί ειπες; Έχεις συνάχι; Το ξέρω, βρέ βλάκα, το βλέπω και, πρό παντός, το άκούω. Η πληροφορία σου είναι περιττή. Και επί πλέον, δεν θεραπεύει την άηδη αυτή κατάσταση που αντιμετωπιζώ από προχθές, στον ίερο τόπο της εργασίας μου. Έχεις συνάχι; Δικαίωμα σου. Νά τόχης και να το χαιρσαι. Άλλα εγώ τί φταίω; Έπειδή εσύ έχεις συνάχι, είμαι εγώ ύποχρωμένος ν' άκούω συνεχώς και άδιαλείπτως το «φες» και «ψες» και «γύξε» και «φγέξε» και «φού» και «ξού» και το διαρκές αυτό φουσαρούφα; Έχεις μεγάλο λάθος, άηδιαστικέ και αντιπαθητικέ άνθρωπέ μου. Δεν έχω καμιά τέτοια ύποχρέωσι, ούτε το φουσαρούφα ν' άκούω, ούτε να ψεκάζωμαι με τὰ σταγονίδια που εκτενέει αυτός ο ψεκαστήρας σε κάθε βίαιη έκρηξι του και μ' άηδιάζει τρομερά.

Πώς; Τί να κάνης; Νά κάτσης στο στίπτι σου βρέ και να περιορίσης τή μυτή σου μέσα στους τέσσερις τοίχους του δωματίου σου, μέχρις ότου επανέλθω σε μια πολιτισμένη κατάσταση, έπανεύρη το κανονικό της σχήμα και άπομελιτζανοποιηθώ. Έκει μέσα κάνε ό,τι θέλεις. Φύσαγε, ρούφα, ψεκάζε, φταρνίσου, βάλτης φάρμακα, κοπάνα τη στον τοίχο, άλλα έν στενώ κύκλω. Όχι δημοσία. Κι' όταν ή μυτή σου γίνη ανθρωπινή μυτή και όχι προβοσκίδα, τότε μπορείς να έλευθεροκοινωνήσης και ν' άντικρύσης τους συνανθρώπους σου, χωρίς να τους καταδικάζης να ύφιστανται την έλθεινή και άξιοθρήνητη αυτή κατάσταση!

Μάλιστα. Και σε συμβουλεύω να τὸ κάνης το ταχύτερον δυνατόν. Γιατί από προχθές, εδώ, μέσα σ' αυτό το άξιοπρεπές γραφείο, ή συναχόμενη μυτή σου έχει γίνει το κύριο πρόσωπο της ήμέρας.

Έμένα, βρέ άηδία, μ' έχεις δη ποτέ συναχωμένο; Ποτέ! Κι' άς βρεθώ άνθρωπος στην οικουμένη από ίσχυρισθή ό,τι με είδε έστω και άπαξ σε κάστασισι συναχωμένη. Όχι πώς δεν άρπάζω κι' εγώ συνάχι. Άνθρώπος είμαι κι' εγώ και μια δυό φορές το χειμώνα συναχώνουμαι. Άλλα μόλις έλκρινήσθω ό,τι έπαθα την αντιπαθητική αυτή βλάβη, κλειδώνουμαι στο στίπτι μου και δεν βλέπω άνθρωπο! Όχι! Δεν βγαίνω έξω να ψεκάζω τον κόσμο και να του δίνω στὰ νεύρα. Γιατί εγώ σέβουμαι την κοινωνία που ζώ και το περιβάλλον μου. Γιατί εγώ είμαι άνθρωπος με άνατροφή και όχι σαν του λόγου σου και σαν μερικούς άλλους όμοίους σου που δεν ξεμπερδεύουν το άλφάβητο της άνατροφής.

Λοιπόν, το καλό που σου θέλω, πάρε τή μυτή σου και χάσου από μπροστά μου. Άν δεν θέλεις να σουόρη κανένα καλαμάρι στη μελιτζάνα Άειντε! Συναχμένο γουρούνι!

ΓΕΛΟΠΙΔΑΣ

Περίπτωσης διαζυγίου

Ατυχην Λαρισσιώτισαν: Άγαπήτη μου, είνε πολύ θλιβερά τὰ όσα μου γράφετε αλλά δεν πρέπει ούτε καν να σκεπτεστε για αυτόκτονίες, κλπ. Ίσα-ίσα πρέπει να βάλετε τὰ δυνατά σας ν' άντιδράσετε και να ζήσετε για τὸ δη-

τά ό,τι ο άνθρωπος αυτός που σας πότισε φαρμάκι δεν θάχη καλό τέλος. Σας συμβουλεύω ν' αντιμετωπίσετε με ψυχραιμία την κατάσταση και να προχωρήσετε για τὸ διαζύγιο! Οικονομικό ζήτημα, για σας έμπο-δίζει σε τίποτα. Ασφαλώς κάποιος δικηγόρος με συνειδησι του καθήκον-τός του και γενναίωφρων θα σας βο-ηθήσει με τον καλύτερο τρόπο. Άκο-μα και στο Δήμαρχο ή το Μητροπο-λίτη μπορείτε να καταφύγετε και να επικαλεσθήτε τὸ ήθικό ένδιαφέρον τους να φροντίσουν να μείνουν τὰ παιδιά μετὰ σας, άφού ο πατέρας τους είνε μέθυσος κι' ένοχος έξιοποι-ώνων πράξων. Είμαι βεβαιωμένη, ό,τι έν ένεργήσει με ψυχραιμία, πιστι-νόν Θεο και με την υστέρησι, κατι-νώναν άνθρωπον του τόπου σας, θά ξεμπλέξετε σύντομα από τὸν έλκειν αυτό που πρόδωσε κάθε χρεος του ως σούλγου, πατρός και πολίτη και το χειρότερο κατεπείλωσε την ιερότη-τα του γαμου. Μην άπελπίζεσθε, αγαπη-τή μου κυρία, και ο Νόμος θα σας δώση το δικαίω που σας άξιζει και σας πρέπει.

Λίλιαν Κ. Κ. Λ.: Άν ή άλλη-λογραφία σας έχει σκοπό ν' άνακου-φίξη το νέο που συμπαθείτε, αυτό δεν είνε άσχημο, ούτε παράλογο. Άλλα άφού ο ίδιος σας δείχνει ό,τι ο σύν-δεσμός σας δεν πρόκειται να έχη τέ-λος εϋτυχισμένο, τί έχετε να κερδι-σετε με την άλληλογραφία αυτή; Του κάκου λοιπόν συνεχίσετε και πικρι-νεστε.

Μικρήν μάγισσαν Π. Μ.: Το πυκνογραμμένο και μακρό-συρτο γράμμα σας τὸ έλαβα και μου γράφετε πώς έχετε γρoφει μονάχα. . . περιλήψι! Ένώ με λίγα λόγια μπο-ρούσατε ν' μου τὰ διατυπώσετε όλ- αυτά σε μια σελίδα! Όσο για τὸ ζήτημά σας δεν άξιζει τον κόπο να υποφέρετε για έναν άνθρωπο που φά-νηκε άνάξιος της άγάπης σας και συγχρόνως ψεύτης.

Αναποφάσιστον ση-νίτην: Άγαπήτέ μου, γιατί κα-θεστε και μου κανετε φιλολογία σε ζήτηματα, που μπορείτε να τὰ έμβέ-σετε με λόγια άπλά και καθαρά; Άν σε κάθε γράμμα κάθουμαι να διαβάζω — 8 — 10 σελίδες — τόση πολλο-υτά, τότε δεν πρέπει ούτε να τρώω, ούτε να κοιμώμαι! Και στο μεταξύ άδύνα άναπάντητη την άλλη ένδιαφε-ρουσα άλληλογραφία της στήλης αΐ-της. Για τὸ έρώτημα που μου υπο-βάλλατε, δεν έχω να προσέσω εγώ τίποτα, γιατί σεις ο ίδιος κρίνετε καλύτερα τὰ πράγματα. Και για να έξηγουμαι: Κάνετε πολύ καλά να εί-σθε ελκρινής. Έτσι είνε άδύνατον να ή βρεθώ κάποιος ελκρινής χαρα-κτήρας, που να εκτίμηση το σπάνιο αυτό προτέρημα σας και να δώση σημασία στο εύγενικό σας αίσθημα.

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ένδυμασιών σγιισμό, κόψιμο, σκα-ροφάγανω, έφθαρμένοι καθάλλοι διορθώνονται δι' ύσάνσεως παρ'εί-δικού τεχνίτου σπουδάζαντος εις τὸ έξωτερικόν. Γυρίζονται κοστού-μια, παλτά και καμπουρινές. Ρα-φείον «Νέα Οικονομία», Δωρού 5ν' (1ον πάτωμα) Άδελφού Λω-λη. Ηλέφ. 55.314.

θα σας συνιστούσα νὰ μην πραγματο-ποιήσετε την παράνομη σκέψι, ν' αρ-πάξετε δηλαδή την παντρεμένη γυ-ναίκα και νὰ την παντρευτήτε σεις ύστερα. Γίνονται τέτοια πράγματα; Που, νομίζετε, κύριέ μου, πώς βρι-σκεστε;

Μ. Μ., Λεβαδειαν: Άν όπως μου γράφετε έχετε καλούς σκοπούς, τότε δεν βλέπω αν είσθε και οικονομικά άνεξάρτητος, το λόγο να μην την ζή-τήσετε τίμια και νόμιμα από τους δικούς της. Κι' αν δεν μπορείτε να παντρευτήτε άμέσως, μπορείτε ν' άρ-ραβωνιστήτε. Αυτό βέβαια θα γίνη αν πραγματικά σεις την αγαπάτε κι' αν οι δυό σας έχετε την έπιθυμία να ένύστε τις τύχες σας για μια οι-κογενειακή ευτυχία.

Λοχιάν 903: Ένα άπλό κι' άσημαντο παρελθόν της μνηστής σας, δεν έπιτρέπεται να σας βασανίζει τό-σο. Σεις, πριν γνωρίσετε τή μνηστή σας, δεν είχατε αισθηματικές περι-πέτειες; Έξ άλλου, πρέπει να εκτι-μήσετε την ελκρινεία και την αγά-πη και την άφοσίωσι, που σας δεί-χνει και να μην την παρεξηγήσετε τουλάχιστον χωρίς αποδείξεις για τὸ αντίθετο. Όσο για τὰ άνώνυμα γράμ-ματα αυτά μόλις άξιζουν να καούν στη φωτιά. . .

Υποκρισίαν Άνδρος, Πειραιά: Είνε τόσο σοberή η πε-ριπέτεια του μνηστήρος σας, ώστε να μη μπορήτε να τὸν συχωρέσετε; Πρέ-πει να ένεργήσετε — δίχως νεύρα — να βεβαιωθήτε και τότε μου ξαναγρά-φετε.

Αρρωστον Τάκην: Άφού σας αγαπάει τὴν αγαπήτε, μου φαίνεται, ό,τι δεν πρέπει να την άπομακρύνετε από κοντά σας, έπειδή είσθε άρρωστος. Είσαθε άξιος συχα-ρητηριών για τὴν άράκι και έντιμη διάθεσι. Άλλα μια και ή ίδια δεν την δέχεται, συμφωνώ μαζί της, τώ-ρα που είσθε άρρωστος να μείνη κον-τά σας, να σας δώση κουράγιο, να σας παρηγορήση, για να γίνετε γρη-γώτερα καλά. Και σας τὸ εύχο-μαι με όλη μου την καρδιά να ζήσετε μαζί και να εύτυχήσετε.

Μαρο μ'ένο τριαντά-φυλλο: Άν είσθε βεβαία πως ό νεός δεν έχει κανένα σύνδεσμο με άλ-λην, όπως σας είπαν, ίσως από ζή-λεια, κι' έν αληθινά αγαπιέστε και σκεπτεστε για μια τίμια άποκατά-στασι, βέβαια είνε σωστό να μείνετε στις πρώτες σας αποφάσεις και σκέ-ψεις.

Ατυχον της τύχης Α. Ε. Κ.: Δεν μπορώ να δικαιολογήσω εύαισθητή. Πάντας, αγαπήτη μου, ή-δεις! . . .

Φρύνην, Μ. Κ., Αγγιον: Σας εύχαριστούμε θερμά για τὰ καλά σας λόγια. Κάνουμε ό,τι μπορούμε για να ικανοποιήσουμε τις χιλιάδες των φίλων μας. Όσο για τὸ ζήτημά σας, δεν βλέπω γιατί να σας τύπη η συ-νειδήσις, άφού τὸ σφάλμα δεν είνε δικό σας. Φαίνεται πως είσθε πολύ εύαισθητή. Πάντας, αγαπήτη μου, ή-δεις! . . .

Ανθίσμένα ρόδα, Κα-λάμας: Καλόν είνε να παραστήτε την άλληλογραφία και να παφείτε να ένδιαφερόσθε για τὴν ματριούλα. Ο ό λόγος που έπαψε κι' αυτή να ένδια-φερεται για σας είνε ή ό,τι έβαλε μυ-αλό με τὸ έυλο που έφαγε από τον άδελφό της ή ό,τι έρριξε άλλοι τὰ δίχτυα της, ή παραστήτε τις αισθη-ματικές περιπέτειες και κυττάτε τώ-ρα τὰ μαθημάτὰ της. Πάντως δεν πρέ-πει να στενοχωρήσε για ένα ζήτημα, που από την άρχη δεν είχε καμιά σημασία σπουδαία για σας.

Π. Λ. Μαρκεζέτ αν, Θεσ-σαλονίκη: Δεν πρέπει ναχετε, αγα-πήτη μου, τον έγωισμό και τὸ πεί-σμα που τὸν δείχνετε. Ούτε να έτου ψήνετε τὸ ψάρι στα χείλην όπως κι' μόνη σας τὸ μαρτυράτε. Άν τὸν ζή-τήσετε συγγνώμη και τὸν υποσχέθη-τε ελκρινά ό,τι στο μέλλον θα είσθε ευ-γενική απέναντί του, τότε ελπίω πως θα σας συχωρήσθ.

Ενητευμένον Λευκα-δίτισαν: Αυτό δεν θα ήταν δύ-σκολο για σας, αν τὸν είχατε ψυχο-λογήσει από τή γνωριμία και τις σχέσεις σας. Είνε ελκρινής στο αί-σθημά του; Τὰ λόγια που σας λέει είνε αληθινά; Άν συμβαίνουν και τὰ δυό τότε ασφαλώς και μακριά αν πάη θάναί πιστός φίλος.

Ενητευμένο φαντα-ρ άκι 513: Έμεις ε'ίμαστε άν-τικειμενικές κι' άνήκατες περιπέτειες δεν μπορούμε ν' άνακατευτούμε. Και

Στη φωτογραφία μας περπατούν δυό διάσημοι καλλιτέχναι του Χόλλυ-γουντ. Η καρτομηνήκατο Όλλη Μπράουν και το περίφημο γυμνασμέ-νο άλογο «Σάρμιν Σκότ» που έχει κερδίσει ως σήμερα στις περισσό-τερες ήπποδρομίες της Καλλιφόρνιας.

ΔΥΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

συχάστε κι' αν μπορείτε, φροντίστε το ζευγάρι να ξαναρχίσει τον αισθηματικό του δεσμό.

Αγαπά ένα χωροφύλακα: Δεν βλέπω για ποιο λόγο στενοχωρείστε με το κουστομολογικό και την κακία του κόσμου, αφού με τον νέο που έχετε συνδεθεί αποδέχεται σε καλούς σκοπούς. Όσο για να πηγαίνετε να τον συναντάτε δεν το βρίσκω και τόσο επικίνδυνο, εφ' όσον — όπως μου γράφετε — ο νέος είναι τιμωρός απέναντί σας και αξιοπρεπής. Πάντως, βρισκω προτιμώτερο, ο νέος να προσπαθεί να σας συναντά όχι σε πολύ μακρύνα μέρη, για να μη δίνετε κι' άφορμη στον κόσμο να κουστομολογεί.

Κος - Ε6α - 505: Αυτό που κάνετε, θα μου επιτρέψετε να σας πω, πως δεν ήταν τίποτα καθόλου. Γι' αυτό, αν θέλετε να φανείτε σοβαροί, πρέπει άμεσα να φράξετε στη σκανταλιάρα νέα που σας εμπλέξε έτσι άσχημα, να μην ελπίση τίποτε από σας, γιατί είστε δεσμευμένοι με κοινωνικές υποχρεώσεις με άλλων.

Τα ρίχνω, Τρίπολη: Μα αν είστε δεν έχετε το άρρος να εκδηλώ-

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Με τα τελευταία σύγχρονα μέσα στο

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

Αν. Κωνσταντίνου 12

γνωστού για τις ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ. Το κατάστημά μας άνακαινίσθη ΡΙ-ΖΙΚΩΣ και έπλουτισθη με τα τελευταία μέσα και ΣΥΓΧΡΟΝΑ μηχανήματα.

Επισκεφθείτε μας και θα εύρητε εκείνο που θα ενθουσιάση. Τηλ. 53-100

Εξιδανικήν δι' όντιμο μιλίας, γέας

Αίκ. Καραγιάννη

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

των Σχολών των Παρισίων

GUERRELAVIGNE - ECOLE PIGIER

Ακαδημίας Κοπτικής DAUDOU FILS

ΑΘΗΝΑΙ: Νίκης 54 - Τηλ. 33-398

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασιλέως Κων/νου 60

στε το αίσημά σας σ' αυτήν που σας ένευσε την αγάπη, πώς θέλετε να το μάθη εκείνη και να μάθετε κι' εσείς αν ανταποκρίνεται κι' ή ίδια ή όχι; Το μόνο που έχω να σας συστήσω είναι να της εξηγήσετε προφορικά ελλικρινά και τίμια η μ' ένα απλό και σύντομο γράμμα σας να της διατυπώσετε τους σκοπούς σας.

Ν. Μ. Α. Θ. 17-Γ. Α.: Μου γράφετε: "Αγαπίε, πολύ, είστε και οι δυο νέοι, αλλά φτωχοί και δεν ξέρετε πού θα καταλήξετε η αγάπη σας. Γιατί από την αρχή των σχέσεών σας δεν συζητούσατε τα ζητήματα και κυρίως τα οικονομικά, για να μην πικραίνεστε τώρα κι' οι δυο σας, αφού βλέπετε ότι παρουσιάζονται τόσες δυσκολίες για να παντρευτείτε; Αφού λοιπόν δεν μπορείτε να φέρετε ένα τέλος στην υπόθεσι αυτή, καλόν είναι να σταματήσετε το δεσμό σας, γιατί καταβαίνω, ότι ούτε ο ένας, ούτε η άλλη έχετε διάθεσι για γάμο. Η μήπως μ' αυτά όλα θέλετε να περάσετε τον καιρό σας;..."

Α Γ μ ί λ ι ο ν Κ., Αταλάντη: Αγαπήσατε μια κοπέλλα για την άρατα της φωνή και τώρα που σεις υπόπρετε στρατιώτης αλληλογραφείτε μαζί. Καλά κάνετε, αλλά γιατί μου τα γράφετε αυτά; Αν θέλετε τη συμβουλή μου για κάτι, τι είναι αυτό και γιατί δεν μου το εξηγείτε;

Δ υ σ τ υ χ ι σ μ έ ν ο ν σ' ε λ λ η ν τή ζ ω ή: Είμαι λυπηρά η περίπτωση σας, αλλά δεν αξίζει τον κόπο ν' απελπίζεστε και να θέλετε ν' αυτοκαταστρέψετε, γιατί δεν σας δίνουν την κοπέλλα οι γονείς της. Απ' όσα μάστα μου γράφετε, βλέπω ότι κι' η κοπέλλα προτιμά να υποκύβη στην απόφασι των δικών της. Αφού λοιπόν δεν υπάρχει ψυχική συνεννόησι μεταξύ σας, τι κάθεστε τότε κι' απογοητεύεστε; Πάυτε κι' εσείς να τη σκέπτεστε κι' ασφαλάς κάποια άλλη θα βρεθεί μπροστά σας, που θα συγκινήση την καρδιά σας.

Μ ε λ α χ ρ ο ι ν ο λ ο υ λ ο υ δ ι, Μυτιλήνη: Γιατί κάνετε τη θέσι σας δραματική; Αφού δεν τον αγαπάτε, γράψτε του δυο λόγια ελλικρινά, σταράτα, ότι δεν ενδιαφέρεστε γι' αυτόν κι' έτσι τακτοποιείσθε απέναντί του! Είναι τόσο απλό το πράγμα.

Μ ι κ ρ ή ν ξ α ν θ ο υ λ α ν, Καλλιθέα: Στην ηλικία των 15 χρόνων, αγαπητή μου, τα καταφέρατε μόνη σας αρκετά καλά (δηλαδή άσχημα), ώστε δεν βλέπω τί σας χρειάζεται η εκ των υστέρων συμβουλή μου. Αφού ο περίφημος εισπράκτορας σας σας γυρεύει και τα...ρεστά, γιατί δεν του λέτε παστικά δυο λόγια και γιατί δεν τον αποφεύγετε, αλλά τρέχετε άνησυχη πίσω του να μάθετε τί του συμβαίνει;

Π α ρ ά ξ ε ν η ν ά γ α π η ν. Α. Κ. 230: Δυστυχώς, το γράμμα σας είναι τόσο κακογραμμένο, που δεν είμαι βεβαία αν κατάλαβα καλά το ζήτημά σας. Αν, απ' ό,τι βγάσω, αληθεύει ότι η κοπέλλα που αγαπάτε είναι ξαδέλφη σας, τότε δεν μπορείτε να την παντρευτείτε. Άλλ' επειδή υπάρχουν περιπτώσεις, που έγιναν γάμοι μεταξύ ξαδελφών, δεν μείνει τίποτε άλλο παρά να αποφασίσετε οι δυο σας με τους γονείς σας μαζί, εφ' όσον μάλιστα οι σχέσεις σας εφάπτονται, όπως γράφετε, στο κάπροχωρησ και να βοηθ' ένα γρήγορο και αίσιο τέλος.

Δ υ σ τ υ χ ι σ μ έ ν η ν π ο υ ά γ α π ά ε ύ ε λ π ι ν: Το να συνεχίσετε την αλληλογραφία σε τί θα καταλήξει; Αφού όμως ο νέος σας μίλησε τόσο καθαρά, λογικά και έντιμα, νομίζω πως πρέπει να φανήτε κι' εσείς επιφυλακτική. Αν άργότερα, τα πράγματα είναι πιο ευνοϊκά και είναι τυχερό σας μπορείτε τότε κι' οι δυο μαζί να καταλήξετε κάπου.

ΕΡΗ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις επιστολών

Β α λ ε ν τ ί ν η - Λ ε ι λ ά: Φαίνεται ότι δεν παρακολουθείτε τακτικά το «Θησαυρό», γιατί θα είχατε διαβάσει από καιρό την δημοσιευμένη απάντησιν μου. Πρόκειται περί απλής ανατομικής παραλλαγής, συννευσάτης σε πολλές γυναίκες. Μην ανησυχείτε, γιατί η κατάστασι αυτή δεν έχει καμμία άσχημη απήχησι ούτε στον γάμο, ούτε και στην τεκνοποίησιν.

Ζ ω ρ ή, Λεβάδειαν: Σας, ως και όλους τους αναγνώστας αμοτέρων των φύλων, που με γραμματά τους μου ζητούν την συμβουλή μου για περιπτώσεις τριχοπτώσεων, παραπέμπω στα τρία σχετικά και λεπτομερή εκλαϊκευτικά σημειωμάτά μου. Σ' αυτά, θα βρείτε ότι σχετικών με τα διάφορα είδη των τριχοπτώσεων, τις αιτίες που τις προκαλούν, ως και τα θεραπευτικά μέσα γι' αυτές.

Ι κ α ρ ο ν Θ.: Επ' ένα μήνα να παίρνετε από τρία χάπια καθημερινά, Tabl. Orelon ή Hogival των 10 mg. Μετά διακοπήν δεκαπενθήμερον, επαναλάβετε επί ένα μήνα την χρυσήν του φαρμάκου, ελαττώνοντας την δόσιν σε δύο καθ' ήμεραν δηλ. ένα το πρωί και άλλο ένα το βράδυ προ φαγητού. Κατόπιν μου ξαναγράψετε αποτελέσματα.

Μ ά ρ ι ο ν Σ ε ρ., Χαλάνδρι: Παραμοία περίπτωσης προς «Ικαρον Θ». Ακολουθήσατε και σεις την ιδίαν θεραπείαν και ξαναγράψτε μου. Σ. Τ. Γ. Πύργον: Η έγκλησις της κήλης είναι ακίνδυνος. Αν στην ηλικία που βρίσκεσθε, έργασασθε άκόμα, τότε πρέπει απαραίτητως να την κάνετε, γιατί υπάρχει κίνδυνος περιφύσεως, οπότε και θα υποβλήθητε αναγκαστικώς στην έγκλησιν και υπό χειρότερας συνθήκας.

Α ρ ι σ τ., Καρδίτσα - Έλατος: Δεν πρόκειται ούτε περί κληρονομικής, αλλά ούτε περί μεταδοτικής δερματικής παθήσεως. Περί έντυπωσας κής μόνον και αντιαισθητικής. Δεν μπορεί να σας διαβεβαιώσω ότι δεν πρόκειται να επεκταθούν οι αντίαισθητικές εκδηλώσεις της, γιατί δεν υπάρχει κανένα μέσον για τη ριζική εξοφάνισή των. Η τανατική θεραπεία δι' ηπατικών εκχυλισμάτων, δι' όρμονων και διά καλοκαρμωμικών ενέσεων είνε η μάλλον, εκ πέρας, ένδεξι-γμένη δια την αναστολήν της εξαπλώσεως της. Τα θαλάσσια λουτρά και η ηλιοθεραπεία, τολμάντιον, επιδεινώνουν τις άχρηματικές κηλίδες. Αυτοῦμαι, άλλ' ιδιαίτερα προσωπικά άπαντήσεις δεν αποστέλλονται.

Σ τ έ φ α ν ο ν Κ., Καβάλλα: Παραμοία περίπτωσι προς «Αριστ. Καρδίτσαν - Έλατος». Χρειάζεται η μικτή θεραπεία την οποίαν αναφέρω προς αυτόν και τας δόσεις της οποίας θα σας κανονίσω αναλόγως των δερματικών εκδηλώσεων ο γιατρός σας.

Α θ η ν α ί ο ν Ν.: Το ταχύτερον να επισκεφθείτε ειδικόν νευρολόγο γιατρό, γιατί η κατάστασι της υπερασθητότητας θα έχη άσχημα άποτέλεσματα τούτον επί της γεννητικής σφαιρας όσον και επί της έν γένει υγιεινής καταστάσεώς σας. Χρειάζεται ειδική ηλεκτροθεραπεία και φαρμακοθεραπεία, ήτις πρέπει να είνε άνάλογος των συμπτωμάτων και της έν γένει σωματικής αναπτύξεως. Εάν δεν διαβείτε τα προς τούτο μέσα, μπορείτε ν' άπευθυνθήτε εις τόν Νευρολογικόν Τμήμα ενός τών Νοσοκομείων, τών ειδικών άπόρους.

Α π ο κ α ρ δ ι ο μ έ ν η ν κ ό ρ η ν, Ένταυθα: Δυστυχώς, άνευ προσωπικής εξέτασεως είνε άδύνατον να καθορισθώ επί της παθήσεώς σας. Εφ' όσον βρίσκεσθε έδω περάστε άπό τόν Ιατρείον μου ή άπευθυνθήτε προς τόν εξέτασιν εις τόν Νοσοκομείον Συγγρού ή εις τόν Δερματολογικόν Τμήμα του «Ευαγγελισμού», άν είνε άπορος. Πάντως, σας συμβούλευω, να μην άμελήσετε την παθήσι σας.

Θ η σ α υ ρ ό φ ι λ ο ν, Φλώρινα: Η άνομιβάδωσις προκαλεί μεγάλο κνησμό του δακτυλίου ως και οι διάφορες παρασιτοπάθειες του έντερικού σωλήνος. Η κατάστασις επιτείνεται με τις αμμορροίδες σας και κατόπιν της χρήσεως ερεθιστικών, ως σάπωνος, νερού κ.τ.λ. Διά μέν τις άμοι-

βάδες θ' ακολουθήσατε την ένδεξιγμένην υπό τόν θεράποντα Ιατρόν σας θεραπείαν, διά τις αμμορροίδες θα χρησιμοποιήτε τις της ήμερας την πομάδα Haemopon No 1 Tabl. τόσο ένωτερικά, όσον και ένωτερικά του δακτυλίου, κατά την ένδοκλειστον όδόν. Οι καλοισορμωτικοί ένέσεις τας οποίας εφαρμόσατε, μετά της συγχρόνου αυθαιμοθεραπείας, ήσαν άριστοι. Οι κομπρέσες χαμομηλίου και η επίπασις του άσχιου και του περιφερειακού δερματος δι' ούδετέρας τινός σκόνης ως η Τροσάν, θα σας άνακουφίσουν πολύ άπό τόν κνησμό. Αποφύγετε, άσαστες, τις ερεθιστικές τροφές, όπως τα παστά, γαχνιστά, θαλασσινά, χοιρινά και τα οινόπνευμα όσα έν γένει πατά.

Α λ έ ξ, Χίον: Όταν έλθετε στας Αθήνας να με επισκεφθήτε και θα σας κατατοπίσω επί τού ζήτημάς σας μετά προσωπικήν εξέτασιν. Πάντως, η επανορθωτική πλαστική ένέμβασις γίνεται μετά πλήρους έπιτυχίας. Δεν θα χρειασθήτε να παραμείνετε στας Αθήνας περισσότερο άπό 15 ήμέρες.

Π. Π., Γερμανού 2: Η συνταγή για τόν νύχια ήτο η έξης: Huile de polix 15 gr. Cire blanche 2,50 gr. Colorphane 5 gr. Alun 1 gr.

Ν ό τ α, Ν. Φιλαδέλφεια: Πολύ ευχαριστός. Να έλθετε υπευθυμίζοντας τόν ψευδώνυμό σας, εφ' όσον πρόκειται περί όλων εξαιρετικής περιπτώσεως. Όδός Σόλωνος 40, άπό τας 9 π.μ. έως τας 3 μ.μ.

Γ ε ρ ο ν τ ο π α λ λ ή κ α ρ ο ν, Αθήνας: Να υποβλήθητε στην εξέθεραπεία: Είς 15 ήμερας θα κάνετε 6 ένέσεις Orelon δε 25 mg. δηλ. τρεις την έβδομάδα. Κατόπιν επί ένα μήνα θα κάνετε άλλες 12 ένέσεις Orelon δε 10 mg. και θα εξακολουθήσατε την θεραπείαν με tabl. Orelon ή Hogival των 10 mg. επί δίμηνον λαμβάνοντας δύο ήμερησίως, ήτοι πρωί και βράδυ προ του φαγητού. Ξαναγράψτε μου άποτελέσματα.

Α Χ ρ ι σ τ ο δ., Άντις Άμπέ-μα: Παραμοία έπακρίβας περιπτώσεως προς «Γερωντοπαλλήκαρον», Αθήνας. Ακολουθήσατε και σεις την διαγραφωμένην προς αυτόν θεραπείαν και η κατάστασις σας θ' άποκατασταθ' πλήρως.

Κ α τ α ρ α μ έ ν η ά π ό τ ό ν Θ ε ο: Ο γιατρός, σας είπε την άλήθεια: Η θεραπεία της άποτρίχισσεως είνε μακροχρόνια, αλλά τα άποτελεσματά της δια της νέας μεθόδου της ηλεκτροπηγής άπολύτως ριζικά. Πότε γιατί τόν άδίκητε; Μέθοδος ταναυτέρα για τη ριζική άποτρίχισιν δεν υπάρχει. Σας ευχαριστώ για την έμπιστοσύνη σας, άλλ' έγω πρὸς τόν παρόν δεν αναλαμβάνω νέες θεραπείες γιατί είμαι πολύ άπασχολημένος.

Π ά ν τ α θ λ ι μ έ ν η: Παραμοία περίπτωσις προς «Καταραμένη άπό τόν Θεόν». Η βελόνη της μεθόδου αυτής είνε λεπτή, σάν τριχία, και συνεπώς εφαρμόζομένης της θεραπείας άπό ειδικό και έμπειρο γιατρό, δεν παραμένουν ούτε ούλες, ούτε στίγματα. Για τή ριζική άποτρίχισιν μυστικός θα ύπολογίσετε τούλάχιστον 10-12 μήνες θεραπείας, εφαρμόζομένης κατ' άρσιν διαστήματα. Σ' ένα ή δυο μήνες, μόνον τα λεπτά σας θα πετάξετε και οι τριχές θα ξαναβούν. Η θεραπεία αυτή θέλει ήσυχία και η έπαρμονή της να γίνεται μόλις έπασφύονται εκ νέου οι καίσιαι τριχές μέχρι της όριστικής καταστροφής των.

Ρ ί τ σ α Σ., Σπάρτη: Απόλυτος είνε ο συσχετισμός του όξώδους έρυθματος προς την άποδραμύσαν πνευμ. πάσιν σας. Τοπικός επί τού έρυθματος και μάλιστα όταν τοίτο βρίσκεται σε όξεία κατάσταση, χλωρές κομπρέσες άλουμινίου 3% και κατόπιν επίπασις με ποδρατάκ. Προ πάντως χρειάζεται άπολύτως ήσυχία επί της κήλης και γενική τοπική θεραπεία δι' ένέσεων νική τονική Calciun. κ.τ.λ. Τροφή άσθονος και έλκεκτι. Παραμονή εις έξοχον. Τακτική Ιατρική παρακολούθησις της πνευμ. παθήσεως σας.

Γ Ε Ω Ρ Γ Ι Ο Σ Μ Ι Χ. Λ Α Δ Α Σ
Γιατρός - Δερματολόγος

(Ε) I σύγχρονος κατακτήσεις μας στο πεδίο της τεχνικής έμφανίζουν τα διαπλανητικά ταξίδια σάν μια άπό τις πραγματοποιήσεις του προσέχους μέλλοντος. Ας περιορισθούμε όμως, για την ώρα, στον Άρη, πού, σύμφωνα με ώρισμένα στοιχεία, παρουσιάζει τις μεγαλύτερες πιθανότητες να κατοικήται και, μάλιστα, άπό όντα που ίσως δεν θα ύστερουιν σε ευφύια άπό μας. Είνε όμως φυσικό τα όντα αυτά να έχουν δική τους γλώσσα και δικό τους τρόπο σκέψης. Πώς, λοιπόν, θα κατορθώσαμε να συνεννοηθούμε μαζί τους;

Ο πρώτος που άπασχολήθηκε στα σοβαρά με τού ζήτημα της επικοινωνίας με τους κατοίκους του Άρεως ήταν ένας άπό τους μεγαλύτερους μαθηματικούς όλων των αίωνων, ο Γερμανός Κάρολος Φρειδερίκος Γκάους (1777 - 1815). Οι πησιόστεροι σε μας άπό τους πλανήτες τού ήλιακού συστήματος είνε ο Άρης κι' η Άροδότη. Τα δυο αυτά άστρα παρουσιάζουν, έξ άλλου, πολλές όμοιότητες με τη Γη και είνε λογικό να υποθέσουμε ότι, αν κατοικούνται, πρέπει οι κάτοικοί τους να μη διαφέρουν βασικά άπό μας, τούλάχιστον ως προς την πνευματική εξέλιξη. Αυτό δεν σημαίνει, όμως, ότι ακολουθήσαν τους ίδιους δρόμους με μας. Άν όμως η γλώσσα τους, τα αριθμητικά τους σύμβολα, τα μέτρα τους, κτλ. διαφέρουν άπό τα δικά μας, δεν μπορεί να συμβαίνει τού ίδιο και με τα γεωμετρικά σχήματα. Τα γράμματα τού αλφαβήτου μας δεν μπορούν να σημαίνουν τίποτε για τους κατοίκους τού Άρεως, όπως, για πολ-

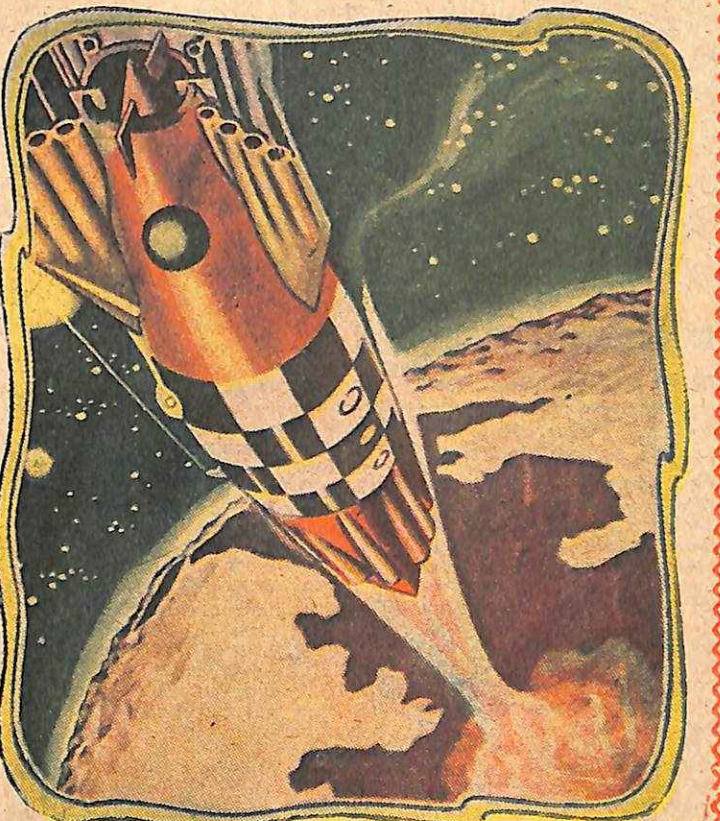
Πώς την αντιμετωπίζουν οι επιστήμονες

λους αιώνας και χιλιετηρίδες, δεν εσήμαιναν τίποτε για τους Κινέζους. Άλλ' οι γείτονές μας στο διάστημα δεν μπορούν ώστόσο ν' άγνοούν την ευθεία, τη γωνία, τού τρίγωνο, τού τετράγωνο, κτλ. και δεν είνε δυνατόν να μην βρέθηκαν στην ανάγκη, για λόγους καθαρά πρακτικούς, ν' ασχοληθούν μ' αυτά τα σχήματα, να εξετάσουν τις αμοιβαίες σχέσεις τους, να κάμουν, με μία λέξι, γεωμετρία. Έτσι, αν συμβαίνει αυτό, δεν μπορούν ν' άγνοούν τού περίφημο θεώρημα τού Πυθαγόρα, που λέει ότι, σε κάθε ορθογώνιο τρίγωνο, τού τετράγωνο της υποτεινούσης ισούται με τού άθροισμα των τετραγώνων των δυο άλλων πλευρών.

Ο Γκάους επρότεινε, λοιπόν, τού έξης: Να σχηματισθ' στη Σιδηρία με πεύκα ένα ορθογώνιο τρίγωνο, με την άπόδειξη τού θεωρήματος τού Πυθαγόρα, μαζί, δηλαδή, με τρία τετράγωνα που θ' αντιστοιχούσαν σε καθεμιά άπό τις πλευρές του. Κάθε γραμμή θα είχε μήκος ίσόν τού άθροισμα των τετραγώνων των δυο άλλων πλευρών.

Οι κάτοικοι τού Άρεως, αν, βέβαια, ύπήρχαν, ύποστηρίζε ο Γκάους, δεν μπορούσαν παρά να προσέξουν αυτό τού σαφές γεωμετρικό σχήμα και ν' άπαντήσουν στην ίδια γλώσσα: δηλαδή, μ' ένα άνάλογο γεωμετρικό σχήμα.

Άλλά, στην εποχή τού Γκάους, δεν άτιμεταπίζονταν τού άδεχόμενου των διαπλανητικών ταξιδίων, που είνε σήμερα κάτι περισσότερο άπό πιθανά. Οι επιστήμονες της εποχής μας βλέπουν, λοιπόν, τού πρόβλημα της συνεννοήσεως με τους κατοίκους τού Άρεως κάτω άπό διαφορετικό πρίσμα. Φαντάζονται, ότι ένας πύραυλος φτάνει κάποια μέρα στο γειτονικό μας άστρο και οι αεροναύται που βρίσκονται μέσα αποβιβάζονται εκεί σάοι και άβλαβείς. Πώς θα δώσουν όμως

στους κατοίκους τού Άρεως να καταλάβουν άπό πού ήρθαν και ποιος είνε ο σκοπός τού ταξιδίου τους; Μ' άλλα λόγια, πώς θα συντάξουν τού επισκεπτήριο που θα τους παρουσιάσουν;

Τό επισκεπτήριο αυτό, που άποτελείται άπό μία σειρά πινακών, άπαντών οι επιστήμονες, θα πρέπει να περιλαμβάνη άπό τού ένα μέρος, μαθηματικά σήματα κι' άπό τ' άλλο διάφορες παραστάσεις.

Πρώτα - πρώτα, θα πρέπει να τους μάθωμε τους αριθμούς μας άπό τού 0 ως τού 9. Αυτό θα γίνη π.χ. με τόν ακόλουθο τρόπο: Μία τελεία θ' αντιστοιχί στον αριθμό 1, δυο τελείες στο 2 και ο.κ.έ.

Έπειτα θα πρέπει να τους δώσωμε να καταλάβουν τή σημασία των συμβόλων μας + και -, να τους εξηγήσωμε τα κλάσματα και τους δεκαδικούς και να τους μιλήσωμε για τή άνύψωσι ενός αριθμού σε μία δύναμι, π.χ. στο τετράγωνο ή στον κύβο.

Όταν μπορέσωμε να τους εξοικειώσωμε στο δικό μας αριθμητικό σύστημα, τότε θα χρειασθ' να τους εξηγήσωμε τού μετρικό μας σύστημα, να τους δώσωμε να καταλάβουν πόσο μεγάλη ήταν ή άπόδοσις που διατρέξαμε για να φτάσωμ' κοντά τους.

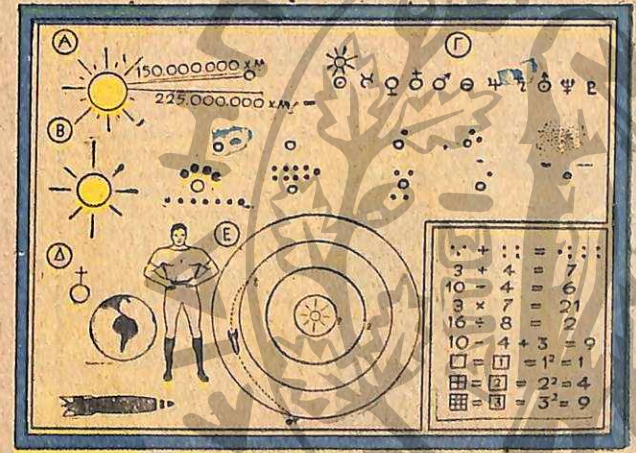
Αυτό θα τού καταφέρωμε, φτάνοντας ένα σχήμα της Γης μ' ένα μόνο μεσημβρινό, που θα προσπαθήσωμε να τους κάμωμε να καταλάβουν ότι έχει μήκος 40.000 χιλιόμετρα.

Έπειτα θα τους παρουσιάσωμε ένα δεύτερο σχήμα της Γης μ' έναν Ισημερινό κι' ένα τέτατον μεσημβρινοῦ, που θα έχη μήκος 10.000 χιλιόμετρα. Θα τους εξηγήσωμε κατόπιν ότι ή μετρική μονάς μας, τού μέτρο, είνε τού έν δεκάκις εκατομμυριοστό τού 1/4 ενός άπό τους μεσημβρινούς της Γης ή τού έν τεσσαρακοντάκις εκατομμυριοστό αυτού τού μεσημβρινοῦ.

Ύστερα θα τους δείξωμε τού σχήμα τού Ήλιου και, σε μία ώριμμένη άπόδοσι (που ν' αναγράφεται σε χιλιόμετρα), τού σχήμα ενός μικρού άστρου, μ' ένα δαυρόδρο δόλογρα.

Όταν θα τους κάμωμε να καταλάβουν όλα αυτά τα πράγματα ή συνεννόησι με τους κατοίκους τού γειτονικού μας άστρου θα είνε πλήρης.

Πότε θα γίνουν όα' αυτά; Οι πιο αισιόδοξοι μεταξύ των επιστημόνων άπαντούν: μέσα στα προσέχη πέντε χρόνια.

Οι αεροναύται μας θα εξαχθούν στους ούρανους γείτονες μας τή θεία μας στο ήλικό σύστημα, τή θεία των άλλων πλανητών σχετικά με μας, τα σύμβολα που χρησιμοποιούσε όταν θέλωμε να μιλήσωμε γι' αυτούς, τή διαδρομή που ακολουθώσαμε για να φτάσωμε στον Άρη. Έπίσης, θα πρέπει να μάθουν στους κατοίκους τού Άρεως τού αριθμητικό μας σύστημα: πρσθεσι, άσάρκει, πολλαπλασιασμός, δι-σπαρισμός, άνύψωσι σε μία δύναμι, κ.τ.λ., χρησιμοποιώντας γι' αυτό τού σκοπού άνάλογες παραστάσεις.

ΟΙ ΒΡΕΤΑΝΝΟΙ ΑΣΣΟΙ και τα κατορθώματά τους

Μπίλλυ Ράιτς, ο καλύτερος ποδοσφαιριστής

Το 1949 ήταν για τη Μεγάλη Βρεταννία ένα έτος καλοκαιρικής προόδου σε όλα τα σπορ. Μέσα σ' ένα χρόνο οι αθλητές οι οποίοι ήταν πετυχημένοι Βρεταννοί έπαιξαν πολλά νέα ρεκόρ και έδειξαν την στάση των επιδόσεων τους σε σημείο που και αυτοί οι πιο αίσιοδοξοι Βρεταννοί αθλητικοί κύκλοι δεν το περίμεναν.

Εκπλήξεις παρουσιάστηκαν στους δρόμους ημιανθοχώρας και στους δρόμους μετέωρους, στους δρόμους ταχυτήτων γυναικών, στην πυγμαχία, στο ποδόσφαιρο, στην ποδηλασία, στη μοτοσυκλετοδρομία, στην τοξοβολία, στο «Λακρό», και τέλος στο καλντεμάρι. «Ας δούμε λοιπόν τα νέα Βρεταννικά αθλητικά αστερία για να εκτιμήσουμε την αξία τους.

Ο νέος πρωταθλητής στο δρόμο ενός αγγλικού μιλίου (1609 μ.). Νάνκεβιλ με το ρεκόρ των 4' .08.8 στο πρωτάθλημα του Χουάιτ Σίτι του Λονδίνου τον περασμένο Ιούλιο θα άπασχολήσει ασφαλώς πολύ καιρό τους παγκόσμιους κριτικούς. Είναι 24 ετών και αθλητής με μεγάλο μέλλον. Η αξία του επισημοποιήθηκε ακόμη περισσότερο μετά τη νίκη του στα 1000 μ. επί του Ολυμπιονίκου Γκαστόν Ρέιτς στις Βρυξέλλες, όπου έπαιξε 2' .24" .6.

Η Σύνδια Τσιζέιμαν και η Ντόροθ Μέντλεϊ είχαν ώριμες επίσης επιδόσεις. Η πρώτη έπαιξε 12' .1 στο δρόμο 100 μ. και 24' .8 στο δρόμο 200 μ. και η δεύτερη 12' .2 στο δρόμο 100 μ.

Ο Αυστραλός πυγμαχός Ντέιβ Σάντς έκανε μεγαλειώδη εμφάνιση στα 1949. Ένικησε τον πρωταθλητή της Βρεταννικής Αυτοκρατορίας Ντίκ Τούρπιν, των μέσων βαρών, που είναι ηλικίας 30 ετών. Ο αγών διήρκεσε 2 λεπτά και 45 δευτερόλεπτα και έληξε με τον Τούρπιν άποκαμωμένο από τα πλήγματα του Σάντς, καθώς ο διαιτητής έκηρυξε τελειωμένο τον αγώνα με νύκτωρ.

Ο Διεθνής Στίβος

«Άλλη εκπλήξεις ήταν ο αγών Ρίντυ Μόναγκαν και Τέρου Άλλεν στο Λονδίνο για το παγκόσμιο πυγμαχικό πρωτάθλημα της κατηγορίας μίγας. Ο πρώτος, Ιρλανδός την καταγωγή, είναι κάτοχος τεσσάρων τίτλων — πρωταθλητής της Μ. Βρεταννίας, της Βρεταννικής Αυτοκρατορίας, της Ευρώπης και του κόσμου. Πάσαν κοντά ήταν στο σκοπό του ο Τέρου Άλλεν να του αφαιρέσει τους τίτλους μαρτυρείται από το αποτέλεσμα! Μετά δραματικών αγώνων 15 γύρων ήλθε ισόπαλος.

Ο αρχηγός της εθνικής ποδοσφαιρικής ομάδας της Αγγλίας και μέσος της «Βόλντερχαμπτον Γουόντρερς» Μπίλλυ Ράιτς ήταν το 1949 ένας μεγάλος επιτυχημένος και εξαιρετικός ποδοσφαιριστής τόσο στους αγώνες στην Αγγλία, όσον και στους διεθνείς ποδοσφαιρικούς αγώνες. Οι ποδοσφαιρικοί κριτικοί τον θεωρούσαν ως το δυναμικότερο από τους σημερινούς «Αγγλους διεθνείς». Έχει εξαιρετικό κόντroll στη μπάλα, ρετο κόντroll στη άμυνα, παίρνει γρήγορες αποφάσεις, είναι εξίσου καλός και σε άμυνα και σε επίθεση. Είναι αθλητικό παιδί και είναι αθλητικό στις συγκρίσεις των αντιπάλων και στις διεκδικήσεις της σφαίρας.

Ο Μπίλλυ Ράιτς έπαιξε στη Βόλντερχαμπτον όταν ήταν ακόμη 15 ετών. Σήμερα είναι 24 και είναι ο νεώτερος αρχηγός της ποδοσφαιρικής ομάδας της Αγγλίας στην πολυχρόνη ποδοσφαιρική ιστορία της. Είναι 25 φορές διεθνής παίκτης. Εφέτος έκερδισε το κύπελλο της ομάδας του χάρις στο Ράιτς.

Στην ποδηλασία οι «Αγγλοι έκαναν αλματικές προόδους. Ο περίφημος Ρέγκ Χάρρις, πρωταθλητής του κόσμου στις ταχύτητες κέρ-

Οι δύο περίφημοι Αγγλίδες αθλήτριες στο δρόμο 800 μ. δεσποινίδες Βαλερί Μπάλλ και Έλ. Σπίρς, νικήτριες των τριεθνών αγώνων Γαλλίας, Ολλανδίας και Μεγάλης Βρεταννίας.

δισε τον παγκόσμιο τίτλο του στους επαγγελματίες ποδηλατιστές στους αγώνες της Ολλανδίας. Στους ίδιους αγώνες ο Σίντνεϊ Πάτερσον ανακηρύχθηκε παγκόσμιος πρωταθλητής των έρασιτεχνών. Και οι δύο έπαιξαν πολλές διεθνείς νίκες σε Ευρωπαϊκούς αγώνες και θεωρούνται σήμερα ως οι άσσοι του «σπρίντ», της ποδηλασίας ταχύτητας σ' όλο τον κόσμο.

Στους αγώνες μοτοσυκλετιστών ο Τόμμι Πράις έμειωσε ένα αληθινό θρίλερ στο Σπρέμπερν στο Στάδιο του Γουέμπλεϋ. Κατέκτησε τον τίτλο του πρωταθλητή του κόσμου στους αγώνες ταχύτητας. Ήταν ένα κατορθώμα αξιοθαύμαστο, γιατί στους αγώνες μετείχαν περίφημοι μοτοσυκλετιστές από όλη την Ευρώπη.

Διεκρίθησαν ακόμη το 1949 και άλλοι πρωταθλητές. Η Βαρβάρα Γουότερχάουζ, μόλις 20 ετών και ενώ είχε αρχίσει να ασκείται στην τοξοβολία πρό 18 μηνών, κατέκτησε τον τίτλο της πρωταθλήτριας του κόσμου. Μαζί με τη νίκη της στο πρωτάθλημα τοξοβολίας επέτυχε και ένα νέο παγκόσμιο ρεκόρ με 2608 βαθμούς, τους οποίους έσημειωσε σε αγώνες 4 ημερών με τοξοβολία από το Βέλγιο, την Τσεχοσλοβακία, τη Φινλανδία, τη Γαλλία, τη Νορβηγία, την Πολωνία, τη Σουηδία και τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής.

Η 15μελής γυναικεία εθνική ομάδα της Αγγλίας στο γνωστό παιχνίδι «Λατρός» είχε μεγάλες επιτυχίες στην τουρνέ της στην Αμερική. Έκερδισε όλους τους αγώνες της με τις Αμερικανικές ομάδες στη Νέα Υόρκη, στη Βοστώνη, στο Γουέτσεστερ και στη Φιλαδέλφεια. Έδωσε 134 τέρματα και δέχθηκε μόλις 8.

Κατόρθωμα σημαντικό ήταν και το πέραςμα της Μάχη από τον 18ο Φίλιππο Λήκων. Ήταν ο πρώτος κολυμβητής που πέρασε το 1949 τη Μάχη και ο νεώτερος που επέτυχε το κατορθώμα. Έμεινε στη θάλασσα 22 ώρες χωρίς να δείξει σημεία κόπωσης.

Αυτά ήταν τα σπουδαιότερα κατορθώματα των Βρεταννών πρωταθλητών. Δείχνουν σημαντικές προόδους σε όλα τα σπορ. Και παρήγαγαν μεγάλες ελπίδες ότι το 1950 θα είναι σημαντικότερα.

Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Για μια νρεδιά

Μία γυναίκα ύψους 1,68, στο Σαιν-Λουίς, έζησε διαζύγιο με το δικαιολογητικό ότι ο άντρας της, που έχει ανώστημα μόλις 1,30, ανέβηκε σε μία καρέκλα και της έδωσε μια γροθιά στο μάτι! Έπειδή της έδωσε τη γροθιά ζήτησε διαζύγιο, η γιατί έβαλε την καρδιά της.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Συλλεβικό σκαυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΚΟΜΟΤΙΝΗ — ΧΑΡΤΙΑ. 2) ΛΙΝΟΣ — ΝΕΟΤΗΣ. 3) ΚΩΜΙΚΑ — ΜΑΜΑ. 4) ΜΑΝΙΑ — ΣΑΛΑΤΑ. 5) ΜΑΝΙΚΑ — ΟΡΑΜΑ. 6) ΡΟΛΑ — ΧΑΛΙΦΗΣ. 7) ΠΕΛΑΓΟΣ — ΑΔΩ. 8) ΜΑΡΑΖΙ — ΟΜΑΛΑ. 9) ΧΑΛΙΜΑ ΑΠΑΘΗΣ. 10) ΡΕΣΤΑ — ΧΑΛΑΛΙ. 11) ΚΑΡΑΜΠΑ — ΡΗΜΑ. 12) ΑΠΑΤΩ — ΜΑΝΙΤΑΡΙ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΚΟΛΙΟΣ — ΜΑΡΟΚΟΝ — ΧΑΡΕΜΙΑ. 2) ΜΟΝΟΣ — ΜΑΝΙΛΑ — ΜΑΛΙΣΤΑ. 3) ΚΩΝΙΚΑ — ΠΕΡΑΜΑ — ΚΑΤΩ. 4) ΝΗΝΕΜΙΑ — ΧΑΛΑΖΙ — ΧΑΡΑ. 5) ΟΚΑ — ΟΛΙΓΟΣ — ΑΛΑΜΠΑΜΑ. 6) ΧΑΡΤΗΣ — ΣΑΡΑΦΗΣ — ΟΠΑΛΙ. 7) ΜΑΛΑΜΑ — ΑΜΑΘΗΣ — ΡΗΤΑ. 8) ΑΓΑΛΜΑΤΑ — ΕΙΔΩΛΑ — ΖΥΜΑΡΙ.

Ερωτήσεις

2.265.000.000, κατά τους πιο πρόσφατους υπολογισμούς. 2) Ναι (με ελάχιστες εξαιρέσεις). 3) Το 1901. 4) Περίπου 425.000. 5) Όχι.

Μετά την πυρκαγιά

Όχι, γιατί λείπει ψεύματα. Ο χαλκός λυώνει στους 1.100 βαθμούς, ενώ το χρυσάφι στους 1.240. Δεν μπορεί λοιπόν να λυώσουν τα χρυσά νομίσματα και να μείνουν ανέπαφα τα χαλκίνα.

Το σχοινί

Το μεγαλύτερο μήκος είναι 12,8 περίπου, επιτυγχάνεται δε αν τεντώσετε το σχοινί από μια γωνία του πατώματος ως την διαγώνια αντίθετη γωνία του ταβανιού.

Μονοκονδυλιά
Να τώ σχεδιάζεται το σχήμα με μονοκονδυλιά.

Στοιχειώδεις

ΑΣΤΕΡΙΣΜΟΣ — ΑΣΤΕΡΙΣΜΟΣ

ΟΟ

Η λύσις του 26ου σκαυρόλεξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΑΘΗΝΑ — ΕΒΡΟΣ — ΜΟΝΟΣ. 2) ΡΑΝΤΑΡ — ΣΚΟΥΡΑ. 3) ΑΜΑΝ — ΑΝΑΣΣΑ — ΣΙΝΑΣ. 4) ΦΑΙΑ — ΣΤΑΛΑ — ΑΙΡΩ. 5) ΗΡΑ — Π'ΑΤΑ — ΑΝ. 6) ΑΜΑΘΗ — ΜΩΡΑΙ. 7) ΦΟΒΟΣ — ΗΝΤΕΝ — ΜΟΥ. 8) ΙΣΟΝ — ΔΕ — ΣΑΒΑΝΑ. 9) ΤΟΜΑΡΙ — ΙΣΤΙΟΝ. 10) ΟΡΑΣΙΣ — ΤΑ — ΛΕΩΝ. 11) ΣΟΝ — ΣΟΜΠΑ — ΧΑΣΜΑ. 12) ΚΑΛΟΣ — ΑΛΑΛΑ. 13) ΣΑ — ΑΠΟΧΗ — ΩΤΑ. 14) ΑΝΑΣ — ΝΟΤΙΑ — ΑΡΗΣ. 15) ΠΑΡΑΣ — ΦΡΑΝΚΟ — ΣΑΣΑ. 16) ΑΝΟΜΙΑ — ΤΑΣΑΚΙ. 17) ΝΑΪΑΣ — ΑΜΒΩΝ — ΛΙΑΝΗ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΑΝΑΦΗ — ΦΙΛΟΣ — ΣΑΠΩΝ. 2) ΜΑΡΚΟΣ — ΡΟΚΑΝΑ. 3) ΗΡΑΙΑ — ΒΟΤΑΝΑ — ΑΡΑΙ. 4) ΝΑΝΑ — ΠΟΝΟΣ — ΞΑΝΑ. 5) ΑΝ — ΜΙΣΟΣ — ΣΟΣ. 6) ΤΑΣΙΑ — ΔΑΣΟΣ. 7) ΕΑΝ — ΑΜΠΕΡ — ΣΟΦΙΑ. 8) ΒΡΑΣΤΑ — ΠΑ — ΤΡΑΜ. 9) ΣΤΑΘΗΣ — ΠΑΛΑΙΑ. 10) ΟΣ — ΣΑ — ΗΝ — ΑΠΑΝΤΩ. 11) ΣΚΑΛΑ — ΣΤΥΛΟ — ΚΑΝ. 12) ΜΕΣΤΑ — ΑΧΝΟΣ. 13) ΜΥΣ — ΦΩΝΑΙ. 14) ΟΡΙΑ — ΒΟΛΑΙ — ΑΣΚΙ. 15) ΝΑΝΙ — ΑΜΑΝΕΣ — ΟΡΑΙΑ. 16) ΑΡΑΙΟΝ — ΩΜΟΤΗΣ. 17) ΣΑΣΩΝ — ΥΑΙΝΑ — ΑΣΑΦΗ.

Η ΘΡΕΠΤΙΚΗ ΑΞΙΑ του πορτοκαλιού

Οι καρχαρινικές και αντίσπομωδίες ιδιότητές του

Η πορτοκαλιά είναι ένα δέντρο που φυτεύεται σε μεγάλη αφθονία στην Κίνα και την Κορινθία. Από εκεί μεταφέρθηκε, κατά τις αρχές πιθανόν της χριστιανικής χρονολογίας, στη Βόρειο Αφρική, την Αίγυπτο και τη Συρία, απ' όπου πέρασε σε ώριμες περιοχές της Μικράς Ασίας, στα νησιά του Αιγαίου πελάγους, την Κρήτη και την Πελοπόννησο. Οι Σταυροφόροι το μετέφεραν αργότερα στη Δύση. Μεγάλοι πορτοκαλεώνες φυτεύθηκαν τότε στην Ιταλία, τη Σικελία, την Ισπανία, τις Βαλεαρίδες νήσους και τη Νότιο Γαλλία. Οι Βερσαλλίες, εξ άλλου, προτού φτάσουν στην περίοδο της μεγάλης ακμής τους, επί της εποχής των Λουδοβίκων, ήταν περιφημες για τον άπειρο πορτοκαλεώνα («Ορανζερ»), που είχε φυτέψει εκεί ο Κοντόσταυλος ντε Μπουρμπόν και που πέρασε κατόπιν στους πρίγκιπες του Κοντέ τους απογόνους του.

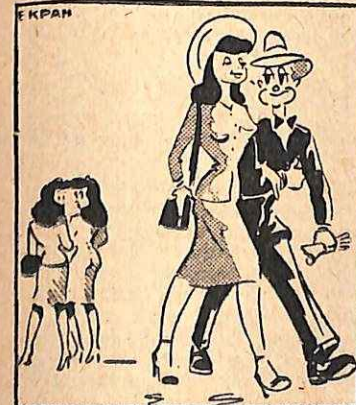
Το πορτοκαλί θεωρήθηκε ανέκαθεν σαν «βασιλικό φρούτο», τόσο για το γευστικώτατο χυμό του, όσο και για το υπέροχο άρωμά του. Απεδόθησαν επίσης σ' αυτό αναξωλογητικές ιδιότητες. Και είναι γνωστόν ότι η περίφημη Νινών ντε Λανκλό έτρωγε δώδεκα πορτοκαλιά την ημέρα, χειμώνα καλοκαίρι. Η ίδια απέδιδε σ' αυτά την αγέραςτη νεότητά της και την απάληττα της επιδερμίδος της.

Η χημική σύσταση του πορτοκαλιού είναι η ακόλουθη:

Περιεκτικότης στα 100 γραμμάρια	
Λιπαρές ουσίες...	0,2 γραμ.
Πρωτεΐνες...	0,7 »
Νερό...	86,6 »
Σάκχαρον...	4,6 »
Υδατάνθρακες...	1 »
Όξέα...	2,5 »
Αζωτούχες ουσίες...	0,7 »
Τζερα...	0,7 »
Κυτταρίνη...	1 »

Βιταμίνες Β1, 0,12 χιλιοστόγραμμα. C 50 χιλιοστό. B2 1 χιλ. K. 1 χιλ.

Πρέπει να σημειωθεί ότι η

Αυτή η Λιλή τέλος πάντων, με τα άρωματά που βάζει, έχει ξετρελλάνει τους άνδρες.

Καλέ, ποιά άρώματα; Μασάζι την άρωματική τσίχλα ΚΑΟΥ - ΜΠΟΥ.

Αυτό λοιπόν ήταν το μυστικό της; Πάμε να πάρουμε και μεις.

φλούδα περιέχει τριπλάσια αναλογία βιταμίνης C από το εσπεριτικό του καρπού.

Όπως προκύπτει από τον ανωτέρω πίνακα, το πορτοκαλί δεν περιέχει θρεπτικά στοιχεία σε αξιολογία αναλογία, όπως συμβαίνει με άλλους καρπούς, π.χ. με τα καρύδια ή τα αμύγδαλα. Παρά το γεγονός αυτό, είναι ένα πολύτιμο προϊόν χάρις στη μεγάλη περιεκτικότητά του σε βιταμίνη C, που παίζει σημαντικότατο ρόλο στις ανταλλαγές μεταξύ των κυττάρων.

Τα πορτοκαλιά είναι ιδίως απαραίτητα στα βρέφη και τα μικρά παιδιά. Δεν πρέπει, όμως, να γίνεται κατάχρησης, γιατί ο χυμός των πορτοκαλιών είναι ερεθιστικός για τον έντερο και σκληνά των μικρών παιδιών κι όταν γίνεται κατάχρησης μπορεί να προκαλέσει διάφορες διαταραχές (διάρροια κτλ.).

Κατά κανόνα, στα βρέφη ηλικίας μέχρι 10 μηνών δεν πρέπει να δίνουμε περισσότερες από 4 - 5 κουταλιές του καφέ χυμού πορτοκαλιών την ημέρα.

Ο φλοιός των πορτοκαλιών, εξ άλλου, είναι εξαιρετικό διεγερτικό της όρεξης. Άλλα πρέπει να τρώγεται χωρίς την ψύχα που μεσολαβεί μεταξύ του φλοιού και του καρπού. Το εκχύλισμα από φλούδες πορτοκαλιού συνιστάται έναντι της δυσκοιλιότητας.

Οι μαρμελάδες από πορτοκαλιά (με την προϋπόθεση ότι περιέχουν ένα μέρος από τη φλούδα) είναι εξαιρετικές για τους ψάχνοντας από ήπατικές και έντερες διαταραχές.

Ένα άλλο μέρος της πορτοκαλιάς που μπορεί να χρησιμοποιηθεί είναι τα άνθη της, με τη μορφή αφεψήματος ή εκχυλίσματος. Η επίδρασή τους είναι κατευναστική για το νευρικό σύστημα. Έχουν επίσης αντιπυρετικές ιδιότητες. Αφέψημα ή εκχύλισμα από άνθη πορτοκαλιάς μπορεί να δοθεί σε μικρές ποσότητες και σε νευρικά παιδιά κάτω της ηλικίας των 8 χρόνων.

Κατά κανόνα, πρέπει να αποφεύγονται τα πολύ ξένα και περισσότερα τα πικρόδυνα πορτοκαλιά. Η αντίληψη ότι η πορτοκαλιά πρέπει να πίνεται χωρίς ζάχαρη είναι σφαλής. Γιατί η προστιθέμενη ζάχαρη δεν εξαφανίζει την οξύτητα του καρπού, αλλά μετασχηματίζεται και αυτή σε γαλακτικό οξύ.

Τα άτομα που ενοχλούνται από την οξύτητα του χυμού του πορτοκαλιού μπορούν να αναπληρώσουν αυτό τον καρπό με το μανταρίνι, που έχει την ίδια περίπου σύσταση με το πορτοκαλί, αλλά περιέχει σε πολύ μικρότερη αναλογία βιταμίνη C.

Φάτε λοιπόν πορτοκαλιά ή πιείτε πορτοκαλάδες που είναι άφθονα στην Ελλάδα.

ΟΟ

Γιατί έχασε τα χόδια

Μία γυναίκα, στο Μάκ Άλεστερ της Όκλαχόμα πήρε αποζημίωση 2.500 δολαρίων για ένα δυστύχημα που της συνέβη από αμέλεια μιας σιδηροδρομικής εταιρείας. Ξάν να μην έφτανε όμως αυτό, ο σύζυγός της επέτυχε μία δικαστική απόφαση αποζημίωσης άλλων 500 δολαρίων, γιατί έχασε τα χόδια της γυναίκας του στο διάστημα της παραμονής της στο νοσοκομείο!

Οι νεκροί έκδικούνται

«Έχασα πιά την ύπομνη μου! είπε ο Φράνκ Μέντων στον καλό φίλο του Λάρου Φουλάιν. Η Τζίλλυ είναι αμεταίτητη. Δεν θέλει με κανένα τρόπο να μου δώση το διαζύγιο. Κι' εγώ, από τ' άλλο μέρος, δεν βέλω με κανένα τρόπο να εξακολουθήσω να ζω μαζί της. Γιατί αυτό το πείσμα, αφού ξέρεi πως αγαπά μίαν άλλη... Δεν βέλω να δικαιολογηθώ... Άλλ' αυτό το πράγμα έγινε χωρίς να το καταλάβω. Άγαπησα τη Μύτσι κι' είχα την ευτυχία να αγαπηθώ απ' αυτή. Κι' οι δύο ξέρομε τώρα πως δεν μπορούμε να ζήσουμε ο ένας χωρίς τον άλλο. Γιατί αγαπήσα τη Μύτσι κι' έπαψα να αγαπάω τη Τζίλλυ. Δεν μπορώ να δώσω καμμία απάντησι σ' αυτή την ερώτησι. Η Τζίλλυ, δεν υστερούσε σ' ομορφιά. Κι' ήταν το ίδιο πολύ καλή, στοργική και τρυφερή μαζί μου. Άλλα δεν ήταν ο τύπος μου. Αυτά είναι όλα. Μην ξεχνάς ότι είμαι ένας καλλιτέχνης κι' η ψυχή μου είναι γεμάτη από ανησυχίες και πόθους. Η Τζίλλυ, αντίθετα, είναι πολύ ήρεμη. Κι' ίσως αυτός ήταν ο λόγος που μάς έκανε να μην μπορούμε να συνεννοηθούμε. Ο σύνδεσμός μου με τη Μύτσι, που μάς έκανε να μην μπορούμε να χωρίσουμε, βέβαια, το χάσμα που υπήρχε ανάμεσα στη Τζίλλυ και σε μένα. Δεν το αρνούμαι. Καταλαβαίνεις, λοιπόν, πως τίποτε πιά δεν μπορεί να με ξεναφέρει κοντά της. Η Τζίλλυ έπρεπε να το νοιώσει και να μη με βασανίζει με το πείσμα της.

«Η Τζίλλυ σ' αγαπάει πάντα! παρατήρησε ο Λάρου. Υπήρχε στη φωνή του καθαρότατο.

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Δεν είναι άσχημη η ιδέα σου, είπε ο Φράνκ. Μην ξεχνάς ότι η Τζίλλυ σ' αγαπάει κι' ότι δεν θα βελήση να πάθης το παραμικρό κακό, πρόσθεσε ο Λάρου. Οι δύο φίλοι κάθισαν αμέσως και σκάρωσαν μαζί το γράμμα που ο Φράνκ θαστέλενε στη γυναίκα του. Ήταν ένα γράμμα που φανέρωνε μία πολύ μεγάλη απόγνωση και που τελείωνε με τα ακόλουθα λόγια:

«Η ύπαρξί μου ολόκληρη κρέμεται στα χέρια σου. Αν δεν έχω μία ενοική απάντησι σου, θα τερματίσω άμέσως τη ζωή μου, που κατάντησε άσχημο βάρος για τους ώμους μου».

Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

Τραγικό Διήγημα

ποια πικρία. Άλλ' ο Φράνκ δεν την πρόσεξε.

— Δεν μου χρειάζεται η αγάπη της! φώναξε.

— Τέλος πάντων, τί σκέφτεσαι να κάνης; ρώτησε ο Λάρου.

— Δεν σκέφτομαι τίποτε! απάντησε ο Φράνκ. Τα έχω χαμένα.

— Κατέφυγες στις απειλές; — Όχι κι' ούτε σκέφτομαι να καταφύγω, απάντησε ο Φράνκ. Απεχθάνομαι κάθε τι που είναι ανάνδρο και ποταπό. Κι' έπειτα, η Τζίλλυ έχει το δικαίωμα να αρνείται. Δεν εφταίει αυτή! Εγώ πρόδωσα την αγάπη της...

— Παρανόησες τα λόγια μου, είπε ο Λάρου. Δεν εννοώ να απειλήσεις τη Τζίλλυ ότι θα της κάνης αυτό ή εκείνο το κακό, άλλα να την απειλήσης λέγοντάς της ότι θα κάνης κάποιο κακό στον εαυτό σου.

— Δεν καταλαβαίνω... — Η Τζίλλυ σ' αγαπάει, συνέχισε ο Λάρου. «Αν της πης, λοιπόν, ότι θ' αυτοκτονήσει, σε περίπτωση που δεν βελήση να σου δώση την έλευθερία σου, είμαι βέβαιος ότι δεν θα επιμείνει περισσότερο στην άρνησι της.

— Δεν είναι άσχημη η ιδέα σου, είπε ο Φράνκ. Μην ξεχνάς ότι η Τζίλλυ σ' αγαπάει κι' ότι δεν θα βελήση να πάθης το παραμικρό κακό, πρόσθεσε ο Λάρου.

Οι δύο φίλοι κάθισαν αμέσως και σκάρωσαν μαζί το γράμμα που ο Φράνκ θαστέλενε στη γυναίκα του. Ήταν ένα γράμμα που φανέρωνε μία πολύ μεγάλη απόγνωση και που τελείωνε με τα ακόλουθα λόγια:

«Η ύπαρξί μου ολόκληρη κρέμεται στα χέρια σου. Αν δεν έχω μία ενοική απάντησι σου, θα τερματίσω άμέσως τη ζωή μου, που κατάντησε άσχημο βάρος για τους ώμους μου».

Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

«Ο Φράνκ καθαρότατο έ-

στερα αυτό το γράμμα και το έστειλε.

Το βράδυ της δεύτερης μέρας, ο Λάρρυ ξαναπέρασε από το σπίτι του.

— Λοιπόν; ρώτησε.

— Τίποτε άλλο εκτός από ένα τηλεφώνημα της Τζίλλυ, απάντησε ο Φράνκ.

— Και τί σου είπε;

— Ότι, μ' αγαπάει σαν τρελή κι ότι της είναι αδύνατο να συνθησίου στην ιδέα πως μπορεί να με χάσει για πάντα. Έπειτα ξέσπασε σε λυγμούς κι αναγκάστηκε να διακόψει τη συνδιάλεξη... Δεν ξέρω τί άλλο πρέπει να κάνω...

— Άλλα το πράγμα είναι φανερό, είπε ο Λάρρυ. Το μόνο που σου μένει να κάνεις είναι ν' αυτοκτονήσεις, όπως της προαναγγείλες με το γράμμα σου...

Γέλασαν κι' οι δυο.

— Δεν σε βλέπω πρόθυμο να πραγματοποιήσεις την απειλή σου, συνέχισε ο Λάρρυ. Ας κάμωμε τότε κάτι καλύτερο: ας πιούμε. Το ποτό μπορεί να μάς δώσει ίσως τη λυσι που ζητούμε...

Ο Φράνκ επεκρότησε την ιδέα του.

Όταν ο Λάρρυ Φούλτων σηκώθηκε για να φύγει, ήταν περασμένα μεσάνυχτα. Ο Φράνκ Μέντων, ναρκαμένος από το ποτό, κοιμόταν σε μία πολυθρόνα.

Προτού φύγει, ο Λάρρυ Φούλτων πέρασε στην κουζίνα κι' άνοιξε το «μπέκ» του γκαζιού. Έπειτα βγήκε από το σπίτι κι' έκλεισε πίσω του την πόρτα. Ο Φράνκ Μέντων κοιμόταν πάντα στην πολυθρόνα του. Όλα τα παράθυρα του μικρού διαμερίσματος, όπου έμενε, ήταν κλειστά.

Ο Λάρρυ Φούλτων περίμενε μ' αγωνία τις μεσημερινές εφημερίδες της άλλης ημέρας. Όλες δημοσίευαν στην πρώτη σελίδα τη θλιβερή είδηση: «Ο ηθ-ποίος Φράνκ Μέντων αυτοκτόνησε». Μερικές είχαν και τη φωτογραφία του.

Το ρεπορτάζ ήταν όπως ο Λάρρυ το περίμενε. Οι εφημερίδες ανέγραψαν τη διάστασή του με τη γυναίκα του και το σύνδεσμο του με τη χορεύτρια Μίτσι. Δημοσίευαν επίσης ολόκληρο το κείμενο της έπιστολής, που είχε στείλει πριν από το δυο μέρες στη Τζίλλυ κι' έβγαζαν το συμπέρασμα ότι ο Φράνκ Μέντων είχε αυτοκτονήσει.

ΣΧΟΛΗ ΓΑΛΛΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΟΔΟΣ ΧΑΡΙΛ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 1

Διευθυντής: ο καθηγ. Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

Σχολή ανεγνωρισμένη λειτουργούσα από 21 ετών

σει, ανοίγοντας το «μπέκ» του γκαζιού του σπιτιού του, έπει-
δη η απάντησή της γυναίκας
του δεν ήταν ικανοποιητική.

Ο Λάρρυ Φούλτων έτριψε τα χέρια του από ευχαρίστηση. Κανείς δεν τον είχε υποπτευθεί για το έγκλημά του. Και πως, άλλωστε, θα μπορούσε να συμβεί διαφορετικά; Τά είχε προσχεδιάσει όλα άριστα ουρηγματικά. Η έμπνευσή της έπιστολής στη Τζίλλυ ήταν υπέροχη. Όλα τα άλλα έγιναν μόνο τους χωρίς να χρειαστή να κουράσει καθόλου το μυαλό του. Και τώρα η Τζίλλυ θα γινόταν δική του.

Γιατί την αγαπούσε από καιρό, όλες του όμως οι προσπάθειες για να την συνηθίσει δεν είχαν φέρει αποτέλεσμα. Δεν είχε επιτύχει τίποτα περισσότερο, ούτε όταν ο Φράνκ την εγκατέλειψε για να φύγει με τη Μίτσι. Κι' ο Λάρρυ Φούλτων ήξερε πως δεν θα κατάφερε τίποτε ποτέ όσο ζούσε ο Φράνκ. Γιατί η Τζίλλυ τον λάτρευε. Αλλά, βέβαια, δεν θα μπορούσε να μείνει αιώνας πιστή στη μνήμη ενός νεκρού. Μία μέρα, θα κουραζόταν να θρηνεί για το θάνατό του. Ο Λάρρυ θα φρόντιζε, άλλωστε, να μην είναι πολύ μακρινή αυτή η ημέρα...

Έπειτα από μερικά λεπτά, ένα ταξί τον έβγαζε μπροστά στο σπίτι της χήρας. Ήθελε να είναι από τους πρώτους που θα πήγαιναν να την συλληπηθούν.

Αλλά, μ' όλο που οι εφημερίδες είχαν κυκλοφορήσει πριν λίγη ώρα, το σπίτι ήταν γεμάτο από κόσμο. Κι' οι άνθρωποι που βρίσκονταν εκεί δεν ήταν, βέβαια, οικογενειακοί φίλοι. Οι φυσιολογικές τους του ήταν εντελώς άγνωστες. Ανάμεσα τους βρίσκονταν και μερικοί αστυνομικοί με στολή.

— Μπορώ να ιδω την κυρία Μέντων; ρώτησε ο Λάρρυ Φούλτων έναν από αυτούς, που στεκόταν μπροστά σε μία πόρτα του βάθρου.

Ο αστυνομικός κούνησε το κεφάλι του.

— Η κυρία Μέντων έπεσε πριν από μερικά λεπτά από το παράθυρο του δωματίου της, απάντησε. Μερικοί γείτονες μά-
ζεψαν τα κομμάτια της από το πεζοδρόμιο... Ήταν ένα ανατριχιαστικό θέαμα, κύριε... Εί-
σαστε γνωστός της;... Η κυρία Μέντων ήταν, ξέρετε, σύζυγος του ήθοποιου Φράνκ Μέντων... Ζούσαν χωρισμένοι... Αλλά φαίνεται πως τον αγαπούσε... Γιατί μόλις διάβασε στις μεσημερινές εφημερίδες πως ο άντρας της αυτοκτόνησε, άνοιξε το παράθυρο και ρίχτηκε στο κενό...

Ο Λάρρυ Φούλτων έχει χάσει πια από καιρό το λογικό του και βρίσκεται στο άσυλο της αγίας Άννης, όπου περνάει μέρες και νύχτες φοβερής αγωνίας, νομίζοντας πως βλέπει σε κάθε στιγμή τα δυο θύματα του να σκύβουν πάνω του για να τον πνίξουν με τα χέρια τους. Οι νεκροί εκδιώνονται!... ΚΛΑΝΤ ΟΡΒΑΛ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΦΟΡΟΥΜΕ ΕΣΩΡΡΟΥΧΑ;

Η μεγάλη υπεροχή των μαλλινών

«Εἴθε ὑπὲρ τῶν ἐσωρρούχων κάτω ἀπὸ τὸ πουκάμισο; Κι' ἂν ναι, ποῦ εἶναι τὸ ὕφασμα ποὺ προτιμᾶτε γιὰ τὴν κατασκευὴ τους;»

Αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ἀπηύθυνε μιὰ ἐπιτροπὴ ἐπιστημόνων στοὺς Γάλλους γιατροὺς. Περισσότεροι ἀπὸ τοὺς μισοὺς ἀπάντησαν ὅτι θεωροῦν ἀπαραίτητα τὰ ἐσώρρουχα γιὰ ὅλες τὶς ἐποχὲς τοῦ ἐτους. Τὰ $\frac{3}{4}$, ἐξ ἄλλου, ὑποστήριξαν ὅτι τὰ ἐσώρρουχα εἶναι ἀπολύτως ἀπαραίτητα γιὰ τὸ χειμῶνα τοῦλάχιστον.

Τὰ συμπεράσματα αὐτῆς τῆς ἐρεῦνης συνώψισε ὡς ἑξῆς ὁ δόκτωρ Λεμπλάν, κοσμητὴρ τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ἀλγερίου:

«Τὰ ἐσώρρουχα ἔχουν ἀναμφισβήτητα πλεονεκτήματα: ρυθμίζουν τὴ θερμοκρασίᾳ τοῦ σώματος, μᾶς προστατεύουν ἀπὸ τὰ ἀτόπομα κρυολογήματα, ἀπορροφῶν τὸν ἰδρώτα καὶ παί-
ζουν τὸ ρόλο μονωτῶν ἀπέναντι τῆς ὑγρασίας.»

Ὁ πρῶτιστος ρόλος τῶν ἐσωρρούχων εἶναι νὰ διατηροῦν ζεστὸ τὸ σῶμα μας. Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀποψή, τὸ μαλλί, ποὺ εἶναι ἕνα θαυμάσιο ἀπομονωτικὸ σῶμα, κατέχει ἐξέχουσα θέσι. Προστατεύει τὸ ἴδιο καλὰ τὸν Ἀραβὰ ἀπὸ τὴ ζέστη ὅσο καὶ τὸ χιονοδρόμο ἀπὸ τὸ κρύο. Ἐπὶ πλεον, ἀπορροφᾷ τὸν ἰδρώτα καὶ ἐπιταχύνει τὴν ἐξάτμισή του. Ἡ περιπτώσις ἀποτόμου ψύξεως ἀποφεύγεται, λοιπόν, μὲ τὸ μαλλινὸ ἐσώρρουχο. Οἱ λεπτές ἴνες τοῦ μαλλινοῦ ἐμποδίζουν, ἐξ ἄλλου, τὸ μαλλινὸ ἐσώρρουχο νὰ κολλᾷ πάνω στὸ δέρμα. Ὁ ἀέρας καὶ οἱ ὑδρατμίς μποροῦν ἔτσι νὰ κυκλοφοροῦν εὐκόλα διὰ μέσου τῆς φανέλλας, πράγμα ποὺ παρεμποδίζει τὸ σχηματισμὸ μεταξὺ τῆς ἐπιδερμίδος καὶ τοῦ πουκάμισου μας π. χ. μίας ὑγρῆς, μὴ ἀνανεομένης καὶ ἀνθυγιεινῆς ἀτμοσφαιράς. Ἡ φανέλλα, ἀλλωστε, παραμένει θερμὴ, ἀκόμη κι' ὅταν εἶναι μουσκεμένη στὸν ἰδρώτα. Ἀς προσθέσωμε ὅτι ἡ φανέλλα, παρεμποδίζοντας τὴν ἐξδοθ θερμότητος, ἐξοικονομεῖ θερμίδες στὸν ὁργανισμό μας καί, συνεπῶς, μᾶς ἐπιτρέ-
πει νὰ τρεφώμεθα λιγώτερο ἄφθονα.

Ἡ φανέλλα μᾶς προστατεύει, λοιπόν, ἀποτελεσματικὰ ἀπὸ τὶς ἀπότομες ψύξεις, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ μεγαλύτερο κίνδυνο γιὰ τὴν ὑγεία μας.

Τὸ σοβαρὸ μειονέκτημα τῶν μαλλινῶν ἐσωρρούχων εἶναι ὅτι ἡ ἀφαίρεσίς τους δὲν εἶναι τόσο ἐύκολη ὅσον φανταζόμαστε.

Θεωρητικὰ, τὸ μαλλινὸ ἐσώρρουχο δὲν δημιουργεῖ ἐξί. Μ' ἄλλα λόγια, τὸ γεγονός ὅτι τὸ φορέσαμε κάποτε δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ τὸ φοροῦμε αἰώνια καὶ ὅτι δὲν μποροῦμε νὰ τὸ βγάλωμε ποτὲ ἀπὸ πάνω μας. Ὅλοι οἱ γιατροὶ εἶνε σύμφωνοι σ' αὐτό. Εἶνε παράλογο νὰ νομίζωμε ὅτι δὲν μποροῦμε νὰ βγάλωμε τὴ χοντρή χειμωνιάτικη φανέλλα ἀπὸ πάνω μας, ὅταν καλυτερεύσῃ ὁ καιρὸς. Τὸ ζήτημα εἶνε σὲ ποιά στιγμὴ θὰ τὴν βγάλωμε.

Οἱ γιατροὶ ξέρουں ὅτι τὰ κρυολογήματα, οἱ πνευμονίες, οἱ πλευριτίδες, κτλ. δίδουν καὶ παίρνουν τὴν ἀνοίξι. Κατὰ ἕνα μέ-
γιστο ποσοστὸν, οἱ ἀσθενεῖς αὐτὲς ὀφείλονται στὴ σπουδὴ πολλῶν ἀνθρώπων νὰ «ἐλαφρῶσιν», μόλις ἰδοῦν ὅτι ὁ καιρὸς ἀρχίζει νὰ καλυτερεύῃ. Τὸ ὅτι πετᾶμε ἀπὸ πάνω μας τὸν προ-
στατευτικὸ μας θώρακα ἔχει ὡς ἄμεση συνέπεια τὴ μεταβολὴ τῆς θερμότητος τοῦ σώματός μας. Οἱ παρατηρήσεις ποὺ γίνι-
ναν ἀπέδειξαν ὅτι ἡ μείωσις τῆς θερμότητος, ποὺ ἐπέρχεται μετὰ τὴν ἀφαίρεσι ἑνὸς μαλλινῶν ἐσωρρούχου, π.χ. μίας φα-
νέλλας, κυμαίνεται μετὰξὺ 10 - 15%. Αὐτὴ ἡ πτώσις τῆς θε-
ρμοκρασίας τοῦ σώματός μας μπορεῖ νὰ ἔχῃ μοιραίες συνέπειες, γιὰτὶ δὲν πρέπει νὰ ξεχνώμε ὅτι ἑκατομμύρια μικροβίων κα-
ταδοκοῦν τὴν κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ νὰ εἰσχωρήσουν στὸν ὁργανισμό μας καὶ ν' ἀρχίσουν τὴν κακοποιὸ δράσιν τους. Καὶ καμμιά ἄλλη εὐκαιρία δὲν εἶνε πιο κατάλληλη ἀπὸ τὴν καμψι-
τῆς ἀντοχῆς τοῦ ὁργανισμοῦ μας, ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ τὴν πτώσι τῆς θερμοκρασίας τοῦ σώματος.

Όταν, λοιπόν, πρόκειται ν' ἀφαιρέσωμε ἕνα μαλλινὸ ἐ-
σώρρουχο, εἶνε ἀπαραίτητο νὰ διαλέξωμε γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ μιὰ χρονικὴ περίοδο, ὅπου ἡ θερμοκρασία παραμένει σταθερὴ σὲ ὕψηλὸ ἐπίπεδο καὶ νὰ μὴν βιασθῶμε νὰ τὸ κόμωμε μὲ τὸ πρῶτο φούντωμα τῆς ἀνοιξιάτικης ζέσθης.

Πρέπει νὰ βγάζωμε τὰ μαλλινὰ ἐσώρρουχα στὸν ὕπνο;

Νὰ τί ἀπαντοῦν οἱ γιατροὶ σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα: Ὅταν κοιμώμαστε μ' ἀνοιχτὸ παράθυρο — πράγμα ποὺ εἶνε τὸ καλύ-
τερο — δὲν ἐπιτρέπεται νὰ βγάζωμε τὰ μαλλινὰ ἐσώρρουχα. Ὅ-
στὸν ὕπνο μας, γιὰτὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ κρυολογήσωμε. Ὅ-
ταν, ὁμως, κοιμώμαστε μὲ κλειστὸ παράθυρο, δὲν ὑπάρχει κα-
νείς λόγος νὰ κοιμώμαστε μὲ μαλλινὰ ἐσώρρουχα.

Παλαιότερα, ὑπῆρχε ἡ προκατάληψις ὅτι οἱ μαλλινὲς φα-
νέλλες ἐρέθιζαν τὸ δέρμα. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἦταν σωστὸ καὶ ὀφείλονταν στὸ θεῖαφι ποὺ προσέθεταν ἄλλοτε στὸ μαλλί κατὰ ὀφείλονταν στὸ θεῖαφι. Ἀλλ' ἡ χρησιμοποίησις τοῦ θεῖαφι ὀ-
νᾶγεται στὸ παρελθόν. Οἱ φανέλλες δὲν περιέχουν σήμε-
ρα θεῖαφι.

Οἱ γυναῖκες πρέπει νὰ φοροῦν ἐπίσης μαλλινὰ ἐσώρρουχα;

Ἡ ἀνάγκη γιὰ τὸ «ἀσθενὲς» φύλο δὲν εἶνε τόσο ἐπιτα-
κτικὴ ὅσο γιὰ τοὺς ἄνδρες. Πρῶτον, γιὰτὶ ἡ φύσις ἔχει προ-
νοήσει νὰ ὀπλίσῃ τὶς γυναῖκες μ' ἕναν προστατευτικὸ θώρακα-
λίπους. Καὶ δεύτερον, γιὰτὶ οἱ γυναῖκες δὲν ἐκτίθενται σὲ τὶς διαφορὰς τῆς θερμοκρασίας ὅσο οἱ ἄνδρες.

Ο «παππούς»

— Γιατί κλαῖς, παιδί μου; ρώτη-
σε ἕνας ἡλικιωμένος κύριος ἕνα κο-
ριτσάκι 5 — 6 χρονῶν, ποὺ καθό-
ταν στὸ βρεγμένο σκαλοπάτι ἑνὸς
ἐρειπώμενου χαμόσπιτου κι' ἐ-
κλαίγε.

Ήταν ἕνα χειμωνιάτικο συννεφι-
ασμένο ἀπόγευμα καὶ ἡ παγωμένη
ψιλὴ βροχὴ ἔχει γεμίσει λάσπες τὸ
στενὸ δρομάκι. Ἡ μικρούλα σήκωσε
τὸ κεφαλάκι της, κίτταξε μὲ τὰ δα-
κρυμένα, κόκκινα ματάκια της τὸν
κύριο ἐκείνον καὶ τοῦ εἶπε μὲ τὴν
τρεμουλιάστῃ φωνίτσα της:

— Θέλω τὸ μπαμπά μου. Θέλω τὸ
μαμπά μου, μὰ ἐκεῖνος δὲν μ' ἀ-
γαπᾷ καὶ δὲν ἐρχεται... Ξέρετε εἰς
ποῦ εἶνε ὁ μπαμπάς μου; Ἡ μαμά
μου λέει πὼς πέθανε, πὼς εἶνε στὸν
οὐρανὸ καὶ πὼς δὲν θὰ ἔρθῃ πιά. Εἶνε
ἀλήθεια, κύριε, πὼς δὲν θὰ γυρίσῃ
πιά κοντά μου;

Ὁ κύριος κούνησε τὸ κεφάλι του
κι' ἀπάντησε ἀόριστα:

— Τὸ ταξίδι ὡς τὸν οὐρανὸ εἶνε
πολύ μακρινὸ καὶ θ' ἀργήσῃ πολὺ
νὰ ξανάρθῃ...

Τὸ στοματῆκό του παιδιοῦ ἄρχισε
νὰ τρέμῃ πάλι.

Ὁ ἡλικιωμένος κύριος ἔνοιωσε ἕ-
να βαθὺ πόνο στὴν καρδιά, γιὰτὶ
στὸ πρόσωπο τῆς μικρούλας ἔβλεπε
δυὸ ἄλλα ματάκια κλαμένα, δυὸ ἄλ-
λα χεῖλάκια νὰ τρεμουλιάζουν, μιὰ
ἀλλή μικρούλα ν' ἀναζητᾷ τὴ μα-
νούλα της: τὴν κόρη του, μὲ τὰ ὀ-
λόξανθα μαλλιά καὶ τὰ γαλαζία φα-
τεινὰ μάτια, ποὺ ἔβδουσε μὴν αὐγὴ
μέσα στὴν ἀγκαλιά του ἀπὸ μιὰ
τρομερὴ ἄρρωστιά. Σὰν ἀστρατὴ
πέρασαν ἀπὸ τὸ νοῦ του οἱ τραγι-
κὲς μέρες ποὺ ἔζησε ἀπὸ τὴ στιγ-
μὴ ποὺ ἔχασε τὴν κόρη του κι' ὕστε-
ρα ἀπὸ λίγον καιρὸ τὴν ἐγγονούλα
του. Θέλει νὰ παραγορήσῃ τὴ μι-
κρούλα κι' ἀπλῶναι σ' αὐτὴ τὰ χέ-
ρια του ποὺ τρέμουν ἀπὸ συγκίνη-
σι. Σκύβει καὶ τὴν παίρνει στὴν
ἀγκαλιά του.

— Εἰς ποῖος εἶσαι;
— Εἰγώ;... Εἰγώ;... Φιθυρίζει συγ-
κινημένος ὁ κύριος, εἶμαι ἕνας παπ-
πούς! Μ' ἔστειλε ὁ Θεοῦλης γιὰ νὰ
σοῦ πῶ νὰ μὴν κλαῖς, νὰ εἶσαι ἕνα
καλὸ κοριτσάκι καὶ ν' ἀκούς τὴ μα-
μά σου...

— Ἡ μαμά μου εἶνε ἄρρωστη καὶ
ἡ θεῖα μου πᾶει νὰ φέρῃ τὸ γιατρό...
Ἐλάτε νὰ δῆτε τί ὥμορφη ποὺ εἶνε
ἡ μαμά μου...

Ὁ κύριος Περικλῆς Κοκκῶνης
ἦταν πάρα πολὺ πλούσιος, ἀλλὰ τρο-
μερὰ τσιγγούνης καὶ μισάνθρωπος.
Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἔχασε τὰ δυὸ
πλάσματα ποὺ λάτρευε, τὴν κόρη
του καὶ τὴν ἐγγονούλα του, αἰσθα-
νόταν τύψεις γιὰ τὸ χαμό τους γι-
ατὶ ἤξερε πὼς αἰτία γιὰ τὸ μεγάλο
αὐτὸ κακὸ ἦταν τὸ ἐλαττωμά του,
ἡ ἀπάσιχα φιλαργυρία!

Ἡ ἀπάσιχα φιλαργυρία! καὶ μὲ τὴν
αὐτὴν τὴν σκέψιν καὶ μὲ τὴν

μικρούλα στὴν ἀγκαλιά μῆκε στὴ
φτωχὴ καμαρούλα τῆς ἄρρωστης.

Χλωμὴ, σκελετωμένη ἡ μητέρα τῆς
μικρῆς ἦταν ἐκπλασμένη σ' ἕνα μονὸ
σιδερενὸν κρεβάτι, καὶ γιὰ σκέ-
πασμα τῆς εἶχε δυὸ παλῆς στρατι-
ωτικὲς κουβέρτες.

Ἡ ἄρρωστη ἀνασηκώνεται λίγο
σαστισμένη. Κυττάζει τὸν ἄγνωστο
κύριο μὲ τὰ κάτασπρα μαλλιά ποὺ
στέκει στὴ μέση τῆς κάμαρας καὶ
τὸν ρωτᾷ μὲ τὴν ἀσθενικὴ φωνή
της:

— Τί θέλετε, κύριε; Εἰσαστε μῆ-
πως γείτονας;

— Εἶνε ἕνας παππούς, μαμά, ποὺ
τὸν ἔστειλε ὁ Θεοῦλης νὰ μοῦ πῇ
πὼς ὁ μπαμπάς μου θὰ ξανάρθῃ!...
Φώναξε ἡ μικρούλα ποὺ σ' ἀνεμε-
ταξὺ εἶχε τρέξει σὲ μιὰ γωνιά πί-
σω ἀπὸ τὴν πόρτα νὰ πάρῃ καὶ νὰ
δείξῃ στὸν «παππού» τὰ παιχνίδια
της: μιὰ πανένια κούκλα κι' ἕνα
σπασμένο αὐτοκινητάκι.

— Ἡ μικρούλα σας, εἶπε ὁ κύρι-
ος Κοκκῶνης, ἔκλαιγε, μέσα στὴ
βροχὴ, καθισμένη σ' ἕνα σκαλοπάτι.
Τῆς μίλησα καί... γίνηκαμε φίλοι!...
Μιὰ γυναῖκα μῆκε ἐκείνη τὴ
στιγμὴ μὲ τὸν γιαιρό.

— Ἀπὸ τί πάσχει ἡ ἄρρωστή σας,
γιατρέ; ρώτησε ὁ κύριος Κοκκῶνης
τὸν γιατρό ὅταν τελείωσε τὴν ἐξέ-
τασι καὶ βγήκαν στὸ μικρὸ διά-
δρομο.

— Χμ! Ἀπὸ τί θέλετε νὰ πάσχη;
ἀπάντησε ὁ γιατρός.

Καὶ πρόσθεσε τινύχοντας τὶς λέ-
ξεις:

— Ἀπὸ δυστυχία... κύριέ μου! Ἡ
φτώχεια εἶνε ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς
γιὰ μιὰ νέα γυναῖκα, ποὺ ἔχει νὰ
μεγαλῶσῃ ἕνα παιδί! Πάνε δυὸ
χρόνια ποὺ πέθανε ὁ ἀντρας της
ἀπὸ συγκοπή πάνω στὴ δουλειά
του. Τὴν ἄφησε μόνη μ' ἕνα μικρὸ
τεσσάρων χρονῶν. Αὐτὸ τὸ κοριτσά-
κι τὴ δυσκόλευε νὰ βρῇ δουλειὰ σὲ
κανένα σπίτι. Ποῖος εἶν' ἐκεῖνος
ποὺ θὰ δεχόταν ἕνα μικρὸ στὸ σπι-
τί του, μαζί μὲ τὴν ὑπερήλικα;

— Καταλαβαίνω... φιθυρίζε ὁ κύ-
ριος Κοκκῶνης, ποὺ ὅσο μιλοῦσε ὁ
γιατρός, στὸ νοῦ του τριγύριζε ἡ
ὀκνηρὴ τὸν θάνατό της δικῆς του
κόρης ποὺ δὲν πέθανε ἀπὸ στερῆσι
ἀλλ' ἀπὸ τσιγγυνιά.

Αὐτὸς εἶχε ὅσα χρήματα ἤθελε
γιὰ νὰ τὴ σώσῃ, κι' ἐνῶ οἱ γιατροὶ
τὸν συμβούλευαν νὰ τὴν στείλῃ στὴν
Ἑλβετία, λυπήθηκε τὰ λεπτά καὶ
ἔτσι ἀκολούθησε τὸ μοῖραί!...

«Ὁχι, συλλογίζοταν, ὅταν βρέ-
θηκε στὸ δρόμο πηγαίνοντας σπiti
του, ὁ κ. Κοκκῶνης. Κάτι πρέπει νὰ
κάνω γι' αὐτὰ τὰ δυστυχισμένα πλά-
σματα, γιὰ νὰ λαφύρωμ τὸ βόρος
ποὺ ἔχω στὴν ψυχὴ μου... Ἰσως ἔ-
τσι, ἡ κορούλα μου καὶ ἡ ἐγγονού-
λα μου, ἐκεῖ ψηλά ποὺ βρίσκονται
νὰ μὴν συχωρέσουν τὸ κακὸ ποὺ
τοὺς ἔκανα καὶ τοὺς στερῆσα τὴ
χαρὰ τῆς ζωῆς...»

Μιὰ βδομάδα ἀργότερα οἱ γείτο-
νες τοῦ «γέρο τσιγγούνη» — ὅπως
ἔλεγαν τὸν κύριο Κοκκῶνη ὅσοι τὸν
γνώριζαν — ἐξαφάνισθηκαν ὅταν εἶ-
δαν τὰ παράθυρα τοῦ μεγάλου σπι-
τιοῦ του ν' ἀνοίγουν καὶ νὰ ἐμφανί-
ζετῃ μιὰ νέα χλωμὴ γυναῖκα, κι'
ὅταν ἀκούσαν τὰ βγαίνον μέσα
ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι πρόσχαρες παι-
δικὲς φωνὲς καὶ τραγουδιὰ.

Κι' ἡ ἐκπληξὴ τους ἐμεγάλωσε
ποῖο πολὺ ὅταν εἶδαν τὸ γέρο Κοκ-
κῶνη περιποιημένο, καλοντυμένο
κατὰ ἀπὸ τὸ χεράκι ἑνὸς κομψον-
τιμένου κοριτσάκι καὶ νὰ πηγαίνει πε-
ρίπατο.

Ὁ γέρο-φιλαργύρος εἶχε γίνει
ἄνθρωπος.

Ἡ μητέρα τῆς μικρούλας ἐγκατα-
στάθηκε στὸ σπίτι του, ὡς οἰκονό-
μος καὶ ἡ κορούλα της, ἡ μικρὴ
Λιλή, ἔχει τώρα ἕναν καλόκαρδο
παππού ποὺ τῆς ἔστειλε ὁ Θεός,
μαζὺ μ' ἕνα σωρὸ ὠραία φορεματά-
κια καὶ παιχνίδια.

MIPANTA

ΟΙ ΑΓΓΛΙΔΕΣ

δὲν ἔχουν δικαιώματα

Ἀπίστευτοι περιορισμοὶ γιὰ τὶς παντρεμένες

Θάχετε ἴσως τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἡ Ἀγγλία πρωτο-
στατεῖ στὴν ἀναγνώρισι δικαιωμάτων στις γυναῖκες
ἐφόσον στὴ χώρα αὕτῃ ἐμφανίσθηκαν ἄλλοτε οἱ πρῶ-
τες φανατικὲς φεμινίστριες, οἱ περίφημες «σουφραζέ-
τες». Ἡ πραγματικότης ὁμως εἶνε πολὺ διαφορετι-
κή, ἰδίως ὅσον ἀφορᾷ τὶς παντρεμένες.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ παντρευτοῦν, οἱ Ἀγγλί-
δες γίνονται... θύματα 33 νόμων, ποὺ περιορίζουν
κατὰ διαφόρους τρόπους τὰ δικαιώματά τους. Οἱ
περισσότεροι ἀπ' τοὺς νόμους αὐτοὺς ἐγίναν σὲ μιὰ
ἐποχὴ ποὺ ἡ γυναῖκα ἐθεωρεῖτο πλάσμα κατώτερο
ἀπ' τὸν ἄντρα. Ὑπάρχει ὁμως μεταξὺ τους κι' ἕνας
σχετικὰ νέος (τοῦ 1918), ποὺ ἀφορᾷ ζητήματα φο-
ρολογικὰ καὶ ποὺ συγκαταλέγει τὶς γυναῖκες μαζί
μὲ... τοὺς τρελλοὺς, τοὺς ἡλίθιους καὶ τοὺς ἐπιλη-
πτικούς!

Σύμφωνα μ' ἕναν ἄλλο νόμο, ὁ σύζυγος εἶνε ἐλεύ-
θερος νὰ δέρῃ τὴ γυναῖκα του, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως
νὰ μεταχειρίζεται ἕνα ραβδί ὄχι πιο χοντρὸ ἀπ' τὸ
μικρὸ τοῦ δαχτύλου!

Ἐχει ἐπίσης ἀπόλυτο δικαίωμα νὰ διαλέξῃ τὸ μέ-
ρος ὅπου θὰ ζήσουν. Μπορεῖ νὰ τῆς ζητήσῃ π.χ. νὰ
τὸν ἀκολουθήσῃ στὴν Ἰσλανδία ἢ στὴ ζουγκλα τῆς
Ἀφρικής. Ἐκείνη ὀφείλει νὰ ὑπακούσῃ, ἐκτός ἀν εἶνε
εἰς θέσιν ν' ἀποδείξῃ «παράλογη» τὴν ἐκλογὴ τοῦ
σύζυγος της. Ἀλλοίως, θεωρεῖται ὅτι ἐγκατέλειψε τὴ
συζυγικὴ ἐστία κι' ἐπερμένως δὲν δικαιούται νὰ ζητή-
σῃ διατροφή, ἐφόσον δὲν ξαναγυρίζει κοντὰ στὸν ἄν-
τρα της.

Ἄν δὲν τὰ πηγαίνει καλὰ μὲ τοὺς συγγενεῖς του,
δὲν μπορεῖ νὰ φύγῃ, ἐκτός ἀν ἀποδείξῃ ὅτι τῆς ἦταν
πιά ἀδύνατον νὰ ἀναινοικοκυρᾷ στὸ σπίτι της. Κι'
ἡ ἀπόδειξις αὕτῃ δὲν εἶνε καθόλου εὐκόλη, γιὰ τὴ
νοοτροπία τῶν Ἀγγλῶν δικαστῶν...

Πολλὰ ἀπ' τὰ πράγματα ποὺ θεωρεῖ δικά της, δὲν
τῆς ἀνήκουν νομίμως. Τὰ δῶρα τοῦ γάμου π.χ. ἀνή-
κουν καὶ στοὺς δυὸ συζύγους ἐξ ἴσου, ἐκτός ἀν ἡ

Ο Όμπρου σήκωσε άμέσως το περιστροφικό και πυροβόλησε...

ΕΔΩ κι' ένα χρόνο που ήταν αρραβωνιασμένοι, οι δυο νέοι, ο Πιέρ Τουρά, ο γιός του πλούσιου γαιοκτήμονα, και η Ζανίνα Όμπρου, η θυγάτηρ και μονακρίδα κόρη του τοκογλύφου, περνούσαν τις πιο ευχάριστες μέρες τους και περιμένασαν τότε νύφη ή γιορτή του Άη - Γιαννιού για να παντρευτούνε.

Κάθε μέρα, το άπομεσήμερο, ο Πιέρ έπαιρνε το δρόμο που οδηγούσε απ' τ'όνα χωριό στο άλλο και συναντιόταν κοντά στην κεντρική πλατεία με την αγαπημένη του. Καθόντανε εκεί, σ' ένα παγκάκι, κι' ανάμεσά από δυο φιλιό συζητούσαν για το χαρούμενο μέλλον τους.

Οι δυο νέοι λατρεύονταν. Ο Πιέρ ήταν μαγεμένος απ' τη χάρη, την όμορφη και την αφέλεια της Ζανίνας και η Ζανίνα δεν μπορούσε να είνε αδιάφορη μπροστά στον ώραίο αυτόν νέο που της έδειχνε τόση αγάπη, ενώ αν ήθελε, μια και ήταν πλούσιος, θα παντρευόταν την πιο πλούσια του χωριού. Η Ζανίνα ήταν φτωχή, τόσο φτωχή μάλιστα που αναγκαζόταν απ' τον πατέρα της να δουλεύει, σκυμμένη πάνω στη ραπτομηχανή της.

Φτωχή; Ώστόσο τη νύχτα, όταν το σπίτι ήταν βυθισμένο στη σιωπή, της φαινόταν, πως άκουγε κάποιο θόρυβο, σαν κάποιος να μετρούσε χρυσά νομίσματα. Τί μυστήριο έκρυβε εκείνο το μικρό δωμάτιο στο επάνω πάτωμα, δίπλα στη σοφίτα, όπου ο πατέρας της δεν την είχε αφήσει ποτέ του να μπει;

Μια μέρα, σπρωγμένη απ' την περιέργειά της, τον ρώτησε ξαφνικά:

— Μά κρύβεις χρυσάφι μέσα στο δωμάτιο που δεν μ' αφήνεις να μπάω;

Κι' ο γέρος Όμπρου άπάντησε χαμογελάοντας παράξενα:

— Χρυσάφι; Μά αν είχα χρυσάφι, μικρούλα μου, δεν θα το έκρυβα. Θα σου αγοράζα φορέματα και κοσμήματα. Όχι, όχι. Έχω εκεί μέσα τα βιβλία μου και κλείνομαι για να διαβάω ήσυχος.

Πλησιάζε ωστόσο ο καιρός για το γάμο. 'Επί τέλους, ο Πιέρ και η Ζανίνα, έπειτα από τόση αναμονή, θα ενώονταν για πάντα, όταν ξαφνικά μία ειδήσις αναστάτωσε το χωριό. Ο γέρος Τουρά, ο πατέρας του Πιέρ, που είχε ανακατευτεί σ' ένα σωρό επιχειρήσεις, ήταν σχεδόν κατεστραμμένος οικονομικά, γιατί είχε χάσει τεράστια ποσά. Ο Πιέρ που ήξερε την καταστροφή, νόμιζε καθήκον του να τ'α πη όλα στη Ζανίνα:

— Είμαστε κατεστραμμένοι! της εξομολογήθηκε. Τώρα πιά δεν μου μένει παρά η δουλειά για να ζήσουμε ο πατέρας μου κι' εγώ. Άς τώρα μπορούσα να σου προσφέρω μια ζωή άνετη. Τώρα τα πράγματα άλλαξαν και δεν μου επιτρέπεται να σε κάνω δυστυχισμένη. Γι' αυτό, Ζανίνα, σου δίνω πίσω το λόγο σου.

Γι' άπάντησι, η Ζανίνα τον αγκάλιασε και τον φίλησε.

— Πιέρ, του είπε τρυφερά, 'εγώ σ' αγαπώ! Όταν ήσουν πλούσιος, καταδέχτηκες να ρίξεις τα μάτια σου σε μία φτωχή. Τώρα είμαστε και οι δυο φτωχοί. Έγώ συνήθισα να δουλεύω. Όσο για τις στερήσεις, θα τις υποστούμε μαζί.

— Μά ο πατέρας σου, Ζανίνα;

— Τί τον ενδιαφέρει τον πατέρα μου, μιά και θα πάψω να με τρέφει;

— Έτσι οι δυο νέοι χωρίστηκαν ευχαριστημένοι, σίγουροι περισσότερο από κά-

θε άλλη φορά για τη δύναμι του φλογερού έρωτός τους.

Όταν η Ζανίνα διηγήθηκε στον πατέρα της την οικονομική καταστροφή του Τουρά, περίμενε πως ο γέρος Όμπρου θα σήκωνε αδιάφορα τους ώμους του. Μά ο γέρος ένοιωσε μια δονημένη χαρά.

— Καταστράφηκε ο Τουρά! Καταστράφηκε! φώναξε. Δεν άμφάβαλα γι' αυτό. Ά! ήθελε να κάνει το σπουδαίο! Χά! Χά! Λαμπρά! Έτσι ο γάμος πάει περίπατο!

— Πατέρα! φώναξε η Ζανίνα με πόνο.

— Ναί, ναί, ο γάμος αυτός δεν θα γίνη.

— Μά, πατέρα μου, 'εγώ αγαπώ τον Πιέρ!

— Μη λές ανοησίες! Νομίζεις πως 'εγώ λαμβάνω υπ' όψι μου αυτές τις κουταμάρες; Δεν θα τον παντρευτείς σου λέω. Ένας τιποτένιος... άπένταρος...

— Όχι, ο γάμος αυτός δεν θα γίνη!

— Η Ζανίνα, μπροστά στην επιμονή του γέρου, ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά δυνατά. Ορθώθηκε μπροστά του και με τόνο αποφασιστικό, του είπε:

— Τον αγαπώ και θα τον παντρευτώ!

— Σου λέω όχι! φώναξε ο Όμπρου έξω φρενών. Σου δίνω το λόγο μου γι' αυτό. Έπειτα πως τολμάς να μου μιλάς έτσι;

Κι' ο γέρος σήκωσε το χέρι του και της έδωσε ένα μπάτσι!

★

Είχε περάσει αρκετός καιρός από τότε που ο γάμος είχε αναβληθεί. Στο χωριό, οι συζητήσεις πάνω σ' αυτό το ζήτημα έδωσαν και πήραν. Μά σιγά σιγά το πράγμα ξεχάστηκε. Ο Πιέρ είχε φύγει, γιατί είχε καταλάβει πως δεν μπορούσε να βρίσκεται κοντά σ' εκείνη που λάτρευε και που δεν είχε γίνει γυναίκα του.

— Η Ζανίνα φαινόταν πως είχε υποκύψει

στη θέλησι του πατέρα της. Ήταν τώρα υπάκουη, γλυκερά και υπομονετική.

— Δεν μου λές, τη ρώτησε μία μέρα ο γέρος Όμπρου, είσαι ακόμα κακιωμένη μαζί μου;

— Όχι, πατέρα.

— Και δεν σκέπτεσαι πιά τον Πιέρ Τουρά;

— Όχι, πατέρα.

— Τί σκέπτεσαι λοιπόν, γιατί αυτό το μυστηριώδες ύφος;

— Έχω μιά ιδέα...

Και λέγοντας αυτό, τούρριξε μιά παράξενη ματιά.

Να περί τίνος έπρόκειτο; Έδω και κάμποσον καιρό, ο τοκογλύφος είχε μισρήσει πως κάποιος τον έκλεβε. Πριν από δέκα πέντε μέρες, όταν μία νύχτα ανέθηκε στην «καμαρούλα» για να «κουδεντιάσει με το χρυσάφι του», του φάνηκε πως ένα σακκουλάκι έλειπε. «Δεν θα τα μέρησα σωστά» συλλογίστηκε.

Μά την επόμενη νύχτα, δεν είχε πιά καμμία αμφιβολία.

— Ένα σακκουλάκι με χρυσά νομίσματα είχε κάνει φτερά!

— Ά! τον άθλιο! Ά! το ληστή! ψιθύρισε μ'εσ' στα δόντια του ο Όμπρου. Άν τον πιάσω τον παλιοκλέφτη!

Και το άλλο βράδυ, ανέθηκε στην καμαρούλα, κρατώντας ένα περιστροφικό κι' άγρύπνησε όλη τη νύχτα κοντά στο χρυσάφι του.

Πολλά βράδια έκανε το ίδιο, μά βλέποντας πως κανείς δεν έρχόταν, σκέφθηκε πως ο κλέφτης δεν θα τον ένοχλούσε πιά.

— Ύστερα όμως από δυο τρείς μέρες, μετρώντας το χρυσάφι

του, παρατήρησε πως τούλειπε ακόμη ένα σακκουλάκι. Ο Όμπρου όρκίστηκε να έδκινηθεί. «Άν αυτό συνεχιστεί, συλλογίζεταν, πάει, καταστράφηκα!» Έκείνο που τον έκανε ν' αγανακτήει πιο πολύ ήταν το ότι ο Τουρά, χωρίς στη βοήθεια ενός φίλου του, είχε πληρώσει ένα μεγάλο μέρος απ' τα χρέη του και σιγά σιγά συνερχόταν οικονομικά. «Στο τέλος θα ξαναποχτήση την περιουσία του κι' 'εγώ θα μείνω άπένταρος!» σκέφτηκε ο Όμπρου.

Μιά μέρα, ο γέρο τοκογλύφος έιπε σ' όλους πως θαφευγε για τη Ρουέν για δουλειές και πως θα γύριζε σε δυο μέρες. Και δίχως κανείς να τον αντίληφθ, ούτε η κόρη του, ξναγύρισε κρυφά στο σπίτι του και κλειστάς στην καμαρούλα με το θησαυρό, έχοντας μαζί του τρόφιμα για δυο μέρες και το περιστροφικό του. «Έτσι» συλλογίζεταν — θα πιάσω τον κλέφτη!

Θάταν μεσάνυχτα.

Ο Όμπρου στεκόταν άκίνητος, όπλισμένος, όταν η πόρτα της κάμαρας άνοιξε σιγά σιγά. Ο Όμπρου έιδε μία σκιά να προχωρή. Σήκωσε άμέσως το περιστροφικό και πυροβόλησε. Άκούστηκε τότε μία κραυγή πόνου κι' ο κρότος ενός σώματος που σωριάζεταν κάτω.

— Ά! ληστή, φώναξε χαρούμενος ο γέρος, επί τέλους σε σκότωσα!

Κι' ανάδοντας το φώς, πλησίασε προς το πτώμα. Μά μόλις το έιδε, ούρλιαξε γεμάτος φρίκη:

— Ζανίνα! Ζανίνα, παιδί μου, σε σκότωσα!... Είμαι καταραμένος... καταραμένος!...

Και σωριάστηκε κάτω νεκρός. Ο τρόμος κι' η αγνία του είχαν σταματήσει την καρδιά του!

ΜΠΕΡ ΝΤΕ ΤΟΥΡΙΚ

Η μελέτριά

Δραματικό διήγημα

΄Αψυχοι και άκοιμητοι ΦΥΛΑΚΕΣ

Οι δικερήτκι κι' οι έμπρηστκι με δεμένα χέρια

Μία νύχτα, οι ιδιοκτήτες ενός καταστήματος ανταλλακτικών αυτοκινήτων, στο Κολομπούς κοντά ΄Οχαιο, περνούσαν τυχαιώς κοντά απ' το κλειστό μαγαζί τους, όταν είδαν κάποιο διαρρηκτη να μπαίνει κρυφά απο μία πλαγινη πόρτα. Άντι να επεμβούν τότε, σταμάτησαν στη γωνία του θρύμου και περιμεναν το αποτέλεσμα...

— Στοιχηματίζω ένα δολλάριο ότι θα τον πιάση η αστυνομία σε 3 λεπτά, έιπε ο ένας.

— Έγώ λογαριάζω πως θα τον πιάση σε 4 λεπτά, έιπε ο άλλος.

Έπεσαν όμως έξω κι' οι δυο...

Έπειτα από 1 λεπτό και 40 δευτερόλεπτα, δυο πόλισημν πήδησαν από ένα αυτοκίνητο, με τα όπλα πολυβόλα στο χέρι, κι' έπιασαν το ληποδύτη!

Οι καταστηματάρχες εύλογησαν και πάλι τις προόδους της επίσημης. Γιατί ήταν η 16η αποπειρα διαρρήξεως του μαγαζιού τους που ματαιώθηκε. Κάθε φορά, ο ληποδύτης προόθηκε κούδωντας με το σώμα του, δίχως να τον αντίληφθ, μία δέση άοράταν άκτινών και δάζοντας έτσι σε λειτουργία ένα «ήλεκτρικό μάτι».

Το κατάστημα αυτό ήταν ένα μόνον απ' τα 37.000 εργοστάσια, άποθήκες, σχολεία, καταστήματα, τράπεζες, νοσοκομεία, μουσεία, κλπ., που προφυλάσσονται συνεχώς από πυρκαγιά, διάρρηξη και ληστεία με τις υπερευαίσθητες συσκευές της πασίγνωστης αμερικανικής εταιρείας «Α.Δ.Τ.»

Ακόμη και το Άμερικανικό Θησαυροφυλάκειο και το Φρούριο Νόξ (όπου φυλάσσεται ο περισσότερος κρατικός χρυσός των ΄Ηνωμ. Πολιτειών) είνε εφιδιασμένα με τέτοιες συσκευές.

Έξ άλλου, η εταιρεία έχει αναλάβει τη διαφύλαξη των ανεκτίμητων μουσικών της ατομικής 'ενεργείας, που αποτελούν το μεγαλύτερο θησαυρό της εποχής μας.

Η εταιρεία άπασχολεί 2.300 χειριστάς και φύλακες και 1.900 άλλους υπαλλήλους. Οι συσκευές της έχουν αξία 26.000.000 δολλαρίων, χρησιμοποιοούν 57.000 μίλια σύρματος και προφυλάσσουν ύλικα άγαθά που αξίζουν περισσότερο από 25 δισεκατομμύρια δολλάρια.

Διατηρεί 119 κεντρικούς σταθμούς, που 'εξυπηρετούν 500 πόλεις και χωριά.

Κάθε σταθμός είνε ο «έγκεφαλος» ενός όλοκληρου δικτύου. Μέσα στη μεγάλη αίθουσα του, αναδοσώνουν συνεχώς χιλιάδες κόκκινα και πράσινα φώτα, χτυπούν κουδούνια, αυτόματα μηχανήματα άποτυπώνουν συνθηματικά σήματα σε χάρτινες ταινίες...

Οι χειριστάι τα παρακολουθούν όλα και, μόλις αντι-

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

΄Ιατρος Γυναικολόγος — Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 και 4—6 ώς και επί συνευτέρει. Χαρ. Τρικόπη 113. Τηλέφ. 63-885.

Μια δουμιά θα σας πείσει

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΗ ΜΟΥΑΡΑ-ΚΡΕΜΑ

Mre de Maintenance

ΓΕΜ. ΑΝΤΙΠΡΟΒΟΛΟΙ

Α. ΓΕΩΡΓΙΑΚΗΣ

ΑΙ. ΠΑΡΝΟΥ 11

Λαθραναγνωστικό πάθος!...

(Τού Β. Χριστοδούλου)

— Κάνετε λάθος, κυρία μου. Αυτό δεν είναι το δοκιμαστήριο, αλλά η βιτρίνα του καταστήματος.

ληφθούν την παραμικρή άνωμαλία, ειδοποιούν άμέσως την αστυνομία ή την πυροσβεστική υπηρεσία.

Ο κάθε σταθμός διαθέτει δικά του μηχανήματα παραγωγής ηλεκτρισμού, άστε να μην υπάρχει φόδος να σταματήσει η λειτουργία του, κι' αν άκόμη διακοπή για όποιοδήποτε λόγο το ηλεκτρικό ρεύμα της πόλεως.

Οι πελάτες της εταιρείας είνε άπολυτα προφυλαγμένοι από τον κίνδυνο της πυρκαγιάς. Η αύξηση της θερμοκρασίας ή η παρουσία λίγου καπνού κάνουν να λειτουργήσουν άμέσως οι αυτόματες συσκευές, που στέλνουν το σήμα τους στον κεντρικό σταθμό.

Πρό όλιγου καιρού μερικοί νεαροί κρατούμενοι των Άναμορφωτικών Φυλακών του Σητλ έπεχειρήσαν να δάσουν φωτιά στο κτίριο, για να δρουν την ευκαιρία να δραπετεύουν. Στοιβάξαν λοιπόν μέσα σ' ένα ντουλάπι κάμπουσα κουρέλια ποτισμένα με πετρέλαιο και τ' άναψαν.

Σε 10 δευτερόλεπτα, ο κεντρικός σταθμός της εταιρείας είχε σημειώσει την πυρκαγιά κι' είχε τηλεφωνήσει στην πυροσβεστική υπηρεσία. Έπειτα από 3 λεπτά, είχε σβύσει η φωτιά, πριν έπεκταθ. Κι' έτσι διασώθηκε το κτίριο, μαζί με 30 κρατούμενους που θα κινδύνευαν να δρουν φοικτό θάνατο, πίσω απ' τις κλειδωμένες πόρτες και τα καγκελόφρακτα παράθυρα.

Σε πολλές περιπτώσεις έμπρησμού, οι δρόσται συνελήφθησαν πριν ακόμη προλάβουν ν' άπομακρυνθούν απ' το μέρος της πυρκαγιάς. Ένας απ' αυτούς μάλιστα έιπε κάποτε χαρακτηριστικά:

— Πάλι καλά που δεν μ' έπιασαν απ' όταν άκόμη σκεπτόμουν να βάλω τη φωτιά!...

Υπάρχουν 'εξ άλλου ειδικές συσκευές της εταιρείας, για την παρακολούθησι από μακριά της θερμοκρασίας ενός θερμοκηπίου, της υγρασίας ενός εργοστασίου, της πίεσεως ενός άτμοκάζανου, της περιεκτικότητας σε μονοξείδιο του άνθρακος του άέρος ενός νκαράζ, κλπ.

Ο πιο άπροσδόκητος πελάτης της εταιρείας ήταν ένα ιδιωτικό «κρεματόριο» για το κάψιμο των νεκρών. Ο ιδιοκτήτης του είχε εξακριβώσει ότι κάποιος έγκληματίας είχε εισηγηθεί κρυφά κι' είχε κάψει μέσα στον κλίβανο το πτώμα του θύματός του, για να το εξαφανίση. Για να μην επαναληφθ λσιπών αυτό, ζήτησε την προστασία των αυτόματων συσκευών της εταιρείας.

★★

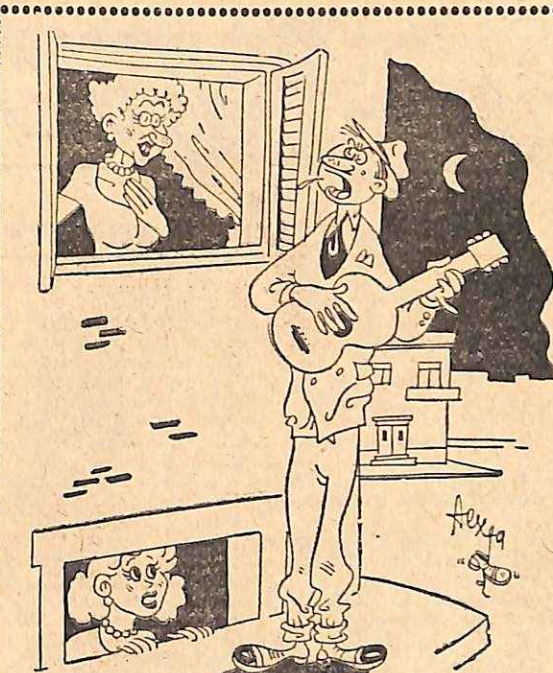
Η ταυτότης των άλόγων

Όπως τα δακτυλικά άποτυπώματα χρησιμεύουν για την άναγνώρισι των ανθρώπων, έτσι κι η ταυτότης των άλόγων μπορεί να διαπιστωθ από ένα ώριμένο κόκκαλο που προέχει απ' την κνήμη τους. Φαίνεται ότι το κόκκαλο αυτό δεν είνε ποτέ το ίδιο ακριβώς σε δυο διάφορα άλογα.

Με τη μέθοδο αυτή, άποφεύγονται οι άπάτες που μπορεί να γίνουν στις κούρσε με την άντικατάστασι των άλόγων.

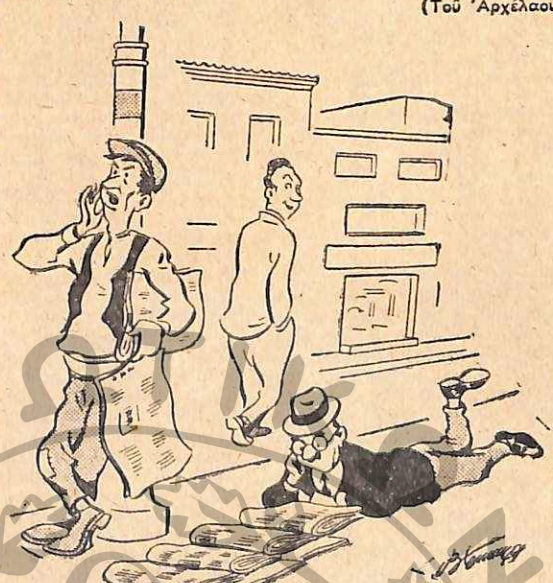
Το ιδιωτικό άστυνομικό πρακτορείο Πίνκερτον, που έπινόησε αυτό το σύστημα, έχει καταρτίσει ένα άρχειο με τις φωτογραφίες και τα σωματικά χαρακτηριστικά 50.000 άλόγων των ίπποδρομιών. Άρκετά απ' τα άλογα αυτά έχουν καθαρόαιμους προγόνους μέχρι πρό 100 έων.

Δεν θα είνε παράξενο αν δούμε ότι όχι μόνο οι άνθρωποι αλλά και τα ζώα θα έχουν τις ταυτότητές τους που θα τις προμηθεύουν οι άρμόδιες άρχές και που θα έπιδεικνώνται πάντα με τη φωτογραφία τους δίπλα.

— Όχι, δεν είνε για σας δεσποινίς... είνε για την άπακάτω!...

(Τού Άρχέλαου)

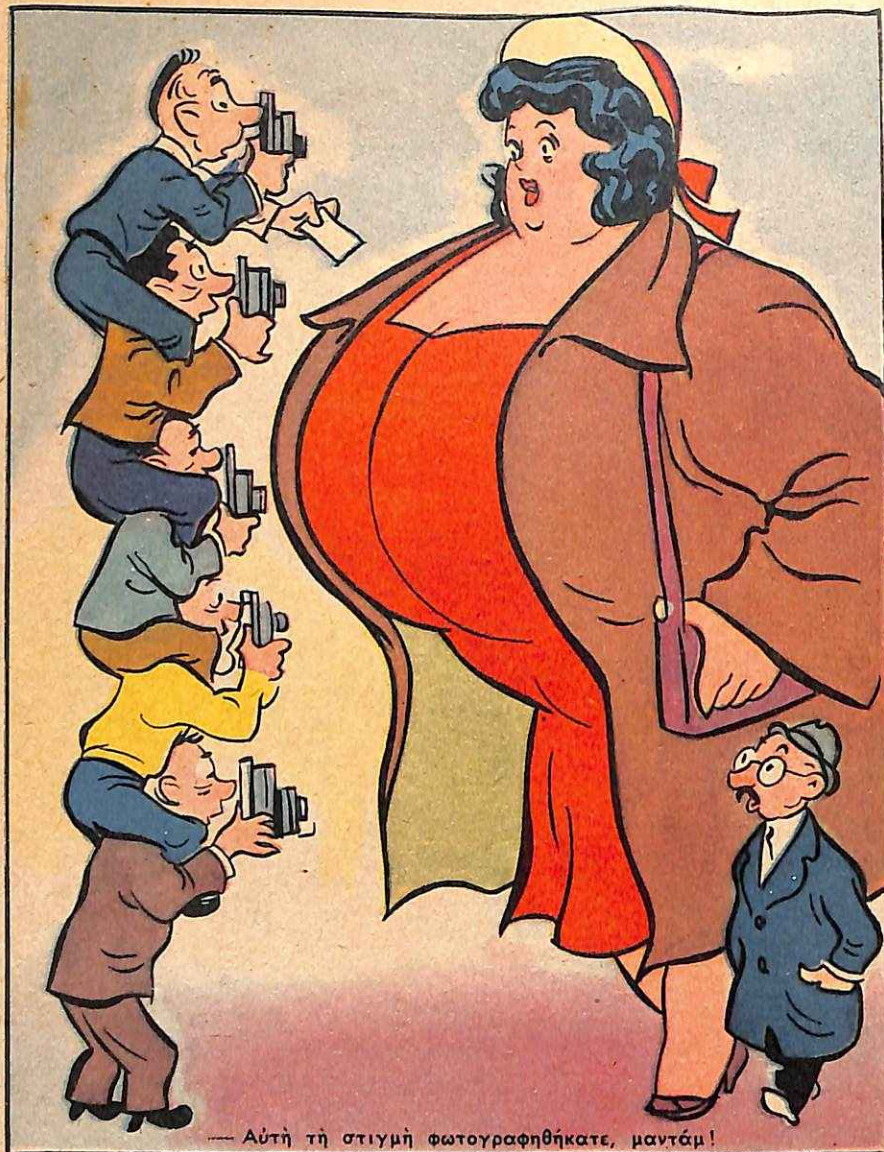

Λαθραναγνωστικό πάθος!...

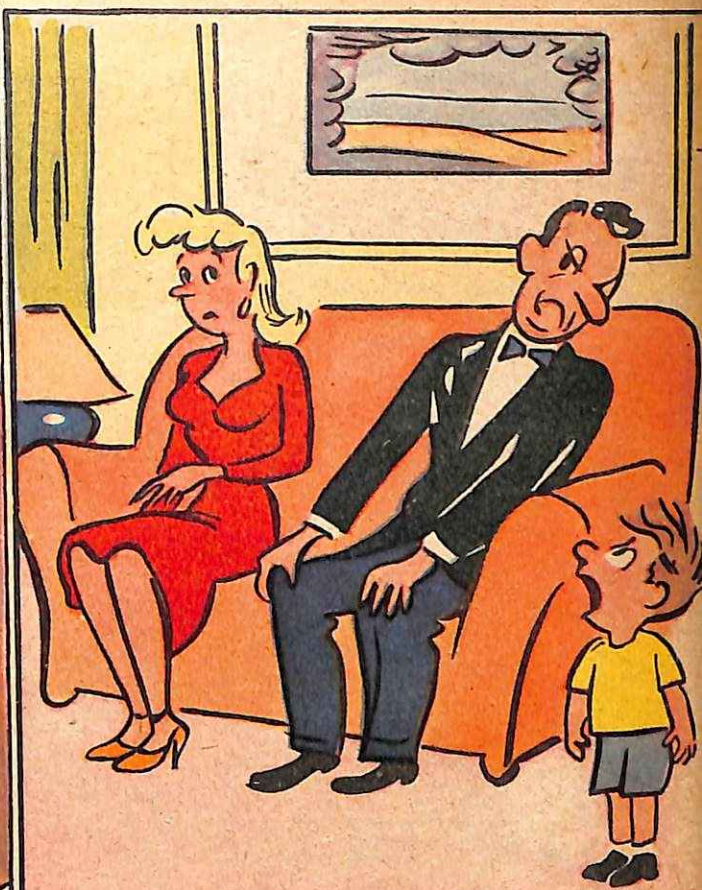
(Τού Β. Χριστοδούλου)

— Κάνετε λάθος, κυρία μου. Αυτό δεν είναι το δοκιμαστήριο, αλλά η βιτρίνα του καταστήματος.

— Αύτη τη στιγμή φωτογραφηθήκατε, μαντάμ!

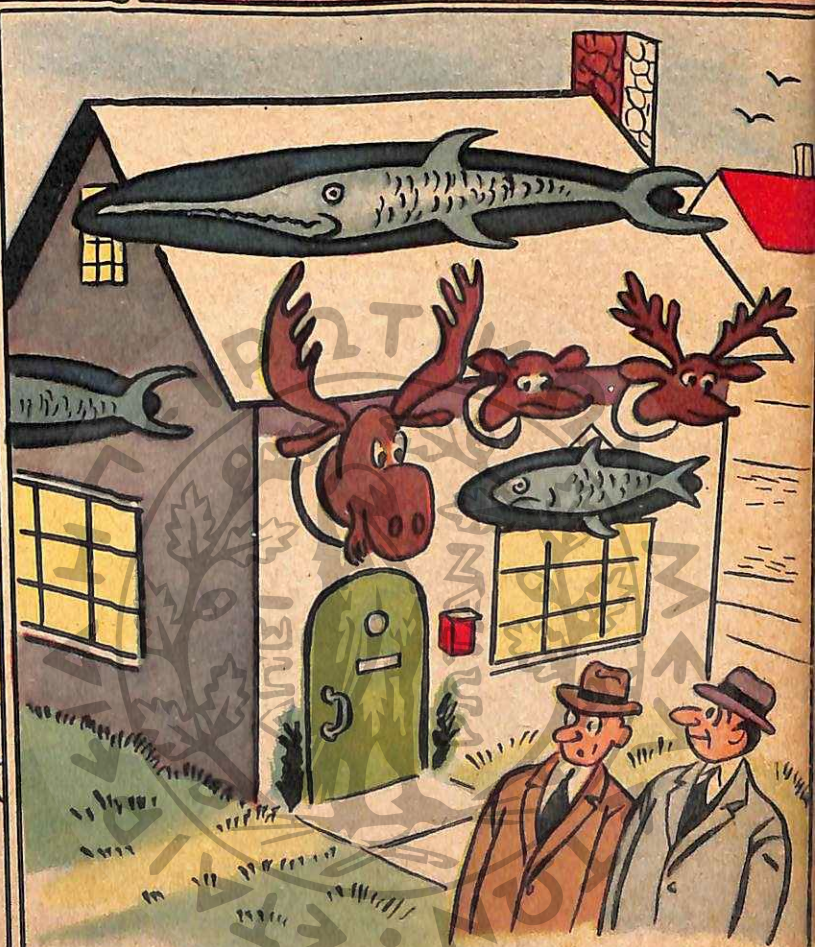

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

— Είσαι ο μόνος πού μου δίνεις χιλιάριο για να φύγω!... 'Ο 'Ανδρέας μου δίνει πάντα δεκαχίλιαρο κι' ο Πέτρος πεντοχίλιαρο!...

— Δεν μου χρειάζεται... "Έχω μιά συσκευή πού μου κάνει τὸ σπίτι μου λαμπρικό!...

— Πιὸ φαντασμένος κυνηγὸς ἀπ' αὐτὸν δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμo!...